

895.913

ค ๖๖๐.๐

๖๖

การวิเคราะห์นวนิยายต่างแดนของ โสภาค สุวรรณ

19 S.A. 2539

ปริณิญาพนธ์
ของ
สุรางค์ ปิ่นทอง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย

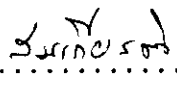
พฤษภาคม 2539

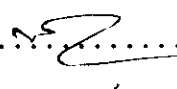
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๕ ๕1๙๘๕

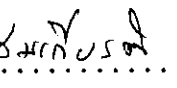
คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

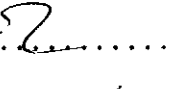
คณะกรรมการควบคุม

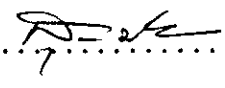
..........ประธาน
(อาจารย์สมเกียรติ ชูทวีกุล)

..........กรรมการ
(อาจารย์วาสนา นามพงศ์)

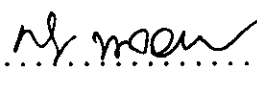
คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน
(อาจารย์สมเกียรติ ชูทวีกุล)

..........กรรมการ
(อาจารย์วาสนา นามพงศ์)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์สุภา ปานเจริญ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ 3 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2539

ประกาศคุณการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจากอาจารย์สมเกียรติ คู่ทวีกุล และอาจารย์วาสนา นามพงศ์ ประธานและกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ซึ่งได้ให้คำปรึกษา แนะนำ เอาใจใส่ และแก้ไขข้อบกพร่องโดยใกล้ชิดตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์สุภา ปานเจริญ ที่กรุณารับเป็นกรรมการสอบเพิ่มเติม ให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้มีส่วนช่วยเหลือทุกท่านที่มีได้กล่าวนามมา ณ โอกาสนี้ คุณค่าและประโยชน์จากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดามารดา ตลอดจนครูอาจารย์ ผู้ซึ่งวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จในการศึกษา

สุรางค์ กิ่งทอง

การวิเคราะห์นวนิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ

บทคัดย่อ
ของ
สุรางค์ ปันทอง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย

พฤษภาคม 2539

ปริณิษณิพนธ์ฉบับนี้ มุ่งศึกษาวิเคราะห์นวนิยายต่างแดนของ โสภาค สุวรรณ
จำนวน 12 เรื่อง วิเคราะห์ในด้านกลวิธีการประพันธ์ คุณค่าของนวนิยายต่างแดน โดยเสนอ
ผลการศึกษาแบบพรรณนา ปรากฏผลการศึกษาดังนี้

ในด้านกลวิธีการประพันธ์ พบว่า โสภาค สุวรรณ มีวิธีสร้างโครงเรื่อง โดยให้ความสำคัญ
ขัดแย้งเกี่ยวกับความรัก การเมืองการปกครอง วัฒนธรรมประเพณี การดำเนินชีวิต ด้านตัวละคร
ใช้วิธีเสนอลักษณะตัวละครสำคัญเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และแสดงอุปนิสัยใจคอ ความคิด
เป็น 3 แบบ คือ ลักษณะนิสัย ความประพฤติแบบคนไทย แบบคนต่างชาติ และแบบผสมผสาน
ระหว่างความเป็นคนไทยกับคนต่างชาติ การสร้างฉาก ใช้วิธีสร้างจากฉากจริง และจินตนาการ
ด้านการใช้ภาษา พบว่า การตั้งชื่อตัวละครใช้ตามภาษาท้องถิ่นของฉากนั้น ๆ การตั้งชื่อเรื่อง
ตั้งจากภาพรวมทั้งหมดของเรื่อง และตั้งตามชื่อสถานที่ ส่วนภาษาในการเขียนนั้น ใช้การ
บรรยายทำให้ภาพพจน์ จากการใช้คำ และสำนวนโวหารแบบบรรยายและพรรณนาความ

ในด้านคุณค่าของนวนิยายต่างแดน พบว่า ให้คุณค่าด้านความบันเทิง และความรู้ในเรื่อง
ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ การเมืองการปกครอง วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิต

AN ANALYSIS OF SOPARK SUWAN'S EXOTIC NOVELS

AN ABSTRACT

BY

SURANG PINTHONG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree Thai
at Srinakharinwirot University

May 1996

This study aimed to analyze 12 Sopark Suwan's exotic novels on their rhetoric and value. This study was a descriptive analysis.

The results that on rhetoric, it was found that the writer plotted theme by using conflict of love, political and governance, tradition and culture, and way of life ; on actor, the writer represented major actor as on who had knowledge and ability, and illustrated the ides and characteristic into three types : Thai characterisitic, exotic characteristic, and mixed characteristic between Thai and exotic ; on scene creation, the writer created authentic scene and imagination ; on grammar, it was found that actor's nome was a local language ; on title's name, the writer used the whole story and location's name ; on writing style, the writer used the descriptive style to show how to use words and literary style.

Of exotic novels' value, it was found the it provided entertainmant and knowledge of geography, history, political and governance, culture and way of life.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
คานิยามศัพท์เฉพาะ	6
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	7
2 วิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์นวนิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ	27
การวางโครงเรื่อง	27
การสร้างตัวละคร	49
การสร้างฉาก	99
การใช้ภาษา	128
3 วิเคราะห์คุณค่าของนวนิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ	145
คุณค่าด้านความบันเทิง	146
คุณค่าสติปัญญา	150
คุณค่าด้านสังคมและการเมืองการปกครอง	177
คุณค่าด้านจริยธรรม	183
4 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	190
อภิปรายผล	192
ข้อเสนอแนะ	193

บทที่**หน้า**

บรรณานุกรม	194
ภาคผนวก	199
ประวัติย่อของผู้วิจัย	226

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

นวนิยายเป็นรูปแบบหนึ่งของวรรณกรรมประเภทบันเทิงคดี เป็นงานสร้างสรรค์ที่ผู้เขียนได้นำสภาพสังคมเหตุการณ์บ้านเมือง การดำเนินชีวิตของผู้คนในยุคหนึ่ง ๆ มาเป็นวัตถุดิบในการเขียน ดังนั้นวรรณกรรมประเภทนวนิยายจึงสะท้อน และจำลองภาพชีวิตมนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ ตามยุคสมัย ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ได้รับแง่คิดสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิต นอกเหนือจาก ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ดังคำกล่าวของสุชาติ สวัสดิ์ศรี ที่ว่า วรรณกรรมเป็นกระจกเงาที่สะท้อนสภาพทางสังคมซึ่งกระบวนการทางวัฒนธรรม ตลอดจนเสนอให้เห็นการยึดถือคุณค่าของสังคมในแต่ละยุคสมัยได้ (สุชาติ สวัสดิ์ศรี. 2518 : บทนำ)

ในปัจจุบันนวนิยายได้พัฒนารูปแบบ และเนื้อหาออกไปอย่างกว้างขวาง นักเขียนต้องแสวงหาวัตถุดิบนำเทคนิคกลวิธีใหม่ ๆ มาเสนอผู้อ่าน สร้างสรรค์แนวคิด จาก ตัวละคร โครงเรื่องให้สอดคล้องกับยุคสมัยของสังคมที่เปลี่ยนไป นักเขียนในยุคปัจจุบันต้องพัฒนาวิธีการเขียนต้องหาประสบการณ์ใหม่ ๆ มานำเสนอ เพื่อจะสร้างงานที่มีสาระคุณค่าอันจะทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ความคิดเกิดจินตนาการกว้างขวางออกไป และได้รับประโยชน์จากการอ่าน นวนิยายยิ่งขึ้น

นักเขียนนวนิยายหลายท่านมีความคิดสร้างสรรค์ที่จะผลิตงานเขียน มีการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูล หาวัตถุดิบก่อนลงมือเขียน เพื่อให้เรื่องออกมามีความสมจริงมีความเป็นไปได้ และเป็นธรรมชาติคล้ายชีวิตจริง นักเขียนหลายท่านยังได้เดินทางไปต่างประเทศเพื่อแสวงหาข้อมูล จาก วัตถุดิบใหม่ ๆ กลับมาเขียน ซึ่งการสร้างสรรคงานเขียนนั้นไม่เพียงแต่พบเห็นเท่านั้น นักเขียนต้องอาศัยประสบการณ์ความรู้ ความสามารถ ดังที่เสถียร จันทิมาธร ได้ให้ทัศนะว่า ผู้เขียนไม่เพียงแต่จะมีความรู้ในเรื่องรูปแบบ เทคนิคการเขียน และศิลปะในการใช้ภาษาเป็นอย่างดีเท่านั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ จะต้องเป็นผู้มีจินตนาการและประสบการณ์มากพอ เพราะสองสิ่งนี้เองที่ผู้เขียนจะได้นำไปใช้เป็นวัตถุดิบสำหรับเขียนเรื่อง (เสถียร จันทิมาธร. 2517 : 26)

การที่นักเขียนเดินทางไปต่างประเทศ และนำวัตถุดิบ จาก ประสบการณ์ต่าง ๆ มาเขียน นั้นทำให้เกิดบันเฑาะคติแนวนวนิยายต่างแดน หรือที่มีผู้เรียกกันว่า "พรัชคดี" นวนิยายประเภทนี้นักเขียนนำฉากเหตุการณ์ต่าง ๆ มาเขียนเป็นเรื่องราวอย่างน่าสนใจ บางเรื่องสร้างตัวละครเป็นคนต่างชาติร่วมกับตัวละครแบบไทย บางเรื่องให้ตัวละครเป็นคนไทย แต่ไปใช้ชีวิตอยู่ต่างแดน ทำให้ความสนใจและความนิยมของผู้อ่านนวนิยายแนวนี้ทวีมากขึ้น

นวนิยายต่างแดนในยุคแรกนั้นเริ่มเขียนในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ช่วงปี พ.ศ. 2475 เป็นต้นมา ได้รับความสนใจจากผู้อ่านมาก และเมื่อหม่อมเจ้าอากาศดำนกิง รัชพัฒน์ เขียนเรื่องละครแห่งชีวิต โดยให้ตัวละครเป็นคนไทย แต่ฉากต่างแดน ทำให้ผู้อ่านสนใจในรูปแบบการเขียนแนวนี้ ทำให้นักเขียนในยุคต่อมาเขียนเรื่องแนวนี้อีกหลายท่าน อาทิเช่น ศรีบูรพา เขียนเรื่องข้างหลังภาพ สด ภูมระโรหิต เขียนเรื่องปักกิ่งนครแห่งความหลัง วณ.ประมวณมารค เขียนเรื่องรัตนวดี เสนีย์ เสาวพงศ์ เขียนเรื่องความรักของวัลยา เป็นต้น นวนิยายต่างแดนที่ได้กล่าวมามีเนื้อหาและฉาก สถานที่ต่างประเทศในการดำเนินเรื่อง ความแปลกใหม่ที่คล้ายสารคดีน่าเที่ยว การนำเสนอฉากที่มีชื่อเสียงของไทย เป็นจุดที่ก่อให้เกิดความสนใจในเรื่องราวแก่ผู้อ่าน นวนิยายต่างแดนจึงมีผู้เขียนเรื่องต่างๆ ออกมามากขึ้นในระยะหลังช่วงสมัยรัชกาลที่ 8 เรื่องที่เขียนในยุคหลังได้แก่ นักบุญคนบาปของอิสรา อม้นตกุล ทิวหาของศศิพงศ์ ประไพ ได้ขุนปากคอนกรีตของรงค์ วงษ์สวรรค์ ภิรามแดงของสุวิทย์ วรดิกล ไม้เมืองหนาวของสิริมา อภิจาริน พ้าจรตทรายและความลับบนแหลมไซไซ ของโสภาค สุวรรณ

นวนิยายต่างแดนนั้นแม้ว่าจะมีฉากและเนื้อหาต่างแดน แต่การที่ผู้เขียนเป็นคนไทย ดังนั้นการเสนอแนวคิด คตินิยมและปรัชญาต่าง ๆ ยังแทรกความเป็นไทยอยู่ ดังที่ ธวัช ภูณโณทกกล่าวว่า นวนิยายต่างแดนเป็นนวนิยายที่นำฉากหรือสถานที่ต่างประเทศในการดำเนินเรื่อง ฉะนั้นคตินิยมจึงมีลักษณะประสมประสานระหว่างแนวคิดแบบไทย และต่างประเทศอยู่มาก ผู้เขียนมักจะเปรียบเทียบคตินิยมปรัชญาของสังคมนั้น ๆ เรื่องราวที่คล้ายสารคดีน่าเที่ยว ทำให้ผู้อ่านสนใจ ดังเช่น โสภาค สุวรรณ ได้พยายามทำในเรื่อง พรานทะเล ยังมีรักที่อยู่อีกการความลับบนแหลมไซไซ พ้าจรตทราย นับว่าเป็นผู้บุกเบิกงานเขียนประเภทนี้โดยแท้ (ธวัช ภูณโณทก. 2527 : 29)

การเขียนเรื่องราวของนวนิยายต่างแดนจำเป็นต้องอาศัยภูมิรู้ ประสบการณ์ของนักเขียนอย่างมาก มิใช่เพียงแต่เห็นแล้วนำมาเขียนเท่านั้น นักเขียนต้องมีประสบการณ์ เช่น เคยศึกษา หรือเคยใช้ชีวิตในต่างแดน รู้และเข้าใจวัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตของผู้คนอย่างลึกซึ้ง หรือมีการศึกษาค้นคว้าในเรื่องราวอย่างละเอียดก่อนเขียนออกมา เมื่อเป็นดังนี้ทำให้นวนิยายต่างแดนที่ผลิตออกมาสู่ผู้อ่านมีจำนวนน้อยกว่านวนิยายทั่ว ๆ ไป นักเขียนที่ได้สร้างผลงานเกี่ยวกับนวนิยายต่างแดนโดยต่อเนื่องจริงจัง และมีผลงานมากกว่าผู้ใดโรสภาค สุวรรณ เป็นบุคคลหนึ่งที่สร้างผลงานไว้อย่างสม่ำเสมอ และเป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้อ่านนวนิยาย ดังที่กระแสร มลายาภรณ์ ได้กล่าวไว้ว่า การแต่งนวนิยายต่างแดนนี้มีข้อดีหลายข้อ เช่น ได้จากใหม่ ประสบการณ์ใหม่ที่สำคัญมาก เนื้อเรื่องได้ขยายวงกว้างออกไปไม่จำเจ ตัวละครแปลกใหม่ ดังเช่นโรสภาค สุวรรณ แต่งเรื่องความลับบนแหลมไซไซ มีนางเอกเป็นฟิลิปปินส์มุสลิม พระเอกเป็นอดีตเจ้าชายแห่งอีบิปต์ ใช้เรื่องที่เป็นภาษาไทยทราบนำอ่าน (กระแสร มลายาภรณ์, 2530 : 58)

โรสภาค สุวรรณ ได้เขียนนวนิยายต่างแดนไว้หลายเรื่อง ผลงานเป็นที่รู้จักแพร่หลาย ได้แก่ รักเร่ บุคลา ศิขรินเทวินตา กระท่อมไม้ไผ่ อัศตมาภยานา ฟ้างางที่ดักกา คามาเอนา สเปนโต ยังมีรักที่อียิปต์ ทะเลสาบพระจันทร์ รักของกาหลา จินตปาตี เกนรีมายรี น้ำคำ พบกินได้ดวงดาว ฟ้างรดทราย คลื่นใต้ฟ้า เป็นต้น

ผลงานของโรสภาค สุวรรณ ดังกล่าว ใช้ฉากต่างประเทศในการเขียนหลายที่ เช่น จากทะเลทรายอาหรับ จากในประเทศแถบยุโรป จากในประเทศพม่า จีน ธิเบต บังคลาเทศ สหรัฐอเมริกา จากดังกล่าวทราบนวนิยายต่างแดนได้รับความนิยมจากผู้อ่าน เพราะนอกจากความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว ความรู้ประสบการณ์แนวคิดที่แฝงอยู่ในเนื้อหาสาระ การสะท้อนสภาพสังคมวัฒนธรรมประเพณีของท้องถิ่นที่เป็นฉาก ทำให้งานของโรสภาค สุวรรณ มีคุณค่า ญาดา อารุณเวช กล่าวว่า อ่านงานเขียนของโรสภาค สุวรรณ จะชอบตรงที่ว่าพออ่านแล้วเหมือนกับว่าได้ท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ ได้รับความรู้ความสนุกสนาน หลายเรื่องใช้ฉากต่างแดน เรื่องที่ประทับใจก็คือเรื่อง ฟ้างรดทรายแต่งได้ดีมาก ส่วนเรื่องอื่น ๆ เช่น บรมพิศวาส หนามดอกกรัก แต่งได้ดีเช่นกัน (ญาดา อารุณเวช, 2537 : 43)

นอกจากนี้ รัชฎวณ อินทรกำแหง กล่าวว่าแม้โรสภาค สุวรรณ จะเพิ่งเริ่มงานเขียนนวนิยาย ถึงกระนั้นนวนิยายเกือบทุกเรื่อง ก็ได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านค่อนข้างอบอุ่น (รัชฎวณ อินทรกำแหง. 2521 : 132)

โรสภาค สุวรรณเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการสร้างสรรค์นวนิยายต่างแดนให้เป็นที่ยอมรับ และถือเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวด้วยเหตุผลสำคัญ แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานแนวนี้ขึ้น โรสภาค สุวรรณ ได้กล่าวว่าในคณานั่งหนังสือที่เขียนเกือบทุกเรื่อง เช่น เรื่องความลับบนแหลมไซไซ โรสภาค สุวรรณ กล่าวว่า มีความสุข และเป็นสุขที่ได้เขียนถ่ายทอดสิ่งที่ตนรู้เห็นลงงานนวนิยาย ถึงอย่างนั้นก็ตามนวนิยายก็คงเป็นสิ่งที่ผลิตจากจินตนาการของคนเขียน ความรู้ที่สอดแทรกได้มาจากการค้นคว้าหนังสือวิชาการ งานเขียนจึงอยู่บนรากฐานดังกล่าวคือ นอกจากให้ความบันเทิงแล้วก็ให้สิ่งประดับสติปัญญาผู้อ่านด้วย ถือเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวก็ได้ (โรสภาค สุวรรณ. ความลับบนแหลมไซไซ : คณาน)

การเขียนนวนิยายต่างแดนนับเป็นเกร็ดเขียนที่แนะนำตัวโรสภาค สุวรรณ ในการเข้าร่วมวงการนักเขียนด้วยการศึกษานต่างประเทศ การใช้ชีวิตต่างแดนในการทำงาน และการเป็นลูกนักการทูต ส่งผลให้โรสภาค สุวรรณ ได้วัตถุดิบของเรื่องราว จาก แนวคิด ที่จะทำให้อ่านได้รับประโยชน์ความรู้คุณค่า มุมมองของชีวิตที่กว้างขวางออกไป ซึ่งสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของโรสภาค สุวรรณ ที่ให้ทัศนะว่า นวนิยายซึ่งมีมากต่างประเทศ ในการดำเนินเรื่องการเขียนนวนิยายประเภทนี้เป็นการแนะนำตัวโรสภาค สุวรรณ แก่ผู้อ่านให้รู้จักกับกลุ่มผู้เขียน นับแต่เริ่มเขียนเรื่อง พิจารณาทราย ในสตรีสาร โดยส่วนตัวผู้เขียนรักวิชาภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ กฎหมาย การปกครองและการทูตเป็นชีวิตจิตใจ เมื่อมาเป็นนักเขียนนวนิยายที่เขียนออกมาคือแนวที่โปรดปรานนั่นเอง (โรสภาค สุวรรณ. พบกันใต้ดวงดาว : บทส่งท้าย)

× นวนิยายต่างแดนเป็นนวนิยายประเภทหนึ่งที่นำเสนอ และมีความค่าต่อผู้อ่าน เพราะทำให้ทั้งความบันเทิงและสาระไปพร้อมกัน กล่าวคือ มีกลวิธีการเขียนซึ่งนักเขียนต้องอาศัยความสามารถในการเขียนเพื่อให้เรื่องราวมีความสนุกสนาน มีความสมจริงและมีความเป็นเหตุเป็นผล แต่ในขณะที่เดียวกัน เนื้อหาที่แฝงด้วยสาระอันได้แก่ การสะท้อนสภาพสังคม การชี้นำเสนอแนะสังคม แนวทางดำเนินชีวิตต่าง ๆ แก่สังคมอีกด้วย

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยด้านนวนิยายของไทยแล้ว เห็นว่ายังมีผู้ศึกษานวนิยายแนวต่างแดนไว้ จึงสนใจที่จะศึกษา และงานเขียนนวนิยายต่างแดน ของโรสภาค สุวรรณ พบว่ามีปริมาณมากกว่านักเขียนคนใด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาลักษณะเฉพาะในกลวิธีการประพันธ์ ในด้านการสร้างโครงเรื่อง การสร้างฉาก ตัวละคร ตลอดจนการใช้ภาษา และคุณค่าของนวนิยายต่างแดนที่ให้แก่ผู้อ่านในด้านการดำเนินชีวิต การขึ้นาสังคม การเสนอปัญหา และการแก้ไขที่มีต่อสังคมว่าเป็นอย่างไร ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษานวนิยายปัจจุบัน ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ทำให้เข้าใจลักษณะเฉพาะของนวนิยายต่างแดน และทำให้เห็นคุณค่าของนวนิยายต่างแดนที่มีต่อผู้อ่านได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์นวนิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ
2. เพื่อวิเคราะห์คุณค่าของนวนิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลที่ได้จากการศึกษาทำให้เกิดความเข้าใจกลวิธีการประพันธ์นวนิยายต่างแดน ในด้านการสร้างโครงเรื่อง ฉาก แนวคิด ตัวละคร และการใช้ภาษา ตลอดจนคุณค่าของนวนิยายต่างแดน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เลือกนวนิยายของโรสภาค สุวรรณ เฉพาะที่เขียนโดยใช้ฉากและตัวละคร ที่เป็นต่างประเทศเท่านั้น มีนวนิยายที่เข้าเกณฑ์ทั้งหมดจำนวน 12 เรื่อง ได้แก่

1. รกปี
2. คลื่นไต้ฝุ่น
3. ความลับบนหลุมไซโน
4. ความเอนา
5. เจ้าทะเลทราย
6. ทะเลสาบพระจันทร์
7. น้ำคำ
8. พบกันใต้ดวงดาว
9. พรสวรรค์
10. พัจจรทราย /
11. สลิเรีย
12. หิมะสีแดง

นิยามศัพท์เฉพาะ

นวนิยายต่างแดน หมายถึง นวนิยายที่ใช้นามและตัวละครต่างประเทศในการดำเนินเรื่อง

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้วิธีวิจัยเอกสาร เสนอผลงานของการศึกษาแบบพรรณนา

วิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาตำราและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์นวนิยาย
2. ศึกษานวนิยายต่างแดนของโรสภาค สุวรรณ จำนวน 12 เรื่อง ตามรายละเอียด

ที่ปรากฏในขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

3. วิเคราะห์วิธีการประพันธ์ นวนิยายต่างแดนในด้าน
 - 3.1 การวางโครงเรื่อง
 - 3.2 การสร้างตัวละคร
 - 3.3 การสร้างฉาก
 - 3.4 การใช้ภาษา
4. วิเคราะห์คุณค่าของนวนิยายต่างแดนของรศภาภ สุวรรณ ในด้าน
 - 4.1 คุณค่าในด้านความรู้และความบันเทิง
 - 4.2 คุณค่าในด้านแนวทางในการดำเนินชีวิต
 - 4.3 คุณค่าในด้านการขึ้นาสังคม การเสนอปัญหา การแก้ไข และการเสนอแนะ
5. เสนอผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1. เอกสารเกี่ยวกับการวิเคราะห์นวนิยาย

- 1.1 เอกสารเกี่ยวกับลักษณะนวนิยายต่างแดน ผู้รู้ได้กล่าวไว้ในที่ต่างๆ
พอจะประมวลได้ดังนี้

กระแสรู้ มัลยาภรณ์ กล่าวถึงลักษณะของนวนิยายต่างแดนไว้ว่านวนิยายต่างแดนมาจากคำว่า Exotic Novel หรือ ฝรั่ง นิยาย หรือ นิยายพันทางเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นโดยใช้ฉากต่างแดน ซึ่งการสร้างฉาก และเหตุการณ์นั้นต้องอาศัยภูมิรู้ของผู้แต่ง ในเมืองไทยมีอยู่หลายเรื่อง และอาจมีมากขึ้นเพราะนักเขียนไทยไปท่องเที่ยวต่างประเทศมากขึ้น (กระแสรู้ มัลยาภรณ์. 2530 : 58)

ลักษณะของนวนิยายต่างแดนที่แตกต่างไปจากนวนิยายปกติทั่วไปนั้น คือฉาก และตัวละครที่มีต่างประเทศมาปะปน ทำให้ผู้อ่านได้รสชาติที่แปลกใหม่ออกไปจากเดิม ๆ ซึ่งรายละเอียด และลักษณะของนวนิยายต่างแดนนั้น เสถียร จันทิมาธร ให้ความเห็นว่า นวนิยายกลุ่มชีวิตต่างแดน

ความแตกต่างของนวนิยายประเภทนี้ต่างจากกลุ่มอื่นเห็นได้ชัด จากการที่เป็นเรื่องราวข้อเท็จจริงเกี่ยวกับฉากต่างประเทศ และความสมจริงแห่งเหตุการณ์ในห้องดิน โดยมีตัวละครดำเนินเรื่องสวนเข้ากับฉาก และเหตุการณ์เหล่านั้น เช่น เรื่องละครแห่งชีวิต ของหม่อมเจ้าอากาศดำเกิงรพีพัฒน์ เรื่องขบวนการเสรีจีน คนดีที่โลกไม่ต้องการ ของสด ฐรมะโรหิต เสน่ห์ของนวนิยายต่างแดน หรือบางท่านเรียกว่าพัชรคดีานยุคแรกนั้น น่าจะได้แก่ฉากที่ผู้อ่านรู้สึกเหมือนว่าได้ท่องเที่ยว (เสถียร จันทิมาธร. ม.ป.ป. : 100)

สุพรรณิ วราทร ได้กล่าวถึงนวนิยายต่างแดนไว้ว่า นวนิยายต่างแดน ความแตกต่างของนวนิยายประเภทนี้ต่างจากกลุ่มอื่นตรงที่เป็น เรื่องข้อเท็จจริงเกี่ยวกับฉากต่างประเทศ และความสมจริงแห่งเหตุการณ์ในห้องดิน โดยมีตัวละครสวนเข้ากับฉาก และเหตุการณ์เหล่านั้นเสน่ห์ของงานเขียนนี้ น่าจะอยู่ที่การบรรยาย และการสร้างเรื่องที่แปลกใหม่ (สุพรรณิ วราทร. 2519 : 108)

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า นวนิยายต่างแดน หมายถึง นวนิยายที่ใช้ฉากตัวละครต่างประเทศดำเนินเรื่องสวนเข้ากับเหตุการณ์ของท้องถิ่นนั้น ๆ นวนิยายต่างแดนต้องอาศัยภูมิรู้ และประสบการณ์ของผู้เขียนถ่ายทอด และเป็นงานเขียนที่ดึงดูดใจถึงข้อเท็จจริงในการถ่ายทอดเรื่องราวผสมผสานกับจินตนาการของผู้เขียน ทำให้อ่านสนุกสนานเพลิดเพลินเหมือนได้ท่องเที่ยวไปด้วย ฉะนั้นถ้านักเขียนไม่รู้จักจริง การถ่ายทอดจะทำให้เรื่องขาดอรรถรส ไม่ชวนให้ติดตาม

ในด้านประสบการณ์ วัตถุดิบในการเขียนนวนิยายต่างแดนนั้นถือว่ามีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ในเรื่องนี้โรสภาค สุวรรณ ได้แสดงทัศนะไว้ในเรื่องเจ้าทะเลทราย ในส่วนของคำว่า เจ้าทะเลทราย เป็นนวนิยายรักต่างแดนที่เขียนขึ้น โดยใช้เวลาในการแสวงหาวัตถุดิบ และที่สำคัญก็คือประสบการณ์ของจริง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมคล้อยตามอย่างสมจริง วัตถุดิบผสมผสานกับจินตนาการ ประสบการณ์นี้ได้จากการติดตามบิดา ผู้เป็นนักการทูตและปฏิบัติงานในทะเลทรายเป็นเวลาถึง 9 ปีเต็ม (โรสภาค สุวรรณ. 2529 : คำนำ)

กล่าวได้ว่าการเขียนนวนิยายต่างแดนของโรสภาค สุวรรณ ทุกเรื่อง โรสภาค สุวรรณ จะคำนึงถึงการถ่ายทอดเรื่องราวที่ให้ความรู้ ประโยชน์ผสมผสานกับความบันเทิง ซึ่งความรู้นั้นได้มาจากประสบการณ์ตรงเป็นส่วนใหญ่ เพราะชีวิตที่ต้องเดินทางติดตามบิดา ซึ่งเป็นนักการทูต

นับแต่ศึกษา และมาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับครอบครัวในต่างประเทศ ทำให้โรสภาค สุวรรณ เพิ่มพูนความรู้ประสบการณ์ไว้อย่างมากมาย พอที่จะเขียนนำเสนอให้ผู้อ่านได้รับประโยชน์ ความรู้อย่างละเอียดลออ นับเป็นการสร้างงานเขียนที่ให้คุณค่าและคุณภาพ

นวนิยายของโรสภาค สุวรรณ วรรณิ ชาลีได้ให้ทัศนะแนวการเขียนไว้ว่า เรื่องมักจบลงด้วยสุขนาฏกรรม นักปัญหาสังคมมาตีแผ่ให้เห็นเด่นชัด ว่าแนวคิดในการดำเนินชีวิต เน้นให้เห็นว่า คนมีค่าคือ คนที่ทําประโยชน์ต่อสังคม ตรงเรื่องส่วนใหญ่มักจะเป็นการต่อสู้เพื่อเสรีภาพ เพื่อความถูกต้อง และยุติธรรมในสังคม มักจะแทรกปัญหาครอบครัว และปัญหาความผิดปกติทางอารมณ์ ตัวเอกของเรื่องเป็นผู้มีอุดมคติ ฝ่ายหญิงมักเข้มแข็งมีความสามารถ มั่นใจในตนเอง มักจะมีฉากต่างประเทศ บทบาทของตัวละครมีความสำคัญต่อการดำเนินเรื่องอย่างมาก (วรรณิ ชาลี. 2522 : 85)

1.2 เอกสารเกี่ยวกับการวิเคราะห์นวนิยาย

ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2518 : 13 - 20) ได้กล่าวถึงกลวิธีการวิเคราะห์นวนิยาย โดยดำเนินตามขั้นตอนต่างๆ ซึ่งเป็นขั้นตอนเทคนิคดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ หมายถึง การแยกแยะส่วนต่างๆ ออกมาให้ดีถ้วนที่สุด
2. วินิสาร หมายถึง การตีความ
3. วิจาร์ณ หมายถึง การพิจารณากลวิธีของผู้เขียน
4. วิพากษ์ หมายถึง การหาข้อเท็จจริง เหตุผล วินิจฉัยในหลายแง่หลายมุม

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2528 : 11) ได้กล่าวสรุปว่า การวินิจฉัยคุณค่านั้น ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นส่วนบุคคล เพราะการตัดสินคุณค่าว่าดีหรือไม่นั้น เป็นธรรมชาติธรรมดาของมนุษย์ และเป็นการวินิจฉัยที่เกี่ยวกับอารมณ์ ความรู้สึกและรสนิยม ส่วนการอธิบายลักษณะหนังสือนั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับปัญญา เหตุผล เหตุการณ์และเรื่องราวที่เป็นหลักฐานจริง ๆ ฉะนั้นจึงต้องมีเกณฑ์ (Criteria) หรือแนวทาง (Approach) ที่มีระบบ การวิจารณ์จึงมีกลวิธีสองขั้นตอนคือ

1. การอธิบายลักษณะ (วิเคราะห์) วรรณกรรมนั้น
2. การประเมินคุณค่า หรือ ตัดสินคุณค่า

рінฤทัย สัจจพันธ์ (2525 : 59 – 62) ได้ให้แนวทางการวิจารณ์และประเมินค่านวนิยายไว้ดังนี้

1. พิจารณานแง่เนื้อเรื่อง

ลักษณะสำคัญของเนื้อหาในงานเขียนชนิดนี้ คือ ความสมจริง การพิจารณานแง่ความสมจริงของเรื่องสั้นและนวนิยาย เราต้องวิเคราะห์คือ ชานหละ แยกแยะงานเขียนชิ้นนั้นออกเป็นส่วนๆ ลักษณะของนวนิยายประกอบด้วยส่วนสำคัญหลายอย่าง เช่น โครงเรื่อง แก่นเรื่องตัวละคร และฉาก

2. พิจารณานแง่ศิลปะการแต่ง

การพิจารณาศิลปะการแต่งนอกจากจะคำนึงถึงด้านเนื้อเรื่องแล้ว รีนฤทัย สัจจพันธ์ ได้เสนอแนวทางการพิจารณากลวิธีการแต่ง โดยมีวิธีพิจารณาดังนี้คือ

2.1 กลวิธีดำเนินเรื่อง เช่น

2.1.1 ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์

2.1.2 ใช้กลวิธีการย้อนเรื่องไปมา

2.1.3 ใช้กลวิธีการเล่าด้วยจดหมาย

2.1.4 การเลือกผู้เล่าเรื่อง

2.2 แนวคิด เช่น

2.2.1 แนวคิดสังคมนิยม สัญลักษณ์นิยม ธรรมชาตินิยม

2.2.2 ทักษะของผู้ประพันธ์

2.3 สำนวนภาษา

3. พิจารณานแง่ของผลสะท้อนจากการอ่าน

3.1 ความเพลิดเพลินทางอารมณ์

3.2 ความเพลิดเพลินทางสติปัญญา

เจือ สตะเวทิน (2518 : 134) ได้เสนอแนะแนวทางการวิจารณ์นวนิยายโดยวิจารณ์ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ความคิดของเรื่อง
2. โครงเรื่อง
3. ตัวละคร
4. ฉาก
5. บทสนทนา
6. พ่วงพาดเองเขียนของผู้แต่ง

ธวัช ปุณณมก (2527 : 105 - 110) กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการวิจารณ์นวนิยายหรือเรื่องสั้นว่า ผู้วิจารณ์ต้องวิเคราะห์แยกแยะพิจารณานวนิยาย และเรื่องสั้นที่จะศึกษาวิจารณ์ อย่างทุกแง่ทุกมุม แล้วหยิบยกขึ้นมาวิจารณ์แสดงความคิดเห็นของผู้วิจารณ์อย่างให้ความเป็นธรรม หลีกเลี่ยงการแสดงความคิดเห็นแบบอัตวิสัย หรือมีอคติอย่างใดอย่างหนึ่ง ในส่วนที่ผู้วิจารณ์ควรจะต้องศึกษาอย่างละเอียดมี 3 ประการ คือ

1. วิจารณ์แง่เนื้อหา

นวนิยายและเรื่องสั้นมีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตและสังคมมนุษย์ เป็นการจำลองสภาพชีวิตและสังคมอย่างมีศิลปะ การพิจารณาเพื่อวิจารณ์นวนิยายและเรื่องสั้น จึงต้องศึกษาว่าเนื้อหานั้น ๆ มีความสมจริงเพียงไร และให้แนวคิดแก่สังคมอย่างไร รวมถึงมีความจริงใจต่อชีวิต และสังคมที่มีความยุติธรรม เสมอภาคเพียงไร โดยแบ่งวิธีพิจารณาได้ดังนี้

1.1 โครงเรื่อง โครงเรื่องของนวนิยายที่จะวิจารณ์นั้น ผู้เขียนได้ผูกโครงเรื่องมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นลำดับ สมเหตุสมผลเป็นไปตามลำดับความคิดสะท้อนภาพสังคมได้สมจริงเพียงไร

1.2 ตัวละคร ศึกษาบุคลิกของตัวละครสำคัญ ๆ ว่า มีการสร้างตัวละครได้เหมาะสมกับเรื่องเพียงไร

1.3 แก่นเรื่องหรือแนวคิด เป็นจุดสำคัญของการที่จะพิจารณาในเชิงคุณภาพของนวนิยายนั้น ๆ การผูกเรื่องให้เข้าใจตรงใจผู้อ่าน แต่ไม่ได้เน้นการใส่แนวคิดอันเป็นประเด็นสำคัญของนวนิยายจะทำให้นวนิยายหย่อนคุณค่าลง

1.4 ฉาก ฉากเป็นส่วนประกอบของนวนิยายที่ทำให้ผู้อ่านทราบสภาพการณ์บรรยากาศ และทำให้การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.5 บทสนทนา คำพูดระหว่างตัวละครมีส่วนในการแสดงออกทางพฤติกรรมของตัวละครและเข้าใจอุปนิสัยของตัวละคร

2. พิจารณาในแง่ศิลปะการประพันธ์ ศิลปะการประพันธ์สามารถพิจารณาเป็นส่วน ๆ ดังนี้

2.1 กลวิธีการดำเนินเรื่อง หมายถึง การลำดับโครงเรื่องอย่างมีศิลปะ โดยวิธีการลำดับเรื่องว่าจะเอาตอนใดขึ้นก่อน หรือจะเก็บงำตอนใดไว้ก่อน หรือใช้ชีวิตการย้อนเรื่องไปมา

2.2 แนวคิดของเรื่อง คือ ส่วนที่เป็นความนึกคิด ความคิดเห็นที่ผู้เขียนสอดแทรกลงไปในเรื่อง

แนวคิดของเรื่องเป็นตัวสำคัญในการกำหนดวรรณกรรมเพื่อชีวิตหรือวรรณกรรมเพื่อประชาชน พร้อมทั้งให้โลกทัศน์ทางสังคมและการเมืองอันกว้างแก่ผู้อ่าน

3. พิจารณาจากผลสะท้อนจากการอ่าน ในการพิจารณาทางด้านผลสะท้อนจากการอ่านนี้ แยกออกได้เป็น 2 ประเด็น คือ

3.1 ความเพลิดเพลินทางด้านอารมณ์ หรือ ประเทืองอารมณ์ คือ นวนิยายนั้นสามารถให้ความพึงใจแก่ผู้อ่าน เราต้องใจผู้อ่านให้ติดตามเรื่องโดยตลอดโดยไม่หน่าย

3.2 ประเทืองปัญญา คือ พิจารณาด้านที่นวนิยายนั้น ให้แนวคิดความรู้ใหม่ ๆ แก่ผู้อ่านอย่างมีสาระเพียงไร

สิทธา พินิจกุล (2520 : 21 - 22) ได้เสนอแนะว่า การศึกษานวนิยายเรื่องใดก็ตาม ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. เนื้อเรื่องกล่าวถึงอะไร เป็นไปแนวใด มีสาระสำคัญอย่างไร สมเหตุสมผลหรือไม่

2. การลำดับเรื่องเป็นอย่างไร สลับหรือไม่ สัมพันธ์กับสถานที่ และเวลาหรือไม่

3. ความคิดเห็นของผู้แต่งเป็นความคิดเห็นในแนวใด สอดแทรกอยู่ในตัวละครตอนไหนบ้าง สาเหตุของความคิดเห็นเกิดจากอะไร มีพัฒนาการอย่างไร

4. การสร้างตัวละคร เป็นตัวละครแบบ Idealism หรือ Realism หรือ Symbolism

ส่วนรัญจวน อินทรกำแหง (2515 : 49) ได้เสนอรายละเอียดในการพิจารณานวนิยายแตกต่างจากที่สิทธา พินิจวุฒล กล่าวไว้ข้างต้นบางประการ กล่าวคือ รัญจวน อินทรกำแหง ได้เสนอแนะว่า ในการพิจารณานวนิยายนั้นควรพิจารณาถึงสิ่งต่อไปนี้

1. แก่นของเรื่อง คือพิจารณาว่าความคิดสำคัญที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้ผู้อ่านคิด หรือหัวใจของเรื่องหรือความคิด ความเชื่อของผู้เขียน ซึ่งแฝงไว้ในนวนิยายเรื่องนั้นคืออะไร
2. การวางเค้าโครงเรื่อง พิจารณาว่าติดต่อสัมพันธ์กันหรือไม่
3. ตัวละคร พิจารณาว่าตัวละครนั้นมีความสมจริงหรือไม่
4. ฉาก ฉากที่ประกอบท้องเรื่องชัดเจนหรือถูกต้องตามความเป็นจริง สมจริงกับเนื้อเรื่องหรือไม่
5. สีสานในการเขียนชวนอ่านและน่าสนใจเพียงใด
6. เจตนาและความจริงใจของผู้เขียน หมายความว่า ผู้เขียนควรจะได้นำแง่คิดบางอย่างอันช่วยให้เกิดวิचारณญาณอันดีและประสบการณ์ใหม่ในชีวิตบ้างหรือไม่

1.3 เอกสารเกี่ยวกับองค์ประกอบและกลวิธีเขียนนวนิยาย ผู้รู้ได้ให้ทัศนะต่างๆ ไว้ดังนี้

กระแสร มัลยาภรณ์ กล่าวถึงองค์ประกอบของนวนิยายไว้ว่า

1. โครงเรื่อง ในการเขียนนวนิยายจำเป็นต้องมีโครงเรื่อง ซึ่งภายในโครงเรื่องใหญ่อาจมีโครงเรื่องย่อย ซึ่งมากกว่าหนึ่งก็ได้ขยายเรื่อง ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ โยงายเป็นเรื่องราวขึ้น
2. ตัวละคร การสร้างตัวละครควรคำนึงถึงอุปนิสัย ซึ่งอาจจะคงที่หรือเปลี่ยนแปลง ก็ได้ ต้องคำนึงถึงความสมจริงในการสร้างตัวละคร
3. บทสนทนา การเขียนนวนิยายบทสนทนาไม่ควรยาวเกินไป จะทำให้คนอ่านเบื่อ และไม่เป็นไปตามธรรมชาติ แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของเรื่อง
4. ฉาก ควรสมจริงและสอดคล้องกับเหตุการณ์ในเรื่อง

องค์ประกอบของนวนิยายมักขึ้นอยู่กับสิ่งที่กล่าวมา ซึ่งในส่วนอื่นๆ มักเป็นเทคนิคของนักเขียนแต่ละคน (กระแสร่ม มาลาภรณ์. 2530 : 53)

อุดม หนูทอง กล่าวถึงองค์ประกอบของนวนิยายไว้ว่า

1. โครงเรื่อง คือเหตุการณ์ทั้งหลายที่ผู้ประพันธ์กำหนดขึ้น เพื่อให้เรื่องดำเนินไปตั้งแต่ต้นจนจบ โดยทั่วไปแล้วโครงเรื่องจะเกิดจากองค์ประกอบ 2 ประการคือ ความต้องการของตัวละครอย่างหนึ่ง และอุปสรรคที่ขัดขวางมาทำให้ตัวละครบรรลุความต้องการนั้น อีกอย่างหนึ่งขององค์ประกอบสองอย่างนี้จะทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้น ตัวละครจึงหาทางต่อสู้ดิ้นรนจนเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ขั้วขึ้นต่อเนื่องกันเป็นเรื่องราว ยาวตอนปลายของเรื่องบทที่ขั้วขึ้นจะค่อย ๆ คลี่คลายสู่จุดจบ โครงเรื่องของนวนิยายมี 2 ชนิดคือ โครงเรื่องใหญ่และโครงเรื่องย่อย

2. ตัวละคร คือผู้ที่รับบทบาทแสดงพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในเรื่อง หรือผู้ที่รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่องที่กำหนดไว้ ตัวละครอาจเป็นคน สัตว์ หรือสิ่งของก็ได้

3. ฉาก สถานที่ บรรยากาศหรือสิ่งแวดล้อมทั้งหลาย ที่ตัวละครแสดง นวนิยาย หรือปรากฏอยู่ในสถานการณ์นั้น ฉากมีความสำคัญต่อเรื่องในแง่ที่จะทำให้ผู้อ่านมองเห็น ตัวละครได้ดียิ่งขึ้น เกิดอารมณ์ หรือรับภาพตอนนวนิยายที่ปรากฏ การสร้างฉากทำให้เกิดผลดังกล่าวนี้นี้จึงต้องอาศัยเทคนิคหลายอย่างคือ ต้องเลือกฉาก หรือบรรยากาศให้เข้ากับท้องเรื่องมีผลต่อการดำเนินเรื่อง และการบรรยายต้องละเอียดละไม เห็นภาพ และให้ความรู้สึก (อุดม หนูทอง. 2522 : 111 - 114)

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า นวนิยายเรื่องหนึ่ง ๆ นั้น องค์ประกอบที่สำคัญคือ โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก และบทสนทนา ในส่วนของการนำเสนอขึ้นอยู่กับกลวิธีการประพันธ์ของนักเขียนว่าจะใช้เทคนิควิธีการใดเสนอผลงานออกมาให้เป็นที่น่าสนใจของผู้อ่าน ในด้านกลวิธีการเขียนนี้ ผู้รู้ให้ทัศนะไว้ดังนี้

อุทลภ มัลลิกะมาส (2522 : 116 - 122) กล่าวถึงกลวิธีการเขียนว่า กลวิธีการเขียนมีหลายแบบและจะมีมากขึ้นเสมอตามเท่าที่ศิลปะการเขียนเจริญก้าวหน้าไป กลวิธีที่นิยมใช้กันทั่วไปมีดังนี้

1. กลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่อง ผู้แต่งอาจเลือกผู้เล่าเรื่องโดยวิธีต่อไปนี้

1.1 ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเรื่อง

- 1.2 ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่อง
- 1.3 ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่าเรื่อง
- 1.4 ผู้แต่งเลือกผู้เล่าเรื่องหลายแบบผสมกัน
- 1.5 การใช้กระแสจิตประหวัด

2. กลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง หมายถึง การลำดับโครงเรื่องอย่างมีศิลปะ โดยตั้งใจว่าจะเอาตอนใดขึ้นก่อน หรือจะนำตอนใดไว้ก่อน หรือจะใช้วิธีการย้อนเรื่องไปมา หรือใช้วิธีดำเนินเรื่องแบบจดหมายเหล่านี้เป็นกลวิธีการดำเนินเรื่อง ซึ่งผู้เขียนมีความมุ่งหมายที่จะยั่วให้ผู้อ่านสนใจติดตามเรื่องโดยตลอด

3. กลวิธีเกี่ยวกับการสร้างตัวละคร เนื่องจากตัวละครเป็นผู้แสดงบทบาท ฉะนั้นการสร้างตัวละครจึงเป็นสิ่งสำคัญ และจากลักษณะของการสร้างตัวละคร ทำให้สามารถแบ่งได้ 2 ประเภทคือ ประเภทให้ความสำคัญกับตัวละคร และประเภทเน้นเนื้อเรื่อง

วิชา กองกะนั้น (2533 : 69 - 107) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการศึกษาวรรณคดีว่าผู้ศึกษาจำเป็นต้องรู้จักพิจารณาหลักวิธีการประพันธ์ เพราะกลวิธีการเขียนของนักเขียนแต่ละคนมีผลต่องานสร้างสรรค์ทั้งหมดของเขา สำหรับการศึกษาหลักวิธีการเขียนนั้นจะต้องพิจารณาสิ่งต่อไปนี้คือ

1. วัตถุดิบ (Material) หมายถึง เรื่องราวต่าง ๆ ของมนุษย์และสภาพแวดล้อม ทั้งทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม ซึ่งนักเขียนจะนำมาประดิษฐ์ตกแต่งเป็นเรื่องราวขึ้นตามเจตนารมณ์ของผู้ประพันธ์แต่ละคน

2. แก่นเรื่อง (Theme) ทำให้ทราบถึงจุดประสงค์ของผู้แต่ง และเจตคติที่ผู้แต่งมีต่อวรรณศิลป์ในการประพันธ์เรื่องนั้นๆ นอกจากนี้ยังทำให้ผู้อ่านรู้ว่าควรจะได้อะไรจากงานประพันธ์นั้นบ้าง

3. โครงเรื่อง (Plot) ในการพิจารณาโครงเรื่องนั้น เรามุ่งถึงวิธีการเรียงลำดับเหตุการณ์ ความคิด หรือความรู้ในเรื่องคือ การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง

4. การสร้างตัวละคร (Characterization) จะต้องพิจารณาในด้านต่าง ๆ เช่น การเลือกประเภทของตัวละคร แนวการสร้างตัวละคร และวิธีการสร้างตัวละคร

5. การสร้างฉาก (Setting) โดยทั่วไปนักเขียนจะสร้างฉากให้มี

ลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น สร้างให้เหมือนจริง สร้างตามอุดมคติ สร้างแบบเหนือจริง เป็นต้น

6. วิธีการเสนอผลงาน (Presentation) คือ การเสนอผลงาน

ประพันธ์แก่ผู้อ่านด้วยวิธีการต่าง ๆ

จากเอกสารเกี่ยวกับองค์ประกอบในการวิเคราะห์นวนิยายดังกล่าวแล้ว

ท่านผู้รู้ได้กล่าวถึง กลวิธีการเขียนนวนิยายโดยจำแนกรายละเอียดส่วนประกอบของนวนิยายด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. โครงเรื่อง

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2522 : 101) แสดงความเห็นว่าร่องเรื่องที่ดีและที่ผู้อ่านนิยมก็คือ โครงเรื่องที่มีปัญหาหรือความขัดแย้ง (Conflict) ที่สำคัญ เกิดขึ้นกับตัวละครเอกของเรื่อง เป็นปัญหาหรือความขัดแย้งที่มีความเข้มข้นรุนแรง มีอิทธิพลทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง หรือมีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อไปถึงชีวิตของตัวละครตัวเอกของเรื่อง

ศรีวิภา จรุงจิรพันธุ์ ณ อยุธยา (2518 : 70) กล่าวถึง โครงเรื่องว่า หมายถึง เหตุการณ์ทั้งหลายที่ทำให้เรื่องดำเนินไป โครงเรื่องของนวนิยายอาจประกอบด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลายเรื่องแต่ต้องมีระเบียบ โครงเรื่องที่ดีจะต้องสลับซับซ้อนแต่ไม่สับสน

วิทย์ ศิวะศรียานนท์ (2531 : 112) เสนอความเห็นว่าร่องเรื่องก็คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่ตัวละครและการกระทำของตัวละคร

เจือ สตะเวทิน (2518 : 79 - 88) กล่าวถึงลักษณะของโครงเรื่องว่ามีหลายแบบ ดังนี้

1. โครงเรื่องที่มีเหตุการณ์เบ็ดเตล็ด ไม่มีเอกภาพ มีเพียงการสืบสาวราวเรื่องสืบเนื่องกันไป นับเป็นโครงเรื่องแบบหลวมๆ
2. โครงเรื่องที่เป็นแบบของเหตุการณ์ เหตุการณ์แต่ละครั้งก่อความกระทบกระเทือนให้เหตุการณ์อย่างไต่ต่อกันเหตุการณ์หนึ่งตามมา
3. โครงเรื่องแบบผสม นวนิยายบางเรื่องใช้โครงเรื่องทั้งสองแบบผสมกัน

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2522 : 79 - 80) กล่าวถึงการวิเคราะห์
โครงเรื่องว่าทำได้ดังนี้

1. การอธิบายถึงสถานการณ์ในตอนเปิดเรื่อง
2. ปัญหาเริ่มปรากฏ
3. การขยายตัวคลี่คลายของปัญหานั้น
4. การที่ปัญหาได้รับการแก้ไข และเป็นระยะที่เรื่องเปลี่ยนแปลงไป

ในทางใดทางหนึ่ง (Climax)

5. การคลี่คลายเข้าสู่จุดจบ ช่วงเวลาของการแก้ปัญหา
6. จุดจบของปัญหา

นอกจากโครงเรื่องจะประกอบไปด้วยการผูกพัน ความขัดแย้ง และ
การคลายปมแล้วโครงเรื่องยังประกอบไปด้วยส่วนต่างๆ อีก

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2522 : 105) กล่าวว่า

1. เหตุการณ์ในเรื่อง คือรายละเอียดประกอบเรื่องที่ดำเนินไป
ตามโครงเรื่องที่วางไว้ และขยายความให้เรื่องยาวขึ้น โดยเรียงลำดับพฤติกรรมหรือการกระทำ
ต่าง ๆ ซึ่งได้กะหรือเตรียมไว้แล้วอย่างระมัดระวัง เหตุการณ์หรือการกระทำเหล่านั้นจะดำเนิน
ไปจนถึงตอนอวสานของเรื่อง

2. เหตุประจวบหรือเหตุบังเอิญ หมายถึง เหตุที่เกิดขึ้นโดยไม่น่า
จะเป็นไปได้ตามวิถีทางปกติอย่างวิสัยในชีวิตมนุษย์ทั่วไป เหตุประจวบหรือเหตุบังเอิญนี้ มักมีเมื่อ
ผู้แต่งผูกพันปัญหาขึ้นแล้วไม่อาจหาวิธีการอันแบบค้ายที่จะแก้ไขปัญหานั้น ต้องใช้วิธีการตัดสินใจ
ให้ลุกล่วงไปโดยใช่เหตุการณ์ที่ไม่สมจริงหรือเป็นไปได้นอกวิสัยชีวิตเป็นเครื่องแก้ไข

3. ความไม่รู้เรื่อง คือ การคาดคิดว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป
เป็นสิ่งที่สร้างความไม่แน่ใจหรือเข้าใจความสนใจของผู้อ่าน ทำให้ใคร่ติดตามเรื่องต่อไปจนกว่า
จะได้รับคำอธิบาย

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2534 : 207) กล่าวว่า

โครงเรื่อง โดยทั่วไปโครงเรื่องของนวนิยายมีลักษณะเช่นเดียวกับ
โครงเรื่องของเรื่องสั้นคือ ประกอบด้วยปัญหาข้อขัดแย้งด้านพฤติกรรม ด้านเหตุการณ์หรือด้าน
อารมณ์ของตัวละคร เพื่อทำให้ผู้อ่านสนใจอยากรู้คำตอบในตอนจบ แต่โครงเรื่องของนวนิยาย

มีลักษณะต่างไปจากโครงเรื่องของเรื่องสั้น ตรงที่โครงเรื่องของนวนิยายมีลักษณะซับซ้อนกว่าเรื่องสั้น เพราะนวนิยายมีโครงเรื่องย่อย ๆ (Sub Plot) อีกหลายโครงแทรกซ้อนอยู่ภายในโครงเรื่องใหญ่ (Main Plot) ที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะว่า นวนิยายเป็นเรื่องเล่าที่มีขนาดยาวกว่าเรื่องสั้น นวนิยายจึงมีจุดที่จะให้แง่คิดแก่ผู้อ่านได้หลายจุด มีตัวละครที่แสดงพฤติกรรมตามท้องเรื่องได้หลายตัว และมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละครแต่ละตัวตามสถานที่ต่าง ๆ ได้หลายเหตุการณ์ตามไปด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้แต่งนวนิยายจึงจำเป็นต้องอาศัยโครงเรื่องย่อย ๆ อีกหลายโครงมาช่วยเสริมโครงเรื่องใหญ่ให้มีความสมบูรณ์ โครงเรื่องย่อยจึงมีความสำคัญน้อยกว่าโครงเรื่องใหญ่ โครงเรื่องย่อยอาจเป็นเรื่องอีกเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นกับตัวละครประกอบ แต่ขณะเดียวกันโครงเรื่องย่อยนี้ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวละครเอกด้วย หรืออาจเป็นเรื่องข้างเคียงที่เกิดขึ้นกับตัวละครตอนหนึ่งเพื่อสื่อนิสัยเฉพาะตัวของตัวละครเอกและช่วยให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสนุกสนานไปพร้อมกันด้วยก็ได้

โครงเรื่องย่อย มีลักษณะเช่นเดียวกับโครงเรื่องใหญ่ คือ ประกอบด้วยบทปัญหา ข้อขัดแย้งและการคลายบทเหมือนกัน โครงเรื่องย่อยอาจมีเนื้อเรื่องเป็นไปทางเองเดียวกับโครงเรื่องใหญ่ หรือมีเนื้อเรื่องตรงกันข้ามกับโครงเรื่องใหญ่ก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้แต่งเป็นสำคัญว่าจะใช้โครงเรื่องย่อยแบบใดมาสนับสนุนโครงเรื่องใหญ่ให้สมบูรณ์ และเด่นชัดขึ้นอย่างไรก็ตาม เมื่อสร้างโครงเรื่องย่อยแล้ว ผู้แต่งจะต้องสานต่อและต้องทำให้ประสานสอดคล้องเรื่องใหญ่ด้วย เพราะโครงเรื่องย่อยที่สร้างขึ้นโดยไม่จำเป็นอาจจะทำให้โครงเรื่องใหญ่ขาดเอกภาพได้

2. แก่นเรื่อง

กุหลาบ มลลิกะมาส (2522 : 108) กล่าวถึงแก่นเรื่องว่า แก่นเรื่องคือ ข้อคิดสำคัญหรือขัดคิดหลักของเรื่องที่คุณเขียนต้องการจะสื่อสารมายังผู้อ่านจัดเป็นแกนกลางของเรื่องที่เกี่ยวข้ององค์ประกอบอื่น ๆ ให้ดำเนินไปจนจบ

สุวรรณ เกรียงไกรเพ็ชร (2518 : 8 - 9) กล่าวถึงแก่นเรื่องว่า คือ แก่นหรือแกนกลางของเรื่องซึ่งปรากฏอยู่ตั้งแต่ต้นจนถึงปลายเรื่อง เป็นสิ่งที่เชื่อมโยงเรื่องทั้งหมดเข้าด้วยกัน โครงเรื่อง ฉาก ตัวละคร บทสนทนา และส่วนประกอบอื่น ๆ ส่วนเป็นสิ่งที่สร้างขึ้น เพื่อแสดงแก่นเรื่องที่ผู้แต่งต้องการ สิ่งเหล่านี้จะต้องมีความผูกพันสอดคล้องกับแก่นเรื่องโดยตลอดถ้าผู้แต่งสามารถสร้างสิ่งเหล่านี้ได้ดี ผู้อ่านก็สามารถมองเห็นและเข้าใจแก่นเรื่องตามที่คุณแต่งต้องการ

นพ ปาละกวงศ์ ณ อยุธยา (2519 : 11) ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับแก่นเรื่องว่าในการพิจารณาแก่นเรื่องมักจะเป็นสิ่งที่กระทำได้ง่าย ๆ เพราะนักเขียนที่มีฝีมือจะไม่แสดงแก่นเรื่องออกมาชัดเจน แต่จะแอบแฝงงานเรื่องให้ผู้อ่านค้นหาเอาเอง โดยพิจารณาจากคำพูดของตัวละคร จากวิธีการที่นักประพันธ์บรรยายแสดงความคิดเห็นของงานออกมาอย่างตรง ๆ หรืออาจแอบแฝงไว้ในเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม แก่นเรื่องที่นักเขียนมักจะกล่าวถึงคงไม่พ้นไปจากเรื่องของชีวิต ความรัก และความตาย ทั้งนี้เพราะแก่นเรื่องคือ การแสดงความจริงเกี่ยวกับชีวิตหรือพฤติกรรมของมนุษย์

3. ตัวละคร

ปริญญ์ ฤทธิ์เจริญ (2526 : 27) ได้กล่าวถึงลักษณะของตัวละครไว้ว่านวนิยาย และเรื่องสั้นจำเป็นต้องมีตัวละคร ซึ่งผู้แต่งสมมติขึ้นโดยกำหนดให้มีรายละเอียดสอดคล้องกับโครงเรื่อง และเนื้อเรื่องที่แต่งขึ้น ผู้เขียนจะต้องกำหนดลักษณะ รูปร่าง หน้าตา อายุ อุปนิสัย ความคิดอ่าน การศึกษา ประสบการณ์ รวมทั้งชื่อ และลักษณะครอบครัวหรือสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ การบอกลักษณะดังกล่าวผู้แต่งอาจจะไม่บอกตรง ๆ ซึ่งทั้งนี้ผู้อ่านจะจับลักษณะนิสัยได้จากบทสนทนาของตัวละครนั้น หรืออาจจะดูได้จากบทบรรยายหรือการพรรณนาของผู้แต่งได้

กุหลาบ มลลิกะมาส (2522 : 112) กล่าวถึงลักษณะนิสัยของตัวละครว่า การแสดงลักษณะนิสัยของตัวละครเท่าที่ปรากฏในวรรณกรรมประเภทบันเทิงคดีในนวนิยายนั้น แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ดังนี้

1. น้อยลักษณะ หมายถึงนิสัยเพียงอย่างเดียว เช่น เป็นคนขี้ขี้บ่นอยู่ตลอดเรื่องมีบทคร่าวใดก็บ่นอยู่คราวนั้น ไม่แสดงนิสัยอย่างอื่นอีก
2. หลายลักษณะ หมายถึงตัวละครที่ผู้แต่งสร้างขึ้นให้มีลักษณะนิสัยหลายอย่างอาจเป็นนิสัยที่ขัดแย้งกันเองในตัวบุคคลนั้นก็ได้

ลักษณะนิสัยตัวละครในเรื่องเดียวกันอาจมีตัวละครทั้งสองประเภทอยู่ด้วยกัน ตัวประกอบที่ไม่สำคัญนั้นอาจเป็นประเภทน้อยลักษณะได้ ผู้อ่านอาจจะสังเกตได้จากพฤติกรรมของตัวละครนั้นๆ

วิพุธ โสภวงศ์ (2525 : 63 - 65) แสดงแนวคิดเพิ่มเติมว่า

หลักการพิจารณาความเหมาะสมของตัวละครควรพิจารณาดังนี้คือ

1. ผู้แต่งแสดงภาพของตัวละครให้ผู้อ่านเห็นบทบาทบุคลิกลักษณะนิสัย
ใจคออย่างชัดเจน ใช้กลวิธีหลายอย่างเช่น สิ่งเกิดจากพฤติกรรมของตัวละครและจากบทสนทนา
2. ตัวละครทุกตัวมีบทบาทมากน้อยแล้วแต่ความสำคัญของตัวละครนั้น
3. ตัวละครมีลักษณะสมจริง กล่าวคือมีความคิดความต้องการเหมือน
มนุษย์จริง ๆ เพราะมนุษย์ที่ดีพร้อมนั้นหาได้ยาก ย่อมมีความบกพร่องมากบ้างน้อยบ้าง การพิจารณา
ลักษณะนิสัยใจคอตัวละครจึงต้องคำนึงถึงความสมจริง ในข้อนี้พิจารณาได้จากการกระทำ การพูดจา
ความคิดของตัวละครว่าสมจริงหรือไม่ ผู้แต่งที่เข้าใจในธรรมชาติและความต้องการของมนุษย์จะ
แสดงภาพตัวละครได้สมจริงตามฐานะ ตำแหน่ง เพศและวัยของตัวละคร
4. ลักษณะนิสัยของตัวละครในเรื่อง ควรจะมีลักษณะคงที่ การเปลี่ยนแปลง
ลักษณะนิสัยนั้นเปลี่ยนได้ แต่ควรมีเหตุผลเพียงพอที่จะทำให้เปลี่ยนนิสัยนั้น เหมือนนิสัยของคนจริง ๆ
อาจเปลี่ยนไปตามเหตุการณ์ ประสบการณ์ และเวลาได้

4. ฉาก

ฉากเป็นส่วนประกอบที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการแต่งวรรณกรรมประเภท
นวนิยาย สุริวงศ์ พงษ์พานุลย์ (2525 : 67) ได้ให้ความหมายของฉากว่า ฉากคือ สถานที่ และ
เวลาที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ส่วนบรรยากาศคือ บรรยากาศทั่ว ๆ ไปเช่น กลิ่น เสียง สี แสง
และสัมผัสอื่นๆ ที่ช่วยก่อให้เกิดอารมณ์หรือช่วยให้เห็นเหตุการณ์เด่นชัดขึ้น

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2512 : 3) กล่าวถึงฉากว่า ในนวนิยาย
ฉากมีสำคัญอย่างฉากละคร วัสดุของฉากในนวนิยายนั้นคือ ถ้อยคำสนทนาที่เราใช้วาดมโนภาพบ้าง
หรือบอกกล่าวประวัติของบุคคล หรือสถานที่ หรือยุคสมัยที่เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้น หรือดำเนินไป

วิทย์ กิระศรียานนท์ (2531 : 112) อธิบายความสำคัญของฉากว่า
เหตุการณ์จะเกิดขึ้นลอย ๆ ไม่ได้ จะต้องเกิดขึ้นในเวลาและสถานที่หนึ่ง เพราะฉะนั้น เวลา และ
สถานที่จึงมีความสำคัญอันที่จะทำให้เรื่องและตัวละครมีชีวิตจิตใจขึ้น

5. บทสนทนา

บทสนทนา คือ คำพูดของตัวละครที่โต้ตอบระหว่างบุคคลต่าง ๆ ในเรื่อง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจนิสัยใจคอของตัวละครดีขึ้น ทั้งเป็นวิธีที่จะดำเนินเรื่องให้ก้าวหน้าไปด้วย

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2522 : 114) กล่าวถึงวัตถุประสงค์สำคัญในการใช้บทสนทนาในการแต่ง คือ

1. เพื่อช่วยดำเนินเรื่องแทนการบรรยายของผู้แต่ง โดยเฉพาะในบทละคร บทสนทนาคือการดำเนินเรื่องโดยตรง
2. เพื่อช่วยให้รู้จักตัวละครในเรื่อง ทั้งรูปร่างหน้าตาและนิสัยใจคอ โดยผู้แต่งไม่ต้องชี้แจงตรง ๆ
3. ช่วยให้เห็นวิธีการไม่ซ้ำซาก คือเปลี่ยนเป็นบทสนทนาบ้าง เป็นการบรรยายบ้าง
4. สร้างความสมจริง คำพูดที่สมมุติว่าเป็นถ้อยคำจริง ๆ ของตัวละคร ทำให้รู้สึกใกล้ชิดกับความเป็นจริงมากกว่าคำบรรยายของผู้แต่ง
5. ทำให้บทประพันธ์น่าอ่าน น่าสนใจ และมีชีวิตชีวาขึ้น โดยเฉพาะบทสนทนาที่คมคาย มีอารมณ์ขัน หรือพูดได้ถูกต้องตามฐานะของตัวละคร สัมกับบทบาทในตอนนั้น ๆ

ประทีป เหมือนนิล (2519 : 86) กล่าวถึงบทสนทนาว่าควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความเป็นธรรมชาติ (Natural) คือถ้อยคำที่ใช้ในบทสนทนาโต้ตอบของตัวละคร จะต้องมีความสมจริงมากที่สุด
2. มีการเลือกสรร (Selective) คือนักเขียนจะต้องเลือกถ้อยคำที่จะเขียนบทสนทนาในตอนใดบ้าง และควรเขียนอย่างไรจึงจะมีความหมายต่อเนื่องของนวนิยายทั้งเล่ม
3. มีความคงที่ (Consistent) คือเป็นบทสนทนาที่จะต้องมีความสอดคล้อง และต่อเนื่องกับลักษณะของการเขียนส่วนอื่นๆ ของเรื่องด้วย เพื่อให้การเล่าเรื่องเป็นไปอย่างราบรื่นสม่ำเสมอ

4. มีความเหมาะสม (Appropriate) คือการเข้าทสนทนาต้องสอดคล้องกับตัวละครแต่ละตัว โดยคำนึงถึงครอบครัว การศึกษา สภาพสังคม นิสัยใจคอ วัย อาชีพ และเพศ เป็นต้น เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างตัวละครให้สมจริง

1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

ภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของวรรณกรรม ที่ผู้ประพันธ์สรรค์สร้างขึ้นด้วยความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก และจินตนาการของตน ซึ่งแต่ละคนจะมีความสามารถ ความเชี่ยวชาญ หรือมีศิลปะในการใช้ภาษาที่เป็นลักษณะเฉพาะตัว ดังที่ผู้รู้หลายท่านได้กล่าวไว้

วิภา กองกะนันท์ (2522 : 131 - 135) กล่าวว่าความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารให้คนอื่นเข้าใจตามที่เรากำลังต้องการได้ เรียกว่า เราเป็นผู้มีศิลปะในการใช้ภาษาซึ่งอาจมีวิธีการต่าง ๆ กัน เช่น ใช้ภาษาแบบตรงไปตรงมา ใช้ภาษาประชดประชัน ใช้สัญลักษณ์และโวหาร

เจือ สตะเวทิน (2518 : 141) ได้แนะแนวทางการศึกษาท่วงทำนองการเขียนไว้ดังนี้

1. การเลือกคำ (Diction)
2. ถ้อยคำสำนวนเกี่ยวกับความคิดค้น
3. อุปมาอุปไมยที่ชวนให้เกิดภาพในใจ (Imagery)
4. จังหวะจะโคน (Rhythm)
5. ความสัมพันธ์ (Coherence)
6. การย้าความหรือเน้นความ (Emphasis)
7. การจัดลำดับความคิด (Arrangement of Ideas)
8. โครงสร้างของประโยคและการผันแปร (Sentence Structure and Variety)

ทางด้าน ชลธิรา กลัดอยู่ และคนอื่นๆ (2517 : 213 - 226) กล่าวถึงการศึกษาการใช้ภาษาในงานเขียนว่าควรพิจารณาในสิ่งต่อไปนี้

1. การใช้สำนวนโวหาร นักเขียนแต่ละคนมีลักษณะการใช้สำนวนโวหารต่างกันไปหลายแบบ ดังนี้

- 1.1 สำนวนภาษาสั้น กระชับ สื่อความหมายตรงไปตรงมา
- 1.2 สำนวนภาษายาว มีประโยคเชื่อม มีคำขยาย
- 1.3 สำนวนภาษากำกวมเป็นสัญลักษณ์ สื่อความหมายได้หลายนัย
- 1.4 สำนวนภาษาสื่อภาพที่มีชีวิต มีรายละเอียด มีแสงและสีสันท
- 1.5 สำนวนภาษาสื่อให้ได้ยินเสียงพร้อมทั้งรสทางอารมณ์สัมผัสด้วย
- 1.6 สำนวนโวหารแข็งกร้าว ดุดัน
- 1.7 สำนวนภาษาเรียบ รื่นหู ทำให้อ่อนหวาน ละมุนละไม
- 1.8 สำนวนภาษาสมัยใหม่ นำคำมาใช้ผิดหน้าที่
- 1.9 สำนวนที่ใช้ถ้อยคำทางวิทยาศาสตร์ และมีโครงสร้างของ

ประโยคแบบภาษาทางตะวันตกเปลี่ยนแปลง

1.10 สำนวนโวหารแบบโบราณ ซึ่งมีทั้งลักษณะของการใช้สำนวนและถ้อยคำ

2. การเสนอภาพพจน์ เป็นวิธีการเพิ่มรสชาติในการอ่านอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งนักเขียนอาจใช้วิธีการต่าง ๆ กัน เช่น ใช้การเปรียบเทียบอุปมาอุปไมย เป็นต้น

3. การแสดงน้ำเสียงและท่าที ทำให้อ่านเข้าใจเป้าหมายของงานเขียนนั้น ๆ ได้ชัดเจนและสามารถประเมินค่าของงานเขียนนั้นได้ดีขึ้น

กุหลาบ มัลลิกะมาส (ม.ป.ป. : 122 - 136) ได้แนะแนวทางการพิจารณาวรรณกรรมในด้านการใช้ภาษาว่าควรพิจารณาสิ่งต่อไปนี้

1. การสรรคำใช้ ได้แก่
 - 1.1 คำที่มีความหมายเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และสถานภาพของบุคคล
 - 1.2 การเลือกเสียงของคำตลอดจนการเล่นคำ
 - 1.3 การใช้คำที่มีความหมายเจาะจงเฉพาะที่
 - 1.4 การใช้คำภาษาถิ่น
2. การใช้โวหาร ได้แก่ สำนวนโวหารที่นักเขียนนำมาใช้งานประพันธ์ของตนที่ใช้กันมาก คือ
 - 2.1 การสร้างภาพานจิตหรือจินตภาพ
 - 2.2 การสร้างภาพพจน์

3. การสร้างประโยค

3.1 ประโยคสั้น

3.2 ประโยคยาวขึ้น

3.3 ประโยคยาวแบบโวหาร

3.4 ประโยคบาโรก

เนื่องจากการใช้โวหารและการใช้ภาพพจน์ในงานเขียนเป็นศิลปะอย่างหนึ่งในการใช้ภาษาการใช้อ้อยคำอย่างมีชั้นเชิง และเป็นการแสดงความสามารถในการเขียนตนเองต่าง ๆ เพื่อให้ได้เนื้อความชัดเจนแจ่มแจ้ง เหมาะกับชนิดของเรื่องที่ต้องการเสนอ ซึ่งปราชญ์ท่านจำแนกไว้ 5 ประการคือ บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร เทศนาโวหาร อุปมาโวหาร และสาธกโวหาร จึงขอนำลักษณะของโวหารที่ท่านผู้รู้กล่าวไว้มาเสนอ ดังนี้

รณรี ชื่นสาราญ (2531 : 84 - 102) ได้แบ่งลักษณะโวหารที่คณาจารย์ในการประพันธ์ฝ่ายร้อยแก้วในยุคปัจจุบันนิยามไว้เขียนกันออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. บรรยายโวหาร เป็นโวหารที่ผู้เขียนต้องการเล่าเรื่องหรือบรรยายเรื่องราวต่าง ๆ อย่างละเอียดตามลำดับเหตุการณ์ กล่าวถึงสภาพของสิ่งที่จะบรรยายอย่างตรงไปตรงมา เพื่อให้ผู้อ่านได้รู้จักสิ่งเหล่านั้นทุกแง่มุม โดยที่ผู้เขียนจะไม่แทรกอารมณ์หรือความรู้สึกส่วนตัวออกให้ปรากฏ

2. อธิบายโวหาร เป็นวิธีการที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจในระบบการทำงาน เหตุใดจึงต้องปฏิบัติเช่นนั้น การอธิบายที่แจ่มแจ้งจะช่วยให้ผู้อ่าน ผู้ฟัง เข้าใจเรื่องเข้าใจความหมาย หรือความคิดได้อย่างสม่ำเสมอ

3. โวหารที่ใช้ในการวิจารณ์ เป็นโวหารที่ต้องอาศัยความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษา ชี้แจงอธิบาย แยกแยะองค์ประกอบต่าง ๆ ของศิลปะ ซึ่งเป็นองค์ประกอบแห่งความคิด และอารมณ์ที่ซับซ้อนให้ความสามารถที่เข้าใจได้ วินิจฉัยคุณค่าได้

4. พรรณาโวหาร เป็นโวหารที่ผู้เขียนสามารถใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหารถ่ายทอดสิ่งที่ตนเห็น ตนสัมผัส และความรู้สึก อารมณ์ประทับใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไปสู่ผู้อ่านได้เสมือนหนึ่ง ได้ยิน ได้รู้ ได้เห็นด้วยตนเอง

จากที่กล่าวมา องค์ประกอบของนวนิยายและกลวิธีการประพันธ์ มีความสำคัญที่จะทำให้นวนิยายเรื่องนั้น ๆ มีความสมบูรณ์แบบ และน่าปลุกเร้าของเรื่องที่คุณผู้อ่านจะได้รับทางด้านศิลปะการเขียน ในส่วนของรายละเอียดจากเรื่องที่นำเสนอ นวนิยายยังให้คุณค่าแบบแฝงอยู่ในงานเขียนซึ่งผู้อ่านจะต้องคิดพิจารณาโดยอาศัยความรู้ ประสบการณ์ การสังเกต จึงจะเห็นว่านวนิยายเล่มหนึ่ง ๆ นั้น เป็นงานศิลปะทางการประพันธ์ที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง

2. เอกสารเกี่ยวกับคุณค่าของนวนิยาย

นวนิยายเป็นงานเขียนที่ค่อนข้างยาว ผู้แต่งสามารถสอดแทรกทัศนะความรู้ และเกร็ดต่าง ๆ ลงไปในเรื่องได้มาก ทำให้นวนิยายมีคุณค่าในด้านต่าง ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประเภทของนวนิยายแต่ละเรื่อง ผู้วิจัยได้รวบรวมทัศนะของผู้รู้ที่กล่าวถึงคุณค่าของนวนิยาย พอประมวลได้ดังนี้

จิตรลดา สุวัติดุล (2535 : 84 - 85) กล่าวว่า โดยทั่วไปแล้วนวนิยายมักทำให้คุณค่าด้านต่างๆ ดังนี้

1. คุณค่าด้านความบันเทิง ได้แก่ ความสนุกสนานเพลิดเพลินไปตามเนื้อเรื่อง เกิดความคิด จินตนาการและเกิดความสะเทือนใจไปกับเหตุการณ์ พฤติกรรมของตัวละคร
2. คุณค่าด้านสติปัญญา ได้แก่ ความรู้ความคิดที่ได้จากเรื่อง ทั้งในด้านความรู้ทั่วไป เช่น สภาพความเป็นอยู่ ลักษณะภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตของคนในถิ่นต่าง ๆ หรือเกิดคุณค่าในด้านชีวิต เข้าใจธรรมชาติของชีวิตและมนุษย์ดีขึ้น
3. คุณค่าด้านจริยธรรม การศึกษานวนิยายช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นตัวอย่างในการดำเนินชีวิตทั้งในด้านดีและด้านไม่ดี ถ้าผู้อ่านมีวิจารณญาณแล้ว นวนิยายจะเป็นสิ่งหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดจริยธรรมในชีวิตได้
4. คุณค่าด้านสังคมและการเมือง นวนิยายบางเรื่อง ได้เน้นปัญหาสังคมและการเมืองมาเสนอต่อผู้อ่าน ชี้ให้เห็นถึงความอยุติธรรมและความไม่ถูกต้องในสังคม ซึ่งอาจเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นสาเหตุของการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมืองได้
5. คุณค่าด้านภาษา ภาษาและสำนวนโวหารที่ปรากฏในนวนิยาย สามารถนำมาเป็นตัวอย่างในการใช้ภาษาต่อไปได้

คุณค่าดังกล่าวทั้งหมด เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่มีในนวนิยาย ซึ่งอาจครบสมบูรณ์หรือมีมากกว่าที่กล่าว ทั้งนี้ผู้วิจัยสรุปว่า การมองเห็นคุณค่าของนวนิยายนั้นขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้่านที่สามารถเข้าถึงนวนิยายเรื่องนั้น ๆ เพียงไร ้วย ประสบการณ์ ความรู้ที่ดี จะช่วยให้เก็บเกี่ยวคุณค่าและประโยชน์จากนวนิยายได้ดีที่สุด

ธวัช บุญเทศ (2527 : 98 - 101) กล่าวถึงการวินิจฉัยคุณค่าของวรรณกรรมว่าในการวินิจฉัยคุณค่าของวรรณกรรมน่าจะได้ประเมินจากหลักดังนี้ คือ

1. วินิจฉัยแรงของการเลียนแบบ นวนิยายนั้นจำลองมาจากชีวิตจริงของมนุษย์ และสภาพสังคมของมนุษย์ ฉะนั้นคุณลักษณะที่สำคัญคือ ควรมีความสมจริง และมีศิลปะในการปรุงแต่งจำลองสภาพออกมา
2. วินิจฉัยแรงของการแสดงออก คุณค่าอยู่ที่ความคิดริเริ่ม แนวความคิดต่าง ๆ ที่สะท้อนออกมา ผู้เขียนสามารถให้อารมณ์ ความรู้สึกที่จริงใจต่องานเขียน ทำให้ผู้อ่านได้รับโลกทัศน์ที่ผู้เขียนนำเสนอ
3. วินิจฉัยแรงของโครงสร้าง องค์ประกอบของนวนิยายที่ดีย่อมมีโครงสร้างครบถ้วนสมบูรณ์ เช่น โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก ภาษา อันทำให้เรื่องนั้น ๆ มีคุณค่า เพราะผู้เขียนมักสื่อความหมายผ่านองค์ประกอบของเรื่องออกมา
4. วินิจฉัยแรงของผลสะท้อน งานเขียนที่ดีย่อมทำให้คุณค่าแก่ผู้อ่านหลาย ๆ ด้าน เช่น ประเทืองอารมณ์ ประเทืองปัญญา

กล่าวได้ว่า การพิจารณาคุณค่าของนวนิยายนั้น ผู้อ่านควรพิจารณาจากนวนิยายหลาย ๆ ด้าน และวิเคราะห์หาสิ่งที่แอบแฝงอยู่ในงานเขียน มาประมวลกับประสบการณ์ความรู้ ความคิดของตนก็อาจจะสามารถมองเห็นคุณค่าของนวนิยายได้ ซึ่งมีามองแค่เพียงความบันเทิงใจเพียงอย่างเดียว

เกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นแนวคิดจากนักวิจารณ์ตะวันตก ซึ่งอาจประยุกต์ใช้ในการพิจารณาวรรณกรรมของไทยได้ ผู้วิจัยได้นำมาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์กลวิธีการเขียนนวนิยายต่างแดนของโรสภาค สุวรรณ ว่าปรากฏลักษณะอย่างไรในด้านต่างๆ ดังนี้

1. การวางโครงเรื่อง
2. การสร้างตัวละคร
3. การสร้างฉาก
4. การใช้ภาษา

วิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์นวนิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ

กลวิธีการประพันธ์ หมายถึง วิธีการที่ผู้ประพันธ์เสนองานเขียนของตนที่มีลักษณะแปลกใหม่ มีคุณค่าน่าสนใจ เพื่อดำยทอดความนึกคิดหรือความสะเทือนใจ กลวิธีการแต่งเป็นคุณสมบัติสำคัญที่จะส่งเสริมให้นวนิยายมีคุณค่าทางวรรณศิลป์

คำว่า "กลวิธีการประพันธ์" เป็นคำที่ทำนผู้รู้ทางวรรณคดีบัญญัติขึ้นมาใช้ โดยเทียบคำภาษาอังกฤษว่า Technique ซึ่งคำนี้หลายท่านใช้คำว่า กลวิธี และบางท่านนิยามใช้ทับศัพท์ว่า เทคนิค

กุหลาบ มลลิกะมาส (2524 : 29) ได้อธิบายว่า เทคนิคคือ วิธีการหรือกลวิธี ซึ่งผู้แต่งนำมาใช้ในการถ่ายทอด ความนึกคิด และความสะเทือนใจเป็นการแสดงชั้นเชิงให้เห็นว่าผู้แต่งมีฝีมือเพียงใด

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2525 : 120) กล่าวถึงกลวิธีไว้ว่า กลวิธีที่ผู้แต่งนำมาใช้ในการแต่งหนังสือ ได้แก่ วิธีการต่าง ๆ ที่ผู้แต่งนำมาใช้ในการถ่ายทอด อารมณ์ สะเทือนใจ ความนึกคิด หรือจินตนาการตามไปด้วย

การศึกษากลวิธีการประพันธ์นวนิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ ในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษากลวิธีการสร้างโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างฉาก การใช้อำนาจ

การวางโครงเรื่อง

การสร้างวรรณกรรมประเภทที่มีนวนิยายหรือวรรณกรรม เรื่องเล่าที่มีความเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ และพฤติกรรมของตัวละครอย่างเช่น นวนิยาย นับได้ว่าเป็นงานสร้างสรรค์ที่มีค่า เพราะเป็นงานที่ต้องอาศัยฝีมือ และความสามารถของผู้ประพันธ์ที่จะประสานศาสตร์และศิลป์ให้เข้ากันอย่างแนบเนียนกลมกลืน ซึ่งหากผู้ประพันธ์สร้างสิ่งนี้ได้แล้วก็จะทำให้ผลงานที่ออกมามีคุณค่า และประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างดี

องค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของนวนิยายก็คือ โครงเรื่อง โครงเรื่องเกิดจากเหตุการณ์หลาย ๆ เหตุการณ์ ที่มีความสัมพันธ์กัน อุปสรรคปัญหาที่เกิดขึ้น

ทำให้เรื่องมีความน่าสนใจเกิดขึ้น ปัญหาที่ตัวละครประสบ เป็นส่วนเสริมให้เหตุการณ์หรือตัวละคร มีพฤติกรรมต่าง ๆ ออกไป มีผลต่อผู้อ่านให้เกิดอารมณ์ อยากรู้ อยากติดตาม ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป โครงเรื่องจึงเป็นจุดท้าทายความสามารถผู้แต่ง ให้สรรหาวิธีการเสนอสิ่งแปลกใหม่ขึ้นมา

วิภา กงกะนันทน์ (2533 : 69) ให้ความเห็นเกี่ยวกับโครงเรื่องว่า ในการพิจารณาโครงเรื่องนั้น เรามุ่งถึงวิธีการเรียงลำดับเหตุการณ์ ความคิดหรือความรู้ในเรื่อง คือ การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง

อุบลลา มัลลิกะมาส (2522 : 79 - 80) กล่าวถึงการวิเคราะห์โครงเรื่องว่าทำได้ดังนี้

1. การอธิบายถึงสถานการณ์ในตอนเปิดเรื่อง
2. ปัญหาเริ่มปรากฏ
3. การขยายตัวคลี่คลายของปัญหานั้น
4. การที่ปัญหาได้รับการแก้ไข และเป็นระยะที่เรื่องเปลี่ยนแปลงไปในทางใดทางหนึ่ง

(Climax)

5. การคลี่คลายเข้าสู่จุดจบ ช่วงเวลาของการแก้ปัญหา
6. จุดจบของปัญหา

นอกจากโครงเรื่องจะประกอบไปด้วยการผูกพัน ความขัดแย้ง และการคลายไปแล้ว

โครงเรื่องยังประกอบไปด้วยส่วนต่าง ๆ อีก

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้ใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์โครงเรื่อง นวนิยายต่างแดนของ โสภาค สุวรรณ เนื่องจากโครงเรื่อง และเนื้อเรื่อง มีส่วนสัมพันธ์กันมาก เพราะเมื่อผนวกโครงเรื่องเข้ากับเหตุการณ์ หรือรายละเอียด ก็จะกลายเป็นเนื้อเรื่อง เพื่อให้การวิเคราะห์ง่ายต่อการลำดับความคิด มีความสมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงให้รายละเอียดเรื่องย่อของนวนิยายต่างแดนทั้ง 12 เรื่องไว้ด้วย (ภาคผนวก) เพื่อให้เห็นการวางโครงเรื่องเด่นชัดขึ้น

ผู้เขียนมีกลวิธีในการสร้างโครงเรื่องดังนี้

1. บทปี

บทปีเป็นนวนิยายที่กล่าวถึงชีวิตของหญิงสาวคนหนึ่ง เธอมีความตั้งใจอย่างยิ่งที่จะทำงานสำรวจทะเลทรายชื่อบทปีให้สำเร็จ เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่า ผู้หญิงมีความสามารถที่จะทำงานฝ่าฟันปัญหาอุปสรรคได้เช่นเดียวกับผู้ชาย และในที่สุดเธอได้สำรวจทะเลทรายบทปีสำเร็จ ทุกคนยอมรับในความสามารถและผลงานของเธอ

กลวิธีการสร้างโครงเรื่องของบทปี มีขั้นตอนดังนี้

การเปิดเรื่อง โทมัส ไรเนอร์ เป็นอาจารย์ชาวอเมริกัน พบรักและแต่งงานกับลิลี่ สาวเชื้อชาติจีน มีบุตรสาว 1 คน นามว่าลิลลี่ ครอบครัวของโทมัสอยู่อย่างมีความสุข เพราะทั้งสองยอมรับความแตกต่างทางเชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรมของกันและกัน ลิลลี่มีความสุขกับเจียจิ้ง พ่อครัวที่ทำอาหารถูกปาก และมีพี่เลี้ยงดูแลนามว่าหม่าจุง เอ็น

การสร้างปัญหา แม่ของลิลลี่เสียชีวิตลง โทมัสต้องการให้ลิลลี่เรียนหนังสือในอเมริกา และเริ่มสืบทอดย้ายกลับอเมริกา

ลิลลี่มาอยู่อเมริกาทำให้ญาติฝ่ายพ่อตู่ถูกเพราะเห็นว่ามีมาจากแถบเอเชีย มีวัฒนธรรมที่ล้าหลัง ลิลลี่พิสูจน์ตัวเองด้วยการเรียนหนังสือ และเดินร่ำแก่งตลอดจนมีความสามารถหลาย ๆ ด้าน

เมื่อลิลลี่เรียนจบปริญญาตรี โทมัสต้องการสำรวจทะเลทรายบทปี จึงทำสัญญากับสมาคมภูมิศาสตร์ ทุกคนคัดค้านโทมัสที่นำลิลลี่ไปสำรวจทะเลทราย บุคคลเหล่านี้มีริบลา ช่าน รอร์สกีตริย์แห่งกูมูล ราซานครบทปี ทำให้ลิลลี่ไม่พอใจแต่คือที่จะร่วมทางไปสำรวจด้วย

เมื่อคณะสำรวจทำงานไปได้ครึ่งทาง โทมัสเสียชีวิตไม่มีใครทำงานสำรวจต่อ แม้ว่าลิลลี่จะขอร้องอธิบายอย่างไรก็ไม่ผู้ร่วมมือด้วย ลิลลี่แค้นใจมาก และอยากพิสูจน์ความสามารถตลอดจนอยากทำงานที่พ่อทำไว้ให้สำเร็จ เมื่อเดินทางกลับมาลิลลี่จึงทำสัญญากับสมาคมภูมิศาสตร์และนำเงินจากการงานที่บ้านกับธนาคาร เป็นทุนใช้จ่าย และไปเพียง 4 คน ด้วยเกวียนขนาดเล็ก มีอาเจอน้องของพ่อเป็นเพื่อนเดินทาง ทุกคนเป็นห่วงโดยเฉพาะวินสตันญาติฝ่ายพ่อ เขาได้ขอความช่วยเหลือจากริบลา ช่าน อีกครั้งให้ดูแลลิลลี่ในดินแดนทะเลทราย ความยากลำบากทำให้ทั้งสองเกิดความรักต่อกัน

จุดสุดยอด ลิลลี่สำรวจจนถึงที่หมายสำเร็จ ได้พบเห็นบ้านเมืองของโยบล่า ช่าน พร้อมบันทึกละเอียดที่พบเห็น โยบล่าช่าน และลิลลี่ มีสัมพันธ์ต่อกัน และเป็นเวลาเดียวกันที่ต้องจากโรปี เพราะเกิดสงคราม

การคลี่คลายปัญหา ลิลลี่เดินทางกลับอเมริกาเรียบร้อยแล้ว และมีลูกกับโยบล่า ช่าน ติดท้องมา ญาติพี่น้องจะให้ลิลลี่ทำแท้ง เพราะโยบล่า ช่าน เสียชีวิตในการป้องกันบ้านเมือง ลิลลี่ไม่สนใจทำตามความต้องการของสังคม และญาติ เธอเลือกลูกและเลี้ยงตัวเองด้วยการเขียนหนังสือ มีชีวิตอย่างมีความสุข

กลวิธีเสนอโครงเรื่อง โรสภาค สุวรรณ ใช้ความขัดแย้งของมนุษย์ต่อมนุษย์ ในเรื่องของการไม่ยอมรับในบทบาทของผู้หญิง ดังเช่น ลิลลี่ที่ไม่อยากยกให้ไปสำรวจโรปีในระยะแรก และเมื่อไปสำรวจแล้ว เมื่อโหม้เสียชีวิตลงลิลลี่จะสานงานต่อ ไม่มีการหักห้ามมือ จะต้องเดินทางไปสำรวจใหม่อีกครั้ง

นอกจากความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์แล้ว โครงเรื่องยังแสดงให้เห็นความขัดแย้งที่มนุษย์มีต่อสิ่งแวดล้อม เช่น การไม่ยอมรับในด้านเชื้อชาติ วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน การดำรงชีวิตของผู้คนในถิ่นทุรกันดาร ดินแดนทะเลทราย เป็นโครงเรื่องที่ โรสภาค สุวรรณ นำเสนอไว้ในเรื่องโรปี

2. คลื่นไต้ฝุ่น

คลื่นไต้ฝุ่นเป็นนวนิยายที่เสนอเรื่องราวชีวิตของเด็กสาวคนหนึ่งทีประสบปัญหาครอบครัวแตกแยก ทำให้ชีวิตต้องระหกระเหินออกจากบ้าน พลัดหลงไปอยู่ในกลุ่มของผู้คนผิดๆ ที่กำลังประสบปัญหาความไม่สงบในบ้านเมือง เพราะผู้นำของประเทศใช้อำนาจอย่างไม่เป็นธรรม ชีวิตของเธอและผู้คนกลุ่มนั้นตกอยู่ในภาวะที่เหมือนมีคลื่นไต้ฝุ่นพายุอยู่ ทุกคนได้แต่เฝ้ารอและหวังว่าบ้านเมืองจะสงบสุขในวันข้างหน้า

กลวิธีการสร้างโครงเรื่องของคลื่นไต้ฝุ่น มีขั้นตอนดังนี้

การเปิดเรื่อง ณ บ้านมหาเศรษฐีเวลลิงตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา เจ้าของบ้านมีนามว่าโจ เวลลิงตันเป็นบุตรชายโอรสของเศรษฐีนิวยอร์ก มีเพื่อนสนิทมาพักอาศัย และพักผ่อนอย่างสุขสำราญ ทั้งสูบบุหรี่ เล่นน้ำ เล่นดนตรี ในกระบวนเด็กที่มานั้นมีวิกกี เพื่อนบ้านรวมอยู่ด้วย วิกกีมีนามจริงว่า อวิกา

ครอบครัวของอวิกามีแม่เป็นหมอ ซึ่งหย่าร้างกับสามีคนไทยแล้วแต่งงานใหม่กับเฟรดริคแมนน์ ชาวอเมริกัน ครอบครัวของอวิกาอพยพมาหาภักินีในอเมริกา อวิกากำลังเรียนหนังสือที่ชายชื่ออิกุซ เรียนและทำงานเป็นทหารเรือ อวิกาชอบทะเลาะกับพ่อเลี้ยง เพราะพ่อเลี้ยงไม่ทำงาน อาศัยเงินทองจากแม่ของอวิกา

การสร้างปัญหา เมื่อแม่ของอวิกาเสียชีวิตอย่างกะทันหัน อวิกาซึ่งไม่ถูกกับพ่อเลี้ยงจึงหนีออกจากบ้าน อาศัยเรือของโจ เวลถึงต้นทองเกียทะเลโดยไม่มีจุดหมาย ชีวิตของอวิกาต้องผจญกับการใช้แรงงานแลกเป็นค่าอาหารที่โจเลี้ยงดูขณะอยู่ในเรือ

เรือของโจประสบวาทภัย โจทะเลาะกับบันนี่ผู้รักเอาแต่ดื่มเหล้า ไม่สนใจกับลมพายุ เรือที่อวิกาโดยสารมาแตกมีอวิการอดชีวิตคนเดียว ได้ชาวเกาะโคมินิกันช่วยเหลือ

เมื่ออยู่ที่เกาะโคมินิกัน อวิกาต้องเป็นพี่เลี้ยงของหลุยซา หญิงสาวพิการเดินไม่ได้ หลุยซาเป็นน้องของออคตาวิโอ ผู้มีอำนาจ และสนิทสนมกับลูกชายของประธานาธิบดีทรูธิลีย์ ผู้นำของเกาะโคมินิกัน อวิการู้จักกับเฟอร์นันโดซึ่งเป็นพี่ชายของหลุยซา และออคตาวิโอ เฟอร์นันโดเป็นนายแพทย์ แต่ถูกกล่าวหาทำให้เขาถูกยึดบาปประกอบโรคศิลป์ รักษาไข้ไม่ได้ เพราะความขัดแย้งทางการเมืองเวลานั้น

อวิกาทำงานที่เกาะโคมินิกัน ได้พบเห็นชีวิตของคนผิวดำที่ถูกทารุณ กดขี่ จากคนผิวขาวอวิกาแต่งงานกับเฟอร์นันโด ผู้ไม่มีอนาคต แต่เป็นคนดี ออคตาวิโอถูกพิโรธว่าตายเพราะทำลูกสาวพิโรธแม่ท้องแล้วไม่รับ ทริพย์สมบัติจึงตกเป็นของเฟอร์นันโดผู้เป็นน้องชาย

เมื่อเฟอร์นันโดให้ความสำคัญกับการเมืองจนลืมครอบครัว เฟอร์นันโดกล่าวว่าอวิกาจะหนีไป จึงแกล้งทำให้อวิกามีลูกติดกันถึง 5 คน อวิกามีร่างกาย และจิตใจอ่อนแอ ที่เห็นเฟอร์นันโดทุ่มเทชีวิตให้กับการเมือง

จุดสุดยอด อวิกาได้หมอม้าทิวซึ่งเป็นเพื่อนของแม่มาเป็นพี่ปรึกษาปัญหาครอบครัว และปัญหาของเฟอร์นันโด ทำให้เฟอร์นันโดเกิดความหึง อวิกายื่นคำขาดให้เฟอร์นันโดเลือกระหว่างอาชีพแพทย์กับครอบครัวที่อบอุ่น ระหว่างลูกเมียกับการเมือง

การคลี่คลายปัญหา เฟอร์นันโด เริ่มวางมือทางการเมือง เมื่อทรูธิลีย์ผู้นำเสียชีวิตเขาหวังว่าบ้านเมืองจะได้รับประชาธิปไตย เลิกมีผู้นำที่กดขี่รังแกคนในชาติ เฟอร์นันโดหันมาเป็นนายแพทย์ เขาเลือกครอบครัว และเขียนบทความเพื่อแสดงความคิดเห็นทางการเมือง อวิกาเฟอร์นันโดพร้อมลูก 5 คน คาดหวังว่าบ้านเมืองจะมีความสงบเรียบร้อยในวันข้างหน้า

กลวิธีเสนอโครงเรื่อง ใสมาก สุวรรณ ำปัญหาความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ในเรื่องเชื้อชาติ และสีผิว ซึ่งจะนำไปสู่ความไม่สงบ ความหวาดระแวง และการทำลายล้างซึ่งกันและกัน

ในส่วนของโครงเรื่องย่อยเสนอปัญหาอันเกิดจากความขัดแย้งในเรื่องพ่อเลี้ยงลูกเลี้ยงที่ไม่มีความรักความจริงใจต่อกัน ความขัดแย้งในเรื่องของความรักที่เกิดจากความแตกต่างในด้านเชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรมของคนที่อยู่ร่วมกัน

3. ความลับบนแหลมไซไน

ความลับบนแหลมไซไน เป็นเรื่องของสองพี่น้องที่ต้องพลัดพลากจากกัน เพราะผลสืบเนื่องมาจากความแค้นที่ลูกรักมีต่อพ่อแม่ และมาในรุ่นลูกสองพี่น้องได้ล่วงรู้แผนการลับในการทำลายชาติของลุง ทำให้ต้องหลบหนีการตามล่า กว่าเรื่องราวจะคลี่คลายสองพี่น้องก็เกือบจะเอาชีวิตรอด

กลวิธีการสร้างโครงเรื่องของความลับบนแหลมไซไน มีขั้นตอนดังนี้

การเปิดเรื่อง เอมิลาเป็นลูกครึ่ง มีบิดาชื่อ เสนร์เป็นฝรั่ง มีมารดาเป็นชาวฟิลิปปินส์ มุสลิม กำลังเดินทางทางเรือเพื่อไปแสวงบุญที่มักกะห์ เพราะแม่ได้สามีเป็นคนต่างชาติต่างศาสนา ลุงรอฮิมจึงโกรธแค้น และสาบแช่งทำลายครอบครัว โดยชิงเอาพี่ชายชื่อชาครียาไปเลี้ยงดูเอง และลอบฆ่าพ่อของเอมิลาทาย เอมิลาจึงต้องหนีจากหมู่บ้านมาแสวงบุญกับแม่ และเรียนหนังสือที่อียิปต์เมื่อแสวงบุญแล้ว ในระหว่างเดินทางแม่ของเอมิลาเสียชีวิต ก่อนเสียชีวิตเขียนจดหมายฝากฝังเอมิลากับเพื่อนชื่อคาครียา ซึ่งเป็นเจ้าหญิงเอกบัลลังก์

การสร้างปัญหา ปัญหาความขัดแย้งเริ่มเกิดเมื่อเรือถึงที่หมาย เอมิลาไม่พบชาครียา พี่ชาย พบแต่เจ้าหญิงมารอรับ เธอเริ่มวิตกกังวลว่าเกิดปัญหาอะไรขึ้น เอมิลาไปอยู่กับเจ้าหญิงคาครียา และเรียนวิชาแพทย์ รู้จักกับเจ้าชายอัซซาร์หลานเจ้าหญิงคาครียา รู้จักอาหมินกับอิชิส ลูกชายลูกสาวของเพื่อนพ่อสมัยเรียนหนังสือ ชีวิตเงียบเหงาเพราะไม่พบหน้าพี่ชาย เอมิลาเฝ้ารอและห่วงกังวล เอมิลาได้รับจดหมายนัดพบจากชาครียา เธอไปคอยที่นัดหมายทุกครั้งแต่ไม่พบพี่ชาย เอมิลาเริ่มกลัดกลุ้มแต่ไม่บอกเรื่องนี้แก่ใคร อัซซาร์เป็นตำรวจ เขาเริ่มสืบเรื่องราวของเอมิลาและชาครียา โดยไม่ให้รู้ตัว และคอยช่วยเหลือเอมิลาตลอดเวลา

เอมิลามีอามินเป็นเพื่อนเดินทางเวลาพี่ชายส่งข่าวนัดให้ไปพบ และตอบแทนอามิน โดยกล่าวหาตัวเป็นคู่รักให้ เพื่อให้เขาได้สมหวังในความรักกับนางระบบ้าห้อง ซึ่งเกรงว่า พ่อแม่จะรังเกียจ อิซิสพี่สาวของอามินมีคู่รักคือ ชาร์กี้ และในขณะที่เดียวกันก็ชอบอัคราด้วย รออิมส่งชาร์กี้ตามล่าหาครี โดยติดตามการเคลื่อนไหวของเอมิล่า อัคราเริ่มรักและห่วงเอมิล่า จึงตามไปทุกที่เพื่อปกป้อง อิซิสคิดว่าชาร์กี้ และอัคราชอบตนจึงคอยอยู่ใกล้ชิด เอมิล่าเริ่มรู้ว่าชาร์กี้ไม่ปลอดภัย เมื่อรออิมจับเอมิล่าไปค้นหาความจริง และบอกว่าชาร์กี้ คือ ผู้ถือความลับสำคัญไว้ เอมิล่ายอมเสี่ยงอันตรายออกตามหาพี่ชายกับอัครา ภายใต้การวางแผนอย่างรัดกุม และการช่วยเหลือจากทุกฝ่าย

จุดสุดยอด เอมิล่าและอัคราติดตามหาชาร์กี้ไปจนถึงดินแดนไซโน ผ่านความยากลำบาก และอันตรายจากการตามล่าของรออิม และชาร์กี้ที่มุ่งหมายชิงตัวชาร์กี้เพื่อทำลายความลับสำคัญ และแล้วเวลาที่เอมิล่ารอคอยมาถึง พี่น้องได้พบกันบนยอดเขา และได้รู้ความจริงว่า ความลับที่ทุกคนตามหานั้น คือ รายชื่อบุคคลที่ร่วมกันวางแผนทำลายชาติ และจะเปลี่ยนแปลงการปกครองโดยมีรออิมเป็นผู้คิด มีชาร์กี้เป็นสมุนมือขวา เอมิล่าได้รู้ความจริงว่าลุงรออิมเกลียดและฆ่าพ่อ เพราะพ่อรู้เรื่องที่จะทำลายชาติ และความลับนี้มีชื่อคนสำคัญรวมขบวนการด้วยการตามล่าความลับที่มีชาร์กี้เป็นผู้ให้ความลับ จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้พี่น้องไม่ได้พบกัน

การคลี่คลายปัญหา อัคราได้ประสานงานกับตำรวจ และนำชาร์กี้กลับฟิลิปปินส์อย่างปลอดภัย รออิมถูกระเบิดของตำรวจตายพร้อมกับชาร์กี้ เอมิล่าแต่งงานกับอัครา และกลับไปเรียนแพทย์ต่อจนสำเร็จ คู่สองชีวิตคู่อย่างมีความสุข

กลวิธีเสนอโครงเรื่อง โศกภาค สุวรรณ ได้ใช้ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ที่มีความแตกต่างกันในด้านเชื้อชาติ ความเป็นชาตินิยม ความขัดแย้งทางความคิดส่งผลกระทบไปสู่การเมืองการปกครอง และนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงของชาติบ้านเมือง ผลกระทบนั้นนำปัญหามาสู่ผู้ได้ปกครอง และสังคมตลอดจนครอบครัว และคนทุกชั้นวรรณะ

4. คามาเอนา

คามาเอนา เป็นเรื่องราวของชาวเกาะที่ต้องต่อสู้กับนักธุรกิจที่จะเข้ามาเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ผลแห่งการต่อสู้ทำให้เกิดการพัฒนาแข่งขัน และทำให้วิถีชีวิตของผู้คนชาวเกาะ นำไปสู่ชีวิตที่ดีขึ้น โดยไม่ต้องเป็นทาสของสังคมแบบวัตถุนิยม และยังคงรักษาสภาพสิ่งแวดล้อมธรรมชาติให้คงอยู่ตลอดไป

กลวิธีสร้างโครงเรื่องของคามาเอนา มีขั้นตอนดังนี้

การเปิดเรื่อง เกาะโรมโรโลกมีชาวพื้นเมืองอาศัยอยู่จำนวนหนึ่ง ประกอบอาชีพและใช้ชีวิตอย่างสงบสุข รมมีเป็นหญิงชาวเกาะที่มีความรู้เป็นครูสอนเด็ก ๆ บนเกาะ ให้เรียนรู้เรื่องราวของบรรพบุรุษ รมมีเป็นที่รักของคนบนเกาะ รมมีเป็นหญิงหม้ายมีบุตรชายชื่ออาลิกาบุตรสาวชื่อ เลโอลา อาลิกาเรียนหนังสือน้อย เขาพอใจที่จะดำเนินชีวิตแบบบรรพบุรุษ คือ จับปลาจากทะเล จับสัตว์บนเกาะ และปลูกผักเป็นอาหารแต่พอกินไปวันหนึ่ง ๆ ครอบครัวยังขาด รมมีหมอบเฝ้าเป็นเพื่อนที่ไปมาหาสู่ ดูแลช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา

การสร้างปัญหา หมอบเฝ้าแจ้งข่าวเรื่องการรื้อถอนที่ดินของนักธุรกิจ นามว่า รแบร์ติโร สร้างที่พักตากอากาศ และจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยว

รมมีรู้เรื่องราวจึงคิดต่อต้านโดยปลุกกระดมชาวเกาะไม่ให้ขายที่ดิน ทำให้ธุรกิจของนายรแบร์ติโรดำเนินต่อไปไม่ได้ รมมีกับรแบร์ติโรกลายเป็นศัตรูต่อกัน

รแบร์ติโรมีบุตรสาว 1 คน กำลังเรียนจบโรงเรียนหญิงล้วนเพื่อเตรียมเข้ามหาวิทยาลัยมีชื่อว่าโรซาลินา เป็นหญิงสาวสวยแม่เสียชีวิตตั้งแต่เด็ก มีป้าออกัสต้า พี่สาว รแบร์ติโรคอยดูแลโรซาลินาเป็นคนขาดความอบอุ่นเพราะพ่อแม่ไม่มีเวลาให้ ในฐานะบุตรสาวนักธุรกิจผู้ร่ำรวย เมื่อโรงเรียนปิดภาค รแบร์ติโรมักกับพาให้ลูกมาเที่ยวเกาะโรมโรโลกเพื่อพักผ่อน

โรซาลินาได้รู้จักอาลิกา และสนิทสนมโดยไม่รู้ตัวพ่อแม่เป็นศัตรูกัน ต่างคิดต่อและเกิดความรักต่อกันขึ้น โรซาลินากลับไปเรียนต่อ อาลิกาเกรงว่าตัวเองจะด้อยด้านการศึกษาจึงไปเรียนต่อด้านเกษตร หวังนำความรู้มาพัฒนาพื้นที่บนเกาะ ไม่ให้รกร้างว่างเปล่า ขณะที่ความรักความสัมพันธ์ของโรซาลินากับอาลิกาดำเนินไปด้วยดี รแบร์ติโรกับนางรมมีก็ขัดแย้งกันเรื่องที่ดินถึงขั้นร้องเรียนไปยังหน่วยงานเกี่ยวข้อง

อาลิกาเรียนจบมาพัฒนาที่ดินช่วยนางรมมีต่อต้านรแบร์ติโรอีกแรงหนึ่ง โรซาลินามาเที่ยวงานประจำปีบนเกาะ โดยแอบหนีพ่อแม่กับป้าว่าดญาตีทางฝ่ายแม่ ผู้อยากเห็นหลานมีความสุข ขณะพักกับอาลิกานั้น รแบร์ติโรสืบรู้ รแบร์ติโรคิดว่าอาลิกาและรมมีจะเอาลูกสาวของตนมาเป็นเครื่องต่อรอง เขาโกรธมาก และตัดความสัมพันธ์กับป้าว่าดญาตีฝ่ายภรรยา และคิดส่งโรซาลินาไปอยู่ยุโรป เพื่อตัดปัญหา เขาอยากทำให้โรซาลินามีชีวิตสุขสบาย และมีสามีเป็นคนร่ำรวย มีความรู้สูงจะได้สืบสานธุรกิจของเขาให้เจริญยิ่งขึ้น

โรชาสินันต์อาลิเก้าหัทธนี เธอเพื่อการบังคับ และถูกกดดันจากพ่อจนไร้ความสุข
เธอยอมสละทุกอย่าง และหนีไปอยู่กับอาลิเก้า เป็นภรรยาชาวไร่ที่เกาะมัลโบ

จุดสุดยอด โรแบร์ติโนแจ้งความและพาตำรวจไปจับอาลิเก้าที่บ้านของนางรมมี
อาลิเก้าพาโรชาสินันต์มาพบตัว โรชาสินันต์บอกตำรวจว่าเธอตามมาอยู่ด้วยความสมัครใจ และเลือก
อยู่กับอาลิเก้า โรแบร์ติโนโกรธบุตรสาวมากตัดเป็นตัดตายกับลูก และโกรธแค้นครอบครัวของนางรมมี
มากขึ้น ที่ทำให้เขาเสียหน้า เสียชื่อเสียงจึงคิดวางแผนเผาไร้อาลิเก้า

การคลี่คลายปัญหา โรแบร์ติโนเผาไร้มสำเร็จ เนื่องจากเขาประสบอุบัติเหตุ
เป็นอันขาด โรชาสินันต์สาวจึงเข้ามาดูแลอาการป่วยของพ่อ ในที่สุดโรแบร์ติโนหายโกรธลูกสาว
ทุกคนปรับความเข้าใจกัน และโรแบร์ติโนเลิกทำธุรกิจให้โรชาสินันต์ และอาลิเก้าดูแลกิจการต่อไป

กลวิธีเสนอโครงเรื่อง โสภาค สุวรรณ ได้ใช้ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับ
สิ่งแวดล้อม โดยกำหนดให้นักธุรกิจมุ่งหวังพัฒนาพื้นที่ให้เป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยว กอบกรุย
ผลประโยชน์ โดยไม่คำนึงถึงว่าธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมจะหายไป ในขณะที่ชาวเกาะยังคงรักษา
อนุรักษ์ธรรมชาติ

นอกจากนี้ โสภาค สุวรรณ ยังได้ใช้ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม โดยชี้
ให้เห็นถึงความเจริญทางสังคมในด้านวัตถุที่แทรกซึมเข้าไปในจากพื้นที่ หากมนุษย์ตกเป็นทาสของ
วัตถุ คุณภาพทางจิตใจของผู้คนอาจตกต่ำลงกว่าเดิม

5. เจ้าทะเลทราย

เจ้าทะเลทราย เป็นนวนิยายที่เสนอเรื่องราวความรักที่แตกต่างทางด้านวัฒนธรรม
ประเพณี ระหว่างหนุ่มลูกครึ่งอเมริกันไทยกับเจ้าหญิงผู้สูงศักดิ์ในดินแดนอาหรับ ปัญหาอุปสรรค
ความรักของทั้งสองต้องใช้เวลานาน และด้วยความเสียสละอดทนในที่สุดจึงได้สมหวังในความรัก

การเปิดเรื่อง เริ่มเรื่องเมื่อนายแพทย์กีรินลูกครึ่งอเมริกันไทยเดินทางไปรับ
ตำแหน่งแพทย์ประจำแผนกอายุรกรรมของโรงพยาบาลคิงส์อับ ดุลลา - อาลี ได้รับความไว
้วางใจด้านการรักษา และเป็นอาจารย์สอนพิเศษนักศึกษาแพทย์ในโรงพยาบาล ขณะมาถึงเขาเริ่ม
เยี่ยมชมบ้านเมือง โดยมีนักศึกษาแพทย์ ชื่อ ซาลา อับเดล ลูกศิษย์ชาวอาหรับเป็นเพื่อนเที่ยวชม

การสร้างปัญหา ขณะที่ชมตลาดบ้านเมืองอยู่นั้น กิรินพบเห็นประเพณีการ
ประหารชีวิตผู้เป็นคู่รักของเจ้าหญิงมิซัล นามว่าเบชีร์ จากการบอกเล่าเสริมของชาลา กิริน
รู้สึกสลดใจต่อภาพที่เห็น และทราบดีว่าอยากรู้เรื่องราวชีวิตความเป็นไปของกลุ่มเชื้อพระวงศ์ที่
ทรงเกียรติ และอยากศึกษาชีวิตความเป็นอยู่เพื่อนำประสบการณ์ไปใช้ในการรักษาคนไข้

จากภาพเหตุการณ์อันฝังใจ กิรินได้มีโอกาสรักษาไข้ของเจ้านายชั้นสูง พระองค์หนึ่ง
นามว่าเจ้าฟ้ามามุต การรักษาโรคนี้เป็นการทดสอบความสามารถของกิริน ผลปรากฏว่า เขาได้รับการ
ยอมรับในฝีมือด้านการแพทย์ ได้รับความไว้วางใจ และได้เป็นที่โปรดปรานของเจ้านาย

เจ้าหญิงนาบิลลา ธิดาพระองค์เดียวของเจ้าหญิงที่ถูกประหาร บ่วยและเป็นคนไข้
ของกิริน ความฝังใจ ความสงสารในภาพที่เห็นจากลานประหาร ทำให้กิริน และเจ้าหญิงนาบิลลา
เห็นใจ และเกิดเป็นความรักต่อกันขึ้น

เจ้าหญิงนาบิลลา มีคู่หมั้นแล้วคือ เจ้าฟ้ากาลิล จะต้องแต่งงานกันตามประเพณีของ
ราชวงศ์ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้รักกัน ทำให้กิรินสงสารเจ้าหญิงนาบิลลายิ่งขึ้น อันนาเบลถูกส่งตัวเป็น
ผู้ช่วยหมอกิรินในโรงพยาบาล อันนาเบลเป็นที่โปรดปรานของเจ้าฟ้ากาลิลอย่างยิ่ง

เจ้าหญิงนาบิลลา เข้าพิธีแต่งงานกับเจ้าฟ้ากาลิล กิรินเสียใจมาก เจ้าหญิงอิฟฟัต
และเจ้าชายอิสเมลเตือนกิรินให้นึกถึงเกียรติยศของเจ้าหญิงนาบิลลา ว่าเขาหักใจ กิรินจึงทรา
วใจได้ เจ้าหญิงนาบิลลาไม่เป็นที่โปรดปรานของเจ้าฟ้ากาลิล และไม่มีทายาทสืบสกุล จึงเสียใจ
จนสุขภาพทรุดโทรม เข้าโรงพยาบาลให้กิรินดูแลรักษา

ความล้มเหลวในชีวิตแต่งงาน และความทุกข์ทางใจของเจ้าหญิงนาบิลลา และ
ความไม่สนใจของเจ้าฟ้ากาลิล ทำให้ทุกคนต้องช่วยเหลือเจ้าหญิงนาบิลลาให้มีชีวิตที่ดีขึ้น

จุดสุดยอด เจ้าหญิงอิฟฟัตและเจ้าชายอิสเมลเกิดความสงสารเห็นใจเจ้าหญิง
นาบิลลาที่ชีวิตไม่มีความสุข พระมารดาถูกประหารชีวิต พระราชบิดาไม่ทรงโปรด พระสวามี
ไม่สนใจและเจ้าหญิงไม่ยอมมีชีวิตอยู่ เจ้าหญิงอิฟฟัตกราบทูลเจ้าฟ้ามามุตขอหย่าขาด เจ้าหญิง
นาบิลลากับเจ้าฟ้ากาลิล นับเป็นการฝ่าฝืนประเพณี เจ้าหญิงนาบิลลาต้องลาออกจากฐานันดรศักดิ์
และไปใช้ชีวิตอิสระในต่างประเทศ

การคลี่คลายปัญหา เมื่อไปพักรักษาตัวรักษาใจในต่างประเทศ เจ้าชายอิสเมล ได้เปิดโอกาสให้กิรินได้ใกล้ชิด กิรินจึงขอแต่งงานกับเจ้าหญิงนาบิลลา และใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับครอบครัว พร้อมลูกแฝดชายหญิง ทางราชวงศ์ได้ใจที่ได้หลาน อนุญาตให้คนทั้งสองกลับไปประเทศคาริยาได้ กิรินจึงภาคภูมิใจกับรางวัลแห่งความสำเร็จที่ได้มา

กลวิธีเสนอโครงเรื่อง โศภาก สุวรรณ ใช้ความขัดแย้งในเรื่องของความรักของคนที่แตกต่างกันด้านวัฒนธรรมประเพณี และความขัดแย้งในความรักที่เกิดจากความรู้สึกฝ่ายสูงกับฝ่ายต่ำ ที่สร้างความกดดันในจิตใจมนุษย์ การรักหญิงสูงศักดิ์ และการไม่เห็นคุณค่าของความรักของเจ้าฟ้ากาลี ที่โปรดยกนางในฮาร์ม เป็นข้อขัดแย้งที่แสดงไว้เด่นชัด และชี้ให้เห็นความยุ่งยากที่เกิดจากสังคมกฎเกณฑ์ที่ควรปรับเปลี่ยนแก้ไขทั้งหมดคือ โครงเรื่องที่นำเสนอได้อย่างมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน

6. ทะเลสาบพระจันทร์

ทะเลสาบพระจันทร์ เป็นเรื่องราวของชายหนุ่มคนหนึ่งที่ต้องพลัดพรากจากบ้านเกิดเมืองนอน จากครอบครัวพ่อแม่พี่น้องไปอยู่ในค่ายกรรมกร เนื่องมาจากผลของการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองการปกครอง จากระบอบประชาธิปไตยไปสู่ระบอบคอมมิวนิสต์รัสเซีย ชีวิตของเขาผ่านความทุกข์ยาก แต่โชคดีที่มีพรสวรรค์ทางด้านดนตรี ชีวิตความเป็นอยู่จนเวลาต่อมาจึงดีขึ้น เขาได้เป็นวาทยากรที่มีชื่อ และได้ออกติดตามหาครอบครัวพ่อแม่ที่จากกันได้สำเร็จ

กลวิธีการสร้างโครงเรื่องของทะเลสาบพระจันทร์ มีขั้นตอนดังนี้

การเปิดเรื่อง อันนา อาคาโรวิช ชาวลิทัวเนีย ถูกขังในเมืองซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองระบอบคอมมิวนิสต์ ยึดที่ดินและรายได้ อันเดรามีชาวอเมริกันคิดเปลี่ยนที่อยู่ จึงพาภรรยาบุตรสาวเดินทางออกนอกประเทศไปอยู่อเมริกา ส่วนอันนาเพิ่งคลอดบุตรชายคนเล็กชื่อวีโต้ ยังไม่แข็งแรง ยังเดินทางไปไม่ได้ ไซมัสบุตรชายคนกลางจึงอยู่เป็นเพื่อนแม่ ทุกคนเฝ้ารอคอยเวลาที่พ่อจะเดินทางมารับออกนอกประเทศ

การสร้างปัญหา คอมมิวนิสต์ที่เข้ามาปกครองเริ่มเข้มงวด และจับชาวลิทัวเนียที่เชื่อว่าดีแต่ย่นระบอบการปกครอง เนรเทศไปทำงานในไซบีเรียทางเหนือสุดของประเทศรัสเซีย ไซมัสจึงสมัครทำงานในห้องสักรับคอยต่อต้านการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ และลอบนำอาหารแดงอันนาอยู่อย่างยากลำบาก และหวาดวิตกต่อภัยที่กำลังคุกคาม

ไข่ม้วนบุตรชายถูกทหารแดงกล่าวหาว่าเขาทำตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อการปกครอง ถูกส่งตัวไปอยู่ไซปรีเรีย อันนาส่งสารลูกมากแต่ช่วยเหลือไม่ได้

หลวงพ่อกินแซนเตส บาทหลวงของหมู่บ้านถูกส่งตัวไปไซปรีเรีย อันนากำลังกลัวกลุ่ม และหวาดวิตก เป็นวันหนึ่งมีพวกใต้ดินเข้ามาในบ้านอันนาให้อาหารรับประทาน เพราะสงสารและรู้จักทหารรัสเซียจึงแจ้งข้อกล่าวหา และเนรเทศอันนากับวีรดีไปเป็นกรรมกรในไซปรีเรีย ขณะนั่งรถไฟไปสภาพความร้อน และความแออัดเมื่อถึงสถานีรถไฟ อันนาเป็นลมล้มพาด ทหารนำส่งโรงพยาบาล ทำให้พลัดพรากจากลูก วีรดีต้องไปอยู่กับหลวงพ่อกินแซนเตส

ในค่ายกรรมกร ทุกคนทุกข์ยากและอดอยาก วีรดีเป็นเด็กที่มีพรสวรรค์ทางดนตรี เขาประสบความสำเร็จ และคิดติดตามหาแม่ซึ่งเป็นความหวังสิ่งเดียวในชีวิต

วีรดีเป็นวาทกรที่มีชื่อเสียง เขาเปิดการแสดงไปทั่วโลก และได้พบกับฟรานซิน นักดนตรีสาวลูกกัฟร่า ฟรานซินเมื่ออดีตชีวิตที่ยากแค้น พลัดพรากเหมือนวีรดี ฟรานซินเคยคิดฆ่าตัวตายที่ทะเลสาบพระจันทร์ แต่วีรดีช่วยชีวิตไว้ วีรดีหยุดพักการแสดงดนตรี และออกติดตามหาอันนาอย่างจริงจัง

จุดสุดยอด ที่ไซปรีเรีย วีรดีค้นหามาแม่แต่พบกับความผิดหวัง ทุกคนคิดว่าอันนาเสียชีวิตแล้ว วีรดีพบทหารที่แม่เคยช่วยชีวิตไว้ที่ลิทัวเนีย ทหารผู้นั้นตอบแทนบุญคุณ พาวีรดีตระเวนหาแม่จนได้พบแม่ แต่อันนามีสภาพร่างกายบอบช้ำมีแผลเป็นจนจำหน้าไม่ได้ วีรดีส่งข่าวให้พ่อและกราชินีาสาวรู้ ทุกคนมาพบ และจำอันนาได้ จากแหว่งแต่งงานที่เก็บซุกซ่อนไว้ในกระเป๋า ทุกคนดีใจมากแต่อันนาอยู่ได้ไม่นานก็เสียชีวิต

การคลี่คลายปัญหา เมื่อวีรดีจัดการเรื่องศพของแม่แล้ว เขาได้มอบบันทึกชีวิตให้โรงพิมพ์และเดินทางไปอยู่ที่ทะเลสาบพระจันทร์ แต่งงานกับฟรานซิน อยู่ด้วยกันอย่างสุขสงบ

กลวิธีเสนอโครงเรื่อง โรสภาค สุวรรณ ใช้ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม อันเกิดมาจากผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองการปกครอง ทำให้ชีวิตผู้คนประสบปัญหาสูญเสียอิสรภาพ ไม่ได้รับความเป็นธรรม ถูกกลั่นแกล้งสิทธิเสรีภาพ และครอบครัวต้องพลัดพรากเดือดร้อน สภาพจิตใจคับแค้นกดดันมีอารมณ์แปรปรวน ความขัดแย้งดังกล่าวคือ บมปัญหาคือ โรสภาค สุวรรณ นำมาสร้างโครงเรื่อง

7. น้ำคำ

น้ำคำเป็นเรื่องราวของชายหนุ่มคนหนึ่งที่เกิดในตระกูลมิชชันนารี ด้วยชื่อเสียงเกียรติภูมิของตระกูลที่ได้สร้างสรรค์ความเจริญด้านการแพทย์และโรงพยาบาลไว้ ทำให้เขาต้องรับภาระหน้าที่ต่อจากบรรพบุรุษ เขาต้องพบกับปัญหาอุปสรรคนานัปการในการทำงาน ด้วยความดีและความมุ่งมั่นทำให้เขาได้พบความสำเร็จในที่สุด

กลวิธีการสร้างโครงเรื่องของน้ำคำ มีขั้นตอนดังนี้

การเปิดเรื่อง เลโอนาร์ดเป็นหนุ่มในตระกูลมิชชันนารี แม็คเฟอร์สัน ปีตามารดาเสียชีวิตตั้งแต่เขายังเด็ก มีลุงหมออดัมเป็นผู้ดูแล หมออดัมสร้างโรงพยาบาลที่น้ำคำ อันเป็นหมู่บ้านแห่งหนึ่งในเขตชายแดนพม่า ซึ่งตระกูลแม็คเฟอร์สันได้สร้างความเจริญไว้มากมาย โดยการสอนศาสนา และเป็นแพทย์ โรงพยาบาลน้ำคำมีชาวพม่าชื่อ บันสี เป็นพยาบาลรุ่นแรก เมื่อบันสีแต่งงานก็ลาออกไปอยู่กับครอบครัว

การสร้างปัญหา เมื่อบันสีหอบลูกชายชื่ออันลิส ลูกสาวชื่อเอละวิน กลับมาขอเป็นพยาบาลที่น้ำคำเหมือนเดิม เนื่องจากเกิดปัญหาครอบครัว สามเณรการพันน์ าม่สนใจลูกเมีย และทำให้ฐานะยากจนลง บันสีคิดหย่าขาดแต่สามีอุปถัมภ์ไม่ยอม เมื่อบันสีมาอยู่ได้ไม่นาน สามเณรก็ตามมาด้วยความหึงหวงบันสีกับหมออดัม ด้วยความเกลียดคนต่างชาติ เขาได้สอนอันลิสบุตรชายให้เกลียดคนต่างชาติด้วย บันสีหลบหนีอุปถัมภ์ที่ต้องการคืนดีด้วยไปเฝ้าเวรที่โรงพยาบาล อุปถัมภ์ตามไปเกิดทะเลาะกันอย่างรุนแรง หมออดัมส่งสารบันสีให้ยามขับไล่อุปถัมภ์ อุปถัมภ์เอารถของโรงพยาบาลขับลงมาจากน้ำคำด้วยความเร็ว รถตกเหวตายนั่นที่ อันลิสรับรู้เหตุการณ์และเริ่มฝังความเกลียดในตัวฝรั่งต่างชาติ และแม่ของตัวเอง เขาจึงหนีไปอยู่กับย่า

เลโอนาร์ดไปเรียนต่อที่อเมริกาด้านการแพทย์ หมออดัมได้พัฒนาโรงพยาบาล และสร้างหมอรุ่นใหม่ มีเอละวินบุตรสาวของบันสี ย้ายต่อและขุนดิน พยาบาลทั้ง 3 คน หมออดัมส่งไปอเมริกาเพื่อศึกษาตุงาน เอละวินได้พูดกับแม่ว่าจำให้เลโอนาร์ดกลับไปดูแลน้ำคำ ทำงานต่อจากหมออดัม โดยมอบบันทึกของหมอไว้ให้ เลโอนาร์ดตัดสินใจไม่ได้ว่าจะกลับไปน้ำคำหรือไม่

เลโอนาร์ดกลุ่มและเครียดกับปัญหานานาจึงไปหาผู้รักคือ จูเลีย เป็นลูกสาวบุญธรรม นักการทูต ซึ่งเป็นผู้รัก จูเลียบอกเลโอนาร์ดว่าเขามาช้าไป เธอตัดสินใจแต่งงานกับหนุ่มนักธุรกิจแล้ว เลโอนาร์ดยิ่งกลุ่มหนัก เขาจึงเดินทางกลับน้ำคำ

ที่โรงพยาบาลน้ำคำ หมออดัมเสียชีวิตลง เลโอนาร์ตจึงมาทำงานต่อ เขาทำงาน
จนโรงพยาบาลก้าวหน้า อัลลิสซึ่งเติบโตและเป็นนายทหารยังคิดค้นไม่หาย เขากลับแก้งการ
ทำงานของเลโอนาร์ตตลอดเวลา เช่น ทำลายรพพยาบาล และเมื่อเลโอนาร์ตกับเอละวิน
ออกรักษาในโครงการหน่วยแพทย์เคลื่อนที่อัลลิสก็แก้คันดักปล้นรพพยาบาล เลโอนาร์ตพาเอละวินหนี
ในระหว่างหลบซ่อนในป่า เลโอนาร์ต และเอละวินได้เสียกัน

เมื่อจูเลียเลิกกับสามีจะมาขอคืนดีกับเลโอนาร์ต วันเสาร์ไข้ปัญหาชนกลุ่มน้อยแจ้งข้อหา
เลโอนาร์ตในข้อหาให้การสนับสนุนยาและเวชภัณฑ์ เลโอนาร์ตตกเป็นนักโทษการเมือง เขาติดคุก
ทุกคนสงสารแต่ช่วยเหลือนำไม่ได้ จูเลียวิ่งเต้นช่วยเหลือจนเลโอนาร์ตพ้นข้อกล่าวหา เธอแนะนำให้
เขากลับอเมริกาไปใช้ชีวิตร่วมกัน

จุดสุดยอด ขณะที่เลโอนาร์ตพ้นจากคดีเขาพบทวนเหตุการณ์ แล้วห่อหุ้มใจมากที่หา
ความดีแล้วได้รับผลตอบแทนเช่นนี้ จึงมอบหมายงานโรงพยาบาลให้นายแพทย์สัญญา ชาวพม่าดูแลต่อ
ขณะที่เลโอนาร์ตจะจากน้ำคำไปนั้น บินส์ได้บอกความจริงว่าเอละวินมีลูกกับเขา

การคลี่คลายปัญหา เลโอนาร์ตตัดสินใจไม่กลับอเมริกา เขาอยู่กับลูกและเอละวิน
ทำงานให้น้ำคำต่อไป โรงพยาบาลได้รับการยอมรับได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐบาล
สมเด็จพระนารายณ์ของตระกูลมิซันนารีแม็คเฟอร์สัน

กลวิธีเสนอโครงเรื่อง โสภาค สุวรรณ ใช้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับ
มนุษย์ที่มีความรู้สึกนึกคิดฝังใจในเรื่องการเกลียดชังคนผิวขาว เพราะในอดีตพม่าเคยถูกปกครอง
โดยคนต่างชาติ ความเกลียดชังนี้ทำให้เกิดปัญหาต่อการพัฒนา และการยอมรับคนต่างชาติที่เข้า
มาสร้างความเจริญในยุคสมัยต่อมา

นอกจากนี้ โสภาค สุวรรณ ยังได้แสดงให้เห็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ต่อมนุษย์
ในเรื่องปัญหาเชื้อชาติของคนในชาติ (ปัญหาชนกลุ่มน้อย) ที่ต้องการแบ่งแยกและไม่ยอมรับการ
ปกครอง ความขัดแย้งดังกล่าวได้เข้ามาเป็นโครงเรื่องหลักที่ทำให้เรื่องราวสนุกสนานชวนติดตาม
และน่าสนใจ

8. พบกันนาได้ดวงดาว

พบกันได้ดวงดาวเป็นเรื่องราวที่กล่าวถึงชายหนุ่มคนหนึ่งที่ออกค้นหาผู้มีพระคุณ ที่หายไปจากการสำรวจภูเขาหิมาลัย การค้นหาที่ท้าทายทำให้ชายหนุ่มได้พบกับอุปสรรคปัญหาต่าง ๆ มากมาย และการเดินทางที่ใช้ระยะเวลายาวนานทำให้ชายหนุ่มเกิดความรักกับบุตรสาวของผู้มีพระคุณ เมื่อการค้นหาสิ้นสุดลงทุกคนได้พบกัน ชายหนุ่มจึงได้แต่งงานกับบุตรสาวของผู้มีพระคุณเป็นรางวัลแห่งความยากลำบาก

กลวิธีการสร้างโครงเรื่องของพบกันได้ดวงดาวมีขั้นตอนดังนี้

การเปิดเรื่อง คิชอัน ชาลิม อัคบาร์ เป็นบุตรชายของเบกม ปากีซา ผู้มีเชื้อสายราชวงศ์มกุฎ ผู้นำของอินเดียในอดีตก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง มารดาของคิชอันเป็นคนไข้ของแพทย์ชาโนเตอร์ ทำให้ครอบครัวของเบกมกับนายแพทย์สนิทสนมกัน นายแพทย์ชาโนเตอร์มีบุตร 2 คน ชื่อ ไสนริชเป็นผู้ชาย และเอียร์ริสเป็นผู้หญิง เด็กทั้งสามอยู่ในวัยใกล้เคียงกัน จึงเป็นเพื่อนบ้านที่ดีต่อกันในระหว่างที่อยู่นานในประเทศอินเดีย

การสร้างปัญหา นายแพทย์ชาโนเตอร์อพยพครอบครัวเดินทางไปอยู่ประเทศอังกฤษ เพื่อให้บุตรชายหญิงได้เรียนหนังสือ เบกมจึงฝากคิชอันเข้ามาเข้าเรียนหนังสือในอังกฤษด้วย ระหว่างเดินทางคิชอันถูกกลุ่มผู้รักชาติของอินเดียพยายามชักจูง และพากลัับอินเดียไปทำงานด้านพวกต่างชาตินี้ที่เข้ามาปกครองอินเดีย นายแพทย์ชาโนเตอร์จัดขบวนและพาคิชอันไปเข้าเรียนที่อังกฤษ ทำให้คิชอันรักและเคารพนายแพทย์ชาโนเตอร์ที่คอยดูแลอบรม

ความสัมพันธ์ของคิชอันกับครอบครัวนายแพทย์ชาโนเตอร์เป็นไปด้วยดี เมื่อทุกคนร่ำเรียนและเรียนจบ นายแพทย์ชาโนเตอร์ได้ออกสำรวจ และเป็นเขาหิมาลัยร่วมกับพรรคพวก คณะสำรวจถูกจับเป็นเชลย เพราะอินเดียเกิดสงครามภายในพอดี คิชอันวิ่งเต้นช่วยเหลือทำให้คณะสำรวจหนีได้ และเดินทางสำรวจต่อไป โดยไม่ส่งข่าวติดต่อกับทางบ้านจนเวลาผ่านไปหลายปี

เอียร์ริส และไสนริช ได้ออกติดตามหาพ่อ และให้คิชอันเป็นผู้นำทางตามหา คณะสำรวจของนายแพทย์ชาโนเตอร์ ทำให้ทั้งสามคนเข้าป่าลึกไปจนถึงเขตแดนทิเบต อาณาจักรของจังก์ ยิมปา ผู้เคยไปศึกษาในอังกฤษ และรู้จักกับครอบครัวนายแพทย์ จังก์ ยิมปา เกิดความรักเอียร์ริส เขาดูแลและช่วยติดตามคณะสำรวจจนได้ข่าวคราวของนายแพทย์ชาโนเตอร์

จุดสุดยอด การช่วยเหลือของจังก์ ยิมปา ทำให้ทุกคนได้พบนายแพทย์ซานเดอร์สมาจ เอียร์ส คิซัน ไฮริส มีความสุขมาก นายแพทย์ซานเดอร์มาจจึงต้องพักรักษาตัวในชิเบต จังก์ ยิมปา ขอเอียร์สแต่งงาน ในระหว่างการตัดสินใจนั้น ชิเบตถูกจี้รุกรานทุกคนจึงต้องเดินทางกลับอินเดีย จังก์ ยิมปา ผิดหวังในตัวเอียร์ส และเสียใจที่บ้านเมืองถูกจี้ปกครองเมื่อเอียร์สปฏิเสธการแต่งงานกับจังก์ คิซันจึงปรับความเข้าใจและขอเอียร์สแต่งงาน

การคลี่คลายปัญหา คิซันได้เป็นทูตประจำอินเดีย เขาได้ช่วยผู้ลี้ภัยชาวชิเบตและช่วยเหลือจังก์ ยิมปา กอบกู้บ้านเมือง เอียร์สแต่งงานกับคิซัน และช่วยเหลือดูแลผู้ลี้ภัยตอบแทนความดี และความมีน้ำใจของจังก์ ยิมปา

กลวิธีเสนอโครงเรื่อง โสภาค สุวรรณ ใช้ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคมในเรื่องของการเมือง การปกครองมานำเสนอ แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างคนอังกฤษกับคนอินเดีย ซึ่งมีทั้งผู้ที่รักกันเกลียดกัน เพราะผลจากการที่อังกฤษปกครองอินเดียมานาน นอกจากนี้โครงเรื่องยังนำความไม่แน่นอนในฐานะทางสังคมของผู้คนมาเสนอให้เห็นว่าคนนั้นมีขี้เลื่อย สิ่งเหล่านี้สามารถเสื่อมสลายลงได้ เช่น เนกมเคยสูงศักดิ์ จังก์ ยิมปา ผู้ร่ำรวยพร้อมกลับถูกแย่งชิงบ้านเมือง สังคมนำความไม่แน่นอนให้ผู้คนเปลี่ยนสภาพและฐานะ และสังคมทำให้มนุษย์มีวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน ดังกล่าวคือ โครงเรื่องที่ โสภาค สุวรรณ นำมาสร้างเรื่อง พวกเราได้ดวงดาว

9. พรสรวง

พรสรวงเป็นเรื่องราวของชีวิตผู้หญิงคนหนึ่งที่ผิดหวังในชีวิตแต่งงาน เพราะความแตกต่างในเชื้อชาติศาสนา วัฒนธรรมประเพณี ทำให้เธอหันไปพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และขอพรให้ชีวิตได้พบทางแก้ปัญหา อันจะทำให้เกิดความสุขสงบ ในที่สุดผลแห่งความดีที่ได้สร้าง ครอบครัวยุคเธอผ่านปัญหาอุปสรรค และอยู่อย่างสุขสงบกับทางชีวิตใหม่ที่เธอกำหนด

กลวิธีสร้างโครงเรื่องของพรสรวง มีขั้นตอนดังนี้

การเปิดเรื่อง อลิษาเบ็ทเป็นหญิงชาวอเมริกันใต้แต่งงานกับมูเลห์ ฮามิ อับดุลลาเชื้อพระวงศ์ชาวอาหรับ คนทั้งสองพบรักกันขณะกำลังศึกษาต่อในประเทศอเมริกา เมื่อเรียนจบมูเลห์ฮามิดพาอลิษาเบ็ทเดินทางมาอยู่อาหรับเพื่อมาทำงานให้ราชวงศ์

การสร้างปัญหา เมื่ออยู่ในอาหรับมูเลห์ ฮามิดเป็นเคนแครงครัดานวัฒนธรรม เขากำหนดให้อลิษาเบ็ทคลุมหน้าตา ประพฤติตัวแบบหญิงอาหรับ อลิษาเบ็ทประสบปัญหาในการปรับตัว แต่อดทนเพราะเห็นแก่หน้าตาของมูเลห์ ฮามิด

อลิซาเบธตั้งท้องลูกคนแรก มูเลห์ ฮามิดกินอาหารยาชื่อฮามิราเข้ามาอยู่บ้าน และเมื่ออลิซาเบธกับฮามิราคลอดลูก มูเลห์ ฮามิดได้พานางนาจัทกับนางเชริฟาภรรยาใหม่เข้ามาอยู่บ้าน อลิซาเบธต้องยอมรับความขมขื่นอย่างอดทน เพื่อลูกทั้ง 4 คน ของเธอในฐานะภรรยาหลวง มูเลห์ ฮามิดรักลูกสาวคนเดียวของตระกูลที่เกิดกับอลิซาเบธมาก จึงมอบทรัพย์สินเพชรทองให้มากมาย จนทำให้ภรรยาใหม่อิจฉา และอยากมีลูกแข่งกับอลิซาเบธ

ต่อมาภรรยาคนใหม่ของมูเลห์ ฮามิด ชื่อนางเชริฟา มีลูกแฝดชายหญิงเกิดขึ้น นางเริ่มเรียกร้อง และแสดงอาการเยาะเย้ยอลิซาเบธ แต่เด็กทารกแฝดนั้นอยู่ได้ 7 วัน ก็เสียชีวิต นางเชริฟา กล่าวหาว่าอลิซาเบธสวดมนต์สาปแช่ง อลิซาเบธถูกลดลืมนับกับปัญหาภายในบ้านมาก จึงพาฮามิดำบุตรสาวไปพักผ่อน

ฮามิดำได้รู้จักกับเบอร์นาร์ดนักการทูตชาวฝรั่งเศส เพราะเขาเป็นน้องชายนิโคล ครูสอนภาษาต่างประเทศของฮามิดำ ด้วยความใกล้ชิดทั้งสองได้เสียกัน โดยเบอร์นาร์ดไม่รู้ว่าฮามิดำมีคู่หมั้นตามประเพณีแล้วชื่อเจ้าชายนาวีฟ ฮามิดำตั้งท้องมูเลห์ ฮามิด ภรรยาคนใหม่ จึงนำลูกสาวไปกักขังไว้ที่ปราสาทร้างเพื่อปิดข่าว

จุดสุดยอด นางเชริฟานำข่าวเรื่องของฮามิดำไปบอกเจ้าชายนาวีฟ เจ้าชายวางแผนร้ายในขณะเดียวกันเบอร์นาร์ดก็เดินทางไปที่ปราสาทร้าง เพื่อช่วยฮามิดำ เจ้าชายนาวีฟโกรธแค้นจึงปล่อยเสือดาวให้เข้าทำร้ายเบอร์นาร์ด เบอร์นาร์ดต่อสู้กับเสือดาวจนอ่อนแรง พระเจ้าอยู่หัวเจ้าฟ้าอับดุลลาได้ใช้ปืนยิงเสือดาวตาย เบอร์นาร์ดบาดเจ็บสาหัส

การคลี่คลายปัญหา อลิซาเบธทูลของอิสราฟาให้ฮามิดำกับเบอร์นาร์ด พระเจ้าอยู่หัวทรงอนุญาต อลิซาเบธพาลูกไปใช้ชีวิตในต่างประเทศ และไม่กลับอาหรับ ฮามิดำครองรักกับเบอร์นาร์ดมีลูกแฝดชายหญิง เมื่อเวลาผ่านไปมูเลห์ฮามิดยกโทษให้แก่ลูก ส่วนอลิซาเบธพอใจกับชีวิตใหม่เธอเปิดร้านรับตกแต่งบ้าน และแยกกันอยู่กับมูเลห์ ฮามิด โดยมีได้หย่าขาด

โครงเรื่องดังกล่าวเสนอปัญหาความขัดแย้งอันเกิดจากวัฒนธรรมประเพณีของอาหรับการมีภรรยามากทำให้เกิดปัญหาคบครอง เกิดความหึงหวง อิจฉาริษยา และนำไปสู่การแตกร้าง นอกจากนี้ยังเสนอความขัดแย้งอันเกิดจากความรักที่แตกต่างทางเชื้อชาติ ศาสนา เช่นความรักของอลิซาเบธกับฮามิด เบอร์นาร์ดกับฮามิดำ ปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมเป็นเรื่องยากลำบาก ใสภาพ สุวรรณ ยังได้ผูกโครงเรื่องให้เห็นความขัดแย้งของมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมที่หล่อหลอมจิตสำนึกให้หดเหี้ยม หรืออ่อนโยนตามสภาพเชื้อชาติ และการเลี้ยงดูอย่างเช่น อุบนิสัย

และความประหลาดของเจ้าชายนาวัฟ ที่ชอบเลี้ยงสัตว์ร้าย เช่น งู เขี้ยว เสือดาว และนินฮิยา ชอบรังแกคนที่ไม่มีทางสู้ นินฮิยาคนอง ลักษณะตัวละครน่าไปสู่ความขัดแย้ง เช่น ฮามีดำรังเกียจที่จะแต่งงานกับเจ้าชายนาวัฟพระคู่หมั้น เพราะรับนินฮิยาไม่ได้ ท้าทายและรักง่ายเมื่อถูกอภัยเสียกับเบอร์นาร์ต

การนำเสนอโครงเรื่อง โดยใช้นิยามความขัดแย้งทำให้นิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ มีความสนุกสนานเพราะการสร้างโครงเรื่องมีความสัมพันธ์กันโดยตลอด การนำความขัดแย้งที่อยู่ใกล้ตัวมาเสนอทำให้เรื่องมีความสมจริงและสนุก ชวนให้ติดตาม

10. ฟ้าจรดทราย

ฟ้าจรดทรายเป็นเรื่องราวที่กล่าวถึงชีวิตเด็กสาวลูกกัมพูชา ไปทำงานนอกรับ เพราะความเข้าใจผิด คิดว่าเธอแย่งคนรัก เพื่อนจึงวางแผนฆ่าหวังให้ตาย แต่ชีวิตยังไม่ถึงที่ตาย จึงได้พบกับคนที่รักและจริงจัง ชีวิตจึงแปรเปลี่ยนไปสู่สภาพที่ดีขึ้น และพบกับความสุขสมหวังในชีวิต

กลวิธีการสร้างโครงเรื่องของ "ฟ้าจรดทราย" มีขั้นตอน ดังนี้

การเปิดเรื่อง โรงเรียนคอนวอนต์ที่มีชื่อเสียงที่สุดของฝรั่งเศสตอนเหนือ ท้าพิที แจกประกาศนียบัตรให้แก่นักเรียนที่สำเร็จการศึกษา มิเชลล์ เดอส์ลาโลนส์ หญิงสาวลูกกัมพูชา เชื้อสายผู้ดีฝรั่งเศส เป็นผู้หญิงที่ได้รับประกาศนียบัตร คณะซีมีความรักความเมตตาให้แก่มิเชลล์อย่างมาก เนื่องจาก มิเชลล์เป็นคนเรียนเก่ง มีความสามารถทั้งด้านภาษาและดนตรี มีมารยาทเรียบร้อย และรูปร่างสวยงาม เป็นที่รักของทุกคน

การสร้างปัญหา คณะซีคาดหวังว่าเมื่อมิเชลล์เรียนจบจะทำงานให้คอนวอนต์ แต่มิเชลล์ขออนุญาตคณะซีไปเรียนต่อระดับปริญญา และขออนุญาตไปทำงานกับแคชพิยา เพื่อนผู้มีฐานะร่ำรวย ชาวอาหรับในฐานะเป็นครูสอนหนังสือ

มิเชลล์ไปสอนหนังสือที่บ้านของแคชพิยาได้ไม่นาน แคชพิยาขอร้องขอให้มิเชลล์ช่วยเหลือ เป็นจากกังหนำที่ตนกับคู่รักผู้ซึ่งมีนามว่า ร็อบเบร์ ดียองส์ ได้พบปะกัน เนื่องจากประเพณีของอาหรับไม่ยอมรับเรื่องการแต่งงานกับคนต่างชาติ ศาสนา มิเชลล์ยอมรับเป็นสื่อกลางให้เพื่อน

แต่ปรากฏว่าโรแบร์ผู้รักของแคซฟิยาเปลี่ยนใจมารักชอบมิเชลส์แทน แคซฟิยาโกรธมาก จึงหาทางกำจัดมิเชลส์ โดยส่งมิเชลส์ไปเป็นสามเณรที่อาหเม็ด กษัตริย์แห่งอิฟพารา โดยหวังว่ามิเชลส์จะต้องถูกประหารชีวิต แคซฟิยาแก้แค้นเพื่อนไม่สำเร็จ เพราะราชวงศ์กรักซ์ซารีฟได้ทราบทุลคัตค้านไว้ เนื่องจากเห็นว่ามิเชลส์เป็นหญิงต่างชาติ

มิเชลส์ไม่ถูกประหารชีวิต เธอได้รับการยอมรับในความบริสุทธิ์ องค์อาหเม็ดทรงโปรดจะให้มิเชลส์เป็นนางสนม ขณะรอเวลานั้น ราชสำนักขององค์อาหเม็ด เจ้าชายโรมานน้องชายต่างมารดาได้ก่อการกบฏยึดอำนาจ ซารีฟได้พามิเชลส์หลบหนีภัยของการกบฏไปอยู่ในดินแดนทะเลทราย อาศัยชีค้อสมันช่วยเหลือ เมื่อซารีฟและมิเชลส์อยู่กับชีคนั้นได้คิดหาทางกลับบ้านเมือง และพยายามหาเงินช่วยตนเอง โดยดำรงชีวิตเหมือนชาวเบดูอิน ได้ผจญภัยในทะเลทรายพบปัญหามากมาย

จุดสุดยอด เมื่อซารีฟและมิเชลส์อยู่ในทะเลทรายนั้น ทั้งคู่ถูกโจรทะเลทรายปล้นเสบียงอาหารไปหมด คนทั้งสองเริ่มเห็นอกเห็นใจกัน และมอบความรักให้กันและกัน ทั้งสองเผชิญความอดอยาก และกำลังจะตายเพราะขาดน้ำและอาหาร มิเชลส์ป่วยหนักจนหมดสติส่วนซารีฟร่างกายก็เริ่มอ่อนกำลังลง

การคลี่คลายปัญหา กองคาราวานของเบดูอินผ่านมาพบคนทั้งสองเข้า และช่วยชีวิตไว้ได้ แต่เบดูอินจะต้องเดินทางต่อไปจึงพามิเชลส์กับซารีฟไปพบคณะองค์อาหเม็ดที่รวมกำลังพลอยู่ในทะเลทราย ซารีฟเป็นตัวแทนไปกราบเจ้าชายโรมาน เมื่อกลับบ้านเมืองสำเร็จ องค์อาหเม็ดก็จัดงานแต่งงานให้ซารีฟ และมิเชลส์

โครงเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้ โรสภาค สุวรรณ สร้างขึ้นจากความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ในด้านความรัก ความแค้น ตั้งแต่ตอนที่แคซฟิยาได้กระทำต่อมิเชลส์ทั้ง ๆ ที่เป็นเพื่อนรัก และเมื่อแค้นใครก็คิดทำลาย มิเชลส์จึงมีวิถีชีวิตที่พบกับปัญหามาโดยตลอด และนอกจากความขัดแย้งอันเกิดจากมนุษย์แล้ว ความขัดแย้งที่ โรสภาค สุวรรณ ใช้คือ ความขัดแย้งของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งแวดล้อม ซารีฟและมิเชลส์ต้องพบปัญหาความอดอยาก ปัญหาการไม่ยอมรับคนต่างชาติ ปัญหาด้านวัฒนธรรม สังคมที่มิเชลส์ต้องมานับถือ ศาสนาอิสลามก่อนที่จะได้แต่งงานกับซารีฟ ความขัดแย้งนับเป็นกลวิธีที่ โรสภาค สุวรรณ ใช้ในการดำเนินเรื่องในงานเขียนของเธอ

11. ลิลิธีรียา

กลวิธีการสร้างโครงเรื่องของ "ลิลิธีรียา" มีขั้นตอนดังนี้

การเปิดเรื่อง ประเทศศรีลังกา หรือนามเดิมว่าอาณาจักรสิงหลามีพระมหากษัตริย์ทรงพระนามว่า พระเจ้าดตุเสนามหาราชะ มีพระชายา 2 องค์ มเหสีองค์แรกได้ก่อนขึ้นครองราชย์ คือ เจ้าหญิงประระ นับถือศาสนาพราหมณ์มีราชโอรสคือ เจ้าชายกัสสปะ มีพระราชมิดา คือ เจ้าหญิงสัมมา ส่วนมเหสีองค์นั้น แต่งตั้งหลังจากขึ้นครองอาณาจักรสิงหลแล้ว คือ เจ้าหญิงสัมมา มีโอรสชื่อ เจ้าชายโรมคลานะ และได้เป็นเอกอัครมเหสี

การสร้างปัญหา เมื่อพระเจ้าดตุเสนามหาราชะ ไม่ออกไปยกทัพให้ใครเป็นผู้สืบราชวงศ์แทน ทำให้ข้าราชการแตกออกเป็น 2 ฝ่าย แต่ละฝ่ายมีผู้สนับสนุน ทำให้ต่างฝ่ายต่างแย่งชิงกันเป็นใหญ่

ฝ่ายมเหสีประระมีพราหมณ์มาละ และบุตรนามมาละน้อย นางกิสยาเป็นผู้สนับสนุนฝ่ายเจ้าชายโรมคลานะ มีแม่ทัพเรือ นางศศิเรขา และบุตรนามราเชนธรา เป็นผู้สนับสนุน ความขัดแย้งจากการอิจฉาริษยาทำให้ราชสำนักไม่สงบ

เมื่อเจ้าชายกัสสปะรอคอยนานแล้วไม่ได้สมบัติ จึงปลงพระชนม์ พระเจ้าดตุเสนามหาราชะ ได้บอกขุนท้าวขณะยังมีชีวิตอยู่ เพราะเชื่อคำยุยงของพราหมณ์มาละ

เจ้าชายกัสสปะเกรงว่าเจ้าชายโรมคลานะจะมาแย่งราชบัลลังก์ จึงสร้างตึกนักสูงปลูกอยู่ยอดเขา ชื่อตึกนักลิลิธีรียา เป็นที่ประทับเฉพาะพระองค์กับพระชายา พราหมณ์มาละส่งบุตรสาวบุญธรรม ชื่อนางกิสยาลงมาเป็นนางสนม นับแต่อายุยังน้อย โดยฝากเลี้ยงไว้กับญาติชื่อ นางนารินิเป็นหญิงม่าย ภรรยาพ่อค้าผู้มั่งคั่ง นางกิสยาเก่งด้านภาษา จึงได้รับความไว้วางใจให้เป็นสนมของพระมเหสีในเจ้าชายกัสสปะ

ราเชนธรามีใจรักชอบต่อนางกิสยา ด้วยหน้าที่การงานและความจงรักภักดี จึงทำให้ความรักมีอุปสรรค เพราะทั้งสองเป็นสนม และขุนนางต่างราชสำนักเจ้านาย ไม่ลงรอยกัน

ราเชนธราจำเป็นต้องติดตามอารักขาเจ้าชายโรมคลานะที่ลี้ภัย นางกิสยาทบทวนที่นางสนองพระโอษฐ์พระมเหสีใหม่ที่ตึกนักลิลิธีรียา ความใกล้ชิดและเป็นข้าราชการทำให้นางกิสยารู้ความลับของพระมเหสีที่หนีที่ลอบฆ่าเจ้าชายกัสสปะในตึกนัก โดยคิดจะอภิเษกสมรสกับเจ้าชายโรมคลานะที่หนุ่มกว่าแทน ทำให้นางกิสยาเบื่อหน่าย และคิดลาออกจากตำแหน่งนางสนมไปใช้ชีวิตอยู่กับราเชนธราคนรัก

จุดสุดยอด เมื่อพระมเหสีเทวีกับเจ้าชายโหมคลานะครองราชบัลลังก์ร่วมกัน จึงเปลี่ยนมาประทับที่พระตำหนักเก่าแทน ทั้งตำหนักสิริรียาห์ว่างเปล่า พราหมณ์มาจะน้อย ผู้เปลี่ยนศาสนามานับถือศาสนาคริสต์อยู่ยง เจ้าชายโหมคลานะให้จับพวกราชสกุลเผา และ ราเชนธราเป็นคนหนึ่งที่ถูกเผาทั้งเป็นด้วย นางทิสยาเสียใจต่อการตายของคนรัก จึงหมดสติ ไม่รู้สึกตัว แต่ไม่ตาย

จุดคลี่คลาย ประชาชนและเจ้าหญิงเสด็จแม่เจ้าชายโหมคลานะ มาระงับเหตุการณ์ ่วนวายบ้านเมืองจึงสงบ นางนารีนิพาร่างนางทิสยาที่หมดสติไปที่ลานโพธิ์ศักดิ์สิทธิ์ นางทิสยาจึง สิ้นใจสมดังคำอธิษฐานของนางที่เคยขอไว้

กลวิธีเสนอโครงเรื่อง โสภาค สุวรรณ ใช้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับ มนุษย์ โดยเสนอบทบาทของมนุษย์ในเรื่องการแย่งชิงอำนาจความเป็นใหญ่ ที่มนุษย์กระทำทุก วิถีทางให้ได้มาก แม้ว่าบางเรื่องจะไม่ถูกต้อง เช่น ให้พราหมณ์มาจะเป็นคนทะเลาะเบาะแว้ง หลง อำนาจให้ลูกฆ่าพ่อ เมียฆ่าพ่อ เพื่อชิงความเป็นใหญ่

12. หิมะสีแดง

หิมะสีแดง เป็นนวนิยายที่มีเรื่องราวแสดงถึงผลกระทบที่เกิดจากปัญหาบ้านเมือง เปลี่ยนระบอบการปกครอง ทำให้ชีวิตของเด็กสาวคนหนึ่งต้องพลัดพรากจากฐานะครอบครัว อันร่ำรวยสูงส่งไปเป็นเด็กที่ไม่มีหัวนอนปลายเท้า ชีวิตรอนแรมหลบซ่อนไปกับผู้ลักพา ด้วยบุญวาสนา ชีวิตจะได้พบความสุขสมหวัง ทำให้เรื่องราวอดีตชีวิตของเธอถูกเปิดเผยความจริง สิ่งเลวร้าย ผ่านไป เธอได้แต่หวังว่าต่อไปชีวิตของเธอจะต้องดีขึ้น

กลวิธีการสร้างโครงเรื่องของ "หิมะสีแดง" มีขั้นตอนดังนี้

การเปิดเรื่อง จังค์และมาร์ธา เป็นชาวเซดโกสโลวาเกีย ประเทศที่ปกครองใน ระบอบประชาธิปไตย เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 รัสเซียและเยอรมันเข้าครอบครองประเทศ จังค์และมาร์ธาเป็นชาวเช็ก ที่เป็นสมาชิกขององค์กรลับต่อต้านรัสเซีย และเยอรมันวางแผน เข้ามาสมัครเป็นคนงานบ้านผู้เฒ่าชาวเยอรมัน และลอบวางยาพิษฆ่าผู้เฒ่าตายทั้งครอบครัว ยกเว้น เด็กหญิงเอมีเลียที่มาร์ธารักและพาหลบหนีไปได้ในวันเกิดเหตุ

การสร้างปัญหา มาร์ธาต้องพาเอมิเลียหลบหนี ส่วนจังก์ถูกเยอรมันยิงตาย มาร์ธาเปลี่ยนชื่อเอมิเลียเป็นเวร่าห์ และเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม มาร์ธาพาเอมิเลียไปอาศัยอยู่กับญาติที่ชื่อลูฟท์ในชนบทเป็นที่หลบซ่อนตัวจากการตามล่า ลูฟท์มีภรรยาหนึ่งคนชื่อ ฟรานซ์ เป็นนักศึกษาปริญญาโท หัวรุนแรง เวร่าห์สนิทสนมกับฟรานซ์ และเธอไม่รู้จักความจริงเรื่องที่เกิดขึ้นวัยเด็ก

เวร่าห์ได้รับการเลี้ยงดูส่งเสียให้เรียนหนังสือ มีความสามารถด้านภาษา และดนตรี บัลเลต์ รู้เพียงแต่ว่านางมาร์ธาเป็นแม่บุญธรรม แต่ไม่รู้ประวัติของตน เวร่าห์ร่วมมือกับฟรานซ์บุตรชายของลูฟท์ญาติผู้ให้ที่พักพิง เรียกร้องประชาธิปไตย ฟรานซ์ถูกทหารแดงยิงตาย งานเรียกร้องประชาธิปไตยไม่สำเร็จ เวร่าห์เสียใจมากกับการสูญเสียฟรานซ์ และเรียกร้องประชาธิปไตยครั้งนี้ และเริ่มถูกคุกคามจากทหารแดง เธอจึงคิดหนีไปเปลี่ยนที่อยู่

ขณะที่เวร่าห์หลบหนีถูกทหารแดงจับได้ เธอถูกข่มขืนเพื่อแลกกับอิสรภาพ เวร่าห์เสียขวัญจนล้มป่วย เมื่อเวลาผ่านไปเวร่าห์ได้หลบไปอยู่ในประเทศออสเตรียกับญาติของมาร์ธา ชื่อลูควิชเจ้าของกิจการโรงแรม เวร่าห์ร่วมงานกับปีเตอร์บุตรชายของลูควิชทำงานในห้องกรลับ มีหน้าที่ลอบขนอาวุธข้ามแดนช่วยเหลือขบวนการกู้ชาติ เวร่าห์ถูกนิโคลัส แฮร์ครอนิกส์ ตำรวจลับสากลที่สนิทลอบติดตาม จนกลายเป็นความรักเกิดขึ้นโดยต่างปิดบังการทำงานของตน

จุดสุดยอด เวร่าห์ลอบขนอาวุธข้ามแดน เธอถูกจับดำเนินคดี และรู้ว่านิโคลัสเป็นตำรวจลับ จึงโกรธมากคิดว่าเขาไม่จริงใจ นางมาร์ธากลัวเวร่าห์ติดคุก จึงยอมเปิดเผยความจริงทุกคนจึงรู้ว่า เวร่าห์เป็นลูกผู้ดีมีสกุล เป็นคุณหญิงเอมิเลีย ทูลังเก็น ผู้สูงศักดิ์ที่หายไประหว่างตั้งแต่เด็ก เวร่าห์จึงเปลี่ยนสถานภาพมาใหม่ในชีวิต

การคลี่คลายปัญหา เวร่าห์หรือเอมิเลียอยู่กับคุณย่าทวดของตระกูลได้ไม่นาน คุณย่าเสียชีวิต นิโคลัสมาร่วมงานศพทั้งสองได้ปรับความเข้าใจ และร่วมชีวิตกันใหม่โดยลืมเหตุการณ์ร้ายที่ผ่านมามาทั้งหมด

กลวิธีเสนอโครงเรื่อง โรแมนติก สุวรรณ ใช้ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ที่มีความคิดเห็นต่อระบอบการเมือง การปกครองที่เปลี่ยนแปลง ทำให้ผลที่เกิดขึ้นคือ คนได้รับความทุกข์ยาก ล้มตาย โกรธแค้น จึงเกิดความคิดแก้แค้น ทำให้ผู้บริสุทธิ์ได้รับผลแห่งความแค้น และการกระทำของมนุษย์ด้วยกัน ดังเช่น ชีวิตของเวร่าห์ นอกจากนี้ยังเสนอให้เห็นว่า มนุษย์ปรารถนาสิทธิเสรีภาพย่อมกระทำทุกวิถีทางให้ได้มา เช่น เรียกร้อง เดินขบวน ตั้งหน่วยงานลับกู้ชาติ และยอมเสียความบริสุทธิ์ เพื่อให้ได้มาซึ่งอิสรภาพ

กลวิธีการวางโครงเรื่อง ในการเขียนนวนิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ ดังกล่าวทั้ง 12 เรื่อง พบว่ากลวิธีที่ โรสภาค สุวรรณ นำมาใช้โดยส่วนใหญ่นำปัญหาความขัดแย้ง มาสร้างโครงเรื่อง และความขัดแย้งที่ปรากฏเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยลำดับเหตุการณ์เปิดเรื่อง แล้วนำไปสู่ปัญหาอุปสรรค ความขัดแย้งไปจนถึงจุดสุดยอด และสู่จุดคลี่คลายของเรื่อง การต่อสู้อุปสรรคปัญหาทำให้เรื่องราวของนวนิยายต่างแดนมีความสุขสนุกสนาน เชื่อมโยงสอดคล้อง ชวนให้ผู้อ่านสนใจติดตาม การวางโครงเรื่องที่ใช้ความขัดแย้งของเหตุการณ์หลากหลายจากเรื่องราวของประเทศต่าง ๆ สลับแต่เสนอเรื่องราวที่น่าสนใจ ทำให้โครงเรื่องของนวนิยายต่างแดนมีจุดเด่นไม่ซ้ำซาก การถ่ายทอดเนื้อหา รายละเอียดอย่างรอบรู้ทำให้เรื่องดูสมจริง และชวนให้ผู้อ่านสนใจเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบแก่นกลวิธีที่ โรสภาค สุวรรณ ใช้สร้างนวนิยายต่างแดน

การสร้างตัวละคร

การเขียนนวนิยายให้เนื้อเรื่องมีความสนุกสนาน เกิดเป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์ จำเป็นจะต้องมีตัวละครซึ่งผู้แต่งสมมุติขึ้น โดยกำหนดให้มีรายละเอียดสอดคล้องกับโครงเรื่องและเนื้อเรื่องที่แต่งขึ้น

ปริญญ์ ฤทธิ์เจริญ (2526 : 27) ได้กล่าวว่าผู้เขียนนวนิยายโดยทั่วไป จะต้องกำหนดลักษณะรูปร่าง หน้าตา อายุ อุปนิสัย ความคิดอ่าน การศึกษา ประสบการณ์ รวมทั้งชื่อ และลักษณะครอบครัว หรือสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ การบอกลักษณะดังกล่าว ผู้แต่งอาจจะไม่บอกตรง ๆ ซึ่งทั้งนี้ผู้อ่านจะจับลักษณะนิสัยได้จาก บทสนทนาของตัวละครนั้น หรืออาจจะดูได้จากบทบรรยาย หรือการพรรณนาของผู้แต่งได้

นอกจากนวนิยายจะบ่งบอกลักษณะของตัวละครที่ดำเนินบทบาทตามรายละเอียด เหตุการณ์ของเรื่องแล้ว ในด้านกลวิธีสร้างตัวละคร วิภา กองกะนันท์ (2533 : 100 - 107) ให้ทัศนะว่าจะต้องพิจารณาในด้านต่าง ๆ คือ

1. การเลือกประเภทของตัวละคร
2. แนวการสร้างตัวละคร ได้แก่ สร้างให้สมจริง สร้างตามอุดมคติ

3. วิธีการสร้างตัวละคร มีวิธีการหลายวิธี เช่น ผู้เขียนบรรยายให้ผู้อ่านรู้จักตัวละครจากการสนทนา หรือใช้พฤติกรรมของตัวละคร เป็นต้น

จากแนวทางที่ผู้รู้วางไว้ จึงเป็นที่น่าสนใจว่า ในนวนิยายต่างแดนที่ใช้ฉากและเหตุการณ์ตลอดจนโครงเรื่อง เนื้อเรื่องที่เป็นเรื่องราวต่างแดน ลักษณะของตัวละคร อุปนิสัยใจคอ บุคลิกภาพมีลักษณะเป็นต่างประเทศ หรือมีรูปแบบเหมือนนวนิยายทั่วไป ด้วยเนื้อหาที่ใช้ฉาก และเหตุการณ์

เรื่องราวเป็นต่างแดนแต่นวนิยายเหล่านี้ เขียนให้คนไทยอ่าน ใ้สภาค สุวรรณ มีกลวิธีในการนำเสนออย่างไร จึงทำให้นวนิยายได้รับความสนใจประทับใจ จนสามารถจดจำชื่อตัวละครเด่น ๆ ของเรื่องได้ เช่น ซาริฟ มิเชลส์ ในฟ้าจรดทราย

เนื่องจากนวนิยายต่างแดนของใ้สภาค สุวรรณ ใช้ฉากในต่างประเทศดำเนินเรื่อง ดังนั้นเพื่อการศึกษาลักษณะของตัวละครมีความชัดเจนและเข้าใจง่ายขึ้น ผู้วิจัยจะจำแนกวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครตามฉากและเหตุการณ์ที่ดำเนินเรื่อง นวนิยายต่างแดนทั้ง 12 เรื่อง แยกประเภทของตัวละครตามฉากออกเป็นดังนี้

1. ตัวละครที่เป็นชาวเอเชีย ปรากฏนวนิยาย 4 เรื่องดังต่อไปนี้

- 1.1 รกปี ใช้ฉากและเหตุการณ์ประเทศจีน
- 1.2 -พบกันใต้ดวงดาว ใช้ฉากและเหตุการณ์ประเทศอินเดีย และธิเบต
- 1.3 ลีลีสรียา ใช้ฉากและเหตุการณ์ประเทศศรีลังกา
- 1.4 น้ำคำ ใช้ฉากและเหตุการณ์ประเทศพม่า

ลักษณะตัวละครที่จะนำมาวิเคราะห์เลือกเฉพาะตัวละครสำคัญเท่านั้น เพราะตัวละครสำคัญจะแสดงบทบาท ด้านการดำเนินเรื่อง หรือมีส่วนทำให้เรื่องแปรเปลี่ยนไป ตัวละครสำคัญในนวนิยายต่างแดนที่ใช้ฉากในแถบเอเชีย มีลักษณะที่ปรากฏออกมา ดังนี้

ตัวละครสำคัญฝ่ายหญิง มีดังนี้

1. ลิลลี่ จากเรื่องรักปี

ลิลลี่เป็นหญิงสาวลูกครึ่งแม่เป็นคนชาติจีน ส่วนบิดาเป็นชาวอเมริกัน ลิลลี่เกิดและโตในประเทศจีน ลักษณะรูปร่างเป็นคนผิวขาวผ่อง ผมสีน้ำตาล นัยน์ตากลมโตเรียวยาวสีน้ำตาล จมูกโด่ง ริมฝีปากอวบเต็ม นิสัยมั่นใจในตนเอง กล้าหาญ ชอบศึกษาเรียนรู้ เรียนจบปริญญาตรี มีความสามารถในการเขียนการเต้นรำ ขับรถได้ ชอบผจญภัย ลิลลี่ติดตามบิดาไปสำรวจทะเลทรายโกปี ซึ่งทั้งคณะสำรวจไม่เห็นด้วย เพราะต้องผจญความยากลำบาก แต่ลิลลี่ต้องรู้ว่าจะติดตามไป และในภายหลังยังกล้าหาญที่จะไปสำรวจทะเลทรายโกปีตามลำพัง แสดงถึงความเป็นคนมุ่งมั่น ชอบเอาชนะ และไม่แคร์สังคม ลิลลี่มีลูกกับโยบลา ช่าน ญาติพี่น้องให้ทานทั้ง เพราะลิลลี่ไม่ได้แต่งงานตามประเพณี ลิลลี่ยอมเลี้ยงลูกไว้มีพ่อโดยไม่สนใจใคร เป็นตัวของตัวเองแข็งแกร่งในลักษณะของคนที่มีหน้าที่และมีความรับผิดชอบ

ลักษณะนิสัยของลิลลี่ บรรยายผ่านความรู้สึกของพี่เลี้ยงหม่าจุง เอ็นไว วัตตอนหนึ่ง ดังนี้

คุณหนูนี้มีความกระตือรือร้นแข็งแรง หัวหาญ แก่นแก้ว มาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วบุคลิกชนิดนี้ชนิดแฝงเร้นอยู่ในร่างที่สวยงามน่ารักของเธอ คุณหนูไม่เข้าหูหญิง ปุ่มนวลอ่อนหวาน เธอเป็นตัวของตัวเอง คำนึงตรงไปตรงมา คุณหนูแข็งแรงเป็นนักสู้พอ ๆ กับต้องรู้สึกเสียใจในหน้าที่ ความเป็นกุลสตรีที่เกิดมาในครอบครัวระดับนี้

(รักปี : 94)

2. เอียร์ริส จากเรื่อง พบกันใต้ดวงดาว

เอียร์ริสเป็นหญิงสาวลูกครึ่ง มีมารดาเป็นชาวอังกฤษ บิดาเป็นชาวเยอรมัน เอียร์ริสเกิดและเติบโตในประเทศอินเดีย เอียร์ริสได้รับการหล่อหลอมลักษณะนิสัย การแต่งกาย ความคิดแบบชาวตะวันตกไว้ตั้งแต่เด็ก เป็นคนอ่อนโยน เรียบร้อย ถนอมใจเรื่องวาทะ เป็นผู้หญิงสวยงามนุ่มนวลอ่อนหวาน ผิวขาวผ่อง ผมสีน้ำตาลไหม้ จมูกโด่ง ตาโต รูปร่างลักษณะของเอียร์ริส

เป็นที่สะดุดตาของผู้พบเห็น คิซัน กล่าวถึงลักษณะรูปร่างสวยงามของเอียร์ิส เมื่อเขาลองมองเธอไว้ตอนหนึ่งว่า

หมวกปีกกว้างสีขาวที่หญิงสาวสวม บังดวงหน้าเรียวรี ที่มีผิวฟองลออเกือบครึ่ง พวงผมยาวสลวยสีน้ำตาลไหม้ เป็นเงางามตัดกับแสงแดด จมูกโด่งเล็ก ๆ ใต้รูปและกลีบปาก สีมงกุฎสวยดูอบอุ่นบางคล้ายกลีบกุหลาบชมพูเรื่อ

(พบกันใต้ดวงดาว : 328)

เอียร์ิส เป็นตัวละครที่มีความสำคัญ เมื่อพ่อไปเป็นเขาหายสาบสูญ เอียร์ิสยอมลำบากออกติดตามหาพ่อ เอียร์ิสเป็นหญิงสาวที่มีเลือดผสมต่างชาติ แต่ความคิดและพฤติกรรมที่แสดงออก มีความนุ่มนวลอ่อนโยน แบบคนเอเชีย มีลักษณะรักนวลสงวนตัว ไม่เปลืองใจเปลืองกายไปกับบรรยากาศสิ่งแวดล้อม ทั้ง ๆ ที่มีโอกาสกระทำได้ เช่น ตอนเดินป่า และเล่นน้ำกับคิซัน หรือตอนที่อยู่านธิเบตบ้านเมืองของจิ้งค์ ยิมปา เอียร์ิสไม่หลงไปกับความร่ำรวย สะดวกสบายที่ได้รับ เป็นคนที่มีพื้นฐานอารมณ์มั่นคง และตั้งมั่นในความดี

3. ทิศยา จากเรื่องลิลิธียา

ทิศยาเป็นบุตรบุญธรรมของพราหมณ์มาฆะ บุโรหิตแห่งอาณาจักรสิงหลา นวัยเด็กได้นางนารินิหญิงมายฐานะดีอบรมเลี้ยงดู ทิศยาจึงเหนือกว่าเด็กนวัยเดียวกันตรงที่มีความรู้ สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้ ความรู้ที่แตกฉานทางอักษรศาสตร์ ทำให้ทิศยาได้เป็นนางสนมที่พระราชินีแห่งอาณาจักรสิงหลาโปรดปราน

ทิศยามีรูปร่างสวยงาม ฉลาด เรียบร้อยและสนใจหนังสือ ตลอดจนรักในการบำเพ็ญภาวนาสมาธิ ทำให้เป็นคนจิตใจนุ่มนวลอ่อนโยน และไม่ชอบการฆ่าฟัน ทิศยาได้รู้เห็นการฆ่าเพื่อแย่งชิงบัลลังก์ ความเป็นใหญ่ทุกครั้งเพราะเป็นคนสนิทใกล้ชิดเจ้านาย ทำให้ทิศยาเบื่อหน่ายทางโลกชอบแต่เรื่องการทำบุญ ทิศยาดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย ไม่ลุ่มหลงในยศศักดิ์ อำนาจวาสนาทั้ง ๆ ที่เป็นนางสนมคนโปรด ทำให้เธอมีเพื่อนรักมากมาย ทิศยารักกับราเชนธรา เมื่อคนรักถูกเผาทั้งเป็น เธอเสียใจและตายตามคนรักไป แสดงถึงความมั่นคงในจิตใจ และเมื่อทิศยาจะตายนั้น นางได้อธิษฐานขอตายภายใต้ร่มโพธิ์ศักดิ์สิทธิ์ เธอได้ตาย

สมความปรารถนา บทบาทของทศยานในเรื่องนี้ กล่าวถึงไว้หลายตอนเป็นตัวละครสำคัญที่แสดง
ความเปรียบเทียบกับ ระหว่างลูกกับพ่อ คือทศยากับพราหมณ์มาจะ ทศยาเป็นคนที่ไม่ลุ่มหลงอำนาจ
ความเป็นใหญ่แต่พ่อ หรือพราหมณ์มาจะปฏิบัติตัวตรงกันข้าม

4. เอละวิน จากเรื่องน้ำคำ

เอละวินเป็นตัวละครสำคัญ รับบทบาทเป็นลูกสาวบันสี เอละวินจบด้านพยาบาล
มีรูปร่างสวยงาม นิสัยอ่อนโยน ช่างคิด ฉลาด สุขุมและร่าเริงไร้เดียงสา เอละวินแอบรักเลโอนาร์ด
และยอมเป็นของเขาด้วยความเต็มใจ ขณะเลโอนาร์ดมีปัญหาด้านการเมือง เอละวินตั้งท้องได้หลบ
ไปทำงานทางเหนือ เพื่อปิดข่าวมิให้ใครรู้ วนที่สุดเมื่อเลโอนาร์ดชนะคดี เอละวินจึงได้ใช้ชีวิตครอบครัว
สมบูรณ์กับเลโอนาร์ด

ในด้านรูปร่าง เอละวินมีความงดงามอย่างหญิงเอเชีย เลโอนาร์ดพิจารณา
เอละวินเมื่อเธออยู่ร่วมกับเขา ทำให้เห็นความอ่อนหวาน นุ่มนวล และทรวดทรงองค์เธอ บรรยาย
ความรู้สึกว่า

เลโอนาร์ดมองตามแล้วเลยปล่อยสายตาตัวเอง ให้แลและเรื่อยไปทั่วร่างโปร่งระหงนั้น
เอละวินยังพุ่งลงยี่ หรือผ้าชิ้นกับเสื้อผ้าโปร่งบาง เนื้อเบาแขนยาว ป้ายข้างติดกระดุม
แก้ว สีสวยกลมกลืนกับผ้าพุ่งตามประเพณี ความบางของเนื้อผ้าทำให้เห็นแนวเสื้อชั้นใน
แจ่มชัด คิวเนื้อขาวนวล ที่ดูละเอียดเนียนราวแพรเนื้อดี ดูผุดผาดเอิบอ้อมสมวัย เน้นอก
เต็มอ้อมเหมาะเจาะสมตัวเธอหล่อสลึงบาง อ่อนนุ้ย และสะโพกก็กลมกลิ้งรับกันไป
ทุกส่วนสัດทีเดียว

(น้ำคำ : 311)

เลโอนาร์ดจากน้ำคำมาเรียนต่อที่อเมริกา เขาไม่ได้พบเอละวิน นานจนหล่อ
โตนเป็นสาว และได้พบกันอีกครั้ง เลโอนาร์ดบรรยายความรู้สึกที่ได้เห็นเอละวิน ทำให้เห็นภาพ
ตัวละครชัดเจนว่า

ถึงแม้ว่าหสอนจะเติบโตเป็นสาว และไม่เหลือใบหน้าท่าทางแบบเด็ก ๆ ไว้เลยก็ตาม
ผิวหสอนยังขาวผ่อง จนเกือบจะอมชมพู ดูเต็มใบหน้าเพรียวได้รูป หน้าผากโค้งมน
นัยน์ตาทั้งคู่โตและดำขลับ และริมฝีปากอ้มเต็มทีออกสีระเรื่อตามธรรมชาติ

(น้ำคำ : 292)

5. บั๊สสี จากเรื่อง น้ำคำ

บั๊สสีเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญของเรื่อง มีอาชีพเป็นพยาบาลอยู่โรงพยาบาล
น้ำคำลักษณะรูปร่างเป็นหญิงสาวสวยคมคายผิวเหลืองนวล สวยงามอ่อนหวาน สูงระหง ตาโตมี
เขี้ยวสวยพวงไทยใหญ่หรือฉาน เป็นพยาบาลที่เรียนและทำงานรุ่นแรกของโรงพยาบาลน้ำคำ บั๊สสี
แต่งงานกับอุบะจี่มีบุตรชาย 1 หญิง 1 คน สามีเป็นนักการพนัน บั๊สสีจึงกลับมาทำงานเป็นพยาบาล
ที่น้ำคำ บั๊สสีเป็นหญิงที่อดทน ฉลาดเฉลียว อดัมแอบรักตั้งแต่บั๊สสีเป็นนักเรียนพยาบาล แต่ทั้งสอง
ไม่ได้แต่งงานกัน บั๊สสีเป็นม่ายเพราะสามีอุบะจี่ จับรดคว่ำตาย จึงอยู่กับเอละวินที่น้ำคำ และได้เป็น
ยายชีวิตสุขสงบกับลูกหลาน

ลักษณะรูปร่างของบั๊สสี จากการบรรยายผ่านความรู้สึกของอุบะจี่ สามี เมื่อ
อุบะจี่เดินทางมาที่น้ำคำ เพื่อคืนดีกับบั๊สสี เพื่อให้ครอบครัวอยู่พร้อมหน้า อุบะจี่มองเห็นความสวยงาม
ของบั๊สสี กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า

อุบะจี่กวาดสายตาไปทั่วร่างกายก่อนจะบอกตัวเองว่า เมื่อไหร่ ๆ หสอนก็ยังสวยงาม
อยู่นั่นเอง ผ่าขึ้นยาวถึงข้อเท้าสีม่วงผิวนั้น ยกดอกขาวเล็ก ๆ น่าเอ็นดู ตัวเสื้อซึ่ง
เป็นผ้าบาง เนื้อนุ่ม แขนสั้น ติดกระดุมแก้วสีเดียวกับผ้าขึ้นสั้นเพียงเอวนั้น เผยให้เห็น
เนื้อนวลข้างนวลวันแวม แม้จะมีเสื้อชั้นนวลยาวแขนเล็ก เรียวแบบใส่ไว้ซ่อนอยู่ด้านใน
เขาก็ยังเห็นเนินอกเต็มสลับสมตัวของหสอนชัดเจน ผิวของบั๊สสีขาวผ่องออกนวลอม
ชมพู ค่อนข้างสูงระหงรูปร่างได้สัดส่วน และนัยน์ตากลมโตเป็นมันระยับ

(น้ำคำ : 149)

บันสีเป็นแม่ที่รักและเข้าใจลูก รู้ธรรมชาติของคนที่ยอมเพลอกกระทำความคิด
เอละวินเสียตัวจนมีลูกกับเลโอนาร์ต บันสีปลอบโยนช่วยเหลือลูกเป็นอย่างดี แสดงถึงอุปนิสัยอ่อนโยน
ช่วยเหลือลูกเป็นอย่างดี แสดงถึงอุปนิสัยอ่อนโยน มีเมตตาและเข้าใจชีวิต ดังที่บันสีพูดคุยกับเอละวิน
เมื่อลูกขอร้องไห้ปิดเรื่องมีท้องกับเลโอนาร์ต บันสีเป็นแม่ที่ดีหาเพื่อลูกกล่าวว่าในตอนหนึ่งว่า

"แม่คะ แม่รู้มัยคะว่า การที่แม่ให้ความเข้าใจเห็นอกเห็นใจลูกในยามนั้นะ ช่วยเหลือ
มีกำลังใจต่อสู้ กับปัญหาของตัวเองอย่างคาดไม่ถึงทีเดียวนะคะ"

"เอละวิน ถ้าไม่เพราะรับปากสัญญาไว้ แม่ก็คงจะเก็บความลับไว้ไม่ได้มานานหรือลูก"

(หน้าคำ : 299)

6. จูเลีย จากเรื่องน้าคำ

จูเลียเป็นตัวประกอบสำคัญฝ่ายหญิง เป็นบุตรเลี้ยงบุญธรรมของทูตอเมริกาประจำ
ร่างกุ้งวิถีชีวิตของจูเลียเติบโตภายใต้อุปการะของลุงซึ่งมีอาชีพพูดนี้ เลี้ยงดูแทนพ่อแม่ จูเลียเป็นหญิงสาว
ที่เชื่อมั่นในตนเอง มีความซื่อสัตย์และเป็นหญิงกล้าได้กล้าเสีย เป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา รูปร่าง
สวยงาม สูงระหง ผิวขาว มีเสน่ห์น่ารัก ที่มาของจูเลีย กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า

ผู้หญิงคนนั้นน่ารักดีนะ เป็นคนสวยมาก ๆ คนหนึ่ง ครอบครัวที่ดี บ้าหมายถึงคนที่เลี้ยง
มานะ เป็นลูกลูกถูกเด้าไม่มีเลยขอมาเลี้ยงอย่างนั้นสิ "ครับป้าเลี้ยงมาตั้งแต่เด็ก
เห็นจะราว ๆ สองขวบ"

(หน้าคำ : 275)

บุคลิกลักษณะ การพูดจา จูเลียเป็นคนตรงไปตรงมา นัยน์ตาสีน้ำเงินจัดสอแวว
จี๋เล่นซุกซน รับการเรื่อผมสีทอง โสภาค สุวรรณ บรรยายลักษณะรูปร่างไว้ว่า

เรื่อผมสีทองอร่ามสุกปลั่งราวฉายไว้ด้วยรังสีสว่างจากดวงอาทิตย์ นัยน์ตาสีน้ำเงิน
จัดเหมือนท้องทะเลลึกเปล่งประกายระยิบระยับ แววจี๋เล่นยั่วเย้า จนแทบจะสัมผัส
ได้ที่เดียว

(หน้าคำ : 262 - 263)

จูเลียเป็นชาวอเมริกันเต็มตัวทั้งความคิด การกระทำ รักอิสระ เสรีภาพ และไม่ถือนในเรื่องความสัมพันธ์กับต่างประเทศ ทัศนคติ สุวรรณาให้ลักษณะความเป็นฝรั่งผ่านจูเลีย ทางลักษณะกริยา ท่าทาง คำพูด ความคิด อย่างสอดคล้อง บทสนทนาของจูเลียกับเลโอนาร์โดแสดง วัฒนธรรมทางเพศของฝรั่งเด่นชัด

"มานี้จีลีโอ" คนพูดพยายามดึงมือเขาให้แน่นลงข้าง ๆ จนได้

"ฉันอยากเมคเลิฟกับเธอนะจ๊ะ ตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นเธอที่สระน้ำแล้ว ถ้าเธอรู้สึก ว่าตัวเองต้องทรมาณ ทำไมไม่ปลดปล่อยเสียละลีโอ"

เขาหัวเราะเบา ๆ บอกตัวเองว่า นี่เป็นครั้งที่เท่าไรก็ไม่รู้ที่หล่อนอยากให้เราทำตามปรารถนาของหล่อน

"เธออยากแต่งงานกับฉันไม่ใช่หรือจ๊ะลีโอ"

"ผมยังไม่ได้บอกว่าไม่อยาก" เขาจูบหล่อนเบา ๆ

"ถ้าอย่างนั้นทำไมเราจะนอนด้วยกันก่อนไม่ได้ล่ะ"

"ผมยังไม่มีอารมณ์เท่านั้นเอง"

(หน้าคำ : 266)

จากคำพูดของเลโอนาร์โดกับจูเลีย ทำให้เห็นลักษณะของจูเลียว่า เป็นหญิงสวย มีความรู้ ครอบครัวยดี มีฐานะ บทสนทนาตอนหนึ่ง กล่าวถึงจูเลียว่า

"ไม่มีอารมณ์กับฉันนะเธอ" จูเลียทำเสียงน้อยอกน้อยใจขึ้นมาทีเดียว

"เปล่า ๆ เขาปฏิเสธทันควัน แล้วสบตาหล่อนนิ่ง ๆ คุณเป็นเคนสวย น่ารัก จลาต

มีความรู้ ครอบครัวยดี ผมภูมิใจจริง ๆ นะที่ได้คุณมาเป็นเพื่อนสนิทอย่างนี้นะ"

(หน้าคำ : 267)

จูเลียเป็นสาวอเมริกัน ที่ทำให้เรื่องน้ำคำ มีความสนุกสนานน่าสนใจขึ้น เพราะลักษณะนิสัยตามเชื้อชาติระหว่างคนเอเชียกับคนอเมริกันแตกต่างกัน บทบาทของจูเลีย จึงประกอบเรื่องและเหตุการณ์ให้นวนิยายเรื่องน้ำคำมีสีสันและความสมจริงมากขึ้น

ตัวละครสำคัญฝ่ายชาย มีดังนี้

1. โยบล่า ข่าน จากเรื่อง โกปี

โยบล่า ข่าน เป็นตัวละครสำคัญของเรื่องโกปี โยบล่า ข่าน มีตำแหน่งเป็น
โอรสของราชาแห่งโกปี ศึกษาในต่างประเทศ มีความสามารถด้านการศึกฯ ดังคำบรรยายว่า

โยบล่า ข่าน ได้รับความปรีชาพิตรถึงสองนางง การปกครอง และเศรษฐกิจการคลัง
จากมหาวิทยาลัยเยล

(โกปี : 162)

นอกจากมีความรู้เป็นอย่างดีด้านการศึกฯ แล้ว ความรู้ด้านภูมิศาสตร์
ประวัติศาสตร์ และธรรมชาติเกี่ยวกับทะเลทราย โยบล่า ข่าน มีความเชี่ยวชาญ เป็นที่ปรึกษา
และเป็นผู้ดูแลให้ความรู้แก่คณะสำรวจทะเลทรายโกปี เป็นผู้มีความสามารถและพร้อมจะเป็นมิตร
แก่คนทั่วไป มีรูปร่างหน้าตาคมคาย ลักษณะเป็นผู้นำ และมีความมั่นใจตนเอง มีความรอบคอบ
ได้ให้แง่คิด คำแนะนำแก่คณะสำรวจอันเป็นประโยชน์หลายอย่าง และเป็นผู้ที่ลึกลับรอบคอบมอง
าให้โยบล่า ข่าน เป็นตัวละครที่ผู้เขียนนำเสนอลักษณะได้สมจริง และเป็นตัวละครที่บอกเล่า
เรื่องราวในทะเลทรายโกปีตลอดเรื่อง

ในด้านรูปร่างลักษณะเป็นชายหนุ่มที่มีบุคลิกลักษณะดี มีสง่าราศรีแก่ผู้พบเห็น
วินสตันญาติของลิลลี่ กล่าวถึงรูปร่าง กริยาท่าทางโยบล่า ข่าน เมื่อพบครั้งแรกอย่างชื่นชมใน
ลักษณะว่า

บุรุษสูงจนดูเปรียบไปทั้งตัวโดยเฉพาะไหล่ ทั้งคู่เห็นดูกว้างแฉียงแรงยิ่งนัก ใบหน้า
ค่อนข้างยาว คางออกเหลี่ยมน้อย ๆ อย่างได้รูป หนวดและเคราถูกกันไว้อย่าง
เรียบร้อยสวยงาม นัยน์ตา คิ้ว จมูก ไม่ต้องสงสัย ด้วยคิ้วนั้นเข้ม นัยน์ตาโตกลมลึก
จมูกโด่งตรงจนเป็นเส้น ผิวมันนอกสีนวลเสมอกันอย่างน่าชม แม้เรือนผมก็ยักสลวย
นี่เองโยบล่า ข่าน

(โกปี : 158)

2. คิชอัน จากเรื่อง พบกันใต้ดวงดาว

คิชอันเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง หรือในเหตุการณ์เกือบทุกตอนคิชอัน เป็นบุตรชายbegum พระราชธิดาอดีตกษัตริย์อินเดียในวงมกุฏ เป็นคนมีเชื้อสายตระกูลดีจึงมีความเป็นผู้นำ รักความยุติธรรม กตัญญู เสียสละ ช่างคิด เจียวขริมสติปัญญาเฉลียวฉลาด กล้าหาญ จิตใจเข้มแข็ง หลายครั้งที่คิชอันแสดงนิสัยรักความยุติธรรม กล้าหาญ โดยไม่เกรงกลัวอันตราย เช่น โดดน้ำทะเลสู้กับปลาฉลามช่วยคนาซีชาวอินเดียที่พลัดจากน้ำ ออกติดตามหานายแพทย์ซานเตอร์ผู้หายสาบสูญ ทนทรมานยากลำบาก เสี่ยงภัยเพราะกตัญญูต่อผู้มีพระคุณที่เคยช่วยเหลือในสมัยเรียนหนังสือ

ลักษณะของคิชอัน เป็นตัวละครที่สมจริงการแสดงออกในบทบาทเป็นที่ปรากฏแต่ละครั้งมีเหตุผลและเหมาะสมสถานการณ์ เช่น คิชอันเป็นคนเจียวขริม ไม่ช่างพูด รัก โกรธเกลียด แสดงออกด้วยการกระทำ ในเรื่องทำให้คิชอันเงินอายุที่จะบอกรักเอียริส ท้าท้าให้จะตกลงปลงใจกันได้เวลาผ่านไปเนิ่นนาน จนเกือบจะพ่ายแพ้แก่จังก์ ยิมปา รูปร่างลักษณะคิชอันเอียริสได้รู้จักครั้งแรกบรรยายตัวละครนี้ว่า

เขาเป็นคนหนุ่มร่างสูงโปร่ง ไหล่กว้าง ผิวฉวกล่อนข้างขาว ผมดำหยักศกสลวยยาว
ระดับคอพองาม นัยน์ตาคมดำกลับแลขนตาที่ดกหนาเป็นแฉะยับยู่ในแฉ่งรอยเส้าอย่าง
น่าพิศวง

(พบกันใต้ดวงดาว : 8)

3. จังก์ ยิมปา จากเรื่อง พบกันใต้ดวงดาว

จังก์ ยิมปา เป็นตัวประกอบสำคัญที่มีบทบาทในการดำเนินเรื่อง จังก์ ยิมปาเป็นหนุ่มที่มีรูปร่างผิวขาว สูงโปร่ง เพราะถิ่นกำเนิดอยู่ในประเทศธิเบต ชายหนุ่มเป็นลูกผู้ดีมีสกุลฐานะร่ำรวย สุภาพอ่อนโยน ลักษณะนิสัยรักความสะอาดสบาย เชื่อถือในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในขณะที่บ้านเมืองของจังก์ ยิมปากำลังถูกจีนรุกราน จังก์ ยิมปาสั่งให้พระสวามีโดยไม่ได้วางกำลังทหารป้องกัน จนที่สุดเมื่อบ้านเมืองถูกจีนยึดครอง จังก์ ยิมปา เสียใจและรับไม่ได้กับการสูญเสียอาณาจักรสมบัติ จังก์ไม่ยอมลี้ภัยเขาเดินทางกลับไปธิเบตหาทางเอาบ้านเมืองคืน การเสนอลักษณะ

ตัวละครโสภาค สุวรรณแดงให้เห็นความไม่เที่ยงแท้ของคนมีชีวิตมีขึ้นมีลง เมื่อสมหวังย่อมมีผิดหวัง เป็นการสร้างตัวละครที่มีลักษณะสมจริง คล้ายปฏุชนที่มีความโลภ ความโกรธ ความหลง ไร้เงา

4. ราชนธรา จากเรื่อง ลีลาริยา

ราชนธราเป็นตัวละครสำคัญในเรื่อง ราชนธราเป็นบุตรแม่ทัพเรือสิงหลา มารดาเป็นนางกำนัลพระอัครมเหสี ราชนธรา ได้รับการอบรมจนมีความรู้ ความสามารถ ทั้งการรบและการรับราชการ รูปร่างของราชนธรา ร้างกายใหญ่โตสมบูรณ์ ใบหน้าคมคาย คิ้วเข้ม ความสง่างามของรูปร่าง ทำให้นางสนมในราชสำนักแอบลุ่มหลง ส่งมาลัยให้ทุกวัน

ราชนธรา เป็นคนหนุ่มที่มีอนาคต แต่เหตุการณ์บ้านเมืองผันแปรไป ทำให้ราชนธรากับพ่อ ต้องจากบ้าน จากแม่ ไปบวชปฏิบัติหน้าที่คุ้มครองราชเฮอร์ส เจ้าชายโหมกลานะที่หนีการตามล่าของเจ้าชายกัศสปะ ผู้ขึ้นการแย่งชิงราชบัลลังก์ ราชนธรา มีความจงรักภักดี ไม่ทอดทิ้งเจ้าชาย มีความเสียสละ อดทน เมื่อราชนธราหลบหนีภัยบ้านเมือง ครอบงำมาจับตัวเจ้าชายไปเรียกค่าไถ่ราชนธรายอมเสี่ยงตายหาเงิน ทั้งได้จากคนในราชสำนักที่ยังภักดี เงินนั้นไม่พอเพียง ราชนธรายอมเข้าแข่งขันต่อสู้กับสิงโต เพื่อล่ารางวัล ราชนธราเป็นผู้ที่ตีพร้อมในเรื่องความประพฤติและจิตใจ ผลสุดท้ายชะตากรรมที่ได้รับ ราชนธราถูกเผาทั้งเป็นเพราะการเสียสละของเจ้าชายโหมกลานะที่เชื่อคำยุยง พราหมณ์มาณะให้เผาเหล่าสายสกุล เพื่อไม่ให้แย่งชิงบัลลังก์ ราชนธราตายเพราะกรรมเก่า และเป็นตัวละครที่ดำเนินเรื่องราวในเรื่องตลอดเวลาเป็นตัวแทนความดี

5. พราหมณ์มาณะ จากเรื่อง ลีลาริยา

พราหมณ์มาณะ เป็นตัวละครสำคัญที่เป็นตัวประกอบ มีบทบาททำให้เรื่องราวดำเนินไป พราหมณ์มาณะเป็นบุรุษที่มีความทะเยอทะยาน ฉลาดรอบรู้ทันคน เป็นผู้วางแผน และมีส่วนในการสร้างตึกนักลีลาริยา เพราะพราหมณ์มาณะเป็นคนคิดหาทางออกให้เจ้าชายกัศสปะ เริ่มตั้งแต่ทำให้เจ้าชายกัศสปะขอราชสมบัติ มาพ่อขึ้นครองราชย์แทนและสร้างตึกนักลีลาริยา เพื่อให้ได้เป็นใหญ่และผู้คนยอมรับ เจ้าชายกัศสปะเชื่อคำกราบทูลของพราหมณ์มาณะทุกเรื่อง ดังนั้นบทบาทของพราหมณ์มาณะจึงเป็นตัวละครสำคัญ

พราหมณ์มาจะเป็นผู้นับถือลัทธิพราหมณ์ และในอาณาจักรสิงหลา (ศรีลังกา) ผู้คนนับถือพุทธศาสนาพราหมณ์มาจะใช้ความฉลาดและวางแผนที่ดี ทั้ทุกอย่าง เพื่อให้ตัวเองได้เป็นใหญ่ และในที่สุดก็ได้สำเร็จ พราหมณ์มาจะประสบความสำเร็จงานหน้าที่การงาน แ่ด้านด้านชีวิต ครอบครัวนั้น ภรรยาตายตั้งแต่ลูกยังเล็ก มีลูกชายชื่อ มาจะน้อย ลูกไม่สนใจอาชีพดีเป็นนักเลง อันธพาลตามหัวเมือง พราหมณ์มาจะเป็นผู้มองการณ์ไกล จึงเสนอให้สร้างตึกบนภูเขาเพื่อให้เจ้าชายก็สละพลอดภัยจากการลอบทำร้าย พราหมณ์มาจะรับราชการจนแก่ตาย และเป็นผู้ที่เสนอความคิด ทำให้มีตึกนักลัทธิริยาเกิดขึ้น มีบทบาทตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง

6. เลโอนาร์โด จากเรื่อง น้ำคำ

เลโอนาร์โด เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญของเรื่องเป็นแพทย์ผู้ช่วยการโรงพยาบาลที่น้ำคำรุ่นสุดท้าย ปิตามารดาเสียชีวิต เลโอนาร์โดอยู่กับลุงอาคัม และย่าฮิลด้า ตั้งแต่เล็ก ๆ เกิดและโตในประเทศพม่า แล้วไปเรียนต่อที่อเมริการูปร่างลักษณะเป็นคนสูงเพรียว ตัวใหญ่ ผิวขาว ผมสีน้ำตาลค่อนข้างดก ใบหน้าคมคาย นัยน์ตาโต หวานจึงจุมูกโด่ง จัดว่าเป็นคนที่รูปร่างลักษณะดี เขามีพี่สาว 1 คน ชื่ออาแมนด้า คนในครอบครัวเลโอนาร์โดเป็นมิชชันนารี ำวิชาความรู้ด้านการแพทย์ อุทิศตัวสร้างความสำเร็จให้น้ำคำ หมู่บ้านเล็ก ๆ ของพม่า โดยลักษณะนิสัยในตอนแรก เลโอนาร์โดไม่ยากกลับมาทำงานแบบลุงและพ่อ เพราะเขาคิดว่าพ่อของเขาทำงานหนัก และเสียชีวิต เพราะน้ำคำ แ่ด้านท้ายที่สุดสาคัญแห่งความเป็นมิชชันนารีที่อยู่สายเลือด เขากลับมาทำงานให้น้ำคำ ได้พบปัญหาอุปสรรคนานัปการต้องเป็นผู้ต้องหา เขารักสาวพม่ามีนามว่า เอละวิน เป็นพยาบาลของน้ำคำ ในที่สุดเมื่อศาลตัดสินคดี เขาไม่มีความผิด ชีวิตจึงพบความสุข เขาแต่งงานมีบุตรชายอยู่กับเอละวินที่น้ำคำ สรรค์สร้างความสำเร็จด้านการแพทย์ให้หมู่บ้านต่อไป สถานงานมิชชันนารีในฐานะคนอเมริกา ที่มุ่งสร้างความสำเร็จให้ทุกบ้านเมือง

รูปร่างลักษณะของเลโอนาร์โดในสายตาของนางฮิลด้าผู้เป็นย่า กล่าวถึงเลโอนาร์โด ทำให้เห็นบุคลิกลักษณะรูปร่าง ดังนี้

ฮิลด้าพิจารณาหลานชายอย่างเวทนานาใจ ผมค่อนข้างดกของเขา ยากที่จะหวังให้เป็นระเบียบ มันจึงอยู่ไม่เป็นที่ ใบหน้าของเขาดูคมคาย เพราะผมสีน้ำตาลไหม้ และผิวสีเดียวกันนั่นเอง นัยน์ตาทั้งคู่เท่านั้นที่ถอดแบบมารดาเป๊ะ ถึงหล่อนจะหาชีวิตไปแล้ว

ก็ตาม นับแต่ราตรีที่มีแวววาวซึ่งให้ความรู้แก่ผู้พบเห็น จมูกและริมฝีปากเท่านั้นที่ได้
จากพ่อ หลานคนไหนตาไม่จู้จี้เลย

(น้ำคำ : 5)

ลักษณะนิสัยเป็นคนอ่อนโยน สุภาพ มีความเป็นผู้นำเสียสละ การกระทำของ
เลโอนาร์ต ได้รับอิทธิพลอุปนิสัย ความประพฤติ อย่างคนเอเชียมากกว่าอเมริกัน ลักษณะนิสัยของ
เลโอนาร์ต กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า

เขามีความเมตตากรุณา มีความรักในเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก โดยไม่คำนึงถึงว่าคน ๆ นั้น
จะมาจากไหน มีเชื้อชาติ สีผิว ความเชื่ออย่างไร เขามองคนที่มีความประพฤติต่าง
คลั่งไคล้กับลัทธิชาตินิยมเหมือนคนสมัยนี้ เขามองคนที่คิดอย่างเห็นแก่ตัวว่า การช่วย
เหลือ ผู้อื่นที่มาจากชนชาติเดียวกันเป็นความรังเกียจ ไม่รักชาติบ้านเมือง เขาเป็นคนที่
รลอกอยากจะทำเพิ่มปริมาณ คนชนิดเดียวกันให้มากขึ้น เพื่อว่าสันติสุขจะได้เกิดขึ้นและ
ความเกลียดชัง การแบ่งแยกจะลดน้อยลงเสียที

(น้ำคำ : 207)

ลักษณะการสร้างตัวละครสำคัญฝ่ายหญิงชาวเอเชีย จากการศึกษาพบว่า

ลักษณะชาติกำเนิดของตัวละคร มีตัวละครจำนวน 3 ตัว ที่เป็นชาวเอเชียแท้ ๆ
ได้แก่ เอละวิน บันสี ทิทยา ตัวละครเหล่านี้ได้รับการศึกษาอย่างดีเป็นพยาบาลและนางสนมเกิด
และเติบโตในประเทศ

มีตัวละคร จำนวน 2 ตัว เป็นลูกครึ่งได้แก่ ลิลลี่ จากเรื่อง รกปี เป็นลูกครึ่งที่มี
มารดาเป็นคนจีน บิดาเป็นชาวอเมริกัน และเอียร์ริส จากเรื่อง พบกันใต้ดวงดาว เป็นลูกครึ่งมารดา
เป็นชาวเยอรมัน เอียร์ริสเกิดและเติบโตในประเทศอินเดีย เนื่องจากบิดามารดาอพยพครอบครัวมา
ประกอบอาชีพเป็นแพทย์ในประเทศอินเดีย ส่วนจูเลีย จากเรื่อง น้ำคำ เป็นชาวอเมริกัน ที่มาอยู่
ในประเทศพม่า เพราะบิดาเป็นนักการทูต ตัวละครทั้งสามได้หล่อหลอมความคิด และมีรูปร่างลักษณะ
นิสัยแบบชาวอเมริกันตัวละครเหล่านี้จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพหน้าที่การงานดี
และมีความสามารถพิเศษดังเช่น เอียร์ริสเก่งทางด้านวาดภาพ ลิลลี่ถนัดเขียนหนังสือ

ลักษณะนิสัย ส่วนใหญ่หนุ่มสาวอ่อนโยน เรียบร้อย เป็นกุลสตรี ยกเว้นลิลลี่ที่กล่าวว่า เป็นคนกระตือรือร้น เด็กแก่นกล้าหาญ มั่นใจในตนเอง หัวหาญ ตรงไปตรงมา เพราะการอบรมจากบิดาที่เป็นคนอเมริกัน เนื่องจากมารดาของลิลลี่เสียชีวิต ลิลลี่จึงติดนิสัยจากพ่อ

นิสัยของตัวละครที่ปรากฏจะรักสงบ กิริยามารยาทอ่อนโยน พุดจาไพเราะ ท่วงทำนองอ่อนช้อย ฉลาดและขี้อาย ไม่ชอบแสดงออก รักความสงบ มีความสุขุม รู้คิดช่างฝัน กล่าวได้ว่าตัวละครมีนิสัยที่ติดตัวเสียสละ มานะอดทน ไม่ชอบรวยรวย มีเหตุผล เป็นตัวของตัวเอง

ลักษณะรูปร่าง บอบบาง ทรวดทรงกะทัดรัด ผิวพรรณขาวนวล เนื้อละเอียด ใบหน้างดงามยาวรี ตาโตหวานคม ปากบางได้รูป เป็นลักษณะของความสวยงามแบบหนุ่มสาวลึกล้ำ อ่อนโยน ปรากฏในตัวละครทุกเรื่องที่เป็นชาวเอเชีย

กล่าวได้ว่า การนำเสนอลักษณะตัวละครสำคัญฝ่ายหญิงชาวเอเชีย มีความสอดคล้องสมจริงกับเหตุการณ์เรื่องราวเนื้อหา

ลักษณะการสร้างตัวละครสำคัญฝ่ายชายชาวเอเชีย พบลักษณะดังนี้

ลักษณะชาติกำเนิด ตัวละครส่วนใหญ่เป็นคนเชื้อชาติในแถบเอเชียทุกคน ยกเว้นเลโอนาร์ต จากเรื่อง น้ำคำ เป็นตัวละครที่มีเชื้อชาติอเมริกัน แต่เติบโตอยู่ในแผ่นดินตั้งแต่เด็ก ดังนั้นอุปนิสัย พฤติกรรม ความคิด การแสดงออกในบทบาทที่ปรากฏมีลักษณะของคนเอเชีย

ลักษณะการศึกษา ตัวละครที่นำเสนอมีการศึกษาความรู้ดี มีหน้าที่การงาน อาชีพที่สังคมยอมรับ เช่น คิซันเป็นนักการทูต โยบลา ช่าน ได้ปริญญาถึงสองแขนงทั้งการเมืองการปกครอง และเศรษฐกิจการคลัง เลโอนาร์ตเป็นแพทย์ ราเชนธราเป็นนายทหาร กล่าวได้ว่าการศึกษาและอาชีพของตัวละครส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ดีทุกคน

ลักษณะรูปร่าง เป็นคนสูงเพรียว บางคนสูงโปร่ง ใหญ่กว้าง ผิวขาวนวลค่อนข้างขาว ผอมตา นัยน์ตาโตคมเข้ม จมูกโด่ง

ลักษณะรูปร่างของเลโอนาร์ต แม้ว่าจะเป็นคนเชื้อชาติอเมริกัน แต่การบรรยายรูปร่างกล่าวว่าใบหน้าคมคาย ผมสีน้ำตาลไหม้ และคิ้วสีน้ำตาล นัยน์ตาโตหวานขี้มน จมูกโด่ง กล่าวได้ว่าบรรยายลักษณะที่ไม่เป็นฝรั่งแท้ มีความกลมกลืนแบบคนเอเชีย

ลักษณะนิสัย ส่วนใหญ่กล่าวว่า มีเมตตาเป็นคนอ่อนโยนนุ่มนวล นิสัยดีมีคุณ เสียสละ มาะอดทน เข้มแข็ง กิริยามารยาทเรียบร้อย มีไหว้วางใจ ชอบแบ่งปันช่วยเหลือ มีความมั่นใจในตนเอง โดยส่วนใหญ่ลักษณะนิสัยดีทุกตัว มีจิตพลาตานิชีวิตมีอารมณ์ รัก โลก โกรธ หลง เหมือนมนุษย์ทั่ว ๆ ไป การสร้างตัวละครดังกล่าว มีความเป็นไปได้อัตลักษณ์พฤติกรรมที่แสดงออก บทบาทเหมาะสมกับเรื่องราวเหตุการณ์ มีลักษณะสมจริง

2. ตัวละครที่เป็นชาวอาหรับ ปรากฏในนวนิยายเรื่อง

- ✓ 2.1 ความลับบนแหลมไซไน ใช้ฉากและเหตุการณ์ประเทศอียิปต์และฟิลิปปินส์ เล็กน้อย
- 2.2 เจ้าทะเลทราย ใช้ฉากและเหตุการณ์ในดินแดนอาหรับ
- ✓ 2.3 พรสวรรค์ ใช้ฉากและเหตุการณ์ในดินแดนอาหรับ
- 2.4 พิจารณาทราย ใช้ฉากและเหตุการณ์ในดินแดนอาหรับ

ลักษณะของตัวละครที่ใช้ฉากและเหตุการณ์ในประเทศอาหรับ ผู้วิจัยเลือกวิเคราะห์เฉพาะตัวละครสำคัญ ที่มีบทบาทต่อการดำเนินเรื่อง เพื่อศึกษาลักษณะที่ปรากฏว่าสอดคล้อง สอดคล้องกับลักษณะตัวละครอาหรับเป็นอย่างไร

นวนิยายต่างแดนที่เสนอตัวละครแบบอาหรับมีดังนี้

ตัวละครฝ่ายหญิง มีดังนี้

1. เอมิลา จากเรื่อง ความลับบนแหลมไซไน

เอมิลา เป็นตัวละครสำคัญของเรื่อง เป็นลูกกำพร้าที่พ่อถูกยิงฆ่าตาย แม่เจ็บตายในเรือระหว่างที่จะไปแสวงบุญมัก-กะห์ เอมิลา มีรูปร่างสวยเป็นฟิลิปปินส์ มุสลิม (โรมโร) เป็นคนหัวดีเอมิลาเรียนแพทย์และพักอาศัยอยู่กับเจ้าหญิงนอกบัลลังก์ของอียิปต์ มีพี่ชายชื่อชาครี ซึ่งมีปัญหากับลุงรอฮีม ทำให้คนทั้งคู่มิได้อยู่ด้วยกัน

เอมิลา เรียนหนังสือและติดตามข่าวพี่ชายไปด้วย ทำให้ชีวิตไม่สบายใจจะเจอเหตุการณ์หลายอย่างที่เกือบเอาชีวิตไม่รอดด้วยความดี และเป็นคนหนักแน่น เอมิลาจึงมีชีวิตร่าเริงสุขสบายได้แต่งงานกับหลานเจ้าหญิง คือ เจ้าชายฮัซซาร์ ที่เป็นตำรวจ

เอมิลา เป็นลูกครึ่ง ดังนั้นลักษณะรูปร่างจึงมีส่วนผสมที่ไม่เหมือนใคร กล่าวถึงลักษณะของเอมิลาว่า

เอมิลา ตาเขียว ตาเขียวก็เหมือนพ่อจีนะ เอมิลาตาเขียว ผมสีน้ำตาลไหม้ เขียวกับ
น้ำตาลปนกันได้สวยออก อย่างฟังเสียงคนล้อเลียนเลยลูก

(ความลับบนแหลมไซไน : 7)

ลักษณะของเอมิลาที่หมอานเรือโดยสารพาคนไปประกอบพิธีแสงบุญที่มัก-กะห์
กล่าวชม ลักษณะของเอมิลา ดังนี้

พระผู้เป็นเจ้าประทานความงดงามมาให้หล่อนครบถ้วนทีเดียว เขามองที่ดวงตา สีเขียว
นี้แหละ เล็กนั้น เห็นกระทั่งขนตาอันระยับ เป็นแพดกหนาที่มีสี เข้มจัดจับสีแห่งดวงตา
ของหล่อนเด่นชัด หน้าผากกว้างลาดครึ่งรูปนั้น มีกลุ่มผมสีน้ำตาลไหม้ และดูอ่อนนุ่ม
เขายังทอดสายตาผ่าน สันจมูกที่ตั้งระ เรื่อยมาที่ปากงดงามได้รูปสีกุหลาบเรือตาม
ธรรมชาติ

(ความลับบนแหลมไซไน : 48)

ลักษณะรูปร่างของเอมิลา มีความสวยงามและมีลักษณะสมจริง เอมิลาพบ
ความสุขความทุกข์ สลับกันไปมาชีวิตเหมือนคนทั่วไปมีความรักพี่น้อง ยอมเสียสละการเรียน
เพื่อตามข่าวพิชิตที่หลบหนีภัย และมั่นใจว่าชีวิตจะเลือกความสุขสบายได้แต่เอมิลาที่เลือก
ชีวิตที่เจียนสงบกับอักษรโรมันเหมือนพวกชาวต่างชาติที่รัก เอมิลาจึงเป็นตัวละครที่สำคัญเป็นตัว
ที่ทำให้เรื่องราวดำเนินไปตั้งแต่ต้นจนจบ

2. เจ้าหญิงคาตริยา จากเรื่อง ความลับบนแหลมไซไน

เจ้าหญิงคาตริยา เป็นเจ้าหญิงของอียิปต์ที่ไร้บัลลังก์ เป็นคนสวยงาม จิตใจดี
มีความรู้ทางประวัติศาสตร์และศิลปะ แต่เดิมมีฐานะร่ำรวย แต่สมบัติถูกรัฐบาลริบ จึงเหลือแต่ตัว
พร้อมสาวใช้นามขุนตานา เป็นคนสุภาพ เจียนขริม มีความคิดและเมตตาเอมิลา เจ้าหญิงคาตริยา

ไม่โปรดการสังคมนาอยู่เงียบ ๆ และไม่ยอมแต่งกายสีสด าชสีหิม ๆ ตลอด เก็บตัวเป็นเคนเก็บ
ความรู้สึกเก่ง และมีเมตตา มีสง่าราศี ผู้เขียนบรรยายลักษณะเมื่อพบเห็นครั้งแรกว่า

เอมิลาจ้องหน้าเจ้าของมือข้างนั้นอย่างแปลกใจ หน้าवलสะอาดปราศจากเครื่อง
สำอางใด ๆ งามจริง หล่อนนึกบอกตนเอง แม้จะปรากฏริ้วรอยที่หางตา และ
บางแห่งประปรายก็ตาม โดยเฉพาะดวงตาใหญ่สีฟ้าตาลอ่อนคู่ไหน ยิ่งคิ้วโค้งงาม
ได้รูป จมูกปากรับกันดีจริง เมื่อก่อนคงงามกว่านี้

(ความลับบนแหลมไซไน : 58)

เจ้าหญิงคาตริยา เป็นผู้ปกครองดูแลเอมิลา เมื่อเอมิลามาเรียนหนังสือที่โคร
และมารดาที่เสียชีวิตได้ฝากฝังกับเจ้าหญิงเอาไว้ ซึ่งพระองค์ก็ทำหน้าที่ผู้ปกครองอย่างดี

3. เจ้าหญิงนาบิลลา จากเรื่อง เจ้าทะเลทราย

เจ้าหญิงนาบิลลา เป็นตัวละครฝ่ายดีที่เป็นตัวสำคัญ เจ้าหญิงเป็นกษัตริย์
พระมารดาถูกประหารชีวิต เพราะคบชู้ เจ้าหญิงรักแม่มาก จึงเป็นเคนเก็บตัว เหวงเสร้าน้อย
ไม่ช่างพูดช่างคุยกับใครในหมู่ราชวงศ์ เจ้าหญิงมีพี่เลี้ยงชื่อไซนันเป็นผู้ดูแลและระบายความในใจ
มีเจ้าหญิงอิฟฟัต เสด็จมาเป็นพี่เลี้ยงพาไปวางใจ เจ้าหญิงนาบิลลาถูกบังคับให้แต่งงานตามประเพณี
กับเจ้าฟ้ากาลิล พระคู่หมั้นที่เป็นการเชื่อมร้อยราชวงศ์ตามโบราณ แต่ชีวิตไม่มีความสุข เพราะ
ไม่มีลูก และเจ้าฟ้ากาลิลทรงมีหม่อมห้ามต้องพระทัย และมีราชโอรสถวายหลายคน ในที่สุดจึง
หย่าร้างกัน เจ้าหญิงนาบิลลาลาออกจากฐานันดรศักดิ์ ไปใช้ชีวิตในต่างประเทศ ชีวิตพบความสุข
อีกครั้งในอิสราเอลและได้แต่งงานกับนายแพทย์กิริน มีทายาทคู่แฝดชายหญิง เจ้าหญิงเป็นเคนมี
ความงามอย่างเศร้า ๆ ขอบคิณปะ วาดรูป ช่างคิดช่างฝัน และเป็นคนละเอียดอ่อนไหวง่าย
ชีวิตขาดความอบอุ่น แม้จะพรั่งพร้อมด้วยเงินทอง ยศฐาบรรดาศักดิ์ แต่พ่อไม่เคยเหลียวแลมีแต่
ลุงป้าเป็นที่พิพากษ์เมตตาสงสาร ลักษณะของเจ้าหญิงและอุปนิสัยของตัวละคร บรรยายผ่านความ
รู้สึกของกิริน เมื่อได้ตรวจรักษาไว้ว่า

พระนาสิกโด่ง ได้สัดส่วนสวยงามพอ ๆ กับพระโอษฐ์อัมเต็ม ที่ดูแห้งผาก ขณะนี้ พระเกศาขาวดกหนา หากคงจะนุ่มราวกลุ่มไหม จับสีพระพักตร์ให้เขียวยิ่งขึ้น ไปอีก วรองค์ที่ประทับเหยียดยาวตรงหน้าเขา เป็นร่างของหญิงสาววัยรุ่นที่ดูโปร่ง ระหงงดงามไปทุกสัดส่วน พระศอเรียวยาว พระอังสาแม้จะบอบบาง หากก็ลาดได้ สัดส่วน แม้พระชันษาจะแก่กรุ่น ยังไม่เรียกว่าหญิงสาวได้เต็มปากเต็มคำหากิน สายตาของแพทย์ก็รีบกับบอกว่าทรงพระเจริญทางด้านสรีระงดงามไม่มีที่ติศ โดย เฉพาะพระฉวี... ที่หากประจวบถึงงามถึงเท่านี้ ถ้าทรงหายสบายดีจะงามซักแค่ไหน

(เจ้าทะเลทราย : 554)

4. ฮามีดำ จากเรื่อง พรสรวง

ฮามีดำ เป็นตัวเอกฝ่ายหญิงมีรูปร่างลักษณะลูกครึ่ง บิดาเป็นชาวอาหรับ มารดาเป็นชาวอเมริกัน ฮามีดำมีรูปร่างสวยงาม ตามคหาวนซึ่ง จมูกโด่ง คิ้วเข้ม มีผมสีน้ำตาล ทรวดทรงงดงาม โปร่งระหง เป็นหญิงที่รับอารยธรรมอเมริกันและอาหรับไว้อย่างกลมกลืน ฮามีดำ มีความสามารถในการชงชา เต้นระบำ และจิมบ้า วาดรูป การวางตัวของฮามีดำ ได้รับการอบรม จากท่านย่าชาวอาหรับในขณะประเพณีแบบอาหรับ และฮามีดำได้รับการอบรมในวัฒนธรรมแบบ อเมริกันจากมารดา ฮามีดำจึงมีลักษณะบุคลิกภาพแบบผสมผสาน ดังนั้นความคิดและพฤติกรรม จึงเป็นแบบผสมผสานอ่อนโยน ผสมความความเด็ดเดี่ยวมาจกตนเอง และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อ วัฒนธรรมประเพณีบางอย่างของอาหรับ ลักษณะของฮามีดำ บรรยายผ่านความรู้สึกของนางเงาจิต แม้เลี้ยงคนที่สามว่าฮามีดำเป็นหญิงงาม ดังนี้

ถ้าข้าพเจ้าจะมีชีวิตาให้สามีสักคนและก้อขอให้ลูกสาวข้าพเจ้าสวยงาม น่ารัก น่าเอ็นดู อย่างฮามีดำเถิด ขอนัยน์ตาโตกลม ขนตาอันระยับอย่างนั้น ขอบหน้ารูปไข่เพรียว ๆ ที่แจ่มใสผุดผาดเหมือนต้องรังสีอ่อน ๆ ขอผมสีน้ำตาลสวยเป็นมันระยับ ขอลาคอระหง และทรวงอกอัมเต็ม กับเอวเล็กบางอย่างนั้น ขอแขนและขาขาวเพรียว ขอผิวที่ขาว อมชมพูอย่างนี้

(พรสรวง : 34 - 35)

กล่าวถึงสามีดำ ที่ไม่มั่นคงในความประพฤติของเจ้าชายนาวีฟ เพราะเป็นหญิงสาวที่มีความละเอียดอ่อนทางความคิด ผ่านคำพูดของปีเตอร์ว่า

ท่านมีผู้หญิงอื่นมากมาย ทำให้สามีดำหวั่นไหวในฐานะ และสภาพของตัวเอง ลูกสาวคุณถูกเลี้ยงดูมาอย่างอบอุ่น ทะนุถนอม ย่อมทนความก้าวร้าวไม่ได้ ข้อสำคัญสามีดำไม่ยอมให้ตัวเองเป็นแค่สมบัติชิ้นหนึ่ง สามีมีเมียหลายคน

(พรสรวง : 757)

5. อลิซาเบท ปีจา จากเรื่อง พรสรวง

อลิซาเบท ปีจา เป็นผู้หญิงอเมริกันที่แต่งงานกับชายอาหรับ แล้วได้ประพฤติปฏิบัติตัวตามประเพณีของชาวอาหรับ เธอทำไปด้วยความรักที่มีต่อสามี และเพื่อลูกสี่คน คือ อัมบาส อามารี อัมซา และสามีดำ ตำแหน่งของสามีเธอเกี่ยวกับการต่างประเทศ ดังนั้นอลิซาเบท ซึ่งใคร ๆ เรียกว่า ปีจา เพื่อให้ง่ายขึ้น เธอเป็นหญิงที่งามเพียบพร้อม และอดทนต่อประเพณีที่ตรงกันข้ามกับเชื้อชาติเดิม เธอต้องทนสภาพที่สามีมีภรรยาถึง 4 คน และแสดงความเป็นผู้นำในครอบครัวตลอดเวลา และยังต้องทนต่อเรื่องความอิจฉาริษยาอันเกิดจากเมียต่าง ๆ ของสามี อลิซาเบทเข้าได้ดีกับแม่สามี และเจ้านายชั้นสูง การอบรมเลี้ยงดูลูกจึงไม่เคร่งครัดแบบอาหรับ เธอพยายามใส่ความคิดแบบอเมริกันให้ลูก เลือกใช้แนวทางที่เหมาะสมในการดำเนินชีวิต

ลักษณะนิสัยและรูปร่างของอลิซาเบท กล่าวไว้ในเรื่องว่า

สามีดำยิ้มออกมาอย่างลึ้มตัว ไม่มีใครไม่รักแม่ แม้แต่เจ้าหญิงบาฮ์ก็กำท่านย่า ถึงจะไม่โปรดลูกสะใภ้ต่างชาติ ต่างศาสนา ตั้งแต่แต่งงานมีของท่านก็ยังมีเมตตาจิตกับแม่เป็นพิเศษ บางครั้งถึงกับทรงถอดแหวนจากนิ้วประทานให้ "ปีจาเป็นคนดี" เจ้าหญิงรับสั่งกับวัครต่อวัคร ทั้งต่อหน้าและรับหลัง ถึงแม้ว่าแม่จะเป็นผู้หญิงอเมริกัน ผมทองนัยน์ตาสีฟ้า แม่ก็ปรับตัวให้เข้ากับคนอื่นได้

(พรสรวง : 5)

6. มิเชลล์ จากเรื่อง ฟัจรดทราย

มิเชลล์ เป็นหญิงสาวสวยงาม เจียบสงบ อาศัยในคอนแวนต์ตั้งแต่เด็ก จนโตเป็นเด็กกำพร้าที่ญาติพี่น้องในสกุลสูงแห่ง "เดอลารีนส์" ของฝรั่งเศสไม่ยอมรับ เนื่องจากบิดาแต่งงานกับคนต่างชาติ บิดามารดาเสียชีวิตเนื่องจากเครื่องบินตก เธอจึงถูกส่งมาเลี้ยงในคอนแวนต์ ความสวยงามแห่งรูปร่างหน้าตาที่แข็งแกร่งและความฉลาดเฉลียว เธอมีพรสวรรค์ทางด้านเรียนรู้ภาษา และดนตรีได้อย่างรวดเร็ว เป็นผู้หนึ่งที่ไว้วางใจเอาชีวิตไว้กับเพื่อน เป็นคนจริงจังกับชีวิต มุ่งมั่นในการกระทำ ชื่นชอบความรู้สึกเป็นคนที่ตรงไปตรงมา และรักนวลสงวนตัวอย่างยิ่ง มิเชลล์ปรับตัวได้รวดเร็ว ไม่ท้อแท้ให้เป็นภาระของใคร เป็นคนตั้งใจจริงกับชีวิต และชอบเรียนรู้ เมื่อเรียนจบจากคอนแวนต์ มิเชลล์ไปเรียนต่อในระดับปริญญา เธอปฏิบัติตนตามสัญญาที่ให้ไว้แก่เจ้าของทุนอย่างน่ายกย่องไม่เพิกเฉยไม่หลงแสงสีในสังคม จนสำเร็จการศึกษา และเมื่อเพื่อนชวนไปสอนหนังสือให้เด็กผู้หญิงที่บ้านเมืองอาหรับ เธอยินดีไป เพื่อจะนำหลักกนิยาคติที่เรียนสายสกุล เธอรู้สึกว่าเขาเหล่านั้นไม่หึงหวงและไม่รักเธอ ความหยิ่งในสาบเลือด จึงคิดหาตัวเป็นที่พึ่งของตัวเอง เมื่อไปอยู่อาหรับเธอถูกเพื่อนรักเข้าใจผิดว่าแย่งคนรัก เธอบริสุทธิ์ใจจนไม่คิดว่าเพื่อนทรยศ แต่ด้วยความดีเธอจึงเป็นที่โปรดปรานของเจ้านายแห่งอาหรับ จนเกิดการกบฏ เธอจึงได้พิสูจน์ความอดทนตลอดระยะเวลาที่ลี้ภัยในทะเลทราย จนราของครักษ์รักและแต่งงานด้วย เมื่อทุกอย่างกลับมาสู่ความสงบอีกครั้งหนึ่ง เธอได้รับการยกย่องและมีเกียรติ ด้วยความดีที่ทุกคนยอมรับ

เมื่อมีการบรรยายรูปร่างลักษณะหน้าตาของมิเชลล์ ทำให้เห็นความงดงาม เต็มไปด้วยเสน่ห์ สมบูรณ์แบบ มิเชลล์เป็นตัวละครที่ใครพบเห็นต้องชมความงามทุกคน ผู้เขียนสร้างภาพจากการบรรยายผ่านความรู้สึกของแม่เอธิการว่า

มิเชลล์ เดอลารีนส์ เด็กสาวรูปร่างสูงระหง ผิวเนียนละเอียด ผุดผ่องเปล่งปลั่ง ราวล้อมแสงไฟ แม้จะอยู่ในชุดนักเรียนแม่เอธิการก็ยังเห็นว่าทรวดทรงองค์เธอของหล่อนนั้น ได้สัดส่วนงามน่ายกย่อง ใบหน้ารูปไข่ค่อนข้างยาว คิ้วสีน้ำตาลเข้ม เรียวได้รูป ดวงตาใหญ่รูปเมล็ดอัลมอนด์ บอกถึงเชื้อชาติของมารดา ขนตาหนา เป็นแพ และงอนระยับ จมูกตรงรับกับปากอímเต็มสีอ่อนจางตามธรรมชาติ สีผมที่ยาวสลวยนั้น ออกสีน้ำตาลอ่อนนุ่มน่าสัมผัส ทรวงอกเต่งตึง เอวรับกับสะโพก และช่วงขายาวเพรียว

(ฟัจรดทราย : 6)

อุปนิสัยใจคอของมิเชลล์เป็นคนมั่นใจงานตนเอง ท้าอะไรท้าวจริง ตั้งใจไม่
โรเล มีเหตุผลข้างคิด และรักศักดิ์ศรี ได้แสดงลักษณะนิสัยจนเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ ดังที่
แคชพิยา กล่าวถึง นิสัยมิเชลล์ว่าเป็นผู้มั่นใจงานตนเอง กล่าวว่า

นี่แหละที่ฉันชอบเธอละมิเชลล์ เธอมีความอดทนเป็นเยี่ยม เชื่อมั่นานตนเอง ไม่โรเล
เหลวแหละ และมีลักษณะผู้นำเต็มตัว การเริ่มงานที่เต็มไปด้วย อุปสรรค จะต้อง
มีบุคคลแบบเธอมาก ๆ งานฉันจึงจะสำเร็จด้วยดี

(ฟ้าจรดทราย : 18)

จากตัวอย่างดังกล่าว พาให้ตัวละครอย่างมิเชลล์มีความสมจริงคล้ายชีวิตคน
ทั่ว ๆ ไป รูปร่างงดงามเพราะเป็นลูกครึ่งได้ส่วนที่ดีของบิดามารดา อุปนิสัยยังทรนง และ
สู้ชีวิต เป็นลักษณะของลูกก๊ากพร้าว ที่ขาดความอบอุ่นต้องพึ่งตนเอง เชื่อมั่นกล้าตัดสินใจ ทั้งรูปร่าง
และคุณสมบัติมีความสมจริงแห่งตัวละคร

7. แคชพิยา จากเรื่อง ฟ้าจรดทราย

แคชพิยา เป็นตัวประกอบสำคัญจากเรื่อง ฟ้าจรดทราย เป็นบุตรสาวกษัตริย์
แห่งเมืองเกชาห์ ไปเรียนคอนแวนต์เดียวกับมิเชลล์ เป็นสาวสวยที่รักแรง โกรธแรง ในเวลา
อารมณ์ดีหรือไม่ขุนเคื่องเธอเป็นคนมั่นใจ กล้าได้กล้าเสีย เป็นคนหัวไวค่อนข้างฉลาดแกมโกง
เป็นคนมั่นใจตนเองสูง เอาแต่ใจในเวลาร้ายค่อนข้างโหดเหี้ยม เจ้าอารมณ์ ไม่หนักแน่นขาด
เหตุผล ชอบเอาชนะ รังแกคนที่ด้อยกว่า ความใจร้อนของเธอเป็นภัยต่อคนใกล้ชิด เมื่อรวมกับ
การเอาแต่ใจตนเองแล้วเธอจึงน่าเกลียด และน่ากลัวในยามที่ไม่สมหวัง เธอวางแผนฆ่าได้
แม้แต่เพื่อนสนิท ซึ่งเธอคิดว่าทรยศ โดยขาดคุณธรรม เช่น ตอนที่ลอบพบกับโรแบร์ที่รัก ได้ใช้
มิเชลล์เป็นแม่สื่อ เพื่อให้ได้พบและคุยกับคนรัก แต่พอฝ่ายชายเปลี่ยนใจ เธอวางแผนส่งมิเชลล์
ไปหาเจ้านายฆ่า โดยท้าวอย่างเยือกเย็น และวางแผนอย่างดี ครั้งแผนไม่สำเร็จก็คิดมาก เสียสติ
ควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ทั้ง ๆ ที่ยังสาวสวยมีอนาคต แต่กลับเอาความรักมาเป็นเครื่องก่อกวนค
ชะตาชีวิต พาให้ตัวเองเดือดร้อนไร้สุข

ตัวละครฝ่ายชายมี ดังนี้

1. อักษร เอิล พาร์ราชาภาควี จากเรื่อง ความลับบนแหลมไซไน

อักษร เอิล พาร์ราชาภาควี เป็นตัวละครสำคัญของเรื่อง มีลักษณะรูปร่าง สูงใหญ่ ผิวขาว ไร้หนวดเคราอย่างชายชาวอาหรับแท้ รูปร่างหล่อ คมเข้ม มีลักษณะบุคลิกดี เป็นนายตำรวจใหญ่ มีเชื้อสาย ราชวงศ์ก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครอง มีสง่าเกรงขาม จิตใจดีมีเมตตา กรุณา รักการทำงาน ไม่ชอบสังคม เป็นคนขี้นม พูดน้อย มีความสามารถทางการใช้อาวุธปืน และอาวุธแบบโบราณ อดทน กล้าหาญ ใฝ่หาความรู้ สวรรค์ กล่าวถึงลักษณะรูปร่าง เจ้าชายอักษร ว่า

หล่อมองระเรื่อจากเรือนผมหยักสลาย ตัดสั้นเข้ารูปเรียบร้อย ผิวฉวกล่อนข้างขาว
นั้นสงเครื่องหน้าให้เด่นชัด ตั้งแต่คิ้วสีเข้ม ก่อนข้างตกที่ทอดเรียวยาวเหนือดวงตาคมกริบ
ที่แฝงประกายกล้า จมูกโด่งเป็นเส้นตรง กับริมฝีปากบางเฉียบ เม้มสนิทจนเกือบเป็น
เส้นขนาน เหนือริมฝีปากคู่นี้ หนวดตัดเป็นระเบียบ แม้ตลอดสองข้างแก้มก็ยังกริ้วด้วย
เคราที่เจ้าของดูแลตัดแต่งเป็นอย่างดี

(ความลับบนแหลมไซไน : 129)

เจ้าชายอักษร เป็นผู้ช่วยเหลือ ดูแลเอมิลาตลอดเพราะเป็นหลานเจ้าหญิง
ดาครียา ที่เอมิลาอาศัยอยู่ด้วย และหน้าที่ของการเป็นตำรวจ อักษรเป็นที่หมายปองของอิซิส
บุตรสาวมาดาโลล่า แต่เขาไม่สนใจในหญิงคนใด เพราะฐานะในปัจจุบันเขาเป็นตำรวจไม่ใช่ว่า
เจ้าชายเหมือนในอดีต อักษรเป็นผู้สืบข่าวเรื่องชาครี จนในที่สุดเขาพาเอมิลาไปพบชาครีจน
สำเร็จ และรู้ถึงความลับเกี่ยวกับแหลมไซไน ซึ่งชาครีเก็บรักษารายชื่อผู้จะแบ่งแยกดินแดน
แผนของรอฮิม และเขาก็ โดยใช้ศาสนาบังหน้า อักษรช่วยเหลือชาครีกลับฟิลิปปินส์ เขาแต่งงาน
กับเอมิลา และขายมรดกเครื่องประดับเพื่อซื้อเรือนหออยู่อย่างสุขสงบ ด้วยการทวงนาฬิกาอียิปต์
ไม่ลี้ภัยการเมืองเหมือนราชวงศ์คนอื่น ๆ

2. ชาครี จากเรื่อง ความลับบนแหลมไซไน

ชาครีเป็นพี่ชายของเอมิลา ลูกเรืออีมอมาเลี้ยงตั้งแต่ยังเด็ก และส่งให้เรียนกฎหมายที่ไครร เพื่อให้เขานำความรู้กลับไปใช้ทำงานให้ลุงในฟิลิปปินส์ ชาครีเป็นคนดี รักพ่อแม่และน้อง ได้แอบมาหาพ่อแม่ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าลุงโกรธพ่อแม่ ก็พยายามเป็นคนกลางถนอมน้ำใจ ชาครีเป็นชายหนุ่มรูปร่าง สติปัญญาดี มีความคิด เมื่อเรียนจบลุงจะพาให้เขาทำงานคิดกฎหมาย และเป็นภัยกับบ้านเมือง เขาคิดหนีจึงถูกลุงตามล่าเอาชีวิต เพื่อไม่ให้ข่าวความลับที่จะทำลายชาติเปิดเผย ชาครีหนีได้สำเร็จจากการช่วยเหลือของซิดซึ่งถนัดการเรียเพื่อนชาวภูเวต และด็อกเตอร์ฮาร์ริสวางแผน ว่าที่สุดเมื่ออัคราและเอมิลาเดินทางไปพบ เรื่องทุกอย่างจึงเปิดเผย ชาครีได้รับเลือกเป็นผู้แทน เขาคิดบริหารเปลี่ยนแปลงการปกครองในฟิลิปปินส์ให้พัฒนาขึ้น ชาครีแต่งงานกับจัสมีน่าสาวเลี้ยงแกะจากแหลมไซไน ชีวิตครอบครัวเขาในฟิลิปปินส์สุขสงบ ชาครีนำความรู้มาพัฒนาการที่ชาครีได้พบกับความลำบากในขณะหลบหนีทำให้เขาเป็นคนแข็งแกร่ง

3. กีริน จากเรื่องเจ้าทะเลทราย

กีริน เป็นตัวละครสำคัญตัวหนึ่งของเรื่อง เป็นนายแพทย์ประจำราชสำนักของโรงพยาบาลกิงส์ฮิลล์ในอาหรับ มีรูปร่างสูงเพรียว มีเชื้อสายอเมริกัน ผิวค่อนข้างขาว ผมหยักศกสีน้ำตาลเข้ม นัยต่ายเป็นมิตรมีตริ์เสมอ มีความรู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์ เป็นคนมีความอ่อนน้อม รับผิดชอบดีตลอดเวลา ชอบช่วยเหลือมีความเมตตาสงสาร มีส่วนมาการะผ่านการอบรมกิริยามารยาทที่ดีจากครอบครัว มีความเสียสละ เป็นคนดี และมีความรักจริงใจ กีรินรักเจ้าหญิงนาบิลลา แต่ยอมให้เธอแต่งงานตามประเพณีกับราชวงศ์ เมื่อนาบิลลาผิดหวังในชีวิตสมรส มีอิสรภาพกีรินจึงขอแต่งงาน โดยไม่แคร์กับความเป็นหญิงหย่าร้าง ชีวิตครอบครัวสุขสมหวัง

เมื่อกีรินเดินทางมารับตำแหน่งนายแพทย์ประจำโรงพยาบาล พยาบาลหัวหน้าตึกได้พบและพูดถึงกีรินทำให้เห็นลักษณะรูปร่างได้อย่างชัดเจนถึงความสวยงาม คมคาย กล่าวไว้

เขาเป็นชายหนุ่มที่ออกจะสวยงามคนหนึ่งอยู่หรือ ผิวขาวอมทองเหมือนสีทราย ตอนที่
อาบรังสีพระอาทิตย์แรกขึ้นไม่คิดเพี้ยน ดูแปลกตาดีออก รูปร่างสูงเพรียวดูแข็งแรงนั้น
ก็อีก หลังโหล่แขนมนที่ได้ส่วน นัยน์ตาคมจัด และสันจมูกโด่งสวยก็ดูกลมกลืน รับกับ
ริมฝีปากบางได้รูป ำให้ตายชี หล่อนน่าจะสาวกว่านี้อีกสักยี่สิบปี ดูเฉอะขมแถมยังมี
หล่อนก็เห็นไรฟันขาวเรียบเป็นระเบียบ ยามเดินเคียงใกล้ หล่อนได้กลิ่นน้ำยาหลัง
โรยหนวดหอมริน ๆ อ่อน ๆ ชื่นใจ

(เจ้าทะเลทราย : 46)

และในตอนเช้าลา นักศึกษาแพทย์ของกิน พากินเที่ยวชมตลาดสินค้า และ
บ้านเมืองเขาได้กล่าวถึงกินว่า

ถึงแม้รูปร่างหมอกินจะสูงเพรียวอย่างอเมริกันทั่วไปก็ตาม หากผิวกลับไม่ขาวจัดจน
ดูซีด ตรงกันข้าม ซาลากลับขอบสีนวลที่เหมือนจะอมสีทองอ่อน ๆ ยามต้องแสงแดด
แบบนี้มากกว่า เขายังชอบผมหยักศกลวยสีน้ำตาลเข้ม โดยเฉพาะนัยน์ตากลมก่อน
ข้างแรกที่เปี่ยมไปด้วยมิตรไมตรีเป็นแน่แท้

(เจ้าทะเลทราย : 21)

4. เบอร์นาร์ด เคอ ดูเซ จากเรื่อง พรสวรรค์

เบอร์นาร์ด เคอ ดูเซ เป็นนักการทูตฝรั่งเศส รูปร่างบุคลิกดี ฉลาดเฉลียว
และผ่านการอบรมมาอย่างดี จึงมีมารยาทงดงาม เขามีความสามารถในเชิงทูต จนเจ้าชายทุก
พระองค์ให้เกียรติได้ร่วมงานต่าง ๆ ที่ทางสำนักพระราชวังจัด ไม่มีใครรังเกียจ ทำให้เขาได้
ใกล้ชิดฮามีด้า และรักเธอ เบอร์นาร์ดรักจริง และเป็นสุภาพบุรุษ เขาทำทุกวิถีทางที่จะได้สมหวัง
กับฮามีด้า ถึงแม้จะแลกด้วยชีวิตต้องต่อสู้กับเจ้าชายนาวัพระผู้หมั้นที่เจ้าเล่ห์ แต่ด้วยความบริสุทธิ์ใจ
ความดีของเขาทำให้เหตุการณ์ร้าย ๆ ผ่านไป เขาสมหวัง และเป็นนักการทูตที่ก้าวหน้า สร้างความ
ภูมิใจให้กับลูกเมีย

บรรยายเบอร์นาร์ด ผ่านความรู้สึกของพี่สาวทำให้เห็นความรูปร่าง บุคลิก
ของตัวเอกอย่างเด่นชัดว่า

"รูปร่างเขาสูงเพรียวโหล่งกว้างผิวกาย เรือนผมสีน้ำตาลทอง และนัยน์ตาที่มีสี
คล้ายกัน ยังรูปหน้า จมูกปาก... น้องชายเธอเป็นชายหนุ่มที่มีหน้าตาเข้าที่
ตามแบบคนฝรั่งเศสทางใต้ที่เหมือนจะอาบเสน่ห์ไว้ด้วยแสงอาทิตย์เจิดจ้าที่ไม่เคย
จืดจางของเมืองแถบเมดิเตอร์เรเนียนอย่างเต็มเปี่ยมทีเดียว"

(พรสรวง : 317)

เบอร์นาร์ดเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ เขาหาทุกวิถีทางเพื่อช่วย ฮามีด้า
เขาแสดงความรักลูกเมียโดยเข้าประเทศ เมื่อมุเลห์ตัดสัมพันธ์ทางการทูต

"เธอกำลังหาเรื่องร้ายให้ตัวเอง ถ้าถูกจับ"

"เรากำลังพูดถึงเรื่องผู้หญิงที่ถูกส่งตัวไปไว้นั้น ผู้หญิงที่ผมรับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้น
ทั้งหมด เมียและลูกของผมขอรับ ลูกผู้ชายคนไหน ไม่รับผิดชอบ สิ่งที่คุณเองถือ เป็นได้
แค่สัตว์เพศผู้ ไม่ใช่คน ไม่ใช่ลูกผู้ชาย หรือสุภาพบุรุษขอรับ"

(พรสรวง : 778)

5. ฮามีด อับดุลลา เอมิรฺ เอลฮุสเซน จากเรื่อง พรสรวง

ฮามีด อับดุลลา เอมิรฺ เอลฮุสเซน เป็นตัวละครที่รับบทบาทเป็นบิดาฮามีด้า
วกร ๆ มักเรียก มุเลห์ ฮามีดมีเชื้อสายราชวงศ์ ยึดมั่นในกรอบประเพณี เกร็งครัดในการ
แต่งกาย การเป็นหัวหน้าครอบครัวจริงจัง และมีความมั่นคง เป็นคนแข็ง ฉลาด และไม่ยอมแพ้
มีความรู้ผ่านการศึกษามาจากต่างประเทศ จึงทราบดีว่าเกี่ยวข้องกับเรื่องต่างประเทศ กล่าววน
เรื่องว่า

มูเลห์ ฮามิด อับดุลลา เอมิรฺ เอลฮุสเซน เป็นพระญาติใกล้ชิดของพระเจ้าอยู่หัว
ตำแหน่งพิเศษที่ได้รับเวลานี้ เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างประเทศโดยตรง เจ้าหญิง
บาอีกามารดา ทรงเป็นเจ้านายอาวุโส ที่พระราชวงศ์ฝ่ายในรักและเคารพมาก

(พรสรวง : 26)

มูเลห์ มีภรรยาสี่คน เขาได้อภิเษกเป็นปีที่เจ็ด ภรรยาชาวต่างประเทศเมื่อไป
ศึกษาต่างประเทศ และได้บุตรชายและบุตรสาว ซึ่งเขารักและตามใจมาก มูเลห์ปกครองครอบครัว
ด้วยการเป็นผู้นำที่ภรรยาไม่สามารถเรียกร้องอะไรได้ มูเลห์ต้องผิดหวังเมื่อธิดาคนเดียวของ
ตระกูลไปได้นักการทูตชาวฝรั่งเศส เขาโกรธมาก จนมีหลาน และภรรยาหนีไปอยู่ต่างประเทศ
ทุกอย่างจึงมาสู่ความสุขสงบในครอบครัวอีกครั้งหนึ่ง

ลักษณะนิสัยของมูเลห์เป็นคนใจแข็ง เมื่อลูกสาวประพฤติดังว่าไม่เหมาะสม มูเลห์
นำลูกไปทรมานที่ปราสาทร้างโดยหวังที่จะแก้ไขนิสัยลูก และแสดงนิสัยของตัวเองที่ชอบความถูกต้อง
มูเลห์ให้เหตุผลในการทำโทษลูกกับเจ้าฟ้าอับดุลลาว่า

มูเลห์จะส่งฮามิดาไปไว้ที่นั่นเพื่ออะไร เพื่อลงโทษลูก หรือเพื่อมาให้การตั้งครุฑ

อีอานา

"ทั้งสองอย่างพระเจ้าค่ะ"

"ประการหลังเราเห็นด้วย แต่ประการแรก"

"นาวัว พี่เห็นใจเธอ มูเลห์บอกก็ดีแล้ว เธอจะได้ทำใจ"

ฮามิด อับดุลลา ยิ่งแปลบปลายในความรู้สึกยิ่งขึ้น ลูกสาวคนเดียวของเขาไม่ได้

ยึดมั่นในสิ่งที่ตนต้องปฏิบัติหรือได้รับการอบรม ความผิดครั้งนี้เขาไม่มีวันจะอภัย

ได้เลย

(พรสรวง : 749)

6. พันเอกนายแพทย์ชาร์ฟ จากเรื่องฟ้าจรดทราย

พันเอกนายแพทย์ชาร์ฟ เป็นบุตรขุนนางและมีมารดาเป็นพระญาติกับองค์
อาหมัด ได้ทำหน้าที่ในตำแหน่งราชองครักษ์ เขาเรียนด้านการแพทย์ที่ตนเองชอบ และเรียน

ทหารตามพระทัยพระเจ้าอยู่หัว เป็นคนฉลาดทันคน มีไหวพริบ น้ำใจดี มีเหตุผลจงรักภักดี และ
ซื่อตรงต่อหน้าที่ ราววัยแต่ไม่ได้ชำนาญงานทางที่ผิด มีบุคคลยกย่องและนับถือในความสามารถ
เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป เช่น พวกหัวหน้าเผ่าเบดูอินต่าง ๆ เป็นคนตั้งใจจริง มุ่งมั่นมีความ
เที่ยงธรรม เป็นผู้คิดการแก้ไข และรู้ทันความคิดเจ้าชายโรมานเสมอ เขาเป็นผู้มีคุณธรรมชอบ
ช่วยเหลือคนอื่น ได้ใช้ทั้งความรู้ทางการแพทย์ และการทหารอย่างเป็นประโยชน์ตลอดชีวิต
จนได้พบรักกับมิเชลส์ในคราวผจญภัยหนีภัยบนทะเลทราย และที่สำคัญเป็นคนมีความรักมั่นคง
ให้เกียรติและยกย่องสตรีเพศเสมอ บุคลิกลักษณะของซาริฟกล่าวไว้ตลอดเรื่อง เช่น

การแสดงออกของการตั้งใจมั่นในคุณความดี การขอพรพระเจ้าเป็นเจ้า
การมีสมาธิ แม้ยามคับขัน ซาริฟแสดงออกให้เห็นพฤติกรรมของผู้ผ่านการฝึกฝนอบรมมาอย่างดี
ความเป็นชายชาตินักสู้ ความเป็นผู้สืบเชื้อสายเจ้านายชั้นสูง หลอมรวมให้บุคลิกความมุ่งมั่นในงาน
ท่วงท่าที่แสดงออก งดงามมีสง่าอยู่เสมอ แม้การสู้รบกับวาระเสี่ยงของความเป็นความตาย
บรรยายให้เห็นลักษณะว่า

ข้าพระพุทธเจ้าขอทูลละหมาดครั้งสุดท้ายก่อนตาย บรรดาทหารทั้งหลายในที่นั้น
แบ่งสายตามาที่ร่างสูงสง่า ความงามของบุรุษเพศมีอยู่ครบถ้วน แม้ใบหน้าจะรกร
ด้วยเคราก็ตาม ดวงตาตามปลายที่แลปราดไปทั่วหน้ามีแววดุตัน และเข็มเกรียว
ก่อนจะสงบสรวมใจ ปากบางเม้มสนิท หากจะลึกถึงองค์พระอาล้าผู้ยิ่งใหญ่
ลาฮิลลาฮิลลอล ลอห์ บาห์นาคมคายกัมตา อยู่บนภาวะสรวมเต็มที ข้าพเจ้าพันเอก
ซาริฟ ขอน้อมคารวะพระองค์ผู้เป็นใหญ่ ที่ได้ทรงรับฟังคำวิงวอน มือของข้าพเจ้า
จะต้องเปื้อนเลือดก็จริง แต่สมเหตุสมผลแล้ว ข้าพเจ้าพออาจที่ไม่ต้องใช้อาวุธพิรุณสิทธิ์
เป็นเครื่องมือฆ่าคน ถึงจะต้องตายในคืนนี้ ก็สมใจที่ได้ตายอย่างชายชาติทหาร แต่ถ้า
พระองค์ทรงพระกรุณาอยู่ ข้าพเจ้าขอพระพรด้วยเถิด ขอให้พระราชวงศ์ฮิลฟารา
อันมีเกียรติยศอาหมัดผู้เที่ยงธรรมจงเจริญ ข้าพเจ้าได้รับเกียรติสูงสุดจากหัวหน้าที่นี่

(ฟ้าจรดทราย : 525)

จากการสู้รบบรรยายให้เห็นความสุข การมีชัยชนะ ราชสมอบต่อผู้ ความ
สง่างามของท้าวท้าวท้าวเป็นนายทหารที่มีร่างกาย จิตใจ สมบูรณ์ครบถ้วนแห่งชายชาติวีร สมกับ
ที่เป็นตัวละครสำคัญของเรื่อง

ร่างสูงสง่าเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ และพลังหนุ่มเป็นเงาวิ่งด้วยหยาดเหงื่อ ผ่าโผกศีรษะ
หลุดกระเด็นไปแล้วเห็นเรือนผมหยักศกอ่อนสลวยที่พุ่งเหยิงและเปิกขึ้น แผลที่หนึ่ง
เริ่มขึ้นแล้ว คมมีดเจียนเข้าที่ต้นแขน รโลหิตหยาดลงตามรอยกรีดปวดแสบจับใจ
ท้าวท้าวท้าวท้าว เราจะฟังให้เสร็จสิ้นก่อนพระอาทิตย์ขึ้นที่เดียว ฟังไว้อย่างมีเกียรติ
ไม่มีคำตอบ ปลายมีดบาดที่แผ่นอกเป็นทางยาว เขาจับไม่ทันตัวงอลง แล้วหลบวูบ
เมื่อคมมีดจ้วงมาซ้ำสอง การจ้วงแทงครั้งนี้ประชิดกัน มือต่อมือ แขนต่อแขน
ชั่วระยะนั้นเอง พันเอกท้าวท้าวท้าวเข้าที่พระอุระ เลือกววดเดียวมีดตำ พระเนตร
แจ้งคาง เหลือกานพระโอรสบิดเบี้ยว แล้วพระวรกายที่เข้มแข็งปิกปิกก็ทรุดสวลง
กับพื้นร่างสูงของผู้มีชัยไชย

(ฟ้าจรดทราย : 528)

ลักษณะการสร้างตัวละครสำคัญฝ่ายหญิงที่เป็นชาวอาหรับ พบว่า

ลักษณะโดยส่วนใหญ่วิธีการสร้างตัวละครมีชาติกำเนิดเป็นชาวอาหรับโดยตรง ได้แก่

คาคีรียา นานิลลา ฮามีด้า แคมพิยา มีตัวละครฝ่ายหญิงที่เป็นตัวสำคัญ ไม่มีเชื้อชาติอาหรับได้แก่
เอมิลาเป็นลูกครึ่งอเมริกัน ฟิลิปปินส์ เป็นชาวมุสลิม มิเชลส์เป็นชาวฝรั่งเศส อลิซาเบ็ทเป็นชาว
อเมริกัน ตัวละครทั้ง 3 นี้ ภายหลังปรับการนับถือเป็นอิสลามได้แก่ มิเชลส์ มีเพียงอลิซาเบ็ท
เท่านั้นที่ไม่เปลี่ยนศาสนา ลักษณะความรู้ส่วนใหญ่วิธีการสร้างตัวละครมีความรู้การศึกษาสูงทุกตัว อีฟและ
ฐานะมันคง ร่ำรวย

ลักษณะนิสัยพบว่า เป็นคนจิตใจมั่นคง หัวท้าว เด็ดเดี่ยว ใจแข็ง เอาแต่ใจ
ตัวเอง รักการแต่งกาย ชอบศิลปะดนตรี เครื่องครุฑในวัฒนธรรมประเพณี

ลักษณะรูปร่าง สวยงามเพียบพร้อมสูงโปร่ง ผิวพรรณดี ใบหน้าคมเข้ม จมูก
โด่งตาวโต บุคลิกลักษณะดีทุกตัว ส่วนใหญ่ตัวละครจะแสดงออก และแต่งกายแบบหญิงอาหรับ คือ

ปกคลุมหน้าตาร่างกายกลมกลืนกับเรื่องและบรรยากาศ แม้แต่มิเชลล์ และอลิซาเบ็ทก็แต่งกายตามวัฒนธรรมอาหรับ เสนอบทบาทพฤติกรรมที่ปรากฏตัวละครมีความกลมกลืน สัมพันธ์กับเรื่องราว

ลักษณะตัวละครฝ่ายชายพบว่า มีลักษณะเชื้อชาติ และการแสดงออก การแต่งกายไม่เป็นแบบอาหรับ 2 คน คือ กิริน และเบอร์นาร์ด ในเรื่องกิรินเป็นแพทย์ลูกครึ่งไทยอเมริกันมาทำงานด้านการทูตในอาหรับ ตัวละครอื่น ๆ ที่กล่าวเป็นคออาหรับ และนับถือศาสนาอิสลาม

ลักษณะการศึกษาส่วนใหญ่ที่ปรากฏเป็นผู้มีความรู้ระดับสูง มีอาชีพหน้าที่การงานที่ดี เช่น เป็นนายตำรวจ ทหาร แพทย์ นักการทูต เป็นต้น ฐานะร่ำรวย คุณสมบัติด้านความสามารถเพียบพร้อม

ลักษณะรูปร่าง คมเข้ม สูงใหญ่ ไว้หนวดเครา ตามคุด ผมหยิกหยักศก คาสลวย ลักษณะกริยาสง่างาม เลียบขาด บุคลิกลักษณะดีทุกคน ผิวขาวถึงน้ำตาล แต่งกายตามวัฒนธรรมประเพณี และเคารพขนบประเพณีปฏิบัติเคร่งครัด

ลักษณะนิสัย เป็นคนใจคอมั่นคง หัวหาญ สงบเยือกขรึม รักหากริยาทำที่ฉลาดหลักแหลม หันคน มีไหวพริบปฏิภาณ มีจิตใจเด็ดเดี่ยว ดูร้าย เป็นคนเข้มแข็งอดทน รักเกียรติยศชื่อเสียงวงศ์ตระกูล นิยมมีภรรยา และลูกมาก รักครอบครัว มีจิตอาวาทพยาบาล ถ้าตีมาตีไปไม่ร้องอนคน ก่อนข้างไว้ตัว หยิ่งทรนง การเสนอภาพบทบาทตัวละคร มีความสมจริงเหมาะสมกับเรื่องราวเหตุการณ์

3. ตัวละครที่เป็นชาวตะวันตก ปรากฏในนวนิยายเรื่อง

- 3.1 คลื่นน้ำใต้ ใช้ฉากและเหตุการณ์ประเทศอเมริกาและโคมินกัน
- 3.2 ความาเอนา ใช้ฉากและเหตุการณ์เกาะฮาวาย
- 3.3 ทะเลสาบพระจันทร์ ใช้ฉากและเหตุการณ์ประเทศลิทัวเนีย, รัสเซีย
- 3.4 หิมะสีแดง ใช้ฉากและเหตุการณ์ประเทศเชคโกสโลวาเกีย, เยอรมัน

ลักษณะของตัวละครที่ใช้ฉากและเหตุการณ์ในประเทศตะวันตก ผู้วิจัยเลือกวิเคราะห์เฉพาะตัวละครสำคัญที่มีบทบาทต่อการดำเนินเรื่อง เพื่อศึกษาลักษณะที่ปรากฏนวนิยายต่างแดนที่เสนอตัวละครแบบตะวันตก

ตัวละครสำคัญฝ่ายหญิง มีดังนี้

1. อวิกา จากเรื่องคลื่นใต้ฟ้า

อวิกา เป็นหญิงไทยที่ติดตามมารดาไปอยู่อเมริกาตั้งแต่เล็ก เนื่องจากมารดาพาร้างกับสามีคนไทยด้วยกัน มารดาของอวิกามีอาชีพเป็นหมอได้แต่งงานใหม่กับชาวอเมริกัน อวิกาได้รับการศึกษาจบในระดับไฮสคูล มีความสามารถพิเศษทางด้านดนตรี และภาษา

รูปร่างของอวิกาเป็นหญิงรูปร่างสูงเพรียว ตาโต จมูกโด่งแหลม ริมฝีปากอ้มเต็ม ผิวพรรณละเอียด สดส่วนสวยงาม อวิกามีลักษณะนิสัยมั่นใจในตนเอง รักความยุติธรรม ฉลาดมีเหตุผล ชอบช่วยเหลือคน อวิกาไม่ชอบการเอาเปรียบ ดังนั้นจึงทะเลาะกับพ่อเลี้ยงเนื่องจากพ่อเลี้ยงไม่ทำงานให้เมียหาเลี้ยง ความขัดแย้งในบ้านเมื่อมารดาตาย อวิกาจึงต้องหนีออกจากบ้าน และชีวิตพลัดหลงไปอยู่เกาะโตมินิกัน เป็นเกาะที่มีปัญหาเรื่องการเมือง การปกครอง อวิกาอยู่ที่เกาะได้แต่งงานกับเฟอร์นันโด มีลูก 5 คน อวิกาใช้ความอดทน และสามารถปรับตัวรับการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง มีชีวิตที่เป็นสุขกับสามีและลูก

ลักษณะรูปร่างของอวิกา จากการบรรยายของโจเพื่อนบ้าน กล่าวว่า

ดวงตาสีฟ้าจัดจ้านจ้องใบหน้ารูปไข่ค่อนข้างยาว ดวงตากกลมโตสีเข้มเกือบดำ
กรอบรูปเมสส์ อัลมอนต์ขนตาตกหนาเป็นแพระยับ จมูกโด่งแหลม ริมฝีปากเต็มอ้ม
ได้รูปโจแลต๊ะระ เรื่อยจากปลายคางคอระหงไห่สออบางลาดได้สัดส่วน เน้นอก
ได้รูป ผิวของหล่อและเอียดเหมือนแพเนื้อดี เอวกลมกลิ้งช่วงขาเพรียวได้รูป

(คลื่นใต้ฟ้า : 3)

2. อันนา อาคาโรวิช จากเรื่องทะเลสาบพระจันทร์

อันนาเป็นชาวลิทัวเนียที่มีฐานะดี ได้ถูกคอมมิวนิสต์ปกครองสมบัติไร่นาสัตว์เลี้ยง สามีคือ อันเดร เป็นชาวอเมริกัน ได้ลี้ภัยการเมืองไปกับภรรยาชาวอเมริกันเพื่อหาทางช่วยอพยพลูกเมียที่หลัง อันนาเป็นชาวลิทัวเนียที่อพยพมาได้ เธออยู่กับบุตรที่เกิดใหม่และลูกชายคนกลางรอคอยสามีด้วยความหวัง และด้วยการปกครองระบอบใหม่ที่ยึดลิทัวเนีย อันนาโดนข้อหาในการช่วยเหลือเพื่อนบ้าน ซึ่งเป็นเหตุผลที่เจ้าหน้าที่ชอบจับคนที่มีความขัดแย้งกับการปกครองใหม่ อันนา และวีโต้ถูกเกณฑ์ไปเป็นกรรมกรในค่ายที่ไซบีเรีย การเดินทางอันเล้ายาก

ท้าวอันนาป่วยจึงพลัดพรากจากลูก วิรดี จึงฟังใจ และคิดที่จะตามหาแม่ตลอดเวลาที่สิบปีเศษ
 วิรดีจึงพบอันนาก่อน เธอจะเสียชีวิตก่อนหน้าทีลี้ทัวเนียบจะถูกคอมมิวนิสต์ยึดครอง อันนาเป็นหญิง
 ที่มีความรู้ เป็นอาจารย์สอนตามมหาวิทยาลัย และมีจิตอาสาดีนิยม รักบ้านเมืองคนหนึ่ง

กล่าวถึงอันนา ว่าเป็นผู้มีใจรักบ้านเมือง มีความรู้ ความสามารถ คิดอ่าน
 ดีกว่า

การที่แม่ยอมให้ไชนัสพี่ชายของเขา เป็นคนส่งข่าวสารของกองทัพอิสระลิทัวเนีย
 ก็เพราะแม่รักอิสรภาพ และห่วงหาชนลัทธิมนุษยชนที่ชาวลิทัวเนีย เคยมีอย่างที่สุด
 นั้นเอง... นอกจากแม่จะทำงานไร่นางก ๆ แล้ว เบื้องหลังงานอดิเรกนั้น แม่เป็นคน
 มีความรู้ ถึงขั้นจบมหาวิทยาลัยทีเดียว

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 17)

3. เวร่าห์ มาคอฟสกา จากเรื่องหิมะสีแดง

เวร่าห์ เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญของเรื่อง เวร่าห์เป็นหญิงสาวที่
 นางมารธาหญิงชาวเชคโกสโลวาเกีย พาหนีมาจากการลอบสังหารของจิ้งค์ ผู้เป็นสามี มีเชื้อสาย
 เป็นชาวเยอรมัน เวร่าห์เป็นหญิงสาวสาวมีความรู้ทางด้านดนตรี บัลเลต์ การแสดง มีผมสีทอง
 ดวงตาสุกใส ผิวขาวผ่อง เวร่าห์มีชื่อเสียงด้านการแสดงตั้งแต่อายุในวัยเรียน เป็นหญิงสาวร่าเริง
 แจ่มใส มีเสน่ห์ มั่นใจในตัวเอง และคล่องแคล่ว กล้าคิดกล้าทำ เวร่าห์ต้องพจญกับความสูญเสีย
 หลายครั้ง ในวัยเด็กพลัดพรากจากวงศ์ตระกูล วัยเริ่มสาว คนรักคือ ฟรานซมาเสียชีวิตลง และ
 เวร่าห์ต้องสูญเสียความสาวแลกับอิสรภาพ เพื่อหลบหนีออกนอกประเทศไปสู่การตั้งถิ่นฐานชีวิตใหม่
 ในประเทศโลกเสรี อย่างไรก็ตาม เวร่าห์ได้พบความสุขในชีวิตได้อยู่กับครอบครัววงศ์ตระกูลผู้
 ฐานะ เปลี่ยนเป็นหญิงสาวผู้ดี มีคนรักและครอบครัวที่อบอุ่น

รูปร่างลักษณะของเวร่าห์ที่ฟรานซารู้สึกคือ หญิงสาวสวย ผมยาวสลวยสีทอง
 เรือนร่างบางระหงกล่าวไว้ว่า

หล่อระหงจนดูบอบบางเกินไปด้วยซ้ำ เมื่อเทียบกับเขา ดูหล่อเเล่กลงถนัดใจ
แม้ส่วนสูงจะเลยไหล่เขาอยู่บ้าง ร่างระหงของหล่อนปลิวตามแรงเหวี่ยงนั้น
กระปริงวงกลมที่สวม หมุนตามจังหวะเหวี่ยง ผมยาวสลวยสีทองอร่ามมีวนตัว
กระจายทางเบื้องหลัง ในหน้ารูปไข่ของหล่อสดชื่น ความสวยงามนั้น คือ สิ่ง
ที่พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานมาเพื่อหล่อนโดยเฉพาะ

(นิมะสีแดง : 54)

เวร่าห์เป็นหญิงสาวชาวตะวันตกที่มีจิตใจอ่อนไหวในเรื่องเพศ เมื่อเธอถูก
ข่มขืน แสดงอาการเจ็บช้ำทั้งร่างกายจิตใจ ต่อความสูญเสีย ทำให้ตัวละครมีความสมจริงที่ผู้อ่าน
เกิดความสงสาร ผู้เขียนเสนออารมณ์ของตัวละครให้ความรู้สึกว่า

"เวร่าห์เดินช้า ๆ ลงจากเรือนไม้หลังนั้น... นางมาร่ำชมองใบหน้าซีดเผือดของ
บุตรสาว ดวงตาคู่นั้นเลื่อนลอยเหมือนคนเปราศจากวิญญาณ เวร่าห์มันริมฝีปาก
แน่นสนิทคล้ายกับว่าหล่อนจะปิดปากไปตลอดชีวิต น้ำตาสองสามหยดอ้อยอิ่งอยู่บนแก้ม
อันรูปชิดนั้น ไม้ยัดตีต่อลมหนาวที่พัดรอบตัว

(นิมะสีแดง : 225)

4. มาร์ธา จากเรื่อง นิมะสีแดง

มาร์ธา เป็นตัวละครประกอบที่มีบทบาทสำคัญเป็นชาวเชครโกสลวาเกีย
ที่ทำงานให้กับองค์กรลับใต้ดิน สามิชื่อจิ้งค์ ทั้งสองถูกส่งมาเป็นคนรับใช้ บ้านผู้นำเยอรมันที่มา
ดูแลชาวเชครโกสลวาเกีย ชื่อกริฟ อานุส ทุลิ่งเกิน จิ้งค์เอาโฆษณาในด้าสลงในอาหาร สั่งหาร
หมู่ครอบครัวของ กริฟ อานุส ตายเกือบหมด เหลือเพียงลูกสาวคนเล็กที่เพิ่งคลอด มาร์ธาพาหนี
และเลี้ยงดูจนทารกนั้นเติบโต ด้วยความรักเพราะนางไม่มีลูก ส่วนจิ้งค์สามิถูกจับ และโดนยิงตาย
มาร์ธามีลักษณะรูปร่างอ้วนแบบหญิงมีอายุ ใจดีมีความเสียสละ อดทน ไม่กลัวความลำบาก และ
รักลูกเลี้ยงเท่าชีวิต มีความรู้เคยเป็นครู เข้าใจธรรมชาติมนุษย์ ไม่เอาเปรียบใคร เมื่อหล่อนหนี
ไปพักอาศัยกับใครได้ช่วยเขาทำงานเต็มที ทุกบ้านเป็นตัวละครฝ่ายดี ตัวสำคัญที่ดำเนินเรื่อง
โดยตลอด

ตัวละครฝ่ายชาย มีดังนี้

1. เพอร์นานโด เป็นตัวละครสำคัญจากเรื่องคลื่นน้ำ

เพอร์นานโดเป็นชายหนุ่มลูกครึ่งเชื้อสายสเปน มีบิดาเป็นนายทหารสเปน มารดาเป็นแมควิส เป็นคนผิวขาว มีอาชีพเป็นนายแพทย์ รูปร่างลักษณะเป็นคนที่มีความเคร่งขรึม อดทนสูง อดทนต่อความยากลำบาก ไม่ชอบใส่เสื้อ ดวงตาสีน้ำตาลจัดคมกริบ และจัดริมฝีปากขอบเข้ม ผิวสีน้ำตาล เพอร์นานโดถูกกลั่นแกล้งจากพี่ชายต่างมารดา ยึดใบประกอบโรคศิลป์ จึงมีชีวิตรอดอย่างสันโดษ อาศัยกระโจมเป็นที่พักไม่ชอบยุ่งกับใคร เขาสนใจ และเล่นการเมืองมาโดยตลอด มีนิสัยรักความยุติธรรมชอบปกป้องคนดี นิสัยทำอะไรจริงจัง เขาแต่งงานกับอวิกา มีบุตร 5 คน ในที่สุดเพื่อเห็นแก่ความสุขของครอบครัว เมื่อเหตุการณ์ร้ายในชีวิตผ่านไประยะหนึ่ง เพอร์นานโดได้กลับมาประกอบอาชีพแพทย์แทนการเล่นการเมือง แต่ร่วมมือเรียกร้องประชาธิปไตย โดยการเขียนหนังสือ

ลักษณะของเพอร์นานโดที่นางนูนาก่อเล่าให้อวิกาเรียนรู้ประวัติชีวิต กล่าวไว้

เพอร์นานโดไม่ได้มีเชื้อสายคนด้อย่างคุณหลุยซา และฮิโตะตาริโอ เธอสืบเชื้อสาย
นายทหารสเปน และแมควิสทางคุณแม่

(คลื่นน้ำ : 457)

บรรยายลักษณะรูปร่างเพอร์นานโด เมื่อเขาถูกตามตัวมาช่วยอวิกาตอนที่
เรือแตก บรรยายไว้

ใบหน้าเขาปกปิดเสียเป็นส่วนใหญ่ ภายใต้นวดเคราที่ขึ้นครึ้ม ผิวขาวท่อนบน
เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลเข้มถึงเข้ม และไรขนบาง ๆ ดวงตาสีน้ำตาลจัดคมกริบ
และดุคั่น

(คลื่นน้ำ : 428)

2. วิรตัส อาดาบวิธ จากเรื่อง ทะเลสาบพระจันทร์

วิรตัส อาดาบวิธ เป็นตัวละครฝ่ายดีตัวสำคัญของเรื่อง วิรตัสเป็นลูกของอันนา กับอันเตอร์ เป็นเด็กที่ประสบชะตากรรม ถูกคอมมิวนิสต์กวาดต้อนจากลิทัวเนียไปอยู่ไซบีเรีย ตั้งแต่เด็กเขาพลัดพรากจากพ่อ ซึ่งไปอยู่อเมริกาตั้งแต่วิรตัสเกิดได้ไม่กี่เดือน เมื่ออพยพไปอยู่ไซบีเรีย เขาต้องจากกับแม่ไปอยู่กับหลวงพ่อบุญคุณ เป็นเด็กหัวดี เรียนเก่ง วิชาที่ 1 จึงได้เรียนดนตรีอยู่กับกองดุริยางค์ทหารในรัสเซีย ชีวิตของวิรตัส ได้ผจญกับความอดอยาก หิวโหย และความลำบากกับสภาพความเป็นอยู่ ตลอดจนความกดดันทางอารมณ์ที่เขาต้องพลัดพรากจากพ่อแม่ครอบครัว จนเขาประสบความสำเร็จเป็นนักดนตรี และวาทยากรที่มีชื่อได้กลับอเมริกาอยู่กับบิดา และพี่สาว เขาไม่ละความพยายามออกตามหาแม่ และมอบบันทึกชีวิตในค่ายกรรมกรไซบีเรียให้สำนักพิมพ์ เขาเป็นคนที่มีบาดแผลทางจิตใจ ลักษณะของคนที่ผ่านมาอุปสรรคปัญหาจนชีวิตสุขสบายก็ลืมอดีตอันโหดร้ายไม่ได้ ความอ่อนไหวทางอารมณ์ นำไปสู่ความเห็นอกเห็นใจคนรักเพื่อนมนุษย์จนก่อตั้งมูลนิธิช่วยเหลือผู้ลี้ภัยการเมือง ลักษณะของวิรตัสเป็นชายหนุ่มรูปงาม สงบขรึม นนวยเต็กหญิง นายช่างกรรมกรเรียกเขาว่า เจ้าชาย นางโรยาวาพูดถึงรูปร่างหน้าตาของวิรตัสว่า

ดูหน้าตาอย่างนี้ มันน่าจะจากราชสำนัก ไม้ใช่เรอะ ขึ้นว่ามันสวยงามเกินกว่าจะเป็นพวกถูกเนรเทศ... นี่แหละกว้าง ๆ แล้วก็ตรงผิวยังซี พ่อเป็นหนุ่มเต็มตัวละก็กลุ้มเนื้อตรงหน้าอกจะขึ้นเป็นแผล

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 176)

ในตอนโต บรรยายลักษณะตัวละครวิรตัสนี้เป็นหนุ่มรูปงาม มีความสามารถทางดนตรี แต่เป็นคนค่อนข้างเศร้าซึม ไม้ร่าเริง

ร่างสูงเพรียว สง่างามของวิรตัสในชุดราตรีสโมสรลีดาสนิท หูกระด่ายขาวตรงหน้า
หล่อขนาดนี้ คือ บุรุษที่ใคร ๆ รู้จักดี ไม้ว่าในอเมริกา แคนาดา หรือยุโรป...
น้องชายคนเล็กของเธอ มีเสน่ห์ของสุภาพบุรุษโดยส่วนตัวจากหน้าตาบุคลิก

ของเขาเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว... เหลือเพียงประการเดียวที่ใครก็แก้ไม่ได้ ความ
หมกมุ่น หมองเศร้าที่เกาะกินใจเขา นั้น รุนแรงไม่เปลี่ยนแปลง

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 429 - 430)

3. หลวงพ่อวินเซนต์ส จากเรื่องทะเลสาบพระจันทร์

หลวงพ่อวินเซนต์ส เป็นบาทหลวงที่ได้รับผลกระทบจากลัทธิคอมมิวนิสต์ ที่ว่า
นิยามในเรื่องศาสนา หลวงพ่อผู้มีเมตตาจิตเป็นหลักยึดเหนี่ยวจิตใจของคนทุกข์ยาก ผู้เขียนสร้าง
หลวงพ่อให้เป็นตัวละครที่มีชีวิต จิตใจ มีทุกข์ มีเกรง มีความสมจริง และแสดงการไม่ละเว้น
แม้แต่พระยังถูกรังแกกดขี่ ไร้แรงงาน และเป็นกรรมกรเหมือนคนทั่วไป ซึ่งหลวงพ่อก็สามารถ
ปรับตัว ปรับสภาพ ตามสถานการณ์ได้อย่างไม่ร้องขอ หลวงพ่อก็มีจิตที่ดี ชอบช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์
และเป็นผู้คิดมองการณ์ไกล ควบคุมอารมณ์ ความรู้สึกได้เป็นอย่างดี ยึดมั่นในความเชื่อทางศาสนา
และมีความมั่นคงทางอารมณ์ กล่าวได้ว่าการเสนอลักษณะตัวละคร หลวงพ่อมีความสมจริงเหมือน
บุรุษทั่วไป

4. แสร้ คอตนิคซ์ หรือนิโรลัส จากเรื่องหิมะสีแดง

แสร้ คอตนิคซ์ หรือนิโรลัส เป็นตัวละครสำคัญของเรื่อง แสร้คอตนิคซ์มีชื่อ
อีกอย่างว่านิโรลัส เขาเป็นชาวเยอรมัน ฐานะร่ำรวย มีอาชีพเป็นตำรวจสากล รูปร่างลักษณะ
เป็นคนสูงใหญ่ หน้าคมเข้ม ไร้หนวด ไร้จันหนา ชอบสูบก่องยาเส้น บุคลิกลักษณะภูมิจาน
มีเหตุผล ฉลาดหลักแหลม มีไหวพริบ มีเสน่ห์สำหรับหญิงสาวมีคนให้ความสนใจมากเพราะชีวิต
เดินทางไปมาต่างประเทศบ่อยครั้งในการทำงานสืบสวนคดีใหญ่ แสร้ คอตนิคซ์ เป็นผู้พาให้เรื่อง
ราวชีวิตของเวร่าที่เปิดเผยจากชีวิตหญิงสาวยากจน ไร้เกียรติ มาสู่ฐานะชีวิตสูงส่ง คือ คุณหญิง
เอมิเลีย ผู้ดีมีสกุลเก่าแก่ของเยอรมัน คอตนิคซ์รักเวร่า และพยายามทำทุกอย่าง พิสูจน์ความจริง
จนในที่สุดเขาและเธอได้แต่งงานกัน มีชีวิตอย่างอบอุ่นเป็นสุข

ลักษณะการสร้างตัวละครสำคัญชายหญิงที่เป็นชาวตะวันตก พบว่า

ลักษณะตัวละครฝ่ายหญิง โดยส่วนใหญ่เป็นชนมีชาติกำเนิดอยู่ในประเทศที่ไว้ช้เป็นฉาก เช่น อังนาชาวลิทัวเนีย เวร่าห์ชาวเยอรมัน มาร์ธาชาวเยอรมัน ในส่วนของตัวละครที่ไม่ได้มีชาติกำเนิดเป็นชาวตะวันตก ได้แก่ อวิกา จากเรื่องคลื่นใต้ฟ้า เป็นตัวละครที่มีเชื้อชาติคนไทย แต่ไปเติบโตอยู่ในอเมริกาตั้งแต่วัยเด็ก ดังนั้นรูปร่าง ลักษณะ ผิวพรรณ หน้าตา จึงเป็นแบบคนเอเชีย ส่วนอุปนิสัยเป็นชาวตะวันตก

ลักษณะความรู้ของตัวละครที่กล่าวถึงเป็นคนมีความรู้สูง มีอาชีพการงานดี ในด้านรูปร่างลักษณะตัวละครที่เป็นชาวตะวันตก รูปร่างลักษณะจะมีผมสีทอง นัยน์ตาสีฟ้า ผิวขาว ในด้านลักษณะนิสัยพบว่า เป็นคนมั่นใจในตนเอง แสดงออกทางความรู้สึกอย่างเปิดเผย เป็นคนมุ่งมั่นรักความก้าวหน้า ฉลาด ไหวพริบปฏิภาณดี เป็นคนที่แสดงออกในความเป็นชาตินิยม รักบ้านเกิดเมืองนอน รักการพาสิทธิเสรีภาพ ตัวละครที่เป็นหญิงชาวตะวันตกโดยกำเนิด เช่น อังนา เวร่าห์ มาร์ธา จะแสดงอุดมการณ์ และมีบทบาทในเรื่องชาตินิยมเด่นชัด ในส่วนตัวละครที่ไม่ได้มีชาติกำเนิดเป็นชาวตะวันตกอย่างอวิกา จะไม่ปรากฏนิสัยรักชาติดังกล่าว ที่แสดงออกมาเด่นชัด นิสัยอวิกาไม่ชอบการเมือง รักสงบ รักครอบครัว อวิกาชอบร้องสามี คือ เฟอร์นันโดที่เลิกเล่นการเมืองมายึดอาชีพทางการแพทย์

กล่าวได้ว่าการสร้างตัวละครฝ่ายหญิงชาวตะวันตก ตัวละครมีลักษณะสมจริง สอดคล้องกับการดำเนินเรื่องที่นำเสนอ

ลักษณะการสร้างตัวละครฝ่ายชายชาวตะวันตก พบว่า ในเรื่องชาติกำเนิด เป็นตัวละครที่มีเชื้อชาติเป็นชาวตะวันตกโดยกำเนิดทุกตัว ได้แก่ เฟอร์นันโด วีโตตัส หลวงพ่อ วินเซนตัส นิโคลัส

ลักษณะการศึกษา ตัวละครส่วนใหญ่ที่นำเสนอมีความรู้สูงสุดทุกตัว มีอาชีพเป็นนายแพทย์ นักดนตรี ตำรวจสากล บาทหลวง

ลักษณะรูปร่าง สร้างได้สมจริงสอดคล้องกับเชื้อชาติ และเป็นชาวตะวันตก คือ รูปร่าง สูงใหญ่ สง่างาม ผิวพรรณขาว หรือออกน้ำตาล "มืด" หน้าตาคมคาย จมูกโด่ง บุคลิกดี

ลักษณะนิสัย เสนอว่าเป็นคนรักชาติในลักษณะชาตินิยม กล่าวแสดงความคิด กล่าวหาญ เข้มแข็ง ฉลาดมีไหวพริบ รักความก้าวหน้า มีความสามารถสูงทุกคนเช่น เป็นแพทย์ ผู้เชี่ยวชาญ เช่น เฟอร์นันโด เป็นวาทยากรที่มีชื่อ เช่น วีโตนีเป็นนายตำรวจมือปราบ เช่น นิโคลัส เป็นบาทหลวงที่มีลักษณะผู้นำ ตัวละครส่วนใหญ่ค่อนข้างสมบูรณ์แบบ คือ รูปสวย การศึกษาก็ มีความสามารถ และมีลักษณะสมจริงสอดคล้องกับเรื่องราวเนื้อหา

ตัวละครที่น่า เสนอในนวนิยายต่างแดนนอกจากจะปรากฏลักษณะตัวละคร แบบเอเชีย อาหรับ และชาวตะวันตกแล้ว ลักษณะตัวละครที่ปรากฏในเรื่องคามาเอนา ยังมี ลักษณะพิเศษเสนอตัวละครแบบชาวเกาะไว้ด้วย ซึ่งลักษณะตัวละครดังกล่าวนี้ พบว่า คล้ายคลึง ตัวละครแบบตะวันตก เนื่องจากตัวละครสำคัญดำเนินชีวิตอยู่ในอเมริกา การศึกษา อาชีพ ลักษณะรูปร่าง ลักษณะนิสัย จึงมีความคล้ายคลึงชาวตะวันตก ตัวละครในเรื่องคามาเอนา ปรากฏรายละเอียดในการสร้างตัวละคร เสนอลักษณะออกมา ดังนี้

ตัวละครสำคัญฝ่ายหญิง มีดังนี้

1. โรซาลีนา จากเรื่องคามาเอนา

โรซาลีนา เป็นบุตรสาวของนักธุรกิจชื่อ โรแบร์ติโนซึ่งเป็นชาวบอร์โดเกส อพยพมาอยู่อเมริกา โรซาลีนาไม่มีมารดาเป็นคนที่แต่งงานได้ไปศึกษาต่อและแต่งงานกับบิดาของเธอ โรซาลีนาสูญเสียมารดาตั้งแต่เล็ก มีป้าออกัสต้าพี่สาวคนโตของบิดาเป็นผู้เลี้ยงดู โรซาลีนาเรียน อยู่โรงเรียนประจำอเมริกาในระดับไฮสกูล

ลักษณะรูปร่าง โรซาลีนาเป็นหญิงสาวรูปร่างบอบบาง มีผิวขาวนวล นัยน์ตา จมูก คิ้ว คาง มีความเหมาะสมจะทำให้เป็นคนสวยงาม

ลักษณะนิสัยของโรซาลีนาเป็นคนช่างคิด ช่างฝัน และเก็บกด ขาดความอบอุ่น เนื่องจากขาดความใกล้ชิดจากพ่อ บิดาเป็นนักธุรกิจมีฐานะร่ำรวยไม่มีเวลาให้กับลูก โรซาลีนา เป็นเจ้าหญิง

เมื่อโรซาลีนาพาพ่อมาพักผ่อนบิณฑาที่เกาะโรมาโก จึงได้พบและแต่งงานกับ อาลิโก เพราะความใกล้ชิด และต้องการมีคนทำให้ความรักความอบอุ่น ความรักของคนทั้งสอง ต้องพบอุปสรรคเพราะโรแบร์ติโนบิดาของโรซาลีนาไม่ถูกกับโรมีมารดาของอาลิโก ในเรื่องของ การกว้านซื้อที่ดินจากชาวเกาะ เพื่อทำธุรกิจ

ด้วยการเสียสละโดยไม่เห็นแก่ฐานะ โรซาลีน่าจึงช่วยอาลิก็้าทำกิจการไร่
ประสบความสำเร็จ และมีชีวิตอย่างเป็นสุขกับลูก 4 คน ที่เกาะโมโรโกต่อมาปัญหาทุกอย่าง
คลี่คลาย โรซาลีน่าได้รับการยกโทษจากพ่อ ทำให้ชีวิตสุขสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ลักษณะรูปร่างของโรซาลีน่าบรรยายผ่านความรู้สึกของ ลอยด์ ซึ่งเป็นผู้จัดการ
ส่วนตัวของบิดา บรรยายว่า

หล่อนเป็นเด็กสาวที่หน้าตาสวยงามน่าทึ่งคนหนึ่งทีเดียว โดยเฉพาะผิวที่ออกนวล
สวยนั้น ตูเนียนและเอียคราวไหมเนื้อดีก็ไม่น่ามี นัยน์ตา จมูก ปาก คิ้ว คาง และ
รูปหน้าเพรียว ๆ ก็อีกข้างรับกันเหมาะสมจะนัก หล่อนยังเอาความแบบบางของ
มารดาเข้าไว้ในตัวจนเรามองที่ไรจคอาก็จะร้อนอ่อน เวทนา อยากสงเคราะห์
ทำแทนหน้าให้รำไรม

(คามาเอนา : 118)

2. รมมี เป็นตัวประกอบสำคัญที่มีบทบาทต่อการดำเนินเรื่อง คามาเอนา

รมมี เป็นหญิงลูกสาวผู้นำของเกาะโมโรโก เชื้อสายฮาวาเอียน รมมี
เป็นหญิงสาวสวย มีความรู้และชาตินิยม รักชีวิตแบบความเป็นอยู่ดั้งเดิม รมมีปลูกฝังเด็กชาวเกาะ
ให้รักธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และช่วยสอนหนังสือให้ รมมีมีบุตร 2 คน คือ อาลิก็้า และเลอลานี
เธอต่อสู้และชักจูงชาวเกาะต่อต้านการก่อสร้างของนักธุรกิจที่จะทำเกาะเป็นสถานที่ตากอากาศ
โรงแรมนามโรแบร์ติโน รมมีทำทุกวิถีทางที่จะรักษาเกาะให้คงสภาพธรรมชาติดูดีและกระทำ
ได้สำเร็จ ความเก่ง และความอดทนความสานึกในสายเลือด รมมีแสดงความเป็นผู้นำจนคน
บนเกาะยอมรับเป็นหญิงที่ขยัน มีความคิดสร้างสรรค์ และทำเพื่อรักษาผืนดินให้คงสภาพ ธรรมชาติ
สิ่งแวดล้อมเหมือนบรรพบุรุษที่ก่อตั้งมา ทำให้ชีวิตชาวเกาะอยู่อย่างสุขสงบ เธออยากให้เห็นดิน
ทุกตารางนิ้วเป็นของคามาเอนาคนของแผ่นดิน

รูปร่างลักษณะของรมมีเป็นหญิงสวยงาม มั่นใจในตนเอง เข้มแข็งอดทน
แก้ไขปัญหและช่างคิดสร้างสรรค์ มีความรู้รมมีเคยเป็นครูจบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย
บุคลิกลักษณะความคิดนิสัยของรมมีที่คนทั่วไปพบเห็น คือ ผู้หญิงเก่งสวยงาม

หมอเดวิดเป็นเพื่อนกับครอบครัวของโรมมี เวลาที่เขามาตรวจรักษากันไข้ โรคเรื้อรังที่เกาะฮาวาย เขาจะเสวยมาเยี่ยมครอบครัวของโรมมี ภาพของโรมมีที่เดวิดเห็นทุกครั้ง คือ ผู้หญิงเก่ง สวยงาม ฉลาด และรักธรรมชาติ บรรยายความรู้สึกที่พบโรมมีว่า

เมื่อไหร่ ๆ โรมมีก็ยังสวยงาม ไม่ผิดเมื่อครั้งที่หล่อยังเป็นสาวโสด และลูกเต๋ายังไม่โตเกือบจะเข้าวัยรุ่นอย่างนี้ ผิวสีน้ำตาลอ่อนจนเห็นเป็นนวล ดูนุ่มเนียนในความรู้สึกเขาเสียเหลือเกิน ทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นตัวยหล่อยังสวยงาม น่าพิศ
ในความรู้สึกเขาไม่วาย

(คามาเอน่า : 21)

ตัวละครสำคัญฝ่ายชาย มีดังนี้

1. อาลีก้า จากเรื่องคามาเอน่า

อาลีก้าเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญของเรื่อง อาลีก้าเป็นชายหนุ่มรูปร่างหน้าตา
คมคาย เป็นชาวฮาวายเชื้อสายกานากาเกิด จึงรักธรรมชาติผืนดิน ทะเล ท้องฟ้า ด้วยชีวิตเติบโตมา
อยู่กับธรรมชาติบนเกาะเล็ก ของโรมโลก อาลีก้าเก่งในการจับสัตว์น้ำ เขาหาปลา ปลุกผักผลไม้
เลี้ยงครอบครัว ตามวิธีการของบรรพบุรุษ และพัฒนาพื้นที่ผสมกับความรู้ในวิทยาการใหม่ ๆ จาก
การศึกษา ทำให้ประสบผลด้านการเกษตรยิ่งขึ้น อาลีก้าเป็นคนผิวดำ จริงจัง มุ่งมั่น รักความถูกต้อง
เขาต่อต้านพวกของโรแบร์ติโนที่จะสร้างพื้นที่ของหมู่เกาะให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว การต่อต้านเป็น
ผลสำเร็จ เขารักษาพื้นที่สิ่งแวดล้อมไว้ได้ โดยชักชวนชาวเกาะประท้วง อาลีก้ารักโรซาลิน่า
ลูกสาวโรแบร์ติโน และใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน จนมีลูก 4 คน อาลีก้าเป็นคนที่มุมานะต่อสู้ เขาสร้าง
ฐานะจนเป็นปึกแผ่น และไม่ทำให้โรซาลิน่าผิดหวัง อาลีก้าจึงชนะใจทุกคนด้วยความดี มีน้ำใจ
และความตั้งใจจริง

รูปร่างลักษณะของอาลีก้าที่โรซาลิน่า และคนทั่วไปบนเกาะพบเห็นคือ ชายหนุ่ม
ที่หน้าดี ผมหักศก เนื้อตัวเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ แข็งแรงสมเป็นชาวเกาะ โรซาลิน่าบรรยายลักษณะ
อาลีก้าเมื่อพบหน้าว่า

หล่อนจึงเอื้อมมือไปจับหน้าผากของเขว ำบหน้าที่ได้รูปรังดงาม หน้าผากกว้างผม
หยักศกสลาย สีดำสนิทเป็นมันระยับ นัยน์ตาคมกริบ สีเข้มจัด จมูกโด่ง สันตรง และ
ริมฝีปากเม้มสนิทผิวกายเป็นสีแทนไปทั้งตัว ดูจะออกสีทองแดง เมื่อถูกแสงอาทิตย์
กลมเลี้ยวด้วยซ้ำ ทั้งเนื้อทั้งตัวเขามีเพียงเสื้อยืดสีขาวสะอาด กางเกงยีนส์เก่า ๆ
และรองเท้าบูทสำหรับขี่ม้า เขาเป็นหนุ่มวัยรุ่นที่คงจะแก่กว่าหล่อนไม่กี่ปีหรอกแต่
แขนแขนเนื้อตัวเขาสูงใหญ่

(คามาเอนา : 164)

ในด้านอุปนิสัย อาลิกำเป็นคนรักครอบครัว เป็นผู้ชายที่รับผิดชอบ กล่าวหาญ
และมีเลือนักสู้ รักธรรมชาติ ไม่ชอบำทำครเอาเบรียบ เขาจึงกล้าที่จะต่อสู้กับนายทุน นักธุรกิจ
ที่จะมาซื้อที่ดินบนเกาะเพื่อสร้างสถานที่พักตากอากาศ และโรงแรมลักษณะนิสัย อาลิกำได้บอก
โรชาลีนาให้รู้จักชีวิตของเขา ทำให้เห็นลักษณะของลูกผู้ชายที่ต่อสู้ และรับผิดชอบ กล่าวว่ำ

ผมรู้สึกว่ำตัวเองเป็นผู้ใหญ่เกินตัวรู้สึกตัวเองจะต้องเป็นลูกผู้ชายจริง ๆ แข็งแรง
ไม่เอาไหนไม่ได้ เพราะมีผู้หญิงตั้งสองคนจะรับผิดชอบ ผมจะไม่ยอมำทำครมาทำาให้
แม่เดือดร้อนเป็นอันขาด

(คามาเอนา : 554)

2. โรแบร์ติโน อาโรซเรส จากเรื่องคามาเอนา

โรแบร์ติโน อาโรซเรส เป็นตัวละครประกอบเรื่องที่น่าสนใจความเปลี่ยนแปลง
ในด้านธุรกิจมาสู่ชนชาวเกาะฮาวายเอียน เขาเป็นผู้มีความสามารถในการเชิงธุรกิจสูง โรแบร์ติโน
มีฐานะร่ำรวยเป็นพ่อม้าย มีลูกสาย 1 คน นามโรชาลีนา ด้วยการมุ่งมั่นจะเอาชนะในทางธุรกิจ
จนเป็นคนร่ำรวยอ้อมเห็นแก่ผลประโยชน์ ดูถูกคนที่ด้อยกว่า ขาดน้ำใจ และชอบเอาชนะ
เจ้าอารมณ์ เชื้อมั่นในตนเอง ชอบำใช้อำนาจ โรแบร์ติโน ต้องประสบปัญหาเรื่องที่ดินบนเกาะ
จนไม่สามารถสร้างงานในเชิงธุรกิจได้ตามตั้งใจ เป็นศัตรูคู่แค้นกับโรมี หญิงผู้นำชาวเกาะ
ฮาวายเอียน จนในที่สุดลูกสาวหนีมาอยู่กับอาลิกำบุตรชายของโรมีผู้เป็นศัตรู เขาโกรธตัดพ้อตัดลูก
และยิ่งมูมานะทางานหนักขึ้น จนล้มป่วยเป็นอัมพาตนั่งรถเข็นานที่สุด เรื่องทุกอย่างจึงสงบเรียบร้อย

เพราะทุกคนได้มีทายาทมาเชื่อมความสัมพันธ์ความรักในลูกหลานทำให้ชีวิตแต่ละคนสุขสงบ และ
เข้าใจกัน

กล่าวถึงลักษณะของโรแบร์ติโน ผ่านการบอกเล่าของเดวิดว่า

โรแบร์ติโน อาโรเชร์ส เป็นพวกบอร์ตุเกส แต่มีเมียเป็นผู้หญิงตะวันออก ผู้หญิงคนนั้น
เป็นอัมพาต เพราะอุบัติเหตุ พุดไม่ได้ ต้องนั่งเก้าอี้เข็นตลอดเวลา นี่เขาเพิ่งเสียเมีย
ไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ เขามีลูกสาวคนเดียว เวลาที่พี่สาวคนโตช่วยดูแลนิสัยที่รู้มาเจ้าอารมณ์
หงุดหงิดง่าย ค่ำเป็นโพลบ เขายังหาเมียใหม่ไม่ได้ แต่เรื่องงานเขาเป็นวิศวกร เป็น
สถาปนิก เป็นอะไรหลายอย่าง ชีวิตทางธุรกิจเขาประสบความสำเร็จ

(คามาเอนา : 63)

การสร้างตัวละครที่เป็นชาวเกาะ

จากลักษณะตัวละครดังกล่าว พบว่า โรมาโก สุวรรณ สร้างตัวละครสำคัญชาย
หญิง ๖ ที่มีรูปร่าง ลักษณะ และความคิด การกระทำที่เป็นชาวเกาะเสนอออกมา มีความชัดเจน
สอดคล้องกับบรรยากาศ และเหตุการณ์ในเรื่อง เช่น บอกชาติกำเนิดที่มาของตัวละครว่าเป็นชาว
ฮาเวอเียน ซึ่งเป็นชนชาวเกาะที่มีเชื้อสายเดียวกับพวกเกาะฮาวาย มีอาชีพแบบชาวเกาะดั้งเดิม
นั่นคือ การจับปลา และเพาะปลูก

ลักษณะรูปร่าง เสนอว่าตัวละครฝ่ายชายเป็นคนร่างกายสูงใหญ่ ผิวสีแทน ผมหยิก
เนื้อตัวมีมัดกล้ามเนื้อแข็งแรง นัยน์คม จมูกโด่ง ตัวละครชายไม่นิยมใส่เสื้อ

ในลักษณะของตัวละครฝ่ายหญิง เสนอว่ามีผิวสีน้ำตาล ใบหน้าสวยงามคมเข้ม
นิยมใส่ชุดพื้นเมืองเรียกว่า เสื้ออูมู มีดอกและสีสดใส นิยมทัดดอกไม้บนศีรษะ และสวมพวงมาลัย
ตามคอ และข้อมือ

ในด้านลักษณะนิสัยชาวเกาะทั้งชายหญิงเป็นคนรักธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ไม่นิยมวัตถุ
ที่เป็นการก่อสร้างแบบสมัยใหม่ พอใจกับการดำรงชีวิต แบบบรรพบุรุษดั้งเดิม เป็นคนรอบอ้อมอารี
รักและหวงแหนธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ทานหากินไปวันหนึ่ง ๆ ไม่โลภ และไม่ชอบสังคม ชอบชีวิต
สงบเรียบง่าย

กล่าวได้ว่าการสร้างตัวละคร โสภาค สุวรรณ เสนอลักษณะนิสัย รูปร่าง การแสดงออกของตัวละครที่เป็นธรรมชาติ มีความเหมาะสมกับเรื่องราว และฉาก มีความสมจริง

จากการศึกษาลักษณะการสร้างตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายต่างแดน ดังกล่าวพบลักษณะภาพรวมปรากฏออกมาสรุปได้ดังนี้

1. ด้านการศึกษา พบว่าตัวละครในนวนิยายต่างแดนทุกเรื่อง ตัวละครสำคัญชายหญิง ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาชั้นสูง ระดับปริญญาตรี ไม่มีตัวละครสำคัญตัวใดไม่มีความรู้ในบางเรื่องที่เป็นฉากอาหรับ แม้ว่าวัฒนธรรมประเพณีจะไม่นิยมให้สตรีได้รับการศึกษา แต่โสภาค สุวรรณ ได้เสนอว่าตัวละครสำคัญของเธอฝ่ายหญิงได้เรียนหนังสือตามเกณฑ์กำหนดและรักษาการศึกษาเพิ่มเติมโดยมีครูมาสอนที่บ้าน เช่น ยามีด้า นาบิลลา โสภาค สุวรรณ มุ่งเสนอให้เห็นความสำคัญของการศึกษา จึงกำหนดให้ตัวละครสำคัญชายหญิงมีการศึกษาทั้งหมด

นอกจากการศึกษาแล้วพบว่า ความรู้ความสามารถพิเศษของตัวละครบางตัว โสภาค สุวรรณ เสนอไว้ด้วย เช่น นาฏศิลป์ ดนตรี กีฬาพื้นเมือง ความรู้ทางภาษาต่างประเทศ ฯลฯ เช่น

ลิลลี่มีความสามารถพิเศษทางการเขียน ยามีด้า มีความสามารถพิเศษด้านนาฏศิลป์ เต้นระบำพื้นเมือง และชงชาได้เชี่ยวชาญ

นาบิลลา และเอียริส มีความสามารถพิเศษด้านวาดรูป มิเชลล์ อวิกา มีความสามารถด้านดนตรี ภาษาต่างประเทศ

โรชาลีนา มีความสามารถด้านการเดินบัลเล่ต์

คิชฮัน และราเชนตรา มีความสามารถในการแสดงพื้นเมือง การสู้รบบนหลังม้า

กล่าวได้ว่าการกำหนดลักษณะตัวละคร โสภาค สุวรรณ เสนอตัวละครที่มีความรู้ ความสามารถเป็นสำคัญในนวนิยายต่างแดนของเธอ

ตัวอย่างการเสนอความสามารถพิเศษของตัวละคร อวิกาในเรื่อง กลิ่นได้นำสามารถเล่นดนตรีได้หลายอย่าง เช่น ปิอาโน กล่าวไว้ว่า

อวิกาพรมนิ้วเรียวยาวดูล้ำเทียน เสียงปิอาโนราคาแพงกังวานกระหึ่มขึ้น เพลงต่าง ๆ

เหมือนจะฝังตัวในสมองของหล่อน เพลงแล้วเพลงเล่า อวิกาเล่นได้ไม่มีพลาด

สามีด้านเรื่องพรสรวง มีความสามารถด้านนาฏศิลป์ คนตรี เสนอว่า

"ท่านอย่าทรงงาให้ฉันเรียนคนตรี ระบายพื้นเมือง"

คนพูดขยับค้ำดันพลางลุกขึ้นยืน ร่างโพร่งระหงขยับเท้าไปบนพรม ค่อยข้างแรงเป็น
จังหวะ แล้วปรบมือรับรอยยิ้มกระจายเต็มหน้า ฉันจะเดิน เกวตราถวายเป็นงาน
ด้วยค่ะ

(พรสรวง : 206)

2. ด้านอาชีพ ตัวละครสำคัญของนวนิยายต่างแดนเป็นคนมีการศึกษา ดังนั้น
ลักษณะหน้าที่การงาน อาชีพของตัวละครส่วนใหญ่เป็นอาชีพที่มีเกียรติ ทางานระดับสูง ๆ อาชีพที่
พบในการนำเสนอตัวละคร ด้านอาชีพการงาน

อาชีพแพทย์ พบมากที่สุดในตัวละครสำคัญทั้งชายและหญิง เช่น นายแพทย์กิริณ
จากเรื่องเจ้าทะเลทราย นายแพทย์เฟอร์นันโดจากเรื่องคลื่นใต้ฟ้า นายแพทย์ซาริฟจากเรื่อง
ฟ้าจรดทราย นายแพทย์ชไนเดอร์ นายแพทย์อุมาจากเรื่องพบกันใต้ดวงดาว แพทย์หญิงเอมิลา
จากเรื่องความลับบนแหลมไซไน แพทย์หญิงอันนาเบลจากเรื่องเจ้าทะเลทราย เป็นต้น

อาชีพที่กล่าวถึงรองลงมา คือ อาชีพทางดนตรี ได้แก่ เวย์น จากเรื่อง
หิมะสีแดง ฟรานซิน และวิโด้ตัสจากเรื่องทะเลสาบพระจันทร์ อาชีพที่กล่าวถึงของตัวละครอีก
ด้านหนึ่งคือ อาชีพนักการทูต อาทิเช่น เบอร์นาร์จากเรื่องพรสรวง นอกจากนี้มีอาชีพอื่น ๆ
อีกประปราย เช่น อาชีพทหาร ตำรวจ ได้แก่ อัซซาร์ นายตำรวจจากเรื่องความลับบนแหลมไซไน
ซาริฟจากเรื่องฟ้าจรดทราย นิโกลัสจากเรื่องหิมะสีแดง เป็นต้น

จากอาชีพดังกล่าวพบว่า บรรยายได้ละเอียดสมจริงทุกเรื่อง สอดคล้องกับ
เนื้อเรื่อง และเหตุการณ์

3. ลักษณะนิสัย นวนิยายต่างแดนเป็นเรื่องราวที่มีฉาก และเหตุการณ์ต่าง
ประเทศดำเนินเรื่องลักษณะของตัวละครที่มักบ่งบอกสภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมประเพณี
วัฒนธรรมของชาตินั้น ๆ เพื่อให้เรื่องราวสมจริง มีความสอดคล้องกับเนื้อหา ลักษณะนิสัยตัวละคร
มีความสมจริงตามธรรมชาติ ตัวละครสำคัญ พบว่า ลักษณะนิสัยมีความรัก ความโลภ ความหลง

โรธแค้น อ่อนโยน เป็นคุณสมบัติของตัวละคร เช่น ตัวละครที่เป็นชาวอาหรับ จะมีลักษณะนิสัย
 คุตั่น โหดร้าย และอารมณ์รักแรงเกลียดแรง เช่น แคซฟิยานในเรื่อง ฟัจรดทราย ตัวละคร
 วนแถบเอเชีย ลักษณะนิสัยนุ่มนวลอ่อนโยน มีอารมณ์รัก เกลียด ไม่ร้อนแรง การแสดงออกของ
 ตัวละครบ่งบอกลักษณะนิสัยความคิด ตามเชื้อชาติ และวัฒนธรรมที่หล่อหลอม เช่น เอละวิน
 วนเรื่อง น้ำคำ แสดงนิสัยเสียสละ และยอมรับในความผิดที่ประพาดตัวมีลูกโดยไม่ได้แต่งงาน
 ไม่ยอมผูกมัดเลโอนาร์ด วนทางตรงกันข้ามลักษณะนิสัยแบบชาวยุโรป คือ การแสดงออกของ
 อารมณ์อย่างเปิดเผยในเรื่องความรัก ความหลง ความโกรธ เกลียด เช่น จูเลียนเรื่องน้ำคำ
 เวอร์วานเรื่องหิมะสีแดง

การสร้างตัวละครของ ใโสภาค สุวรรณ พบว่า ส่วนใหญ่ตัวละครมีลักษณะ
 นิสัยแบบผสมผสาน เนื่องจากตัวละครที่ผู้เขียนกำหนดแต่ละเรื่อง ส่วนใหญ่เป็นลูกครึ่ง หรือ
 ตัวละครสำคัญของเรื่องได้แต่งงานกับคนต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ จุดนี้เป็นเหตุให้ลักษณะนิสัยตัวละคร
 ที่แสดงพฤติกรรมออกมามีลักษณะประสมประสาน อ่านแล้วไม่รู้สึกรู้สีกแตกต่าง หรือขัดแย้ง เพราะ
 ใโสภาค สุวรรณ บอกพื้นฐานลักษณะที่มาของตัวละครไว้อย่างละเอียด

ลักษณะการผสมผสานตัวละครสำคัญที่พบจากการศึกษาหลายคน อาทิเช่น
 เรื่อง โกอปี ลิลลี่ ลูกผสมจีนอเมริกัน กับโยบล่าช่านชาวทะเลทราย เรื่องฟัจรดทราย มิเชลล์
 ลูกผสมเอเชียกับฝรั่งเศสกับชาวอาหรับ เรื่องเจ้าทะเลทราย นาเกลากับกีรินลูกผสมไทย
 อเมริกัน เรื่องความลับบนแหลมไซโน เอมิลาลูกครึ่งฟิลิปปินส์อังกฤษ กับอาจารย์ชาวอาหรับ
 เป็นต้น การเชื่อมโยงเกี่ยวพันทางเชื้อชาติทำให้ลักษณะนิสัยตัวละครที่แสดงออกมีความสมจริง
 ไม่ขัดแย้งความรู้สึกของผู้อ่าน นับเป็นการสร้างลักษณะตัวละครที่เป็นเอกลักษณ์ของ ใโสภาค สุวรรณ

4. การตั้งชื่อตัวละคร การตั้งชื่อตัวละครในนวนิยายต่างแดน มีความแตกต่าง
 จากนวนิยายโดยทั่วไปในด้านภาษา กล่าวคือ ชื่อของตัวละครเรื่องหนึ่ง ๆ นั้น ตั้งแต่ตัวเองถึง
 ตัวประกอบจากนวนิยายต่างแดนทั้ง 12 เรื่อง ใโสภาค สุวรรณ ใช้ภาษาท้องถิ่นของชาตินั้น ๆ
 โดยตั้งชื่อให้สอดคล้องกับฉาก และเนื้อเรื่องที่เป็นสถานที่เกิดเหตุการณ์ นวนิยายที่ใช้ฉากอาหรับ
 เช่น ฟัจรดทราย เจ้าทะเลทราย พรสรวง โกอปี จะตั้งชื่อแบบอาหรับ เช่น ชารีฟ ยัซซาร์
 ฮามีด้า บาสีต้า โยบล่า ช่าน เซริฟฟา ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับจีน ชื่อเหลียงหวัง เจียจิ้ง เรื่อง
 ฟิลิปปินส์ที่เป็นอิสลาม ชื่อ รอฮิม ซาครี ดาครียา เรื่องเกี่ยวกับพม่า ชื่อ เอละวิน อันลัส ใโส

ขุนต้น เรื่องเกี่ยวกับอังกฤษ อเมริกาชื่อ วินตัน โจ ชื่อตัวละครตั้งตามชาติกำเนิดของตัวละคร กล่าวได้ว่า การตั้งชื่อให้ความรู้ทางภาษาแก่ผู้อ่าน และยังเห็นความพิถีพิถัน รอบคอบละเอียด ต่องานเขียน เป็นการใช้สัญลักษณ์ และแสดงการรู้จักจริงของผู้เขียน ทำให้อ่านแล้วเกิดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด จินตนาการรูปลักษณะ ตัวละครได้ ความสมจริง ในด้านการตั้งชื่อ เป็นส่วน เสริมให้นวนิยายต่างแดนน่าให้คุณค่า ความรู้ ความบันเทิง อย่างครบครัน

อย่างไรก็ตามลักษณะของการสร้างตัวละคร จากองค์ประกอบความรู้การศึกษา อาชีพ รูปร่างลักษณะ และการตั้งชื่อ นับเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เห็นภาพตัวละครได้อย่างชัดเจน ได้เห็นความสมจริง แต่ส่วนสำคัญอีกประการหนึ่งของกลวิธีสร้างตัวละครนวนิยายต่างแดน คือ พฤติกรรม การแสดงออกที่ปรากฏ ที่มีส่วนสร้างเสริมให้นวนิยายนั้น ๆ มีอรรถรสที่สมบูรณ์ พฤติกรรมของตัวละครทุกตัว ตั้งแต่ตัวเองถึงตัวประกอบ มีส่วนเสริมเรื่องให้เข้มข้น เร้าใจ หรือสนุกสนานเพลิดเพลิน หรือสงสาร เห็นใจ หรือนำไปสู่การเป็นแบบอย่างแก่ผู้อ่าน หรือนำไปสู่การเปรียบเทียบให้เห็นคิด คติในการดำเนินชีวิต ดังคำกล่าวที่ว่า ดั่งหนังคู่ละครแล้วย้อนดูตัว นวนิยายก็เช่นกัน

นอกจากนวนิยายจะบ่งบอกลักษณะของตัวละครที่ดำเนินบทบาทตามรายละเอียด เหตุการณ์ของเรื่องแล้ว ลักษณะการสร้างตัวละครที่สมจริง และมีรูปแบบเฉพาะตัวที่ได้เสนอ แล้วนั้นในด้านกลวิธีสร้างตัวละครให้ผู้อ่านได้รู้จักตัวละครอย่างละเอียดถี่ถ้วน พบว่ากลวิธีที่ ไรสภาค สุวรรณ นำมาใช้มีหลายวิธี ดังนี้

1. ผู้เขียนใช้การบรรยายให้ผู้อ่านรู้จักตัวละคร

กลวิธีนี้ ไรสภาค สุวรรณ จะใช้กับตัวละครสำคัญเป็นส่วนใหญ่ การบรรยายนั้น โดยส่วนใหญ่จะเป็นการบรรยายตัวละครให้เห็นรูปร่างลักษณะนิสัย ผ่านความรู้สึกของตัวละครอื่น มากกว่าผู้เขียนจะบรรยายเอง กลวิธีนี้ทำให้ได้รู้จักตัวละครอย่างละเอียดชัดเจน ดังเช่น โรแบร์ คุร์กของแซฟิยา กล่าวถึงลักษณะและอาชีพเกี่ยวกับเรื่องราวรายละเอียดของซาริฟาห์มิเชลส์รู้จัก ว่าเป็นนายทหาร และนายแพทย์ในคน ๆ เดียวกัน บรรยายว่า

ผมรู้ว่าเขาเป็นนายแพทย์ จบจากอเมริกาและอังกฤษ แต่ทำหน้าที่ราชองครักษ์
ใกล้ชิดพระองค์ เป็นพระญาติขององค์อาหมัดด้วย เจ้าหญิงมารดาของนายพันเอก
คนนี้สมรสกับกรมวังคนก่อน ลูกจึงเป็นเพียงคนธรรมดา ดินะมีทั้งแพทย์ และทหาร
อยู่ในคน ๆ เดียวกัน

(ฟ้าจรดทราย : 106)

บรรยายลักษณะนิสัยบุคลิกของมิเชลล์ว่าเป็นคนมีความสามารถ และเสน่ห์
ผ่านความรู้สึก มารดาของแซฟิยาว่า

เขาว่ามิเชลล์สอนดีเหลือเกินใจเย็น และฉลาด พูดให้เด็กเข้าใจ พ่อของเจ้า
เขาพูดกับแม่ว่า เพื่อนคนนี้ของลูกเป็นคนสวยประหลาด สงบเสงี่ยมก็จริง แต่ดวงตา
มีเสน่ห์รุนแรงเหลือเกิน ขนาดเขาอายุมากแล้วยังอดจ้องสันทานวามหวิวมาได้
ทั้งผู้หญิงคนนี้มีสง่าราศี รูปทรงงามไม่มีที่ติ

(ฟ้าจรดทราย : 97)

บรรยายรูปร่างของลิลลี่ ผ่านความรู้สึกของเจียจิ้งคนรับใช้ในบ้าน ทำให้เห็น
ลักษณะหน้าลิลลี่เป็นลูกครึ่งที่น่ารัก ดวงตาไม่เล็กเรียว จมูกโด่ง ผมสีน้ำตาล บรรยายว่า

เจียจิ้งมองหน้าเรียวขาวสะอาดนึ่ง ๆ ผิวห่อนขาวผ่องเกลี้ยงเกลา และไม่ออก
สีเหลืองอย่างคนจีนแท้ ๆ แม้ผมเผ้าก็ไม่เป็นสีดำสนิท เปียยาวที่ฟิเลี้ยงดักไวจน
ติงเปรี๊ยะสองข้าง และยาวถึงกลางหลังก็เป็นสีน้ำตาลเข้มหาได้ดำสนิททีเดียวไม่
เนียนตาทั้งคู่กลมรี แต่รูปตาจะค่อนข้างเรียว แต่ไม่เล็กต้อยอย่างผู้หญิงจีน แท้จริง
นั้นแหละ ห่อนมีเนียนตาที่ค่อนข้างโรตน่ารัก และมีสีเดียวกับผม ส่วนจมูกโด่งสวยนั้น
ได้มาจากบิดาแน่ ๆ ส่วนที่เหมือนมารดาก็คือริมฝีปากอัมเต็ม ออกสีชมพูเรื่อ ตาม
ธรรมชาติคู่กันนั่นเอง

(รักปี : 9)

บรรยายให้รู้จักตัวละคร บันสีจากเรื่องน้ำคำว่าเป็นหญิงสวยงามผิวขาว
ดาร์ต แต่งกายแบบชาวเผ่าได้เหมาะสมเจาะสวยงาม ผ่านความรู้สึกของเลโอนาร์ต เมื่อพบเห็น
ครั้งแรกที่โรงพยาบาลน้ำคำ ทำให้เห็นลักษณะตัวละครอย่างชัดเจนว่า

เขากำลังนึกถึงผู้หญิงคนที่ขึ้นบันสี นักเรียนพยาบาลรุ่นแรกของลุงกอร์ดอนและลุงอาดัม
เลโอนาร์ตยอมรับว่าหล่อนเป็นคนสวยมากอยู่ ผิวหล่อนขาวผ่อง แทบจะไม่ปรากฏฝีใ
บาด ใด ๆ ถึงจะเป็นแม่ของลูกชายวัยเดียวกับเขา บันสีก็ยังดูสวยงามเหมือนหญิงสาววัยรุ่น
นับแต่หล่อนสองชั้น ค่อนข้างโรต ผมหาว ๆ นั้นมนไว้เป็นประจำ หล่อนชอบเหน็บมะลิ
หรือกุหลาบไว้ที่เรือนผม

(น้ำคำ : 39)

2. เสนอตัวละครโดยใช้บทสนทนา

บทสนทนายาระหว่างตัวละครทำให้เห็นลักษณะนิสัย รูปร่าง กริยาที่เห็น ควม
รู้สึกนึกคิดของตัวละครในเรื่องนั้น ๆ กลวิธีนี้ โสภาค สุวรรณ ได้นำมาใช้นวนิยายต่างแดน
เป็นการช่วยให้ผู้อ่านเห็นและรู้จักตัวละคร ดังเช่น บันสีสนทนากับหมออาดัมถึงชีวิตครอบครัวที่
ประสบปัญหา เนื่องจากสามีเล่นการพนัน และบทสนทนาทำให้รู้ว่าเป็นคนที่เปิดเผย และ
พยายามที่จะทำให้ชีวิตครอบครัวดีขึ้น แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ บทสนทนาทำให้มองเห็นลักษณะนิสัย
บันสี ในเรื่องน้ำคำ ดังนี้

"เรอลงไปเล่นกับเขาทำไมล่ะ" อาดั้มถามอย่างแปลกใจ

"ฉันพยายามทุกทางที่จะคุมหมอ คิดว่าถ้าฉันลงเล่นด้วย บางทีจะค่อย ๆ ชักพาให้เข
กลับบ้านกลับช่อง แต่ยิ่งฉันเล่นได้เท่าไร เขาก็ยิ่งสนุกเท่านั้น ผลสุดท้ายมันก็ลง
เอยทั้งเขาและฉันออกจากบ้านไปเล่นไพ่ บ้านช่องลูกได้ไม่ต้องนึกถึง ฉันพยายาม
ที่จะรังชีวิตแต่งงานไม่ให้พังแต่มันก็เหลือทนจริง ๆ"

(น้ำคำ : 51)

ในเรื่องฟ้าจรดทราย บทสนทนาระหว่างแคชฟิยา กับมิเชลส์ทำให้รู้ ว่าแคชฟิยา ไม่ชอบชนบประเพณีอาหรับทำให้ผู้ชายมีภรรยาหลายคน แคชฟิยาพอใจในการมีครอบครัวแบบเดี่ยว เมียเดี่ยว เพราะนิสัยเธอจึง หึง บทสนทนาเสนอลักษณะตัวละคร ดังนี้

"ฉันอยากแต่งงานกับคนจน แต่มีความรู้ เราจะได้เป็นของกันคนเดียว"

"แต่ศาสนาอนุญาตให้มีถึงสี่"

"นั่นแหละ แต่ความหึงหวงย่อมมีอำนาจที่สุด"

"ฉันอยากจะถูกทรีหึงของเธอนะมากแค่ไหน" มิเชลส์หัวเราะเมื่อกล่าวจบ

"ฉันบอกเธอได้คำเดียวนะมิเชลส์ ฉันจะไม่ยอมมีสภาพชีวิตอย่างแม่เป็นอันขาด"

(ฟ้าจรดทราย : 62)

บทสนทนาของกีรินกับซาลา ที่กล่าวได้ตอบในเรื่องเจ้าหญิงนาบิลลา ผู้ที่กีรินหลงรัก บอกให้รู้ถึงการเป็นคนเสียสละ ยกย่องให้เกียรติผู้หญิงอันเป็นที่รัก และแสดงมโนธรรมอย่างสูงของผู้ชายที่ไม่ทำลายศักดิ์ศรี กล่าวดังนี้

"ผมรู้ว่าคุณหมอกับเจ้าหญิงมีความเข้าใจต่อกันอย่างลึกซึ้ง ถ้าคุณหมอได้เห็นกับตากับมาจอย่างนี้แล้ว จะได้ทราบบ้าง"

"คุณกลัวว่าจะเกิดเรื่องชั่วร้ายประวัติน่าสตรขึ้นขึ้น"

"ผมเป็นห่วง"

"อย่าห่วงไปเลยคุณ ผมไม่มีวันทำลายคนที่ผมรักหรอก แล้วเจ้าหญิงท่านก็ทรงเป็นสุภาพรดีเต็มพระองค์ เราอาจจะรักกันอย่างไม่มีใครคิดว่าใครจะรักกันได้รวดเร็วขนาดนี้ แต่เราสองคนก็รู้หน้าที่ของแต่ละคน"

"อินชาอัลลาห์ ขอให้คุณหมอโชคดีนะครับ"

(ฟ้าทะเลทราย : 668)

การเสนอบทบาทและเรื่องราวของคาร์รอฟนายทหารหน่วยพิเศษของรัสเซีย
โรสภาค สุวรรณ ำชีพทสนทนาของตัวละคร บรรยายรูปร่างลักษณะดังที่พราณภรรยาประวัติ
ของคาร์รอฟ ำหือเล็กซิสเพื่อนผู้ร่วมอุดมการณ์ฟังถึงตัวคาร์รอฟว่า

"คาร์รอฟไอ้ตัวโกง" พราณชตอบ

"ฉันเห็นชัดว่ามันแต่งเครื่องแบบร้อยโท"

"ให้ยมและเด็ดขาดปราศจากความปรานี คือไอ้หมาบ้าตัวนี้ มันเป็นนายทหาร

ชั้นประทวน ำได้เข้ามาเพราะสันดานกับความขยันหมั่นเพียรแท้ ๆ เขาว่ามันมี

เลือดเย็นกว่างู" พราณชอธิบาย

"มันมีความสำคัญอะไรในแถบนี้หรือ" อเล็กซิลสงสัย

"มันอยู่หน่วยพิเศษ วันนี้นันอาจจะอยู่ที่นี้ พรุ่งนี้ไปปรากฏตัวดินแดนติครัสเซียบน
ก็ได้"

(หิมะสีแดง : 143)

3. การเสนอตัวละครโดยใช้พฤติกรรมของตัวละคร

การแสดงออกของตัวละครที่ดำเนินบทบาทไปตามเหตุการณ์ พฤติกรรมที่
ปรากฏจากการบรรยายกริยาทำที่ การกระทำของตัวละครทำให้เห็นลักษณะนิสัยบุคลิกภาพ จิตใจ
ความคิดได้เป็นอย่างดี

ในเรื่องพรสวรรค์เจ้าชายนาวัฟเป็นตัวละครฝ่ายตัวร้ายของเรื่อง บทบาท
ความโหดเหี้ยมมักใช้พฤติกรรมของตัวละคร แสดงการกระทำออกมาให้ผู้อ่านเห็นลักษณะนิสัย
รูปร่าง ตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบเรื่องมีความคงที่ คือ เป็นคนดุร้าย เจ้าอารมณ์ โหดเหี้ยม ขาด
ความเมตตา พฤติกรรมแสดงออกมาดังนี้

ขาดคำกราบทูลนั้น พระหัตถ์ของเจ้าชายนาวัฟก็พาดลงที่ปากครึ่งจุมูกครึ่งของทหาร
องครักษ์ พระเนตรที่ดำคมเหมือนตาเหยี่ยวจู่เขี้ยวจ้องเห็นหน้า และพระสุรเสียงก็
เกรี้ยวกราด จนคนที่ได้ยินต้องหันกลับไป... รโลหิตสีแดงฉานค่อย ๆ ชีบลงมาจาก
ช่องจุมูก แล้วหยาดลงที่มุมปากเจ้าตัวกัมหนำนี้

(พรสวรรค์ : 214)

ตอนที่แสดงพฤติกรรมขาดความเมตตาต่อผู้น้อยของเจ้าชายनाव

ไอ้เงี้ยวบอกแล้วไม่ใช่รีว่า ให้พาเจ้าอิพรามาด้วย ลั่นกระแสดเสียง แส้ม้าในฝูง
พระหัตถ์ของเจ้าชายनावก็พาดลงบนปากครึ่งจุมูกครึ่งของทหารชั้นผู้น้อย หน้าตา
เหมือนคนกำลังเห็นความตายรออยู่ข้างหน้า

(พรสรวง : 417)

ความทะเยอทะยานอยากเป็นใหญ่ทำให้นางเชริฟาจิตใจหยาบช้า และบรรดา
ภรรยาทั้งหลายของมูเลห์ นางจึงแค้นมากจนมาหาเสน่ห์ เพื่อให้มีลูกเร็ว ๆ ฐานะทางสังคม
ของนางจะได้มั่นคง นางฝันว่า

นางเชริฟา ได้แต่มองตามาในใจนั้นสะพัดไปด้วยความริษยา ความต้องการของ
นางเชริฟาก็คือ ให้อย่างไร หล่อนจึงจะได้เป็นเจ้าของปกครอง ดูแลคนในบ้าน วันนั้น
มาถึงเมื่อพรชีวิตหล่อนจะสมบูรณ์ที่สุดทีเดียว

(พรสรวง : 391)

บรรยายพฤติกรรมของมาร์ธา ขณะที่เวร่าห์ถูกจับกุมในข้อหาขโมยอาวุธข้ามชาติ
มาร์ธาทุกข์ทั้งกายและใจด้วยความรักความห่วง พฤติกรรมที่แสดงออกปรากฏคือ

ดูเหมือนนางจะสิ้นใจทั้งร่าง หน้าตาซีบ่ ดวงตาทั้งคู่กลืนหายไป เห็นได้ชัดว่า ความทุกข์ขำ
นั้น แม้จะเกิดขึ้นชั่วเวลาไม่กี่วันร่างกายเป็นส่วนประกอบได้ถูกจิตใจ ปลักดันให้เกิด
ความเปลี่ยนแปลงอย่างไม่น่าเชื่อ นางมาร์ธาบอกตัวเองว่าหัวใจของนางเหมือนคน
ใกล้จะตาย มันห่อเหี่ยว และเหมือนจะหยุดเต้นบางครั้ง มีผลทำให้นางแค้นหน้าอกหน้าใจ
หายใจไม่ออก ตามแข็งค้าง ไม่หลับมาหลายคืน หวาดผวา และเห็นแต่ภาพร้ายภายในฝัน
ยามจึงไปบ้างเพราะความอ่อนเพลีย

(หิมะสีแดง : 405)

ตัวละครในนวนิยายต่างแดน จากการศึกษาวเคราะห์ดังกล่าว โสภาค สุวรรณ สามารถนำเสนอลักษณะตัวละครได้อย่างเหมาะสม สมจริง คล้ายชีวิตคนจริง มีความรู้ มีอาชีพ มีพฤติกรรม แสดงออกเช่น บุณชนทั่วไป เป็นการสร้างที่บอกเล่าที่มาที่ไปของตัวละครอย่างสมเหตุสมผล ให้อ่านตัวละครแสดงความคิดเห็นชีวิตไปตามเรื่องราว มีชื่อเสียง มีอารมณ์ รัก โลก โกรธ หลง

กลวิธีสร้างตัวละครดังได้กล่าวมาแต่ต้นในนวนิยายต่างแดน โสภาค สุวรรณ สร้างจำลองจากภาพชีวิตจริงชาย - หญิง ในสังคมที่พบเห็น เน้นความเป็นธรรมชาติ ในเรื่อง พฤติกรรม ความเป็นอยู่ การดำเนินชีวิตของตัวละครมีลักษณะสมจริง การนำเสนอรูปร่าง บุคลิกภาพ อารมณ์ จิตใจ ความรู้สึกนึกคิดที่แสดงออกมา

การสร้างตัวละครของ โสภาค สุวรรณ มีความสอดคล้องกับโครงเรื่อง และเนื้อหา ทั้งบทบาทที่ดำเนินชีวิต ความรู้ อาชีพ อายุ รูปร่างลักษณะ อุปนิสัยใจคอ ให้อ่านรวม ที่กลมกลืนสอดคล้องอย่างสมจริง บทบาทของตัวละครที่พบปัญหาอุปสรรค มีส่วนช่วยในการดำเนิน เรื่องทำให้ผู้อ่านสนุกสนาน สนใจ อยากรู้ อยากติดตามเหตุการณ์ และเรื่องราวตัวละคร เป็นกลวิธี สร้างตัวละครที่ โสภาค สุวรรณ ใช้ในนวนิยายต่างแดน

การสร้างฉาก

ฉากเป็นส่วนประกอบที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการแต่งวรรณกรรมประเภทนิยาย บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2518 : 179) กล่าวถึงเรื่องฉากในนวนิยายว่า ฉากของนวนิยายนั้น คือ ถ้อยคำสำนวนที่ให้ความหมายกว้าง หรือบอกประวัติของบุคคลหรือสถานที่ หรือบุคคลย์ที่เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นหรือดำเนินไป

ฉากมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการเขียนนวนิยายที่ทำให้เรื่องดูสมจริง และบางครั้งฉากก็เป็นการบันทึกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ ประวัติบุคคล การอ้างสถานที่ของฉาก ทำให้ผู้อ่านมองเห็น ได้ว่าเรื่องนั้น ๆ สมจริงในการดำเนินเรื่องได้สมจริงหรือไม่ ฉากอาจให้ความรู้แก่ผู้อ่านช่วย สร้างอารมณ์และสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมประเพณี สภาพภูมิศาสตร์ได้อย่างดียิ่ง กลวิธีในการสร้าง ฉากให้เรื่องสมจริงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอาศัยความรู้ ประสบการณ์ของผู้เขียน และโดยเฉพาะ นวนิยายต่างแดนที่ใช้ฉากเหตุการณ์ในประเทศต่าง ๆ ผู้เขียนต้องรู้จริงว่าใช้การสร้างภาพ

จากจินตนาการเพราะถ้าเขียนผิดพลาดนำเสนอจากที่ไม่ตรงความเป็นจริง ผู้อ่านย่อมคัดค้าน
ท้วงติงให้

จากการศึกษาวิเคราะห์เขียนนวนิยายต่างแดนของโรสภาค สุวรรณ ทั้ง 12 เรื่องแบ่ง
ฉากออกเป็นดังนี้

ฉากประเทศอาหรับ กล่าวถึงดินแดนในทะเลทราย จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่
พรสรวง เจ้าทะเลทราย พ้าจรตทราย ความลับบนแหลมไขน รกปี

ฉากประเทศอินเดีย จีนและธิเบต จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ รกปี พากันได้ดวงดาว

ฉากประเทศศรีลังกา จำนวน 1 เรื่อง ได้แก่ สิริริยา

ฉากประเทศทางยุโรป จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ หิมะสีแดง ทะเลสาบพระจันทร์

ฉากประเทศที่เป็นเกาะ จำนวน 1 เรื่อง ได้แก่ ความเอนา

ฉากประเทศพม่า จำนวน 1 เรื่อง ได้แก่ น้ำคำ

ฉากดังกล่าวบางเรื่อง มีหลายชาติปะปนขึ้นอยู่กัเหตุการณ์ และบทบาทของตัวละคร
การดำเนินเรื่องเป็นฉากผสม เช่น จีน และอินเดีย อาหรับ 3 ประเทศตั้งเรื่อง รกปี เป็นต้น
จากฉากที่นำเสนอเรื่องราวของประเทศต่าง ๆ ทำให้นำเสนอว่าโรสภาค สุวรรณ
ใช้กลวิธีใดสร้างฉากและนำเสนอออกมาในรูปแบบใด

จากการวิเคราะห์นวนิยายต่างแดนของโรสภาค สุวรรณ พบว่าโรสภาค สุวรรณ มีกลวิธี
ในการสร้างฉากดังนี้

1. การสร้างฉากความเป็นจริง

โรสภาค สุวรรณ จะเขียนถ่ายทอดฉากเกี่ยวกับลักษณะสภาพภูมิศาสตร์ การ
ดำเนินชีวิต สภาพวัฒนธรรมประเพณี การเมือง การปกครอง ชีวิตความเป็นอยู่ของตัวละคร
ตามสภาพความเป็นจริงจะเห็นได้จากตำราเอกสารต่าง ๆ และนอกจากนี้ สิ่งที่นำเสนอได้ว่า
เธอมีความรู้จริงในเรื่องที่เขียนคือ การเปิดเผยประวัติของตนเองการบอกเล่าเรื่องราวเหตุผล
ของการเขียนในส่วนคำนำตอนต้น และบทส่งท้ายของเรื่องให้ผู้อ่านทราบ ดังเช่น คำนำในเรื่อง
รกปี โรสภาค สุวรรณ เขียนไว้ว่าได้เขียนขึ้นจากข้อมูลวัตถุดิบที่ได้จากการศึกษาเอกสาร บุคคล
ที่เกี่ยวข้องซึ่งใช้ระยะเวลาศึกษารายละเอียดสภาพของภูมิประเทศ ประวัติศาสตร์ ที่ผู้อ่านเปิดเผย
ที่ไปตามตัวละครร่วมไปกับผู้เขียนได้ การสร้างฉากตามความเป็นจริงนั้น โรสภาค สุวรรณ กล่าว
ไว้ว่า

เอกปี่เป็นนวนิยายต่างแดนอีกเรื่องที่ตั้งใจจะเขียนเพื่อผู้อ่านงานเขียนนวนิยายแนวนี้ เป็นงานที่ต้องใช้เวลาศึกษา ในด้านภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ การเมืองการปกครอง และวัฒนธรรมประเพณีล่วงหน้า เอกสาร บุคคล ผู้เคยเกี่ยวข้อง และมีชีวิตสัมผัส กับความเป็นไปต่าง ๆ คือวัตถุดิบที่จะต้องค้นหา อนึ่งนวนิยายต่างแดนบางเรื่อง เช่น ฟ้าจรดทราย พรสรวง ผู้เขียนจำเป็นต้องคำนึงถึงเกียรติภูมิของประชาชน วัฒนธรรม ประเพณี และพระราชวงศ์ที่แท้จริง จึงไม่สามารถเปิดเผยความจริงได้ว่า ประเทศนั้นเมืองนั้น ชื่อใดอยู่แห่งหนตำบลใดแต่บางเรื่อง เช่น ความลับบนแหลมไซไซ เอกปี่ ผู้อ่านสามารถเปิดแผนที่ตามไปกับตัวละครได้ในเรื่องร่วมสนุกกับผู้เขียนไปพร้อมกัน

(เอกปี่ : คานา)

จากบทส่งท้ายเรื่องคลื่นใต้ฟ้า ใสมาก สุวรรณ บอกเล่าเกี่ยวกับที่มาของเรื่องว่า เขียนขึ้น จากการสนทนากับผู้รู้ จากการศึกษาประวัติศาสตร์ทางการเมือง และชีวิตบุคคลจริง ๆ ในประเทศ นั้น ๆ การบอกรายละเอียดที่มาของเรื่องใสมาก สุวรรณ กล่าวไว้ว่า

คลื่นใต้ฟ้าเป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ทางการเมืองเป็นเรื่องแรกที่ได้จุดกันเตาไฟ จากการสนทนากับผู้รู้ จากการศึกษาประวัติศาสตร์ทางการเมืองของประเทศนั้นจาก ชีวิตของบุคคลจริง ๆ ซึ่งปรุงแต่งด้วยชั้นเชิงทางศิลปะให้เบี่ยงเบนจากชีวประวัติมาสู่ รูปแบบของนวนิยายรายชื่อบุคคลจริง ๆ ในท้องเรื่องปรากฏนามตามท้ายนี้

(คลื่นใต้ฟ้า : บทส่งท้าย)

การสร้างฉากเรื่องจริงในนวนิยายต่างแดนของใสมาก สุวรรณ พบว่า จะเขียน บรรยายฉากที่แสดงรายละเอียดด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ด้านภูมิศาสตร์ นวนิยายต่างแดนทั้ง 12 เรื่อง ที่นำมาวิเคราะห์พบว่า การบรรยายสภาพภูมิศาสตร์ตามประเทศต่าง ๆ ที่กล่าวถึงในนวนิยาย ใสมาก สุวรรณ จะแสดง รายละเอียดสภาพภูมิศาสตร์ การคมนาคม เชื้อชาติประชากร ด้านเศรษฐกิจอย่างชัดเจน การที่ ใสมาก สุวรรณให้รายละเอียดดังนี้ทำให้ผู้อ่านมองเห็นอุปนิสัยใจคอ พฤติกรรมความเป็นอยู่ การดำเนินชีวิตของตัวละครเด่นชัดขึ้น มีเหตุผลของการกระทำ เพราะอิทธิพลทางด้านภูมิศาสตร์

วัฒนธรรม ประเพณี ในเรื่องของรายละเอียดโศกภาค สุวรรณจะนำเสนอจากประสบการณ์ที่ตนเองพบเห็น ถ่ายทอดเรื่องราวแง่มุมชีวิตของตัวละคร เสนอพฤติกรรมของมนุษย์แต่ละชาติาแง่มุมที่แตกต่างกันไป ทำให้ผู้อ่านสนใจและอยากรู้ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป จากเรื่องจริงที่นำมาสร้างในด้านภูมิศาสตร์ ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ดังเช่น โศกภาค สุวรรณ บรรยายสภาพภูมิศาสตร์ทะเลทรายโกปีทำให้ทราบว่าสภาพอากาศในทะเลทรายกลางวันร้อนจัด กลางคืนเย็นสบาย ผู้คนเดินทางโดยช้างอูฐเป็นพาหนะ การเสนอภาพการดำเนินชีวิต ทำให้รายละเอียดอย่างชัดเจนนั้น ย่อมอาศัยฝีมือการเขียนอันจะทำให้เรื่องราวเป็นที่น่าสนใจสำหรับผู้อ่าน ดังตัวอย่างการเสนอรายละเอียดจากทะเลทรายโกปี บรรยายว่า

ทะเลทรายโกปีในตอนกลางวันอันร้อนจัดจะปรากฏภาพสันทรายที่มีก้อนกรวดน้อยใหญ่ และคันด้วยภูเขาสูงหรือถูกแดดเผาด้วยแสงอาทิตย์เจิดจ้าพร่าพร่าง ปราศจากที่กำบังหรือร่มเงาสำหรับพักพิงหากเมื่อราตรีกาลเข้ามาเย็บมเย็บ เมื่อคืนทะเลทรายโกปีก็จะกลับมีชีวิตชีวา ด้วยเหล่ากองกองคาราวาน อันประกอบด้วย อูฐกว่า 200 ตัวสามเไว้ด้วยเชือกข้างละสิบสองตัวเกวียนและนักเดินทาง พ่อค้า ที่ห่อหุ้มตัวไว้ด้วยขนสัตว์ เพื่อป้องกันความหนาวและอุณหภูมิที่ลดลงในตอนกลางคืน

(โกปี : 6)

จากแสดงสภาพภูมิศาสตร์ ที่กล่าวถึงสภาพอากาศในทะเลทราย โศกภาค สุวรรณให้รายละเอียดและ เปรียบเทียบให้เห็นว่าอากาศร้อนจัดจนสามารถทำให้ขามะตอยบนถนนเดือดได้การบรรยายทำให้ผู้อ่านเห็นภาพดังนี้

ที่ข้างถนนนั้น หล่อนได้เห็นหญิงสาวชาวภูตาคลุ่มผ้าดำเกรียม เดินลุยทรายร้อนจัดข้างถนนอย่างไมยดีว่าหนังเท้าของนางจะสุกพองสักเพียงใด ลูกน้อยของนางนั่งคร่อมอยู่บนหลังแสนสบาย นางเดินร่ากับทอดอารมณ์ท่ามกลางแสงจันทร์ก็มิปาน... ขณะที่ความร้อนของแสงแดดแผดเผาจนขามะตอยบนถนนที่รอกาสังว้างอยู่เดือดปุด ๆ อยู่เบื้องหน้า

(ฟ้าจรดทราย : 55)

นอกจากฉากสภาพภูมิศาสตร์ในทะเลทรายแล้ว ฉากของประเทศแถบยุโรป
 รัชกาล สุวรรณ ได้แสดงสภาพภูมิศาสตร์ ภูมิประเทศของบ้านเมืองให้เห็นภาพรายละเอียด
 ชัดเจนเช่นกัน ดังในเรื่องหิมะสีแดง บรรยายที่ตั้งหมู่บ้านอีลาวาของประเทศเชคโกสโลวาเกีย
 ดังตัวอย่างว่า

หมู่บ้านของชาวสโลวักที่นางมารีธาอพยพมาตั้งหมู่บ้านอีลาวา อยู่ทางที่ราบตะวันตก
 ของสโลวาเกีย ไม่ไกลนักเป็นแนวภูเขาคาร์ปาเทียนเห็นเลือนรางเป็นสีเทาแก่
 ท่ามกลางแสงแดดอบอุ่นของฤดูร้อนหมู่บ้านดังกล่าวอยู่บนถนนสายใหญ่ซึ่งมุ่งตรงไปยัง
 บราติสลาวา เลียบแม่น้ำดานูบ ผ่านภูเขา และพรมแดนของประเทศโปแลนด์ตอนเหนือ

(หิมะสีแดง : 26)

ฉากสภาพภูมิศาสตร์ประเทศพม่า ในเรื่องน้ำคำให้รายละเอียดว่า บ้านเมืองมี
 ภูเขา ประเทศมีประชากรหลายเชื้อชาติ และมีหลายหมู่บ้านรวมตัวขึ้นมาสภาพภูมิศาสตร์ของพม่า
 จึงมีหลายรัฐภายในประเทศดังตัวอย่างการบรรยายฉากไว้นั้นว่า

ความจริงโรงพยาบาลนี้ก็ไม่ได้อยู่ในน้ำคำที่เดียวหรอกสิโอ เราอยู่แถว ๆ ภูเขา
 ในเขตหนองช้างกับหมู่บ้านฉานที่เป็นคริสเตียน เวลาอยู่บนนี้ เรามองเห็นหมู่บ้านเล็ก ๆ
 อย่างมูเซของรัฐบาล ไปจนถึงมงเมานเขตเงินคอมมิวนิสต์ได้ชัดไปจนถึงเมืองม้งหวิง
 ในรัฐกะฉิ่นทางตะวันตกเฉียงใต้ทีเดียว

(น้ำคำ : 37)

ฉากแสดงภูมิประเทศของธิเบต เป็นฉากที่รัชกาล สุวรรณ บรรยายรายละเอียด
 ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพ และเห็นภาพชัดเจน การเสนอรายละเอียดของฉากมีความถูกต้องทำให้
 เรื่องมีน้ำหนัก ดังการบรรยายฉากธิเบตกล่าวว่า

ภูมิประเทศรายรอบถูกตัดออกจากประเทศอื่น ธิเบตยังคงรักษาตนเป็นเชื้อชาติหนึ่ง
ที่มีลักษณะรูปร่าง ภาษา ขนบธรรมเนียมต่างไปจากของชาติอื่น ๆ รายรอบไม่มี
ชาติวงศ์เกี่ยวข้องกับชาติใด ในแถบนี้ของทวีปเอเชียเลย แม้ธิเบตจะมีความสัมพันธ์
กับเพื่อนบ้าน ไม่ว่าจีน มองโกลเลีย ตุรกีสถานตะวันออกอินเดีย พม่า เนปาล ภูฐาน
โดยเฉพาะ ขมพูทวีปนั้น ธิเบตติดต่อกันใกล้ชิดทางศาสนา นับได้ถึงพันปี แม้ตัวอักษร
ก็ได้อาจมาจากภาษาสันสกฤต หากธิเบตและลาซาก็ยังเป็นนครหลวงห้าม เป็นชาติเอกเทศ
อันเก่าแก่ ไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์เลยว่าธิเบต เป็นส่วนหนึ่งของจีน

(พบกันใต้ดวงดาว : 454)

นอกจากสภาพภูมิศาสตร์ของประเทศต่าง ๆ แล้วในเรื่องที่มีลักษณะเป็นเกาะ
การบรรยายรายละเอียด ภูมิประเทศ ใสมาก สุวรรณ เสนอสภาพภูมิศาสตร์ของเกาะว่า
เป็นเกาะขนาดเล็กที่เกิดจากภูเขาไฟเรียงกันเป็นแนวยาวในมหาสมุทร ในเรื่องความเอนา
บรรยายเอาไว้ว่า เกาะริมโลกเป็นเกาะเล็ก ๆ ที่เกิดจากภูเขาไฟสามช่วงติดต่อกันเป็น
แนวยาวในมหาสมุทร และมีความกว้างเพียงสิบไมล์ ยาวเพียงสามสิบแปดไมล์เท่านั้น

(ความเอนา : 3)

จากตัวอย่างที่ยกมาทำให้เห็นการสร้างฉากด้านภูมิศาสตร์ ในนวนิยายของ
ใสมาก สุวรรณ ว่าผู้เขียนถ่ายทอดเสนอสาระรายละเอียดเสริมให้เนื้อเรื่องน่าสนใจ น่าเชื่อถือ
เพราะความสมจริงซึ่งเกิดจากประสบการณ์ความรู้ที่สะสมและเห็นจากของจริง ตลอดจนการคำนึง
ชีวิตเป็นระยะเวลาในต่างแดน ทำให้ฉากนวนิยายต่างแดนมีลักษณะเด่นมีความจริง และเป็นที่
ประทับใจของผู้อ่าน ทั้งยังสอดคล้องกับความตั้งใจของใสมาก สุวรรณ ที่มุ่งเสนอสาระคุณค่าใน
นวนิยายของเธอให้ผู้อ่านได้รับประโยชน์ และนวนิยายต่างแดนนั้นเป็นงานเขียนที่สร้างชื่อเสียงให้
ผู้อ่านรู้จัก ใสมาก สุวรรณ มีความถนัดและชอบที่จะศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์
ดังได้กล่าวไว้ในบทส่งท้ายเรื่อง พบกันใต้ดวงดาวยืนยันความรู้จริงของนักเขียนท่านนี้ว่า

โพธิ์ขนิยาย หรือนวนิยายซึ่งมีฉากต่างประเทศการเขียนนวนิยายประเภทนี้ นับเป็นงานเขียนที่แนะนำตัวโรสภาค สุวรรณ แก่ท่านผู้อ่านนับตั้งแต่เริ่มประเดิมเรื่อง ฟัจรดทราย โดยส่วนตัวผู้เขียนรักวิชาภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์รวมทั้งวิชากฎหมาย การปกครอง และการทูตเป็นชีวิตจิตใจ เมื่อฟ้าลิขิตให้มาเป็นนักเขียน นวนิยายที่ประเดิมในบรรณพิภพ ก็คือ นวนิยายที่มีฉากเรื่องราวเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์สากลอันเป็นแนวที่โปรดปรานนั่นเอง พบกันใต้ดวงดาวเป็นนวนิยายอีกเรื่อง นอกเหนือจากฟัจรดทราย รกปี พรสรวง ยังมีรักที่อ้อการ คามาเอน่า น้ำคำ สิริริยา ความลับบนแหลมไซไซ ทะเลสาบพระจันทร์ ที่ได้รับความบันดาสใจท่านเองเดียวกัน

(พบกันใต้ดวงดาว : บทส่งท้าย)

จากข้อความดังกล่าว ย่อมเป็นเครื่องยืนยันว่าโรสภาค สุวรรณ มีความรู้ในด้านภูมิศาสตร์ ของประเทศที่นำมาเขียนนวนิยายของตัวเอง จึงถ่ายทอดรายละเอียดได้อย่างสมจริง มีความสอดคล้องกับเนื้อเรื่องและเด่นเป็นพิเศษคือฉากเกี่ยวกับประเทศแถบอาหรับ แสดงภูมิประเทศ บรรยายละเอียดทุกแง่มุม ส่วนฉากด้านภูมิศาสตร์ในเรื่องอื่น ๆ กับบรรยายได้สมจริงเช่นกัน

1.2 การดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ นวนิยายต่างแดนทั้ง 12 เรื่อง เมื่อนำมาวิเคราะห์พบว่า ได้สะท้อนสภาพการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ของตัวละครในด้านการแต่งกาย อาหาร อาชีพ การนับถือศาสนา การเมือง การปกครอง ที่เป็นตัวกำหนดแบบแผนการดำเนินชีวิตจนกระทั่งลักษณะการดำเนินชีวิต จาแนกลักษณะการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ที่ปรากฏในนวนิยายต่างแดนออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1.2.1 การดำเนินชีวิตของชาวทะเลทราย ซึ่งปรากฏในนวนิยายที่ใช้ฉากในประเทศอาหรับ

1.2.2 การดำเนินชีวิตของชาวเกาะ

1.2.3 การดำเนินชีวิตของชาวต่างชาติอื่น ๆ

การสร้างฉากที่เสนอภาพการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ในนวนิยายต่างแดน ตามหัวข้อดังกล่าว พบลักษณะการเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างฉาก ดังนี้

1.2.1 การดำเนินชีวิตของชาวทะเลทราย ในนวนิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ นวนิยายที่ชี้จากอาหรับได้เสนอภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร ทำให้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ว่า อิทธิพลของสภาพภูมิศาสตร์มีผลต่อการดำเนินชีวิตในเรื่อง การแต่งกาย อาหาร ศาสนา อาชีพ และการเมือง การปกครอง อุบิสัยใจคอ ดังนั้นพฤติกรรมของตัวละครที่แสดงออกมาทำให้เห็นการดำเนินชีวิตที่ให้ความแปลกใหม่อย่างน่าสนใจ และให้ความรู้ความบันเทิง นับเป็นกลวิธีที่ผู้เขียนสร้างฉากได้สมจริงสอดคล้องกับเรื่องราว เหตุการณ์การดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ที่ผ่านมาใช้ในการสร้างฉากได้แก่

การแต่งกาย ตัวละครในนวนิยายที่ชี้จากในประเทศอาหรับเสนอลักษณะการแต่งกายว่า ชาวอาหรับ มีภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นทะเลทราย อากาศร้อนจัด ดังนั้น การแต่งกายของตัวละคร จึงแต่งกายให้มิดชิดเพื่อป้องกันแสงแดด เสื้อผ้าที่สวมใส่จะปกปิดร่างกายให้มากที่สุดตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ดังตัวอย่าง

ร่างพอมเพริยวของคนพูดอยู่ในชุดพื้นเมืองยาว สีขาวที่เรียกว่าโรตเบ เสื้อแขนยาว คอกลมติดคอผ่าหน้า พอสวมหัว ยาวกรอมเท้า บนศีรษะคลุมด้วยกาฟิยาหรือผ้าสีขาว สามเหลี่ยมที่ห้อยข้อยหยัดลงมาถึงไหล่ เสวียนสีดำ หรืออะกาลถูกสวมทับผืนผ้าเพื่อปิดไว้กับที่ทางอีกต่อหนึ่ง

(เจ้าทะเลทราย : 1)

และในการแต่งกายของเจ้านายคนชั้นสูงที่เป็นเชื้อพระวงศ์ จะเพิ่มขลิบสีทองที่ชุดเป็นการบ่งบอกฐานะดังกล่าวว่า

ชุดพื้นเมืองอันประกอบด้วยโรตเบสีขาวยาวมีเสื้อคลุมยาวแบบเดียวกัน ตัวนอกเป็นเสกริบ และขลิบริมด้วยไหมสีทอง ขลิบทองแบบนี้คนธรรมดาไม่ใช้จะครบคลุมหมอบ นอกจากเจ้านาย เชื้อพระวงศ์ หรือเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ตำแหน่งสูง ๆ เท่านั้น

(เจ้าทะเลทราย : 15)

บรรยายการแต่งกายของผู้หญิงในชุดอาหรับ ที่ยาวกรอมเท้า และใช้ผ้าสีดำคลุมร่างกายตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าหรือถ้าไม่ใช่ผ้าสีดำ อาจใช้ผ้าไหมแทน บรรยายว่า

หล่อต้องสวมคัพตัน เสื้อตัวยาวที่ปกคลุมลายงดงามพราวแพรว แล้วทับด้วยมันจูเรียหรือโจเกีย ซึ่งทำจากผ้าไหม เนื้อเบาบางอีกชั้นหนึ่งปิดบังใบหน้าด้วยผ้าผืนน้อยที่เห็บไต่จากแนวนัยน์ตา ปิดบังจนมิดตลอดจนริมฝีปากจนถึงกึ่งกลางทรวงอกทีเดียว แม้เรือนผมก็ต้องคลุมผ้าไหมให้มิดชิดสตรีทุกคนในบ้านล้วนแต่งกายแบบเดียวกันทั้งสิ้น เฉพาะสาวใช้และคนงาน เท่านั้น ใช้ผ้าหางฟีนบ้านแทนผ้าไหม

(พรสรวง : 7)

อาหาร การดำรงชีวิตของชาวอาหรับรับประทานถั่วแดงต้ม หรือเป็นอาหารประเภทที่ใส่เครื่องเทศรสชาติและกลิ่นฉุน ดังที่ โรฮาก สุวรรณได้บรรยายไว้ว่า

มองอาหารตรงหน้าบนโต๊ะที่มากมายถาดกอง ภาพเด็กหนุ่ม ๆ ในตรอกซอกซอยสกปรกผุดขึ้นมาในใจ คนเหล่านั้นมีเพียงเชืขบาราตีขนมปังพื้นเมืองแบน ๆ คนละสองแผ่น จัมบูน หรือถั่วต้มสีน้ำตาลแก่ข้น ๆ ใสเกลือ อดัมจนเปื่อย และเป็นอาหารเช้า กลางวัน และเย็น เมื่อไหร่ ๆ ก็มีเพียงอาหารชนิดเดียวที่แบ่งกันกินทั้งครอบครัว... แต่ที่นี้แะอย่างทั้งตัว ล้อมรอบด้วยข้าวผัดผงกะหรี่ และองุ่นแห้งยังแบ่งกันกิน ๆ ใสเนื้อไก่ต้มที่ฉีกฝอย อบจนหน้าเหลืองกรอบ ใกล้เคียงกันเป็นใบของงุ่นคอง ห่อใส่เนื้อสับปรุงรส นางซุลตানাเรียกว่า ยาลันจี โรดนา ใกล้กัน เป็นถาดเงินใบมึนมา ที่เรียงรายด้วยผลมะเขือเทศ พริกหวานผลโต น้ำเต้าใบน้อยที่คว้านไส้บรรจุข้าวผัดเนื้อมัด นึ่งแล้วทาน้ำซันพองาม วางสลับสีมารับประทาน จานถัดไปเป็นนกพิราบยัดไส้ รวมทั้งสลัดผักสดอันประกอบด้วย ผักกาดหอม มะเขือเทศ และหอมใหญ่ อาหารแต่ละจานรองด้วยจานเงินใบใหญ่โตพอกิน

(ความลับบนแหลมไซไน : 198)

การเมืองการปกครอง เนื่องจากนวนิยายต่างแดนที่นำมาศึกษา มีจำนวน ทั้ง 12 เรื่อง และได้แบ่งประเภท ของฉากให้เห็นแล้วว่า นวนิยายส่วนใหญ่อ้างอิงอาหรับ และ เอเชียร่วมกับยุโรป ดังนั้นสภาพของการเมืองการปกครองที่ปรากฏในเรื่องย่อมมีความแตกต่างกัน อย่างชัดเจน ตามประเทศที่กล่าวถึง เพราะการเมืองการปกครองเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต ความเป็นอยู่ของผู้คนมีส่วนกำหนดบทบาทของตัวละคร ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้นมาในแง่ ของการเมือง การปกครองเท่าที่พบจากนวนิยายทั้ง 12 เรื่อง แยกวิเคราะห์ได้ดังนี้

การเมืองการปกครองของอาหรับ พบว่ากฎหมายของอาหรับที่มีผลในการ บังคับใช้นั้น ได้รับอิทธิพลจากบทบัญญัติในคัมภีร์อัลกุรอานของศาสนาอิสลาม ผสมผสานกับจารีตของ ชาวทะเลทราย ซึ่งบัญญัติออกมาเป็นบทลงโทษที่เด็ดขาดรุนแรงมีผลบังคับใช้กับทุกคน

ส่วนด้านการเมืองการปกครองที่ปรากฏในนวนิยายนั้น โสภาค สุวรรณ ได้กล่าวถึงการปกครองสองลักษณะ คือ

การปกครองของอาหรับเป็นแบบมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขของประเทศ ในส่วนของเบดูอินทะเลทราย โสภาค สุวรรณ ได้เสนอรูปแบบของการปกครองที่มีลักษณะ เป็นเอกลักษณ์ คือ ชาวเบดูอินมีซีกเป็นหัวหน้าเผ่า หรือผู้ปกครอง

การนำเสนอลักษณะการเมืองการปกครองทั้งสองแบบดังกล่าวปรากฏอยู่ใน เรื่องเจ้าทะเลทราย พรสรวง พ้าจรดทราย ความลับบนแหลมไซไน กล่าวได้ดังนี้

ราชวงศ์นี้ขึ้นครองราชย์ตั้งแต่ปี 1649 ก่อนหน้านั้นกษัตริย์ทรงใช้พระนามว่าสุตตัน พระเจ้าอยู่หัววงศ์ก่อน และองค์ปัจจุบันท่านทรงเปลี่ยนแปลงอะไรหลายอย่าง ให้ดีขึ้น ทรงมีหลักประจำพระทัยว่า ท้าให้ประชาชนเชื่อมั่นว่าชาติก็จะปกครอง เขาด้วยอำนาจ

(พรสรวง : 287)

ในเรื่องราชวงศ์ที่เกี่ยวกับการเมืองการปกครอง โดยการได้บรรดา ลูกสาวของหัวหน้าซีก เพื่อประสานสัมพันธ์ให้ราชวงศ์มั่นคงยิ่งใหญ่ว่า

ประวัติพระราชวงศ์สุโขทัยที่เริ่มจากความท้าทายของปฐมกษัตริย์องค์แรก พระเจ้า
อภัยราช อาสียุทธทรงก่อตั้งราชวงศ์เมื่อเจ็ดสิบกว่าปี นอกจากการชนะในศึกสงคราม
กลวิธีเอาชนะเผ่าต่าง ๆ ทางการเมืองโดยการแต่งงานกับธิดาเจ้าของเผ่า ท้าให้
ทรงมีพระราชโอรส ถึงห้าสิบพระองค์ และพระราชธิดานับไม่ถ้วนเป็นราชวงศ์ที่มี
ความมั่นคงในราชบัลลังก์ยิ่งกว่าที่อื่น ๆ

(เจ้าทะเลทราย : 11-12)

และการปกครองที่เน้นสนทนาก็เห็นความได้เปรียบเสียเปรียบของสตรีและ
บุรุษในดินแดนอาหรับที่มีผลมาจากบทบัญญัติ กล่าวว่

กฎหมายที่ตราขึ้นโดยบุรุษ ผู้ลงมติเป็นเอกฉันท์ว่าผู้หญิงเป็นผู้แบกเกียรติยศของ
วงศ์ตระกูลไว้บนบ่าสองข้าง ไม่มีใครคัดค้าน แม้หากจะลงโทษบุรุษในเรื่องการ
คบชู้การนอกใจภรรยาแล้วไซ้ผู้ชายทุกคนในพระราชอาณาจักรจะไม่เหลือเป็นตัว
แม้แต่คนเดียว สำหรับทูลหม่อมตานั่น...มี เจ้าจอมหม่อมห้ามครั้งละสี่คน
ถ้าจะนับก็เป็นจำนวนถึงสามสิบที่ด้วยกัน ทั้งนี้ไม่รวมนางบำเรอใน ฮ่าเริ่มส่วน
พระองค์อีกนับไม่ถ้วน พระโอรสของทูลหม่อมตานับได้ทั้งสิ้นยี่สิบห้าพระองค์
ส่วนพระธิดานั้นยี่สิบสอง... ระบอบในสังคม สังคมที่กดขี่สตรีเพศ ไม่ให้ความสำคัญ
เป็นธรรม สังคมที่ตัดสินเอาให้สตรีเป็นเพียงสมบัติชิ้นหนึ่งของครอบครัวดูจดังเครื่อง
เรือนหาใช้คน

(เจ้าทะเลทราย : 142 - 143)

เสนอบทลงโทษที่รุนแรงเด็ดขาดว่า ใช้ระบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน เมื่อมีผู้
กระทำความผิด เช่น ลักทรัพย์มีอาโทษตัดมือนั้น เมื่อทำผิดรุนแรงใช้การตัดหัวประจานในที่สาธารณะ
เพื่อให้ผู้คนไม่เอาเป็นแบบอย่าง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก็รินเห็นเพศผมาตผิดค่าเป็นมันเลื่อมพยับหน้าให้สัญญาณ ผู้ช่วยซึ่งยืนนิ่งอยู่ข้าง ๆ
 ผู้เคราะห์ร้ายทันทีนั่นเอง ก็รินก็เห็นผู้ช่วยเพศผมาตคนนั้นยกไม้ปลายแหลมมาถือ
 กระทั่งสี่ข้างร่างซึ่งคุกเข่ารอความตายอยู่บนลานดิน ณ จุดนี้เอง เมื่อคลออันแปล่า
 เปลือยของผู้เคราะห์ร้าย มีอาการแข็งเกร็งตามแรงกระทุ้งที่มีสี่ข้างด้วยไม้มัน
 เพศผมาต ซึ่งรอจังหวะอยู่แล้วอย่างเชี่ยวชาญ ก็ย่างปลายเท้าเข้าหาอย่างว่องไว
 ก่อนที่ก็รินจะทันผ่อนลมหายใจด้วยซ้ำ คมดาบก็สะท้อนแสงแดดขาวพราวแวววับ
 เต็มม่านตาเขา เสียงคมดาบแหวกอากาศหวิวสุดแรง เลือดแดงลาดพุ่งลุดขึ้นไป
 ในอากาศ เกือบจะสัปดาห์ได้กระมัง เขานึกในใจ ศีรษะที่ขาดกระเด็นหลุด
 จากร่างซึ่งกำลังกระตุกแล้วหลายพลั้งลงบนลานดินกลิ้งหลุน ๆ เข้าไปหาฝูงชน
 ที่รายล้อม

(เจ้าทะเลทราย : 33)

เสนอการปกครองที่มีกษัตริย์เป็นประมุข มีอำนาจเต็มในภาพรวมของ
 การปกครองภายในประเทศ สำหรับรัฐอิสระเล็ก ๆ มีสุลต่าน มีเจ้าครองนครที่เรียกว่าซีก คูแล
 เป็นลักษณะควบคุมอำนาจเป็นทอด ๆ แต่อำนาจการปกครองที่ใหญ่ที่สุด คือ อำนาจของกษัตริย์
 กล่าวกันว่าเสนอไว้ชัดเจนว่า

ในบรรดาประเทศหรือนครแห่งทะเลทรายด้วยกัน ประเทศที่นับว่าใหญ่ที่สุด คือ
 มีกษัตริย์ปกครอง นอกนั้นก็เป็เพียงรัฐอิสระเล็ก ๆ บางแห่งก็มีสุลต่าน มีพวกเจ้า
 ครองนครที่เรียกว่า ซีก เป็นเจ้าของอิลฟารา ไม่คึกคักอย่างเกชาห์ถึงจะเป็นที่ตั้ง
 แห่งเมืองหลวงก็เถอะ ที่สมทบงานอยู่นอกเมืองอีกที่ พระราชวังของกษัตริย์อาหรับมี
 อยู่ที่นี่ สวยงามมากตั้งอยู่บนเนินภูเขาใหญ่กลางทะเลทราย

(ฟ้าจรดทราย : 105)

จากที่กล่าวมาทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า โสภาค สุวรรณ เสนอจากและ
 เรื่องราวเนื้อหา ทรัพยากรเมืองการปกครองบทบัญญัติ มามีส่วนรวมในการนำเสนอถึงเหตุผล
 การตัดสินใจ ความคิดและอารมณ์ พาให้ตัวละครมีวิถีชีวิต มีบทบาทที่สมจริงและแสดงการรู้จริง
 ในฉากของผู้เขียนมากด้วยประสบการณ์ความรู้ในเรื่องที่เขียนเป็นอย่างดี

ชีวิตของชาวเบดูอินในทะเลทราย จุดเด่นของฉากนวนิยายที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศอาหรับ ภูมิภาค สุวรรณ เสนอภาพชีวิตของชาวเบดูอิน ซึ่งเป็นชีวิตคนดั้งเดิมของชาวอาหรับที่เร่ร่อนดำรงชีพอยู่ในทะเลทราย เลี้ยงแพะ เลี้ยงอูฐ ค้าขาย มีสังคมและแบบแผนการดำเนินชีวิตที่มีลักษณะเฉพาะ เป็นรายละเอียดที่ ภูมิภาค สุวรรณ เสนอไว้ในนวนิยายต่างแคว้น ทำให้ฉากมีความสมจริง คนอ่านรับรู้ชีวิตเรื่องราวอย่างสนุกสนาน ตื่นเต้น เร้าใจ เสริมให้นวนิยายมีคุณค่าให้ความรู้แก่ผู้อ่านชีวิตแบบเบดูอิน ภูมิภาค สุวรรณได้เสนอดังนี้

เบดูอินเผ่าต่าง ๆ อยู่ลึกเข้าไปในทะเลทราย มีพวกหัวหน้าเผ่าที่เรียกว่า ชีค คนพวกนี้ครอบครองดินแดนเป็นส่วน ๆ บางครั้งทะเลาะ และก่อการวิวาทกัน เขาหากินด้วยการค้าม้า และอูฐกับเลี้ยงสัตว์ มีเมืองกลางทะเลทรายบ้านเหล่านั้นสร้างด้วยดินเหนียวและอิฐสูงขึ้นไปไม่มีไม้ประกอบเลยเพราะในทะเลทรายไม้หายาก ฟืนหุงต้มก็ต้องบรรทุกมาระหว่างหยุดพักตามเมืองต่าง ๆ ในทะเลทรายจะหาไม้ได้ตามโอเอซิส

(ฟ้าจรดทราย : 212)

การดำเนินชีวิตของชาวเบดูอินมีชีคเป็นหัวหน้า เบดูอินมีหลายประเภทมีทั้งคนดีและคนร้ายพวกผู้ร้ายจะคอยปล้นเสบียงคาราวานที่สัญจรค้าขาย ชีวิตของคนเบดูอินอยู่โดยอาศัยธรรมชาติ และเบดูอินต้องช่างสังเกต หิน ดินไม้เพื่อประโยชน์เวลาเดินทางจะได้ไม่หลงทาง ดังตัวอย่าง

คำว่าเบดูอินตามความหมายที่แท้จริง แปลว่า ผู้ท่องเที่ยวนในทะเลทราย แบ่งเป็นเผ่าต่าง ๆ บางพวกก็ดี บางพวกก็ร้าย พวกที่ดีมีหัวหน้าเรียกว่า ชีค อยู่รวมกันในเมืองโบราณกลางทะเลทราย ไม่ค่อยมีใครเข้าไปเกี่ยวข้อง พวกร้าย ๆ เป็นโจรโจรเหด คอยกักร้าวกองคาราวาน เพื่อชิงทรัพย์และสินค้ารวมทั้งฝูงสัตว์เลี้ยงด้วย เบดูอินต้องทรหดอดทน ช่างสังเกต ก้อนหินตามทางที่ผ่าน เขา หิน ดินไม้ กอหญ้าแห้ง และแม้แต่สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ว่าแตกต่างกันอย่างไรบ้าง กลางวันร้อนจัด การเดินทางจะพักมากใช้เวลากลางคืน เขาอาศัยดูดาว

(ฟ้าจรดทราย : 214)

ในบทนำเรื่อง ฟัจรตทราย โสภาค สุวรรณ กล่าวว่า ประสพการณ์
การใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนทะเลทรายทำให้ได้สะสมสิ่งที่รู้ได้เห็น และสัมผัสด้วยตาตนเองตลอดจน
ได้จากการบอกเล่า ศึกษาเล่าไว้ว่า

ช่วงชีวิตที่อยู่ในดินแดนแห่งฟัจรตทรายข้าพเจ้าได้สะสมสิ่งที่ได้รู้ ได้เห็นและสัมผัส
ด้วยตาตนเอง ไม่ง่ายนักที่จะล่วงรู้วัฒนธรรมประเพณีแห่งท้องทะเลทราย ระบบ
ลงโทษ พันต่อพัน และความเอื้ออารี ความโกรธแค้นของชาวเบดูอิน ข้าพเจ้า
ขอขอบคุณมารดาที่ถ่ายทอดเรื่องราวอันทันท่วงทีไว้นิยายฉบับนี้

(ฟัจรตทราย : คัมภีร์)

1.2.2 การดำเนินชีวิตของชาวเกาะ ชีวิตความเป็นอยู่ของคนชาวเกาะ
ขึ้นอยู่กับสภาพภูมิศาสตร์ เนื่องจากพื้นที่ล้อมรอบด้วยทะเล การดำเนินชีวิตจึงได้อาหารจาก
ทะเลเป็นส่วนใหญ่ พื้นที่บนเกาะใช้ทำการเกษตร เลี้ยงสัตว์ การดำรงชีพเป็นไปอย่างเรียบง่าย
โดยวิถีแปลกเปลี่ยนพืชผลที่ปลูกได้ให้แก่กัน ไม่มีระบบซื้อขาย

จากการดำเนินชีวิตของชาวเกาะ ในเรื่องคามาเอน่า เสนอภาพว่า

ชีวิตที่นี่ ถึงจะดูส่ำหลังกว่าผู้คนบนเกาะอื่น แต่เขาก็มีความสุข ไม่ต่างไปจากชีวิต
บรรพบุรุษ เมื่อก่อนเท่าไรเลย ในทะเลนั้น มีปลาให้จับมากิน ในป่ามีหนู มีแพะ
แล้วเราก็ปลูกผัก ผลไม้... ถ้าใครมีผัก แล้วมีเหลือกิน เขาจะเอามาวางไว้ตรง
เขตแบ่งที่ดิน ครอบครัวนั้นเขามีหัวหอมกินพอ เขาแบ่งให้เรา เราก็ให้ของที่
กินพอของเรากับเขา แบบนี้ไม่ต้องกลัวของจะเปล่าเสีย คุณค่าจะหาความเป็น
กันเองแบบเก่า ๆ อย่างนี้ได้ที่ไหน

(คามาเอน่า : 24)

การแต่งกาย ชาวเกาะนิยมสวมใส่ชุดที่มีลวดลาย สีสดใส ส่วนชาวเกาะดั้งเดิมจะแต่งกายด้วยผ้าที่ทำมาจากเยื่อไม้ ย้อมสี เป็นผ้าถุงแบบพันรอบตัว ส่วนผู้ชายนั้นก่อนจะเปลือยเปล่า นิยมคล้องพวงมาลัยรอบคอ หรือศีรษะ เป็นการแต่งกายที่สมบทบาท และสมจริงตามสภาพที่ปรากฏทั่วไปเสนอการแต่งกายไว้ว่า

พวกผู้ชายเขาสวมมาโรเลื่อจากใบไม้ เอามาตีแผ่เป็นแผ่น ๆ พุ่งพันรอบตัวที่เอวผ้าถุงพวกนี้เขามักย้อมสีแดง เขาก็สีเหลือง ส่วนพวกผู้หญิงสวมผ้าถุงผืนเดียวที่เรียก ปาลูกกว้างสักสามลิ้นนิ้ว ยาว สามสี่หลามักทำลวดลายบนผ้าด้วยไม้ย้อมสีตกลงไปจนได้ลวดลายที่ต้องการ

(ตามาเอนา : 680)

อาหาร อาหารในชีวิตประจำวันของชาวเกาะ ส่วนใหญ่เป็นอาหารจากทะเล อาหารจากพวกผัก ผลไม้ เผือก มัน ข้าวโพด ถั่ว พักแพง แตงกวา อ้อย ข้าวสาลี อาหารจากเนื้อสัตว์ได้มาจากป่า พวก หมู แพะ สิ่งที่เป็นจุดเด่นในเรื่องอาหารที่น่าสนใจคือกรรมวิธีการย่างหมู ใน "อีมู" หรือเตาอบใต้ดินแบบโบราณของชาวฮาวายเอี้ยน ใช้ถ่านที่เป็นก้อนหินเผาไฟให้ร้อน แล้ววางกระดูกกับดินที่หุ้ม ให้ความร้อนที่อย่างสูงอยู่ในหลุมนานนับชั่วโมง

เสนอรายละเอียดการประกอบอาหาร การย่างแบบอีมู

อาลิเกาเรียงก้อนหินตามกำแพงบ่อที่ขุดเป็นโพรงหินกลม ๆ ซึ่งมีรูพรุนเป็นหินจากภูเขาไฟอาลิเกาเผาจนร้อนจัดเกลี่ยไฟไปไว้ข้าง ๆ หมู คีบหินใส่ลงไปในตัวหมูที่จะย่างในอีมู แล้วห่อหมูทั้งตัวด้วย ใบที่รัดเรียบร้อย อาลิเกาโยนลาต้นกล้วยที่สับเป็นชิ้น ๆ ลงบนหินร้อน ๆ ซึ่งเรียงอยู่กันหลุม อาลิเกาเรียงใบต้นที่ก่อนจะวางหมูลงไป แล้วเกลี่ยถ่านร้อน ๆ หักหมูที่วางลงไป ตามด้วยใบต้นที่กระสอบชุบน้ำ และกลบด้วยดินเป็นอันดับสุดท้าย

(ตามาเอนา : 397)

การเสนอภาพการดำเนินชีวิตของชาวเกาะ ำให้รายละเอียดชีวิตความเป็นอยู่มีความสอดคล้องกับเหตุการณ์ทำให้เรื่องราวสมจริง ผู้อ่านได้ทั้งความรู้ และความสนุกสนานไปพร้อมกัน

1.2.3 การดำเนินชีวิตของชาวต่างชาติอื่น ๆ

นอกจากนวนิยายที่ใช้ฉากอาหรับ และฉากที่เป็นเกาะแล้ว นวนิยายต่างแดนของ รัชกาล สุวรรณ ยังเสนอฉากและเหตุการณ์ประเทศต่าง ๆ ในแถบเอเชียและยุโรป การเสนอภาพชีวิตความเป็นอยู่ รัชกาล สุวรรณ ำให้รายละเอียดของฉากที่ชัดเจน ำให้แง่มุมของการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่จนทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพราวกับได้พบเห็นด้วยตนเอง ตัวอย่างการเสนอฉากการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ที่ยปรากฏในเรื่องต่าง ๆ เสนอรายละเอียดดังนี้

การแต่งกาย ของสตรีพม่าในเรื่องน้ำคำ พบว่าใส่ผ้าถุงยาวกรอมเท้า เรียกลองยี ใส่เสื้อผ้า่านป้ายข้าง แขนยาว มีผ้าทับชั้นใน นิยมผูกผม เสียบดอกไม้ ใส่รองเท้าเก็บดังตัวอย่างที่ได้บรรยายไว้ดังนี้

เอลิวันยังนั่งลงยี หรือผ้าขึ้นกับเสื้อผ้าร่งบาง เนื้อเบา แขนยาวป้ายข้าง ติดกระดุมแก้วสีสวยกลมกลืนกับผ้าผืนที่นุ่งตามประเพณีของหล่อน ความบางของเนื้อผ้าทำให้เขามองเห็นแนวเสื้อชั้นในแบบเรียบร้อยแจ่มชัด ผิวเนื้อขาวนวล ที่อุ้งเอี้ยดเนียนราวแพรเนื้อดีได้เนื้อผ้านั้น ดูผุดผาดอ้อมเอิบสมวัย เน้นอกอ้อมเต็มพอเหมาะพอเจาะ สมตัวหล่อนอีก... เอวหล่อนเล็กบางอ่อนแอ้น และสะโพกก็กลมกลิ้งรับกันไปทุกส่วนที่เคียว ถ้าหล่อนเปลี่ยนมาแต่งตัวแบบตะวันตกเมื่อไหร่ ความนุ่มนวลอ่อนหวานของเครื่องแต่งกายประจำชาติที่ถูกกลมกลืนกับผิวพรรณหน้าตา และบุคลิกคงจะเหือดหายตามไปด้วยอย่างแน่นอน

(น้ำคำ : 311-312)

การไว้ทรงผม ชายชาวทิเบตที่เป็นคนธรรมดาไว้ผมเปียยาว คนที่เป็นพระภิกษุผม พวกข้าราชการจะรวบผมสูงไว้บนศรีษะ ดังตัวอย่างที่กล่าวถึงเรื่องการไว้ผมว่า

พวกผู้ชายเฒ่นั้น พวกพระจะโกนผมจนเกลี้ยงเกล้า ขณะที่มาราสา คนธรรมดา
ทั่วไปจะไว้เปียยาวที่ดูเหมือนหางหมู ส่วนพวกผู้ชายที่รับราชการ มีตำแหน่งการงาน
ทางบ้านเมืองจะรวบผมสูงไว้ศีรษะ

(พบกันใต้ดวงดาว : 464)

สภาพบ้านเรือน ที่อยู่อาศัยในแถบยุโรปจากเรื่องหิมะสีแดง
กล่าวว่านิยมปลูกด้วยท่อนซุงทั้งต้นหลังคาแหลม บรรยายว่า

"บ้านแถบบริเวณเชิงเขา ตาดร้าต้าที่ผ่านไพบ สร้างด้วยท่อนซุงทั้งต้น หลังคาแหลม
และปูด้วยไม้ชั้นเล็ก ๆ ตามลำดับ ขณะนี้เป็นปลายฤดูร้อน รดลากเทียมด้วยวัว บรรทุก
ฟางข้าวผ่านไพบ ผูกแพะเดินอยู่ริมถนนไม้ซุงรุดก็มาถึงเมือง มิฏาส"

(หิมะสีแดง : 47)

สภาพการเมืองการปกครอง ในจากประเทศแถบยุโรปเรื่อง
หิมะสีแดง เสนอจากการเมืองการปกครองของประเทศเชโกสโลวาเกีย ว่าเป็นการปกครอง
ที่เปลี่ยนจากระบอบประชาธิปไตยมาเป็นระบอบคอมมิวนิสต์ ประชาชนไม่มีสิทธิเสรีภาพในชีวิต
ความเป็นอยู่ทำให้การดำเนินชีวิตของประชาชนอยู่อย่างไม่สงบ หวาดกลัว ดังตัวอย่างที่ว่า

ชาวเชคทุกคนไม่ลืมว่า ประเทศของเราถูกคุกคามและยึดครองโดยไอ้พวกกรัสเซีย
ป่วยการพูด อย่าวิจารณ์อีกเลยต้นไม้อายุห้าปี จะมามีชีวิตใบเสียหาย ไม่ว่าเราจะ
พูดอะไรออกไปเป็นได้ยืนไปถึงไอ้พวกกองทัพแดงทุกครั้ง

(หิมะสีแดง : 31)

พูดถึงการกดขี่ในระบอบคอมมิวนิสต์ ในเรื่องหิมะสีแดง พรานช่อธิบายให้
เวร่าห์ฟังว่า ชาวเชโกสโลวาเกีย ขาดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น ผู้วิจารณ์บ้านเมือง
จะถูกจับ ประชาชนไม่มีอะไรเป็นของตนเอง

"เสรีภาพและอิสรภาพ... ยึดกลับมาแล้วตั้งแต่ปี 1948 เป็นต้นมา ที่พวกเราต้องตกอยู่ภายใต้การปกครองระบอบใหม่ไม่มีอะไรเป็นของตัวเอง เรากำลังหลอกตัวเองว่ามีเสรีภาพ ในการคิดและการเขียน ทั้งที่แท้จริง เราถูกตรึงตรอนเสรีภาพอยู่ ตลอดมา ข้อเขียนและสิ่งตีพิมพ์ต้องยกยอรัฐบาลคอมมิวนิสต์ นักหนังสือพิมพ์หัวรุนแรงถูกจับเพราะเขากล้าเกินไปที่จะวิจารณ์ระบบการปกครองของรัฐบาล ก็คน ที่ถูกจับเข้าคุกหลายปีมาแล้ว พวกโลกเสรีเรียกเขาว่า สตาลินิสต์ แม้แต่การเลือกตั้งเราก็ถูกบังคับทางอ้อมให้คะแนนเสียงให้พรรคคอมมิวนิสต์"

(หิมะสีแดง : 88 - 89)

ในเรื่องคลื่นน้ำนี้ กล่าวถึงการเมืองการปกครองที่ประชาชนมีวิถีชีวิตอย่างหวาดกลัว เพราะผู้นำปกครองในระบอบกบฏี แบบทรราชย์ ดังตัวอย่างที่กล่าวไว้ว่า

ทุกอย่างเสื่อมสลาย เมื่อทรูธิลริย์เริ่มระบอบทรราชย์ของเขา เสียงเคาะประตูบ้านตอนดึก ตีราวกลับ เอ็ด.โอ.เอ็ม.ตลอดจนเพื่อนฝูง แม้แต่ญาติพี่น้องที่ไม่อาจไว้วางใจกันได้ ผู้คนที่หายสาบสูญ ในฐานะนักโทษทางการเมือง ค่ายกักกันกรรมกร การทรมานคนทั้งเป็น ๆ นี่คือนิสัยที่ต้องจดจำชั่วชีวิต

(คลื่นน้ำนี้ : 1387)

การเมืองการปกครองในเรื่องทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยวจากประเทศลิทัวเนีย ให้ภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในประเทศที่ถูกระบอบคอมมิวนิสต์เข้าปกครอง ชีวิตผู้คนถูกยึดทรัพย์สิน และได้รับความไม่เป็นธรรม คนที่ถูกกล่าวหาจะต้องไปเป็นกรรมกรทำงานในดินแดนไซบีเรียของรัสเซีย จากบรรยายชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนชาวลิทัวเนียกล่าวว่า

อย่างเทศมณเฑียรประจำเมือง ตำรวจ ครุฑในโรงเรือน แม้แต่ชาวบางคนที่ถูกปลุก
ให้ลุกขึ้นกลางดึกมีเวลาให้เตรียมตัวเพียงครึ่งชั่วโมง แล้วถูกต้อนขึ้นรถเหมือนวัว
ควาย จุดหมายปลายทาง คือ ไซปรีส และค่ายกรรมกรที่นั่น โดยไม่มีใครรู้สาเหตุ
ของการถูกจับ แม้แต่บิดาเดียว

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 8)

ฉากที่เสนอภาพการดำเนินชีวิตของชาวต่างชาติในนวนิยายต่างประเทศ
ที่อยู่นายุโรป ฉากการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ใสมาก สุวรรณาให้รายละเอียดชีวิตความเป็นอยู่
ของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากระบอบการเมืองการปกครองเป็นส่วนใหญ่อารย ษาให้
รายละเอียดเหตุการณ์ชัดเจน เชื่อว่าน่าจะเป็นฉากจริง ที่ได้จากประสบการณ์ และวัตถุดิบจากเพื่อน
ทั้งนี้เพราะใสมาก สุวรรณา กล่าวไว้ในคำนำเรื่องทะเลสาบพระจันทร์ว่า

ทะเลสาบพระจันทร์ เป็นนวนิยายต่างแดนอีกเรื่องหนึ่ง ที่เขียนขึ้นโดยอาศัยฉาก
และเรื่องราว ซึ่งเพื่อนผู้อารีหลายท่าน ถ่ายทอดคำให้ฟัง เหตุการณ์ในเรื่องมีทั้งส่วน
ที่เกิดขึ้นจริง ๆ และจินตนาการขึ้นในรูปแบบนวนิยายทั่วไป ข้าพเจ้าจึงขอขอบคุณ
เพื่อนผู้มีน้ำใจที่บอกเล่าขนบธรรมเนียม ประเพณีของชาวลิทัวเนีย อย่างละเอียด
และให้เอกสารเพื่อศึกษา

(ทะเลสาบพระจันทร์ : คำนำ)

1.3 ด้านศาสนาวัฒนธรรมประเพณี ฉากนวนิยายต่างแดน ที่นำเสนอ
เรื่องราวเกี่ยวกับศาสนา และวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ของตัวละครพบว่า ฉากมี
อิทธิพลต่อวิถีการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ บางเรื่องเป็นกฎระเบียบที่ต้องปฏิบัติ บางเรื่อง
ฉากเกี่ยวกับศาสนาสร้างบรรยายภาพให้แก่เรื่อง ฉากที่เสนอวัฒนธรรมประเพณีจะเป็นตัวกำหนด
บทบาทและพฤติกรรมของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้และ เกิดความเข้าใจในความคิด การ
กระทำของตัวละคร

ฉากที่เสนอเกี่ยวกับศาสนา พบว่านวนิยายที่ใช้ฉากอาหรับ จะให้ความสำคัญมากเพราะศาสนาเป็นตัวกำหนด แนวปฏิบัติบางอย่างของประชาชน เช่น ศาสนาของอาหรับ บัญญัติให้ผู้ชายมีภรรยาได้ 4 คน ศาสนาอาหรับกำหนดให้คนต้องทำละหมาด ทาฬิฮ์ฮัจญ์ ดังนั้น การเสนอฉากจากเรื่องจริงจะทำให้เรื่องราวของนวนิยายนี้ น่าสนใจ และผู้อ่านได้รับทั้งความรู้ ความบันเทิง ตัวอย่าง

การสร้างฉากที่ปรากฏในนวนิยายต่างแดนทั้ง 12 เรื่อง เสนอฉากที่ทำให้ ผู้อ่านเกิดความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาของนวนิยาย เข้าใจพฤติกรรมการแสดงออกของตัวละคร ฉากประเภทนี้จึงมีความน่าสนใจ และจำเป็นต้องอาศัยความรู้ ประสบการณ์ของผู้เขียนนำเสนอ ถ่ายทอดออกมาให้เกิดภาพในความคิดของผู้อ่าน ฉากแสดงถึงศาสนาวัฒนธรรมในเรื่องต่าง ๆ มี ดังนี้

ด้านศาสนา เสนอว่าอาหรับนับถือ ศาสนาอิสลาม และเคร่งครัดอย่างยิ่ง เช่น ไม่ดื่มเหล้า ไม่เล่นการพนัน ประชาชนจะแสดงความเชื่อ ด้านศาสนาด้วย การทำละหมาด วันละ 5 ครั้ง บ้านเมืองไม่มีบาร์ในดัลลัส ศาสนาอิสลามนับถือองค์อัลเลาะห์ เวลาที่หักทากัน จึงเบ่งว้าวจาเอ่ยนามผู้เป็นเจ้า ท้าการคารวะเคารพกัน ด้วยการใช้มือแตะหน้าผาก หน้าอก ความเชื่อทางศาสนาบัญญัติให้ผู้ชายสามารถมีภรรยาได้ 4 คน จึงทำให้ประชากรและสตรีถูกลด บทบาทผู้คนเคร่งครัดในบทบาทตามกฎที่สังคมกำหนดไว้ฉากที่บรรยายนำเสนอ ดังเช่น

ฉากที่บรรยายพิธีกรรมการละหมาด คือการนํัสการพระเจ้า เสนอว่า

ชาวอาหรับไหว้พระเจ้าวันละ 5 ครั้ง เป็นเวลาเธอจะต้องทำตัวให้เหมือนกับชาวพื้นเมืองทั่วไป ตามหลักเขาจะต้องกราบไหว้พระเจ้าวันละห้าครั้ง ครั้งที่หนึ่งก่อนพระอาทิตย์ขึ้น ต่อไปถึงตอนเที่ยงตรง พระอาทิตย์อยู่ตรงศีรษะพอดี ครั้งที่สามก็ระหว่างเที่ยงถึงบ่าย เรียกว่า อาซัด ตอนเย็นก่อนพระอาทิตย์ตกดิน เรียกว่า มะกะหริบ รอคอยถือเอาชื่อตามประเทศมอรรอโค ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตก ครั้งที่สุดท้ายเวลาสองทุ่ม เรียกว่า ละหมาดอิซา

(ฟ้าจรดทราย : 244)

การทำละหมาดนั้นไม่เลือกสถานที่ และวิธีการบ ดังคำบรรยายในพิจรดทราย

วิธีการบมีสี่ท่านะมิเชลล์ ยกมือขึ้นทั้งสองข้าง ตั้งข้อศอกออกเป็นมุมฉากหันหลังมือให้กับตัวเอง นึกถึงพระเจ้า แล้วสวดต่อไปก็เอามือขวาทับมือซ้ายยกคอดอก ยกมือแตะหน้าผากแล้วก้มลงกราบกับพื้น ลูกขึ้นมานั่ง และกราบอีกที เป็นอันเสร็จ ก่อนจะทปฏิบัติละหมาดจะต้องล้างมือหน้าให้สะอาด แต่ถ้าอยู่ในที่กันดาร ก็ใช้ทรายถูตามมือ และแขนได้ อนุโลมได้

(พิจรดทราย : 245)

จากการปฏิบัติทางศาสนาที่สุเหร่า อาหรับนับถือศาสนาอิสลาม คนทุกชั้นต้องทำละหมาด และสวดมนต์ ผู้เขียนบรรยายฉากนี้ไว้ว่า

ด้วยบริเวณกว้างหน้าสุเหร่า ตลอดจนรายทางตั้งแต่พระบรมมหาราชวัง มีคนมายืนคอยเฝ้าชมพระบารมีพระเจ้าบรมมหาราชวัง เฝ้าชมเมืองแน่น กองทหารรักษาพระองค์ในชุดสีแดงสดขลิบทองระยับบนหลังม้าอาหรับ กำลังเคลื่อนมาตามถนนรถเทียมม้าสี่ตัว ซึ่งสลักเสลาสวยงาม อันเป็นรถม้าพระที่นั่งเคลื่อนตามมาเป็นอันดับต่อไป เสียงปรบมือและเสียงรัวกลองอันเป็นประเพณีแสดงความยินดีในประเทศกลุ่มอิสลามของตะวันออกกลางดังอึ้งอื้อ

(พรสรวง : 276)

นอกจากนี้โรฮาก สุวรรณ ยังใช้ฉากที่เกี่ยวกับศาสนาของประเทศอื่น ๆ อีกเช่น พม่า อินเดีย จีน ยุโรปนั้น เรื่องศาสนาไม่ได้ระบุ วัฒนธรรมความเชื่อเด่นชัดเท่าอาหรับ มีเรื่องที่เป็น เน้นความเชื่อทางศาสนาพุทธ คือ เรื่องสิคิริยา ราชินีของประเทศศรีลังกา กล่าวว่า ศาสนามีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตของผู้คนมีจิตใจดี และชอบทำสมาธิเมื่อใดแม้สักการพระกล่าวถึงศาสนานางเชิงสร้างสรรค์ว่าเป็นศูนย์รวมจิตใจ คนให้สงบ

การบรรยายจากการบำเพ็ญบุญในแถบเอเชียจากเรื่องสิคิริยา ตอนหนึ่งว่า

ภายในโบสถ์ องค์พระมเหสีมานพ้านั่งสมาธิดูเบ่งปลั่ง สีจิวร้นสดใส ภาพวาด
พุทธประวัติ ที่ฝาผนังโบสถ์ดูงดงามอร่าม ถาดดอกไม้ถูกนำมาวางเรียงเต็ม
ไปหมด กระดาษรูปที่จุดบูชาวันโคมง บุคคลต่างวรรณะและอาชีพ ต่างเพศและวัย
โน้มจิต บูชาและสวดมนต์สรรเสริญพระพุทธคุณ เป็นภาพที่งดงามสุดจะบรรยาย

(สิคิริยา : 124)

ในเรื่องพิกันต์ดวงดาว เสนอภาพองค์ศาโลลามะ หรือที่ชาวเมืองเรียกว่า

ประมุขของชนชาวจีนในธิเบต ได้บรรยายการทักความเคารพตามวัฒนธรรม ความเชื่อ
ของชาวธิเบตว่า คนแล้วคนเล่าต่างเข้าไปยืนล้อมกายนึ่งในท่าสรวม ล้อเล่นยาว
สองตามองต่ำ มีอาจเฝ้ามหาญ มองพระพักตร์ องค์ประมุขของธิเบต

(พิกันต์ดวงดาว : 695)

ด้านวัฒนธรรมประเพณี นวนิยายต่างแดนของ โสภาค สุวรรณ สร้างจาก
โดยใช้วัฒนธรรมประเพณี พบรายละเอียดที่น่าสนใจ ดังนี้

การบรรยายวัฒนธรรม ประเพณี ที่ผู้หญิงอาหรับต้องปฏิบัติ โสภาค สุวรรณ
เสนอว่า ผู้หญิงอาหรับนั้นจะต้องคลุมหน้าไม่ให้ใครเห็น ภายในบ้านจะแบ่งเขตกัน ที่พักระหว่าง
ชายหญิงไม่ปะปนกัน หญิงอาหรับคือ ทาสรับใช้ของผู้ชาย ผู้หญิงอาหรับจะไปไหนตามลำพังไม่ได้
ดังตัวอย่างการบรรยายชีวิตผู้หญิงอาหรับว่า

ผู้หญิงคือ สมบัติส่วนตัวของครอบครัวของสามีที่ผู้ใดมีอาจกล่าวถึง หรือปรากฏแก่
สายตาบุรุษอื่น ผู้มิได้เกี่ยวข้องกับสายโลหิตโดยตรง ผู้หญิงเป็นผู้นำความเสื่อมเสีย
จึงมิได้รับอนุญาตให้พบปะพูดจากับบุรุษ ผู้หญิงมิได้รับอนุญาตให้ขับรถ เดินทางไป
ไหน ๆ ตามลำพัง นั่นคือโลกของผู้หญิงที่นี่

(ทะเลทราย : 137)

การแต่งงานกับเชื้อราชวงศ์ จะมีการจับจองคู่หมั้นหมายเมื่อใดเวลานั้น
สมควรจึงจัดงาน ดังตัวอย่าง

การหมั้นหมายที่ผู้ใหญ่จัดการให้ ระหว่างเจ้าชายฮารุนกับเจ้าหญิงอัลรียา และเจ้าชาย
นาวับกับฮามีดำ ตั้งแต่ครั้งเยาว์วัย ฮามีดำมีความรู้สึกไม่ผิดเพี้ยนกับเจ้าหญิงอัลรียา
นั่นคือไม่ยากแต่งงานด้วย และเมื่อเจ้าชายฮารุนสิ้นพระชนม์อย่างนี้ เจ้าหญิงจะทรง
ถูกหมั้นหมายผูกมัดให้แต่งงานกับใครต่อไปก็ไม่รู้ ฮามีดำได้แต่เศร้าใจ

(พรสรวง : 162)

วัฒนธรรมของอาหรับให้ผู้ชายที่ภรรยาได้ 4 คน ตามกฎของศาสนาอนุญาตไว้
ผู้หญิงอาหรับจึงต้องมีลูก ชาย หญิง ไว้เป็นหลักประกันฐานะมาให้ผู้ชายทิ้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พ่อของฉันมีเมียได้สี่คน ตามกฎของศาสนาอนุญาตไว้ได้เท่านั้น แม่ของฉันเป็นเมียหลวง
ดูแลกิจกรรมของบ้านทั้งหมดมีลูกหกคน พวกเมียน้อยมีลูกคนละหนึ่งละสอง อยู่บ้านต่าง
หากคนละหลัง พ่อต้องรักภรรยาเท่ากันหมดจึงจะไม่ขัดต่อหลักศาสนา

(ฟ้าจรดทราย : 55)

บรรยายถึงการแยกที่พักชายกับหญิงอาหรับ ชายอื่นจะไม่เห็นผู้หญิงงานนี้ไม่ได้เลย
ดังตัวอย่าง

ผู้หญิงกับผู้ชายอยู่คนละส่วนแยกจากกันโดยเด็ดขาด ถ้ามีแขกผู้ชายมาหา จะสอบถาม
โดยวิธีพูดผ่านจากกัน ชายอื่นที่ไม่ใช่พ่อหรือพี่น้องจะไม่มีโอกาสเห็นผู้หญิงในบ้านเรา
ได้เลย

(ฟ้าจรดทราย : 60)

นอกจากวัฒนธรรมประเพณีของชาวอาหรับ ในเรื่องอื่น ๆ ของโรฮาก สุวรรณ
เสนอจากเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีไว้เช่นกัน

ประเพณีการทศพของชาวอิเบต บรรยายว่าจะใช้วิธีโยนลงน้ำ หรือสับเป็น
ชิ้น ๆ โยนลงน้ำญาติพี่น้องไว้ทุกข์โดยไม่หิวผแลงหน้า ดังที่ตัวอย่างกล่าวว่

ประเพณีของคนที่นี่ เวลาไว้ทุกข์ ญาติพี่น้องเพื่อนฝูงคนใกล้ชิดจะไม่หิวผแลง
หน้าศพของร้อมบ่า ที่ห่อหุ้มอยู่ในผผำห่ม วางอยู่บนพื้นดินราบตรงชะง่อนผผำจิกแม่
กำลังพลิกศพให้คว่ำหน้าลง และลงมือผผำร่างที่ไว้วิญญาณนั้นออกเป็นสวน ๆ เนื้อกอง
ไว้ทางหนึ่ง ส่วนที่เป็นกระดูก ชายชาวอิเบตสับเป็นชิ้น ๆ แล้วผสมกับขมิ้นบ่า ปั้นเป็น
ก้อนกลม โยนเข้าหั่นแครงกินเป็นอันดับแรก แล้วจึงเริ่มโยนเนื้อที่กองไว้เป็นอันดับต่อไป
"ที่เห็นนี้เป็นประเพณีของเรา" คิชอันบอกเอียริส ต่อไปว่า พวกของท่าน พ่อหม้าย
แม่หม้าย และคนยากคนจนมาก ๆ ถ้าตายเขาจะโยนศพลงน้ำ อาจห่อศพโยนลงไปในตัว
หรือสับเป็นชิ้น ๆ แบบนี้ แล้วโยนลงน้ำก็ได้ ศพเด็กเล็กจะฝังไว้บนผผำ บิดผผำแม่แล้ว
โยนลงน้ำ หรือบางทีก็เก็บไว้บนบ้านพ่อแม่เป็นเวลาหลาย ๆ ปี

(พบกันใต้ดวงดาว : 548 - 549)

การสร้างฉากตามความเป็นจริง เป็นกลวิธีที่ โรฮาก สุวรรณนำมาใช้เป็น
ส่วนใหญ่ และเสนอชัดเจนในด้านภูมิศาสตร์ การดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ ศาสนา วัฒนธรรม
ประเพณี จากการศึกษาเชื่อว่า การสร้างฉากนั้นน่าจะมาจากเรื่องจริง ผลของการสร้างฉาก
ทำให้นวนิยายต่างแดนเป็นที่สนใจของผู้อ่าน เพราะได้รับความรู้ ความบันเทิง ที่โรฮาก สุวรรณ
นำเสนอไว้ในเรื่อง

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าว ทำให้เห็นลักษณะการสร้างฉากของโรสภาค สุวรรณ ได้อย่างชัดเจนเมื่อศึกษาวิเคราะห์งานเขียน จึงพบว่าโรสภาค สุวรรณ ใช้จินตนาการในการสร้างฉากได้อย่างดีเยี่ยม และเป็นงานสร้างสรรค์ที่อยากจะแยกได้ว่า ส่วนไหนจริงส่วนไหนจินตนาการ มีความสอดคล้องงดงามระหว่างฉากกับเรื่องราวเหตุการณ์ การดำเนินเรื่องตัวละครอย่างผสมกลมกลืน ดังเช่น ฉากบรรยายสภาพบ้านเรือนของชาวชิเบตว่า เป็นบ้านทรงเตี้ยหลังคาปีกธง เป็นสีทั้งห้าตามประเพณีซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

บ้านเรือนน้อยใหญ่กระจาว ๆ ด้วยสายตาก็คงไม่เกินไปหลังคาเรือนล้วนปลูกสร้างคล้ายคลึงกับบ้านช่องในแคว้นที่โรล ในออสเตรเลีย หรือซาเลศ ในสวิตเซอร์แลนด์ จะต่างก็ตรงที่หลังคาเท่านั้น ที่นี้ไม่มีปล่องไฟเฉกเช่นที่นั่น หากมีธงคาถาดตกแต่งปลิวไหวล้อมพราวพริ้ว ธงคาถาที่ประกอบไปด้วย แม่สีทั้งห้าตามาประเพณีของชนชาวชิเบต

(พบกันใต้ดวงดาว : 443)

บรรยายสภาพภูมิศาสตร์

ชิเบต เป็นดินแดนที่อากาศหนาวเย็น สภาพภูมิศาสตร์ ภูมิประเทศ บรรยายไว้ว่า

กึ่ง ตั้งอยู่บนแนวของเส้นรุ้งที่ยี่สิบแปด ความสูงเหนือระดับน้ำทะเลเก้าพันเจ็ดแบบนี้ เล่นสกีกันได้สบาย ก่อนจะถึงทางเข้าหมู่บ้าน ริมฝั่งแม่น้ำรักลี ที่เย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็งมีป่าไผ่รายเรียงให้เห็นตา ตื่นใจ

(พบกันใต้ดวงดาว : 449)

ฉากแสดงความเคารพชาวชิเบตใช้แลบลิ้นยาวค้อมกายค้มดังนี้

พนักงานข่าวประกาศร้องบอกให้คนเดินทางรู้ถึงการเดินทางของเจ้านาย กุง เกอ ผู้อำนวยการโรงไฟฟ้าของลาซา คนเดินทางถอดหมวก ค้อมกายต่ำ และแลบลิ้นยาว เป็นการแสดงความเคารพโดยมรรยาท ประเพณีท้องถิ่น

(พบกันใต้ดวงดาว : 586)

ฉากแสดงกฎหมายการลงโทษจับผู้ทำผิดใส่ข้อคา หรือขอยานที่สาธารณะ ถ้าเป็น
โทษร้ายแรงจับใส่ถุงหนังโยนลงเหว บรรยายว่า

สองตาจับจองแน่วเนียงไปยังชายหนุ่ม หญิงที่อยู่หน้าข้อคา มีคนออกมาขึ้นประกาศ
โทษความผิดของคนทั้งคู่ และจิกเมื่ก็รีบแปลลาที่ฟังด้วยเสียงตื่นเต้น "พระกับนางที่
ครับ ขาธิบ สองคนแอบลักลอบได้เสียกันจนท้อง พอเด็กคลอดมาก็ฆ่าลูก"
"เราจะลงโทษสองคนนั้นยังไง" จิกหันถามเสียงเร็ว เขาเองยังหัวงันกับการ
ลงโทษทัณฑ์ของคนที่นี่ อดเฉพาะขมยคนที่ถูกตัดมือทั้งสองข้างแล้วถูกขังไว้ใน
ถุงหนัง จามรีทั้งเป็น ก่อนจะถูกลงเหว ไม่มีตำรวจ ไม่มีทนาย มีก็แต่การ
ลงโทษทัณฑ์ในสาธารณะ ชายหนุ่มจับตามองชายหญิงที่อยู่หน้าข้อคา" โทษถึงขอยานที่
สาธารณะ คนละร้อยที่ครับขาธิบ" จิกเมื่พูดยังไม่ทันขาดคำ โทษทัณฑ์ที่ว่าก็เริ่มขึ้น

(พบกันใต้ดวงดาว : 465)

ฉากต่าง ๆ ดังกล่าวในธิเบต ที่ผู้เขียนนำเสนอมาให้รายละเอียดของภาพชีวิต
ความเป็นอยู่และที่เด่นชัดที่สุด คือ ฉากของที่ประทับขององค์ดาไลลามะ บรรยายผ่านความรู้สึก
ของเอิบริสและคณะที่ขึ้นเฝ้าเมื่อเดินทางมาถึงธิเบต ดังตัวอย่าง

บัดนี้บนชั้นบันไดที่ขึ้นไปสู่พระราชวังโปตาลา มีมังกรคนทั้งชายหญิงพากันก้าวเดินขึ้น
ไปสู่ชั้นยอดของพระราชวัง ซึ่งอยู่สูงพ้นตัวเมือง ขึ้นไปถึงสามร้อยฟุต พื้นห้องต่าง ๆ
ที่สร้างขึ้นบนพื้นหิน จะต้องใช้พรมขนสัตว์อัดไว้ตามหลุมพ่องที่ไม่ราบเรียบ แล้วปูทับ
ด้วยผ้าสาเลี แน่นนอกนอกจากทองคำบริสุทธิ์ที่ใช้ประดับประดา ยังมีเพชร ไข่มุก ไข่มุก
มรกต และบุษราคัม อีกเป็นหมื่น ๆ เม็ด รวมอยู่ด้วย ทางมุขตะวันตกเป็นที่อยู่ของพระ
มุขตะวันออกเป็นสถานที่ราชการ โรงเรียนสำหรับพระภิกษุสามเณร และรัชสภของทิเบต
ชั้นยอดเหนือสำนักงานคือที่ประทับขององค์ดาไลลามะ หรือที่ชาวเมืองขนานพระนามก็ทั้ง
บริมบริบเซ การไต่ขึ้นมาถึงสิบสามชั้น เวลา นาฬิกาการรอกอยมาถึง ณ บัดนี้เขาได้
มายืนล้อมกายอยู่หน้าบัลลังก์เฉพาะพระพักตร์ องค์พระประมุขทั้งทางศาสนา และอาณาจักร

ของธิเบต ศีรษะค่อมคานับถวายเป็นพระหัตถ์ที่ยกขึ้นในท่าประสาธน์ บัดนี้ ลอดลง
สัมผัสเรือนผมเขาชั่วคราว

(พบกันใต้ดวงดาว : 693 - 694)

ฉากแสดงชีวิตความเป็นอยู่ในเรื่องความเชื่อ การจุดตะเกียงน้ำมัน ความเชื่อ
ในโชคกลางบรรยายไว้ว่า

ลาซาไม่มีป่าไม้ จึงใช้มูลตัวจามรีเป็นเชื้อเพลิงในบ้านในช่อง นอกจากเครื่องเรือน
โต๊ะ เก้าอี้ และพรมหลากสีมากมายแล้ว ยังมีที่บูชา และด้วยน้ำชาเจ็ดใบสำหรับถวาย
พระและเทพ ตะเกียงน้ำมันนัย ที่จะต้องจุดสว่างตลอดวัน ตลอดคืนมาห้แล้ว
ไฟดับลงได้เลย แล้วยังมีกระถางรูป ตลอดจนเครื่องรางนาโชคมากมายเจ้าของบ้าน

(พบกันใต้ดวงดาว : 596)

การสร้างฉากจากจินตนาการนั้น โรสภาค สุวรรณ จะใช้การสร้างฉากจากการ
ศึกษาเอกสาร ตำรา ศึกษาชีวิต ความเป็นอยู่ผสมกับจินตนาการ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เนียบ
ต่างแดน มีฉากที่จินตนาการอย่างสมจริง นับเป็นเทคนิคเฉพาะของโรสภาค สุวรรณ ที่ใช้ความ
สามารถทั้งศาสตร์และศิลป์ได้อย่างเหมาะสม ดังบทส่งท้ายเรื่องพบกันใต้ดวงดาว โรสภาค สุวรรณ
กล่าวว่าไม่เคยเดินทางไปทิเบต ใช้ศึกษาจากเอกสาร ตำรา และประทับใจในองค์ความรู้และ
จึงจินตนาการเขียนเรื่องราวกล่าวว่า

พบกันใต้ดวงดาว เป็นนิพนธ์นิยายที่ได้รับความนิยมอันดลใจเป็นพิเศษในการเขียน
เนื่องจากผู้เขียนได้พบองค์ความรู้และองค์ความรู้มาเยือนสหรัฐ และผู้เขียนสนใจชีวิต
เรื่องราวของชาวทิเบต ประกอบกับได้ข้อมูลวัตถุดิบจากมิตรสนิท จึงจินตนาการ
ผสมผสานความรู้เขียนออกมา

(พบกันใต้ดวงดาว : บทส่งท้าย)

กล่าวได้ว่าการสร้างงานในนวนิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ สามารถถ่ายทอดเรื่องราวได้ชัดเจน สอดคล้องกับเหตุการณ์ มีความสมจริง ทำให้นวนิยายได้รับความสนใจจากผู้อ่าน เพราะได้รับความรู้ สภาพบ้านเมืองวิถีชีวิตของผู้คนที่แยกออกไป เป็นการสร้างงานเขียนที่มีคุณค่า และแสดงถึงความรอบรู้ การมีฝีมือของผู้เขียนอย่างน่ายกย่อง

การใช้ภาษา

ภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของวรรณกรรมที่ผู้ประพันธ์สรรค์สร้างขึ้นด้วยความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก และจินตนาการของคน ซึ่งแต่ละคนจะมีความสามารถ ความเชี่ยวชาญที่เป็นแบบเฉพาะตัว ดังที่ท่านผู้รู้ได้กล่าวไว้

วิภา กองเกนันทน์ (2522 : 131 - 135) กล่าวว่า ความสามารถในการใช้ภาษา สื่อสารให้คนอื่นเข้าใจตามที่เรากำลังจะได้ เรียกว่า เราเป็นผู้มีศิลปะในการใช้ภาษาซึ่งอาจมีวิธีการต่าง ๆ กัน เช่น ใช้ภาษาแบบตรงไปตรงมา ใช้ภาษาประชดประชัน ใช้สัญลักษณ์และโวหาร

กุหลาบ มัลลิกะมาส (ม.ป.ป. : 122 - 136) ได้แนะแนวทางการพิจารณาวรรณกรรม ในด้านการใช้ภาษาว่าควรพิจารณาในด้าน การสรรคำใช้ การใช้โวหาร และการสร้างประโยค

โอมรี ชื่นสำราญ (2531 : 84) ได้แบ่งลักษณะโวหารในการเขียน ออกเป็น 4 ลักษณะคือ

1. บรรยายโวหาร เป็นโวหารที่ผู้เขียนต้องการเล่าเรื่อง หรือบรรยายเรื่องราวโดยไม่แทรกความรู้สึกหรืออารมณ์ส่วนตัวให้ปรากฏ
2. อธิบายโวหาร เป็นการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจเรื่อง เข้าใจความหมาย
3. โวหารที่ใช้ในการวิจารณ์ เป็นโวหารที่ต้องอาศัยความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาแยกแยะองค์ประกอบต่าง ๆ หรือวินิจฉัยคุณค่าออกมา
4. พรรณนาโวหาร เป็นโวหารที่ผู้เขียนสามารถใช้ถ้อยคำถ่ายทอด สิ่งที่ตนพบเห็นไปสู่ผู้อ่านได้ เสมือนหนึ่งได้ยินได้รู้ ได้เห็นด้วยตนเอง

ภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของวรรณกรรมที่ผู้ประพันธ์สรรค์สร้างขึ้นด้วยความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก และจินตนาการของตน ซึ่งแต่ละคนจะมีความสามารถ ความเชี่ยวชาญที่เป็นแบบฉบับเฉพาะตัว นักประพันธ์ทุกคนย่อมจะมีที่วางทบทองการเขียนเฉพาะตัว ปรากฏอยู่ซ้ำ ๆ

ในวรรณกรรมที่แต่ง การพิจารณาลักษณะเฉพาะของนักประพันธ์ ผู้อ่านจะกระทำได้ โดยอาศัย ถ้อยคำสำนวน หรือเรื่องที่นักประพันธ์ชอบกล่าวถึงในการศึกษาลักษณะเฉพาะของ โสภาค สุวรรณ นี้ ผู้วิจัยแยกวิเคราะห์ทั้งในด้านการใช้คำ และสำนวนโวหาร เพื่อให้เห็นการใช้ภาษา ในการเขียน นวนิยายต่างแดน ได้ชัดเจนมากขึ้น

โสภาค สุวรรณ มีรูปแบบการใช้คำส่วนใหญ่เป็นคำง่าย ๆ ที่มีความความชัดเจน ในส่วนที่เป็นภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ที่พบ จะใช้คำทับศัพท์ ที่ผู้อ่านสามารถรู้และเข้าใจความหมายได้ เนื่องจากมีข้อความหรือบริบทใกล้เคียงบอกความ อธิบายไว้ ในบางครั้งคำภาษาต่างประเทศที่นำมาใช้ประกอบการเขียน โสภาค สุวรรณ จะมีเชิงอรรถ อธิบายความหมายไว้ ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ การใช้คำของโสภาค สุวรรณ พอจะแยกแยะได้ดังนี้

1. การใช้ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

นวนิยายของ โสภาค สุวรรณ เป็นเรื่องราวเหตุการณ์ที่ใช้ฉากในต่างแดน ดังนั้น การใช้ภาษาอังกฤษแทรกปนภาษาไทย ทั้งในภาษาพูด และภาษาเขียน จึงเป็นไปในลักษณะคำทับศัพท์ ที่สอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และตัวละคร ตามบุคลิกภาพ และสถานการณ์ของเรื่อง และโดยส่วนใหญ่เป็นการใช้คำตามภาษาของประเทศที่กล่าวถึงตามฉาก ทำให้ผู้อ่านคล้อยตาม และถ้าเป็นศัพท์ที่เป็นชื่อเฉพาะ โสภาค สุวรรณ จะแปลความหมาย เป็นเชิงอรรถไว้ ซึ่งต่างไปจากนวนิยายไทยโดยทั่วไป

ลักษณะของการใช้ภาษาต่างประเทศ ที่เป็นคำทับศัพท์ในภาษาไทย ปรากฏในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

ในเรื่อง น้ำคำ จูเลีย เป็นคู่รักของเลโอนาร์ด เธอเป็นสาวอเมริกันบุตรนักการทูตประจำประเทศพม่า เมื่อทั้งสองอยู่ด้วยกัน จูเลีย กล่าวว่า

"ฉันอยากเมคเลิฟกับเธอนะจ๊ะ ตั้งแต่เห็นวันแรกที่สระน้ำ"

"ผมยังไม่พร้อมที่จะลงมือทำอะไรทั้งนั้น"

"เพอร์เฟ็คชั่นนิส" หล่อนว่าเขาเข้าใจกันได้

"ฉันจะต้องไปช่วยแม่จัดบาร์ดี ตอนบ่าย"

(น้ำคำ : 270)

เมื่อใกล้วันคริสตมาส บ้านของเลโอนาร์ต จัดงานปาร์ตี้ต้อนรับคณะของเอละวิน
พูดถึงข้าวพุดคั่วและอาหารว่าง วิชาห์ทักศัพท์ว่า

"มาให้นฉันช่วยยก ออร์เดฟ ดีกว่า"

"ป้าทา ปีอบคอร์น ไว้เป็นดังเลย เตียวแม่สามสาวมาจะได้รื้อยแฉวน ต้นคริสตมาส
ลูก แครนเบอร์รี่ สด ๆ ซื้อมาแล้วนะจ๊ะ"

(น้ำคำ : 339)

กล่าวทักศัพท์ ภาษาทางการแพทย์ว่า

"ลีโอ ตั้งแต่เธอกลับมาจากน้ำคำ แล้ววัดเป็นหนุ่ม

จนจะจบ เรจิเต็นซ์ เข้าในะ ป้ายังไม่เห็นเธอมีความสุขเลยสักครั้ง"

(น้ำคำ : 277)

ในเรื่องหิมะแดง ปีเตอร์พาเวร่าห์ ท่องเที่ยวชมบ้านเมืองในออสเตรีย ภูมิภาค สุวรรณ
วิชาห์ทักศัพท์ ชีอบริกร กาแฟ เครื่องดื่ม ตามภาษาท้องถิ่น ดังเช่น

"ในออสเตรียเราเรียกบริการว่า โรเบอร์ เธอต้องการ
ดื่มอะไร เวร่าห์ ที่ไหนเขาดื่มอะไรกัน"

"เหมือนกันละ เรามี ฟิลสเนอร์เบียร์ ที่ชื่อเสียงทั่วโลก"

"ดื่มกาแฟเถอะนะ กาแฟของเรามีชื่อหลายอย่าง

กาแฟดำเรียก คัฟฟ บราวน์ เป็นกาแฟถ้วยเล็ก ๆ ผสมครีม

เมลิ่งเก้ ส่วนกาแฟสครีมดี เรียกว่า โวนส์แบนเนอร์"

"ขอคัฟฟบราวน์ ดีกว่าละ" เวร่าห์ตอบ

"อัพเพคูลูเต็น สองชิ้นนะ" ปีเตอร์ถามขึ้นอีก

"ขนมของเราใช้เมล็ด ป๊อปก็ผสม เราเรียก

โรมนชตรูเติล

(หิมะสีแดง : 262)

ในเรื่องหิมะสีแดง นิโคลัส กับเวร่าห์ ประสบอุบัติเหตุจากการเล่นสกี
ใช้คำทับศัพท์สัญญาณไฟช่วยเหลือ ดังนี้

มันเป็นสัญญาณที่เราใช้เรียกว่า อัลฟินรันตซิกนัล

สัญญาณที่เรียกหกครั้งหรือซ้ำๆ และอาจจะเป็นเพลงก็ได้ พวก O BRD มีของครบ
ทุกอย่าง

แม้แต่ซาสำหรับให้เราตีคัม

(หิมะสีแดง: 566)

นอกจากจะใช้ภาษาอังกฤษทับศัพท์ นวนิยายต่างแดน พบว่าใช้ภาษาท้องถิ่นนั้น ๆ
ในบทสนทนาระหว่างตัวละคร โสภาค สุวรรณ จะได้อธิบายความหมายไว้ท้ายหน้านั้น ๆ เพื่อ
ให้ผู้อ่านเข้าใจถ้อยคำภาษาทำความเข้าใจตามบทสนทนา ลักษณะการใช้ภาษาถิ่นของชาตินั้น ๆ ช่วย
ให้เรื่องราวมีความสมจริงได้บรรยากาศ และอารมณ์ผู้อ่าน สนุกสนานต่อการแปลความหมาย ทำให้
ได้รับความรู้ทางภาษาต่างประเทศและแสดงถึงความรู้ความสามารถของผู้เขียนในการเขียนนวนิยาย
ต่างแดน

ตัวอย่างการใช้ภาษาถิ่น ต่างชาติ ที่ปะปนในภาษาไทยที่ปรากฏในนวนิยายต่างแดน
เรื่องต่าง ๆ ดังนี้

ในเรื่องทะเลสาบพระจันทร์ วิไลต์ สนทนากับภรรยาขายช่าง ที่ดูแลค่ายกร เมื่อเขา
นำของส่วนตัวมาขายแลกเป็นเงิน แสดงภาษา รัสเซีย

"โศค บรี เติ่น รับประทาน" เขาเอ่ยออกไป แล้วพาพาหันหลังกลับ

"ถ้าเธอมีของสวย ๆ คราวหน้าเอามาขายอีกนะ"

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 232)

โศค บรี เติ่น อธิบายว่า Good Day ในเรื่องเดียวกัน วิไลต์สนทนากับภรรยาขายช่าง

"คุณนายจะให้ผมมาฟังข่าว แม่ เมื่อไหร่ครับ"

"จูบตัว" คนพูดตอบสั้น ๆ

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 196)

จูบตัว อธิบายว่า วันเสาร์

วีรได้ออกติดตามหาแม่ในรัสเซีย บทสนทนาของวีรกับชาวบ้านในสถานที่นั้น แสดง
การใช้ภาษาถิ่น ว่า

"ผมไม่ได้ไปหาแกนานแล้ว ถ้าแกยังไม่ตาย ก็ต้องอยู่ที่ โคลกโฮซ นอกเมืองออกไป
แหละครับคอมราต"

"คอมราต จะพาเราไปที่นั่นได้ไหม" ยาคอฟถาม

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 620)

โคลกโฮซ อธิบายว่า นารวม ในเรื่องความลับบนแหลมไซโน เสนอภาษาอาหรับ
ในเรื่อง ดังนี้

โกมา เป็นคนรับใช้ที่ซื่อสัตย์ ของพ่อเอมิลา ได้คอยช่วยเหลือเอมิลา ำรู้เรื่อง
ของชาครีพี่ชาย จึงปลอมตัวเป็นคนขายของเร่ร่อน บทสนทนาตอนหนึ่งเสนอภาษาอาหรับ

"โกมา นี่แกหมดท่าแล้วจริง ๆ รี ถึงออกมาขอ บัคชีส เหมือนคนหมดปัญญาอย่างนี้

"อัน อิชนัค นาย" เสียงตอบลอดชายผ้าคลุมหน้า "เช็ดหน้าตาธำรงไว้แล้ว

ขอบัคชีส นาย"

(ความลับบนแหลมไซโน : 263)

บัคชีส อธิบายว่า เงินรางวัล

อันอิชนัค อธิบายว่า ขอโทษ

ภาษาอาหรับ คำว่า ฮาเร็ม ที่ปรากฏในนวนิยายที่ใช้จากอาหรับ ใช้ดังนี้

เขาพากันเก็บเด็กผู้หญิง และสตรีในบ้านให้อยู่แต่ภายใน ฮาเร็ม ไม่ให้ปรากฏ
แต่สายตาผู้มาเยือน

(ความลับบนแหลมไซไน : 85)

ฮาเร็ม อธิบายว่า ที่อยู่ของสตรีอาหรับ ห้ามบุรุษเข้าออก ในภาษาอาหรับ แปลว่า
หวงห้าม

ในเรื่องคามาเอน่า เสนอภาษาฮาไวเอียน ไว้ที่น่าสนใจ ในบทสนทนา
ของชาวเกาะดังเช่น

"แม้ว่าเขาใช้ต้นโธเฮอาดู สำหรับ โธล่า
ลุงเคยเห็นต้น โธเฮอาดู มั้ยละ แม่ให้
ผมดู ยังสอนวิธี โธล่า ด้วยเลย"

(คามาเอน่า : 11)

โธล่า อธิบายว่า การจับปลาด้วยวิธีวางยาที่ปลาสลบ เป็นคำศัพท์ในภาษา
ฮาไวเอียน

"ใคร ๆ ก็อยากกิน โปอี แต่คนจะปลูกให้มันงอกงาม

จนกินได้ละ ไม่ค่อยมีหรอก โปมี"

"ยายสบายดีหรือจ๊ะ" โปมีถามออกไป

คนพูดหัวเราะ "ฉันอาศัยอยู่ที่ กาอูนาลาปาอู เคยจัดไว้ให้ ปู่ย่าตาทวด นั้นเอง"

(คามาเอน่า : 82)

โปอี อธิบายว่า อาหารพื้นเมืองของฮาวาย ทำจากเผือกนึ่ง แล้วนำมาบดกับหิน
และน้ำมีลักษณะข้น ๆ เหลว ๆ กรอมาลาปาอู อธิบายว่า แพทย์แผนโบราณ

จากการใช้ถ้อยคำภาษาต่างประเทศจะเห็นได้ว่า เป็นการใช้คำให้กลมกลืนกับภาษา
ประเทศต่าง ๆ และ โสภาค สุวรรณ ใช้คำอธิบายความหมายไว้ ทำให้ผู้อ่านทราบความหมาย
ของคำทั้งที่เป็นศัพท์เฉพาะ และคำภาษาถิ่น ทำให้เรื่องมีความสมจริงยิ่งขึ้น

2. การวิเคราะห์ที่ทำให้เกิดมโนภาพ

โสภาค สุวรรณ ใช้คำในการบรรยายเหตุการณ์ตัวละคร สามารถทำให้เห็นอริยาบท
ต่าง ๆ และเป็นภาษาพูดที่คล้องจองทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้อย่างแจ่มชัด การใช้คำประเภทนี้
พบว่า โสภาค สุวรรณ ใช้บ่อยในนวนิยายที่เขียน เช่น

ในเรื่อง น้ำคำ เลโอนาร์โด สร้างสรรค์สัมพันธ์รักกับจูเลีย แต่เขาไม่ยอมปล่อย
อารมณ์ให้เป็นไปตามธรรมชาติ ทำให้จูเลียเสียความรู้สึก

เขาทำให้ห่อนกระแสน้ำจะ ต่ำดินล้นสมปราณ แล้วก็หยุดยั้ง... บ่อยให้ห่อน
อวลหาอาลัย แพบ้าคลั่ง และเพียรรอให้วันนั้นมาถึง โดยไม่ ดินร่นกระเสือกกระสน
ไปหาคนอื่น ห่อนรอวันที่จะเสพสมกับเลโอนาร์โด อย่าง ใจจดใจจ่อ ให้สมกับที่เขา
ทำให้ห่อน คลั่งไคล้

(น้ำคำ : 272)

เลโอนาร์โดให้จูเลียพาเอละวิน ยุนดีน และฮั่วต่อ ไปเดินชมบ้านเมืองอเมริกา
ยุนดีนชมตึกงามบ้านช่องเพลินจนถูกคนชน ให้ภาพจากการใช้คำว่า

คนชื้อยุนดีน เดินข้ามถนนก็มัวแต่แหงนมองตึกสูง ๆ จนคอเอียง ร้อย
ถูกคนเดินถนนชนแทบกลิ้ง ส่วนฮั่วต่อข้ามทางเท้าตรงสี่แยกไฟแดงจั้นรด
เกือบชนซุมนูตี่แท้

(น้ำคำ : 307)

การรำคำ ทำให้มีบทบาทแสดงความรู้สึกของคนที่เสียใจอย่างหนัก ตอนที่อันลัส
กล่าวโทษ บันสีว่าเป็นคนทำให้พ่อตาย บันสีเสียใจมาก

บันสีร้องไห้สะอึกสะอื้น หล่นเหงหยน้ำจั้นจากฝ่ามือ
พลางกล่าวเสียงพร่ำพราย ออกไปว่า อันลัส...
อย่าพูดอย่างนั้น บันสีปล่อยน้ำตาไหลอาบหน้า
หัวใจหล่นเหมือนจะแตกกร้าวเป็นเสี่ยง ๆ

(รำคำ : 211)

ในเรื่องทะเลสาบพระจันทร์ วิถี คิดถึงแม่และพี่ชายที่พลัดพรากจากกันในขณะที่
ถูกเนรเทศจากลิทัวเนีย ทำให้เป็นกรรมกรอยู่ไซปรีส ประเทศกรีซเสียยามาใจที่เขาระลึก
ถึงแม่ ความรู้สึกส่วนลึกในใจของความคิดถึงจะเกิด กล่าวว่

ความเป็นลูกผู้ชายในตัวเขา มีอยู่มากมายล้นเหลือ ทั้งยังเพิ่มพูนทับทวียิ่งขึ้น
ด้วยความลำบากยากแค้นทารุณโหดร้ายทางจิตใจแสนสาหัสที่ได้รับความเข้มแข็ง
แห่งพลังจิตและร่างกาย เทียบได้กับเหล็กไหลก็จริง หากเมื่ออารมณ์คิดถึงผู้รจ
เข้าจับใจภาพของแม่และพี่ที่เป็นเหมือนเงาที่ลอยอยู่ในหมอกหนาทึบ จนเขาแทบจะ
ไม่เห็นรูปร่างครานั้น ความแข็งที่ว้างก็หล่นลายลงใบ ทั้งไว้เพียงความอ่อนเพลีย
แทบขาดอกขาดใจน้ำตาก็ทำท่าจะเอิบอาบขึ้นมาอย่างล้นตัว

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 356)

กล่าวได้ว่า โสภาค สุวรรณ มีกลวิธีใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านเกิดมโนภาพ และใช้คำ
คล้องจองสละสลวยเป็นลักษณะเฉพาะที่พบในงานเขียนของเธอเป็นจำนวนมาก ทำให้ผู้อ่านเกิด
ความรู้สึกร่วมไปกับภาพของตัวละคร และเรื่องราวเหตุการณ์ที่น่าเสนออย่างเพลินเพลิน สนุกสนาน
เร้าใจตลอดเวลา นับเป็นลักษณะเฉพาะในการใช้คำของ โสภาค สุวรรณ

3. การใช้สำนวนโวหาร

การใช้สำนวนโวหารเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราว และเหตุการณ์นั้น ผู้แต่งต้องมีความรู้ และเข้าใจในเรื่องการใช้ภาษาเป็นเทคนิคเฉพาะบุคคล ซึ่งมีความแตกต่าง นักเขียนบางคนนิยมบรรยายหรือพรรณนาด้วยภาษาเร้าใจ ให้ความรู้สึกต่อผู้อ่านให้เห็นจริงจังตบใจจินตนาการของนักเขียน บางคนมุ่งความสละสลวยคล้องจอง เล่นคำ การศึกษาลักษณะเฉพาะตัวด้านการใช้ภาษาเป็นวิธีหนึ่งที่จะทำให้อ่านเห็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียน และนำไปสู่การวิจารณ์งานเขียน

การใช้สำนวนโวหารของ ใสมาศ สุวรรณ ในนวนิยายต่างแดน พบลักษณะเฉพาะเด่นมากในการใช้สำนวนโวหารในด้านการบรรยายความ และการพรรณนา ที่มุ่งให้ผู้อ่านรับรู้รายละเอียดในการนำเสนอ ให้อ่านได้รับทราบเหตุการณ์ เรื่องราว ข้อมูลที่นำมาเขียน ได้เห็นลักษณะตัวละครได้เห็นฉาก ทั้งนี้เพราะนวนิยายต่างแดนใช้ฉากเหตุการณ์ เรื่องราวที่ไม่ได้เกิดขึ้นในประเทศมาเขียน ใสมาศ สุวรรณ จึงใช้การบรรยายความเพื่อบอกรายละเอียดการใช้การพรรณนาทำให้อ่านเกิดภาพพจน์จินตนาการร่วมไปกับผู้เขียน ทำให้การนำเสนอเรื่องราวในต่างแดนมีความละเอียดชัดเจน ผู้อ่านเกิดการรับรู้ และเข้าใจ เกิดความสนุกสนานที่จะติดตามเนื้อเรื่อง ในขณะที่เดียวกันผู้อ่านได้รับความรู้ สารที่แทรกไว้ในเรื่องด้วย กล่าวได้ว่า งานเขียนของใสมาศ สุวรรณ ให้อ่านทั้งความรู้ความบันเทิง

การใช้สำนวนโวหารนั้น ใสมาศ สุวรรณ จะเสนอผ่านบทสนทนา หรือผ่านความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร มีความกลมกลืนเป็นธรรมชาติ ให้ความรู้สึกที่ดีในการอ่าน

ลักษณะสำนวนโวหารที่ใช้ในการบรรยายปรากฏในนวนิยายเกือบตลอดทั้งเรื่อง ดังเช่น

ในเรื่องทะเลสาบพระจันทร์ หลวงพ่อพูดถึงผู้คนชาวลิทัวเนียที่อยู่ภายใต้การปกครอง ในระบอบคอมมิวนิสต์ว่าได้รับรู้ถึงความเปลี่ยนว่า

คนทั้งหลายภายใต้การปกครองในระบอบคอมมิวนิสต์ไม่ว่าจะเป็นคนสัญจรไปมาหรือที่หลวงพ่อรู้จักคุ้นเคยดี ล้วนมีลักษณะไม่ผิดคนถูกเย็บปากสนิทแน่น ชาวลิทัวเนียยุคใหม่มีสภาพไม่ต่างจากชาวรัสเซีย ด้วยแต่ละคนหยุดพูดหรือวิจารณ์เกี่ยวกับการเมือง อย่างเด็ดขาด ทุกคน

จะกลัวเสียเหลือเกิน ถ้าต้องเอ่ยหรือวิจารณ์เรื่องการเมืองการปกครองที่เผชิญอยู่ใน
ในปัจจุบัน

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 376)

บรรยายอาหาร อาหารพื้นเมืองของชาวรัสเซียในขณะที่วีรดีเดินทางไปกับยาคอฟ
เพื่อตามหาแม่บ้านรัสเซีย ระหว่างการเดินทางด้วยขบวนรถไฟ ทั้งสองรับประทานอาหาร
บรรยายเรื่องดื่ม พร้อมบอกที่มาแสดงความรอบรู้ของผู้เขียน บรรยายว่า

วอดก้าของยาคอฟเป็นชนิดที่เรียกว่า วูบรอฟก้ามีรสชาติ ซึ่งใช้ส่วนผสมหนึ่งผสมผสาน
ลงไปด้วย บางชนิดยังมีสีและรสต่างกันไปตามสมุนไพรที่ใช้ผสมด้วยซ้ำ นี่ก็รวมถึง
รยาบินอฟก้าที่มีแอลกอฮอล์ ตลอดจนเชอร์รี่วอดก้าที่เขารู้จักดี ส่วนไวน์ของวีรดีเป็นไวน์
ชนิดที่ดีที่สุด ซึ่งผลิตจากจอร์เจีย และโครเมีย ที่ซึ่งองุ่นถูกปล่อยให้หมักจนได้ที่เพื่อจะ
ผลิตเป็นไวน์ที่มีรสหวานเป็นพิเศษ ทั้งสองชนแก้วดื่มอย่างรื่นรมย์

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 572)

บรรยายให้ความรู้เชื้อชาติเผ่าพันธุ์คนพบว่า ว่ามีหลายพวก ในเรื่องนี้เล่า บรรยาย
ลักษณะรูปร่างผู้คนว่า

พวกกะเหรี่ยงเป็นคนภูเขาคดกั่งแข็งแรง ส่วนพวกกะฉิ่นนั้นรูปร่างอ้วนดี แต่ก็
แข็งแรง เป็นนักสู้ นักรบชั้นเยี่ยม พวกพม่านิยมเอาคนพวกนี้ไปเป็นทหาร ส่วนพวก
ฉานหรือไทยใหญ่ที่อพยพมาจากจีนตอนใต้ พวกนี้มีวัฒนธรรม แล้วก็ขนบประเพณีเป็น
เอกลักษณ์ของตัวเอง พี่น้องของพวกฉานอยู่ลงไปทางใต้ ที่เป็นประเทศไทย

(น้ำคำ : 38)

บรรยายสภาพชีวิตผู้คนในประเทศดมิกัน ที่ถูกประธานาธิบดีทรูธิลโยปกครอง
ประชาชนทรูธิลโยปกครอง ประชาชนบ้านเมืองไร้ความสงบ เพราะผู้นำฝ่ายลับติดตามการ
เคลื่อนไหวของประชาชน ผู้ต้องสงสัยจะถูกฆ่าปิดปาก เป็นการปกครองแบบเผด็จการ ในเรื่อง
คลื่นใต้น้ำ บรรยายให้เห็นสภาพชีวิตผู้คนว่า

เราไปไหนไม่ได้คะซินญอริต้า นอกจากอยู่ในเขตบ้านไร่เท่านั้น แม้นคนของ
 ทูริสตรียเองก็ยังถูกฆ่าถ้าทำผิด โทเรศท์ที่ถูกดักฟัง โรงแรมมีไมรโครโฟน
 จดหมายถูกเปิดตรวจ แม้โทรเลขก็ต้องได้รับการตรวจตรา แม้รอบตัวเรา
 ก็ไม่รู้ว่าใครเป็นสายลับนะคะ สายลับของผู้เผด็จการ ที่ปกครองเราอยู่ คนที่เป็น
 ปฏิษัปกต่อทูริสตรียถูกฆ่าโยนเข้าหลาม รดทับอุบัตินี้เหตุ ไม่ก็หายตัวสาบสูญไปเลย ๆ

(คลื่นน้ำ : 451)

นอกจากการบรรยายอย่างละเอียดให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราว เหตุการณ์ หรือ
 ให้ความรู้แล้ว โสภาค สุวรรณ ยังใช้สำนวนโวหารบรรยาย ที่ใช้การเปรียบเทียบ การวิ
 เคราะห์ถึงใจ ให้อารมณ์ความรู้สึกในการอ่าน และเข้าใจเหตุการณ์เรื่องราวง่ายขึ้น ดังเช่น

การบรรยายเปรียบเทียบ โสภาค สุวรรณ มีลักษณะเฉพาะในการใช้คำ ที่เปรียบเทียบ
 แล้วสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพได้ เช่น การบรรยายความงามของตัวละคร โสภาค สุวรรณ
 จะใช้การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่งเสมอ เช่น บรรยายนัยน์ตาว่า รัตเหมือนเมลิคัลมอลต์
 ผิวละเอียดเหมือนแพร์เนื้อดี เป็นการเปรียบเทียบที่ใช้บ่อยที่สุดตามนวนิยายต่างแดนจนเป็นเอกลักษณ์
 เฉพาะตัว เช่น

บรรยายความงามของอวิกาผ่านความรู้สึกของโจ เวลถึงตัน ในเรื่องคลื่นน้ำ
 เปรียบเทียบดวงตา และผิวพรรณว่า

ใบหน้ารูปไข่ค่อนข้างขาว ดวงตากลมรัต สีเข้มเกือบดำเหมือนเมลิคัลมอลต์
 ขนตาตกหนาเป็นแพระยับ ผิวของหล่อนละเอียดเหมือนแพร์เนื้อดี เหวกลมกลึง
 ช่วงขาเพรียวได้รูป

(คลื่นน้ำ : 3)

บรรยายเปรียบเทียบใช้ภาษา และคำที่ทันสมัยภาพแก่ผู้อ่านในเรื่องฟิเจอร์ทราย
 บรรยายลักษณะรูปร่างมิเชลล์ ผ่านความรู้สึกของแม่อธิการคอนแวนต์ ว่า

เด็กสาวรูปทรงระหงผิวเนียนละเอียดยเหมือนแพรเนื้อดีใบหน้ารูปไข่ค่อนข้างยาว
คิ้วสีน้ำตาลเข้มเรียวได้รูป ดวงตาใหญ่รูปเมล็ดอัลมอนต์ มองถึงเชื้อชาติของ
มารดา ขนตาหนาเป็นแพร และงอนระยิบ

(ฟ้าจรดทราย : 6)

จากตัวอย่างดังกล่าวจะพบลักษณะเฉพาะในการใช้สำนวนโวหารบรรยายของ
โรสภาค สุวรรณ นิยมใช้การเปรียบเทียบ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจน
การบรรยายเปรียบเทียบความวิหจริตร้ายที่ผู้คนได้รับเปรียบเป็นน้ำตาลกับผู้นำอย่าง
สตาลิน ในเรื่องทะเลสาบพระจันทร์ ดังตัวอย่าง

สิบปีที่ได้รับความรักที่ทรมาณ ถ้าพ่อมีโอกาสนับมอสโรว์สกี พ่อจะไปดูสุสานที่เขา
ฝังศพสตาลินกับเลนิน อยากไปเห็นซากศพคนที่เกิดมาเพื่อนำความวิหจริตร้าย ทุกข์
ทรมาน มาหลนนับล้าน... แต่ฟ้าตาของคน ๆ เดียวที่นำหละหวางความรักที่ว่า
ก็เห็นจะพอท่วมไว้อสองคนนี้ให้จมฟ้าตายไปเลย

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 342)

สำนวนบรรยายที่ใส่สติแก่เด็กวัยเรียนทำให้เข้าใจชีวิต และความหวัง หลวงพ่อ
ให้สติอย่างใช้คาง่าย ๆ แต่ให้ภาพพจน์ชัดเจน เหมาะกับวัยผู้รับการชี้แนะแก่ชีวิตว่า

พ่อคิดว่าเราควรทำใจ เลือกทางเดินที่เห็นอยู่ดีกว่าจะเปะปะหลงทาง แล้วเลย
ตกหล่มตกเหวนที่สุด

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 347)

ในสำนวนแห่งการยึดหลักธรรมะ ที่ทำให้เห็นบาปบุญคุณโทษ ก็เลสมนุษย์
โรสภาค สุวรรณ ใช้ถ้อยคำสำนวนได้ดีเช่นกันง่าย ๆ แต่ให้คิดว่า

อยู่ชั่ววันหนึ่งเถิดท่าน เปลี่ยนแผ่นดินแล้วก็จริงอยู่ ถ้าองค์กษัตริย์ยังหมั่นต่อไป
หาจบไม่สิ้นแปรเปลี่ยน เวียนกลับมาว่าไปตราบาคที่กิเลสไม่สิ้นไปจากจิตมนุษย์

(ลิลิตยนิ : 353)

การใช้สากวนโวหารพรรณนา นอกจากการใช้โวหารบรรยายความแล้ว ในส่วน
ของการใช้ภาษาพบว่า โสภาค สุวรรณ ใช้โวหารในลักษณะพรรณนาความเป็นลักษณะเด่นของ
เธออีกด้วย ลักษณะของโวหารในการพรรณนานั้น จะใช้บรรยายจาก อารมณ์ตัวละคร เพื่อให้
ผู้อ่านเกิดอรรถรสในการอ่าน และมุ่งให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการกับสิ่งที่ผู้เขียนถ่ายทอด เพราะจาก
และเรื่องราวเหตุการณ์ในนิยายต่างแดนเป็นสิ่งที่อยู่ไกลตัวผู้อ่านไม่ได้พบเห็นมาก่อน ดังนั้น
การสร้างภาพการถ่ายทอดเรื่องราว โสภาค สุวรรณ สามารถพรรณนาให้รายละเอียดดูผู้อ่าน
ได้พบเห็นด้วยตนเอง นับเป็นศิลปะทางการใช้ภาษาอย่างมีฝีมือ

ตัวอย่างพรรณนาของ โสภาค สุวรรณ ที่พบมีดังนี้

พรรณนาภาพของเวร่าห์เมื่อรู้ความจริงในอดีต เรื่องราวชีวิตของตัวเองที่ปิดบัง
เป็นความลับมานานในเรื่อง ภิเษกสีแดง แสดงอารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร ดังนี้

บางนางคงามของผู้หึงเจ้าของเรื่องราวทั้งหลายในอดีต ก้มต่ำ กางจรดอก
ผมสวยซ้อย ปิดหน้าผากเพียงครึ่งเดียว นุรุษร่างสง่า เจ้าของห้องได้เห็น
หยดน้ำส หยาดลงเพียงเล็กน้อยเหมือนน้ำค้าง บนกลีบกุหลาบที่ม้วนตัวระริก
นแสงแดด ส่องประกายสีรุ้งจับตา น้ำตาของคนที่มีมนต์ต่ออดีตนานนับสิบ ๆ ปี
สิ่งที่ไม่คาดข้อมเกิดได้เสมอ

(ภิเษกสีแดง : 415)

พรรณนาความรู้สึกใน เรื่องกลิ่นดอกไม้ที่ผู้อ่านเห็นภาพการทำลายร่างคนผิวดำ
การไถ่ถอนของผู้น่า และความรังเกียจต่อสิ่งที่เกิด นางนุณาเล่าให้วิภากรู้เหตุผล
ทางการเมือง ที่คนผิวดำได้รับจากคนผิวขาว อันเป็นความเกลียดชังที่นำมาสู่ความไม่สงบสุข
ของประเทศตมนี้กัน กล่าวว่

วันนั้นต้นเดือนตุลาคม ปี 1937 ท่านประธานาธิบดีทรูฮีลโย บัญชาการให้ทหารและ
ตำรวจยิงนิกรทุกคนที่เห็น บางคนหนีหัวซุกหัวซุนก็ถูกกลาต้าวออกมาถึงที่ คนงานนิกร
ชาวไฮเตียนที่มาจับจ้างตัดอ้อยตามไร่มากกว่าหมื่นสองพันคนถูกยิงตายอย่างเผาชน
จินนุริต้า เมื่อเหตุการณ์ผ่านไป ภายหลังการสอบสวน ท่านประธานาธิบดีชดใช้เงินค่า
ทศพชาวไฮเตียน หัวละหกสิบสองเหรียญอเมริกัน คุณชาวพี่น้องคิดเงินลูกหลานเรามีราคา
ชีวิตแค่หกสิบเหรียญกว่าเท่านั้น ร้ายกาจอะไรเช่นนั้น

(คลื่นใต้ฟ้า : 735)

พรรณนาที่ให้อารมณ์หลากหลายแก่ผู้อ่าน เช่น อารมณ์ประชดประชัน เสียดสี โกรธชิง
ในเรื่อน้ำคา อันล้นทะเลาะกับก้นสี่ผู้เป็นแม่ เมื่อเขาไม่เห็นด้วยที่แม่ และน้องเป็นมิตรกับคน
ต่างชาติ และรักกชอบกับคนที่เขาเกลียด ใช้สำนวนโวหารที่ให้อารมณ์ว่า

แม่อายากาหั้นได้ไ้หมอนั้นเป็นผ้า ำข้มยละ ถึงได้เร่ส่งมันไปอเมริกา กลับมาก็ยัง
เอนั่งนี้ไปไว้กับไอสีร้ออีกจนได้ แม่ไม่สมใจตัวเองกะลุ่มมัน... ไอห... นั้นตาย
ไปก่อน คราวนี้เลยจะสู้นั่งเอะละวินาให้ไ้หลาน

(น้ำคา : 107)

พรรณนาอารมณ์ของชายหนุ่มที่เริ่มเกิดความรัก และแปรเปลี่ยนความรู้สึกชอบพอ
แบบเพื่อนมาเป็นความรัก ระหว่างเลโอนาร์ตที่มีต่อเอละวิน ใช้ภาษานุ่มนวลละ เมียดละไม
อารมณ์ในการอ่าน

จากเด็กน้อยเป็นสาวรุ่น ที่แก้มผ่องเริ่มจะมีสีกุหลาบระเรื่อ แต่งเติมเหมือนกุหลาบ
น้ำคาคอกริด กลีบนางเบาแสนละมุนละไมสีของมันเหมือนผิวสาว เรื่อเรื่อด้วย
เลือดผาดบางเบาเหมือนแก้มคนที่ส่งกุหลาบให้มานานแล้ว จนเกือบจะลืมแต่ก็มิได้ลืม
จริง ๆ มันฝังอยู่ในหลืบหนึ่งแห่งความทรงจำอ่อนหวาน นุ่มนวล เลโอนาร์ตแน
ริมฝีปากลงบนกลีบปากละมุนอย่างหนักหน่วง ร่างนางแว่นไหวสะท่อน ตุ้ดตุ้ดกลีบ
ดอกไม้งามเบา ต้องแรงลมที่พัดกราย ความก๊อชานดูจะฉีกหลากขึ้นทุกที

(น้ำคา : 142)

จากตัวอย่างที่ได้กล่าวมา จะเห็นได้ชัดเจนว่า โสภาค สุวรรณ มีลักษณะในการใช้ภาษา ในเรื่องของการใช้ภาษาต่างประเทศมาประกอบการเขียน เช่น การทับศัพท์ การใช้คำภาษาถิ่น ภาษาที่ใช้นั้นไม่ทำให้ผู้อ่านสับสนเพราะ โสภาค สุวรรณ เขียนอธิบายความหมาย บอกกล่าวไว้ การใช้คำนั้นยังช่วยให้นวนิยายต่างแดนมีความสมจริง ให้บรรยากาศ และอารมณ์ ผู้อ่านสนุกสนานไปกับศัพท์คำแปลก ๆ ที่เป็นความรู้ นอกจากการใช้คำในเรื่องสำนวน บรรยาย และการใช้พรรณนาโวหาร โสภาค สุวรรณ ได้เข้ามาใช้ในการเขียนนวนิยายของเธอด้วย ทำให้การบรรยายรายละเอียดเนื้อหาเหตุการณ์เป็นไปอย่างสอดคล้อง และจัดได้ว่า โสภาค สุวรรณ มีแบบแผนเฉพาะตัวในการใช้ภาษาที่พาให้นวนิยาย มีคุณค่า ให้ทั้งความรู้ และความบันเทิง

4. การตั้งชื่อเรื่อง

ความน่าสนใจและเสน่ห์อย่างหนึ่งของหนังสือ คือ การตั้งชื่อเรื่อง ชื่อเป็นส่วนดึงดูดใจผู้อ่านอันดับแรก ความน่าสนใจของชื่อ จำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาที่สละสลวย คมคาย หรือ เรียบร้อยเร้าใจ แต่ในนวนิยายการตั้งชื่อจะแตกต่างจากตำรา วิชาการ หรือหนังสืออื่นโดยทั่วไป เพราะจุดขาย จุดจตุร่า ที่จะก่อความรู้สึกลูกผู้อ่านอันดับแรกให้สนใจ มีความประทับใจ คือ ชื่อเรื่อง

การตั้งชื่อเรื่องนวนิยายจัดเป็นศิลปะ และเทคนิคอย่างหนึ่งของผู้เขียน ที่จะใช้กับงานของตน ว่ามีเจตนาอย่างไร หรือมุ่งสื่ออะไรบอกผู้อ่าน นวนิยายโดยทั่ว ๆ ไป พบว่ามีการตั้งชื่อเรื่องหลายแบบ อาทิ ตั้งชื่อโดยใช้ตัวละครเอกของเรื่อง เช่น ปรีศนารัตนาวดี เกมริมาเรีย หรือ ตั้งชื่อจากฉากสถานที่ในเรื่อง เช่น ถนนลูกครึ่ง บัวแก้ว นวนิยายต่างแดนก็เช่นกัน จำเป็นต้องมีชื่อเรื่อง

ชื่อเรื่องของนวนิยายต่างแดนของ โสภาค สุวรรณ หลายต่อหลายเรื่องที่น่าสนใจ มีความหลากหลายพาให้น่าสนใจว่า

โสภาค สุวรรณ ให้ความสำคัญกับชื่อเรื่อง นำเสนอออกมาใช้เทคนิคศิลปะอย่างไร เพราะจากการศึกษาพบว่า ชื่อเรื่อง มีหลายลักษณะ และสำนวนภาษาที่ใช้แปลกออกไปบางเรื่อง คล้ายชื่อคน บางเรื่องเป็นชื่อสถานที่ บางเรื่องชวนคิด บางเรื่องคล้ายนำชื่อภาษาไทย เช่น สเปโต อัสตา มายาโน่า ยังมีรักที่อียิปต์การ์ เป็นต้น

จากการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหา และรายละเอียดของนวนิยายต่างแดน พบว่า ชื่อเรื่องของนวนิยายทั้งสิบสองเรื่องพบว่า มีลักษณะที่แตกต่างแปลกกันออกไป พอจะรวบรวมแนวทาง และเทคนิคการตั้งชื่อเรื่องของ ใสมาศ สุวรรณ ออกเป็นลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

4.1 การตั้งชื่อเรื่องโดยยืมจากสถานที่ของเรื่อง

การตั้งชื่อเรื่องในแนวนี้พบว่า ในรายละเอียดของเรื่องที่เป็นฉากหรือมีเหตุการณ์เรื่องราวเกี่ยวข้องกับสถานที่อันเป็นจุดที่ก่อให้เกิดเหตุการณ์ หรือเป็นสถานที่สำคัญเป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการให้เห็นความยิ่งใหญ่ ต้องการสื่อความหมายในเรื่อง ใสมาศ สุวรรณ จะนำจากสถานที่ดังกล่าวนั้นมาตั้งเป็นชื่อเรื่อง ใช้คำที่มีความหมายตรงตัวหรือใช้คำที่เป็นภาษาถิ่นของชาตินั้น ๆ มาตั้งชื่อเรื่องที่อยู่บนแผนที่แนบนี้ ได้แก่

1. รกปี เป็นชื่อของทะเลทราย เป็นสถานที่สำคัญของเหตุการณ์ในเรื่อง นับตั้งแต่ต้นจนจบ นั่นคือเป็นดินแดนทะเลทรายที่ทุกคนค้นหาความลับ ความเป็นไปในชีวิตความเป็นอยู่ของคนในดินแดนนั้น รกปีเป็นทะเลทรายที่อยู่ในดินแดนของประเทศจีน
2. ลีลิริยา เป็นชื่อของตึกที่สร้างอยู่บนภูเขาสูงของประเทศศรีลังกา ในอดีต ลีลิริยาเป็นสถานที่ทางประวัติศาสตร์ที่บันทึกว่า เคยมีความเจริญรุ่งเรืองงดงาม ซึ่งในปัจจุบันเหลือเพียงซากปรักหักพัง ลีลิริยาเป็นฉากเด่นที่มีความสำคัญในเรื่อง ตั้งแต่ต้นจนจบ
3. น้ำคำ เป็นนวนิยายที่ตั้งชื่อจากฉากที่ใช้ในการดำเนินเรื่อง น้ำคำเป็นชื่อของหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่อยู่ทางทิศเหนือของประเทศพม่า
4. ความเอนา เป็นนวนิยายที่ตั้งชื่อจากฉากสถานที่ที่ใช้ในการดำเนินเรื่อง ความเอนาเป็นชื่อของเกาะแห่งหนึ่งในหมู่เกาะฮาวาย
5. ความลับบนแหลมไซโน เป็นนวนิยายที่ตั้งชื่อจากสถานที่ ที่เป็นฉากสำคัญของเรื่อง แหลมไซโนเป็นชื่อสถานที่ในประเทศอียิปต์มีอาณาเขตติดต่อกับอิสราเอล
6. ทะเลสาบพระจันทร์ เป็นนวนิยายที่ตั้งชื่อจากสถานที่ ตั้งอยู่ในประเทศออสเตรเลีย ทะเลสาบพระจันทร์เป็นสถานที่พักผ่อน เป็นสถานที่สำคัญที่พระเอก และนางเอกของเรื่องได้พบกัน

4.2 การตั้งชื่อโดยใช้ความหมายภาพรวมเรื่อง

การตั้งชื่อในแนวนี้นับว่ามีลักษณะเป็นความคิดรวบยอดของเรื่องทั้งหมด ทำให้ทั้งภาพ และความหมายออกมา ผู้อ่านคิดวิเคราะห์แล้วจะพบข้อมูลที่แอบแฝง แสดงเจตนาของเรื่องราวแฉกคิด ที่อยากให้ผู้อ่านไตร่ตรอง และนอกจากนี้ยังแสดงความคาดหวัง หรือแสดงอุทาหรณ์ หรือดึงเอาจุดสุดยอดของเรื่อง ที่ให้ความหมายครอบคลุมเรื่องทั้งหมด เรื่องที่ตั้งชื่อในแนวนี้นี้ได้แก่

1. **คลื่นน้ำ** เป็นชื่อที่ตั้งจากแนวคิดสำคัญของเรื่อง ที่แสดงถึงเหตุการณ์บ้านเมืองในเรื่องยังไม่มี ความสงบเรียบร้อยอันเกิดเนื่องมาจากปัญหาการเมืองการปกครอง

2. **พบกันใต้ดวงดาว** เป็นชื่อที่ตั้งจากเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง นั่นคือการพลัดพรากจากกันของครอบครัว พ่อผู้หายสาบสูญไปจากบ้าน ลูกจึงออกติดตามทุกคนมีความหวังว่าภายในดวงดาวที่อยู่นี้ ทุกคนต้องได้พบกัน มีความสุขอีกครั้งหนึ่ง

3. **หิมะสีแดง** ตั้งขึ้นจากเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง ที่เกิดขึ้นกับตัวนางเอกในเรื่อง ชีวิตของเธอพบกับเหตุการณ์เลวร้ายในชีวิตอันนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเสมอเมื่อถึงฤดูหิมะมาเยี่ยมเยือน นับตั้งแต่การตายของพ่อแม่พี่น้อง การถูกข่มขืน การสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก เธอจึงคิดว่าหิมะที่ตกลงมาตามฤดูกาลสำหรับชีวิตเธอ มันเป็นหิมะสีแดงที่นำแต่เหตุร้าย ๆ มาสู่ชีวิต

4. **พรสรวง** ตั้งขึ้นจากแนวคิดสำคัญของเรื่องที่เสนอให้เห็นว่าทางออกในการแก้ปัญหาของมนุษย์ทางหนึ่งคือ ขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพื่อเป็นกำลังใจให้ชีวิตต่อสู้กับปัญหาที่เข้ามา พรนั้นอาจส่งผลให้สมหวังหรือไม่ แล้วแต่โชคชะตาฟ้าดินกำหนด

5. **เจ้าทะเลทราย** ตั้งขึ้นจากฉาก และเหตุการณ์สำคัญในเรื่อง ที่เสนอให้เห็นชีวิตของลูกชายต่างชาติ คนหนึ่งที่เข้าไปทำงานอยู่ในดินแดนทะเลทราย แล้วสามารถชนะใจคนในดินแดนทะเลทรายนั้น ด้วยความดี ความเสียสละของเขา

6. **ฟ้าจรดทราย** ตั้งขึ้นจากฉากสถานที่ และเหตุการณ์สำคัญในเรื่อง สถานที่นั้นมีเพียงห้องฟ้ากับผืนทราย ดินแดนนั้นเป็นที่เกิดเหตุการณ์เรื่องราวชีวิตที่มีทั้งความรัก ความแค้น การผจญภัยของหญิงชายคู่หนึ่ง

การตั้งชื่อเรื่องนวนิยายต่างแฉกดังกล่าว นับเป็นศิลปะการใช้ภาษา และเป็นกลวิธีนำเสนอถึงจุดความสนใจของผู้อ่าน ให้อยากรู้อยากติดตาม การตั้งชื่อเรื่องโดยใช้สถานที่ และความหมายจากเนื้อหาภาพรวม นับเป็นกลวิธีที่ สสภาค สุวรรณ นามมาใช้ในงานของเธอ

บทที่ 3

วิเคราะห์คุณค่าของนวนิยายต่างแดน ของโรสภาค สุวรรณ

นวนิยายเป็นงานเขียนที่มีขนาดยาว ผู้แต่งจึงสามารถแสดงทัศนะความรู้และเกร็ดต่าง ๆ ลงไปนานเรื่อง ทาให้ผู้ผู้อ่านได้รับสาระอันมีคุณค่าในด้านต่าง ๆ

จิตรลดา สุวัติกุล (2535 : 84 - 85) กล่าวถึงคุณค่าของนวนิยายไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. คุณค่าด้านความบันเทิง ได้แก่ ความสนุกสนานเพลิดเพลินไปตามเนื้อเรื่อง เกิดความคิด จินตนาการ และเกิดความสะเทือนใจไปกับเหตุการณ์ พฤติกรรมของตัวละคร
2. คุณค่าด้านสติปัญญา ได้แก่ ความรู้ความคิดที่ได้จากเรื่อง ทั้งงานด้านควมรู้ทั่วไป เช่น สภาพความเป็นอยู่ ลักษณะภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตของชนในถิ่นต่าง ๆ
3. คุณค่าด้านจริยธรรม การศึกษานวนิยายช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นตัวอย่างงานการดำเนินชีวิต ทั้งในด้านดีและด้านไม่ดี ถ้าผู้อ่านมีวิจารณญาณแล้ว นวนิยายจะเป็นสิ่งหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดจริยธรรมในชีวิตรได้
4. คุณค่าด้านสังคมและการเมือง นวนิยายบางเรื่องได้นำปัญหาสังคมและการเมือง มาเสนอต่อผู้อ่าน ชี้ให้เห็นถึงความอยุติธรรมและความไม่ถูกต้องในสังคม ซึ่งอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ เป็นสาเหตุของการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมืองได้

คุณค่าของนวนิยายมีมากมายหลายด้าน ขึ้นอยู่กับลักษณะของเรื่องราวและประเภทของนวนิยาย ตลอดจนความรู้ ประสบการณ์ที่พบเห็นของผู้เขียน ที่ถ่ายทอดออกมา คุณค่าของนวนิยายโดยส่วนใหญ่ มุ่งเน้นที่ความรู้ความบันเทิงเป็นหลัก เป็นเครื่องประเทืองอารมณ์แก่ผู้อ่าน สำหรับในส่วนที่ตามมาจะมีมากขึ้นขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้เขียน

จากหลักเกณฑ์การประเมินคุณค่าของนวนิยายที่ได้กล่าวมา ทำให้เห็นว่านวนิยายต่างแดนที่มีไว้ได้ใช้จากเหตุการณ์และตัวละครที่เป็นไทยเหล่านั้น จะให้คุณค่าทางด้านใดบ้าง

จากการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ จำนวน 12 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง รกปี คลื่นใต้ฟ้า ความลับบนแหลมไซโน ความเอนา เจ้าทะเลทราย ทะเลสาบพระจันทร์ น้ำคำ พบกันใต้ดวงดาว พรสรวง พ้าจรดทราย ลีลิริยา และ หิมะสีแดง พบว่านวนิยายโรสภาค สุวรรณ มีคุณค่าด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. คุณค่าด้านความบันเทิง

นวนิยายที่เขียนขึ้นส่วนใหญ่ผู้เขียนมุ่งให้ผู้อ่านได้รับความบันเทิงเป็นหลัก ทำให้ผู้อ่านสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับเนื้อเรื่อง เกิดความคิด จินตนาการ และเกิดความสะเทือนใจไปกับเหตุการณ์ พฤติกรรมของตัวละครในบางครั้งนวนิยายสามารถถ่ายทอดเรื่องราวให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามร่วมไปกับตัวละคร ไม่ว่าจะเป็นอารมณ์ รักหวานซึ้ง โศกเศร้า แค้น รียหา อาฆาต นับเป็นงานเขียนที่ต้องใช้ศิลปะอย่างยิ่ง

นวนิยายเป็นเสมือนภาพชีวิตที่จำลองจากเรื่องจริงมาอย่างสมมุติจินตนาการ บางเรื่องนำมาจากชีวิตจริงทุกอย่างหล่อหลอมกลั่นกรองมาเพื่อให้ผู้อ่านได้คุณค่าความบันเทิงมากที่สุด

นวนิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ แม้จะเป็นนวนิยายที่ใช้ฉากเหตุการณ์ และเป็นเรื่องชีวิตของผู้คนในต่างแดนก็ตาม หากว่าสิ่งที่นำมาเสนอนั้นสามารถทำให้ผู้อ่านสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับบทบาทตัวละคร จาก เหตุการณ์ สิ่งเหล่านี้สามารถทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์สะเทือนใจ และได้รับรสของความบันเทิงหลากหลาย ทั้งนี้เพราะผู้เขียนมีความสามารถในการเลือกสรรสถานการณ์ที่แปลกใหม่มาเสนออย่างมีศิลปะ และบางเรื่องต้องใช้เวลาศึกษาค้นคว้าก่อนนำมาเสนอ

คุณค่าด้านความบันเทิง จากนวนิยายต่างแดนทั้ง 12 เรื่อง จากการศึกษาวิเคราะห์พบในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ด้านความสนุกสนาน เพลิดเพลินจากเนื้อเรื่อง นวนิยายต่างแดนนำเรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ละประเทศมาเสนอ ดังนั้นเนื้อเรื่องของนวนิยายที่นำมาสร้าง จึงมีความหลากหลาย บางเรื่องเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ บางเรื่องเป็นเหตุการณ์ทางการเมือง การปกครอง บางเรื่องเป็นภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่ย้อนอดีตธรรมชาติของชาวต่างชาติ บางเรื่องเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรัก ดังนั้นความสนุกสนานเพลิดเพลินที่ผู้อ่านได้รับย่อมเกิดจากการติดตามเรื่องที่ผู้เขียนนำความหลากหลายมาสร้างเรื่องราว และกลวิธีการเสนอเรื่องที่มีลีลาที่น่าสนใจหาความขัดแย้งมาสร้างจุดสนใจ สร้างความอยากรู้อยากเห็นเหล่านี้ คือ ความบันเทิงที่ผู้อ่านได้รับ

รายละเอียดของเนื้อหา เหตุการณ์ที่ผู้เขียนผูกเป็นเรื่องราว และบทบาทของตัวละคร ที่ดำเนินเรื่องย้อมสร้างอารมณ์ต่าง ๆ ให้แก่ผู้อ่าน เช่น เมื่ออ่านนวนิยายต่างแดนที่่าซึ้ง เกานดินแดน อาหรับ ผู้อ่านจะมองเห็นภาพผู้หญิงอาหรับที่ปกคลุมร่างกายมิดชิดบดบังความสวยงามตามธรรมชาติ มองเห็นภาพผู้หญิงที่ไร้สิทธิ แม้แต่จะพูดคุยกับผู้ชาย ไม่ได้เรียนหนังสือ ไม่สามารถไปไหนได้คนเดียว เป็นภาพที่สร้างอารมณ์สะท้อนใจให้สงสารเห็นใจ และแปลกใจ เกิดกับผู้อ่าน ดังเช่น

ผู้หญิงจะไปไหนคนเดียวไม่ได้หรอกครับ ต้องมีผู้ชายในครอบครัว เป็นพี่เป็นน้องติดตามไปด้วย เวลาไปบารัตร์เรือสังสรรค์กัน พวกผู้หญิงจะไม่ออกมาไปด้วย เขาคลุมหน้าคลุมตัวกันมิดสนิททั้งเมืองแหละครับ

(เจ้าทะเลทราย : 14)

บทคุณค่าทางความคิด เช่น กล่าวถึงการทำงานเพื่อส่วนรวมของชาวต่างชาติโดยไม่เลือกชาติ ศาสนา เผ่าพันธุ์ คนควรมีความเสียสละ ช่วยเหลือกันและกัน ดังตัวอย่าง

น้ำคำยังเป็นเมืองเล็ก ๆ วนหุบเขาการที่เราจะหาใครสักคนที่จิตใจได้รับการพัฒนา ให้ละกิเลสทั้งมวล แล้วตั้งอกตั้งใจทำงานเพื่อส่วนรวม เพื่อเพื่อนมนุษย์ โดยไม่คำนึง ชาติ ศาสนา ภาษา เผ่าพันธุ์นั้น เป็นเรื่องยากเหมือนกัน... ทรัพย์สินเงินทองเกียรติยศอะไร ๆ ในโลกนี้ ก็ไม่มีค่าเทียบกับการที่คนคนหนึ่งสามารถละกิเลสทั้งปวง แล้วพัฒนาจิตใจตัวเอง ให้มีเมตตาจิต ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ โดยไม่มีเขา มีเรา... โดยไม่ต้องคำนึงถึงชาติ ศาสนา เผ่าพันธุ์...นี่คือ ความดีงามที่โลกต้องการเหลือเกินนั่นเอง

(น้ำคำ : 478 - 479)

บทคุณค่าอารมณ์สะท้อนใจไปกับเหตุการณ์ นวนิยายต่างแดนเสนอภาพชีวิตตัวละครในนวนิยายที่มีโครงเรื่องเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง ผู้อ่านได้เห็นผลกระทบที่เกิดจากสงคราม การสูญเสียความเป็นเอกราช ไร้สิทธิเสรีภาพของประชาชนในท้องถิ่นที่เกิดเหตุการณ์นั้น ๆ ได้เห็นการฝ่าฝืนเสรีภาพ อิสรภาพ ใสรภาพ สุวรรณ ถ่ายทอดเรื่องราวได้สมจริงให้อารมณ์แก่ผู้อ่านดังเช่น

ในเรื่องหิมะสีแดงให้อารมณ์สะท้อนใจ ในเรื่องของสงครามว่าเป็นภาพที่น่าเศร้าสลด มีแต่ความสูญเสียและการทำลายล้างกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ไม่มีใคร สัมภาพบ้านและโรงนาที่ถูกเผา พ่อแม่ลูกเมียที่ตามลงไปต่อหน้า ผมอยากหา
สงครามสงบเหลือเกิน ถึงเวลาแล้วที่เราจะข้ามใส่พวกเยอรมันออกจากดินแดนเช็ก ๆ
เสียที

(หิมะสีแดง : 21)

ให้อารมณ์สงสารเห็นใจตัวละคร เช่น เจ้าชายนาวีฟ ให้อารมณ์ลงโทษทหารด้วยความ
ดุร้ายโหดเหี้ยม

ไอ้รังข้าบอกแล้วมาซรีว่าให้พาเจ้าอัฟรามาด้วย ลั่นกระแสเสียงที่รับสั่ง สัมมาน
ผู้พระหัตถ์ก็หวดลงบนปากครึ่งจุมกครึ่งของทหารชั้นผู้น้อยที่ยืนระวังตรงหน้าตาเหมือน
คนกำลังเห็นความตายรออยู่ข้างหน้า

(พรสรวง : 417)

และแสดงอารมณ์กดดันที่ตัวละครถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม อันเป็นผลกระทบจากการที่ชาติ
ของตนถูกยึดครอง ผู้เขียนบรรยายอย่างเข้าถึงจิตใจคนที่มีความรักชาติ และมีชาตินิยมรุนแรง

ช่างมันเถอะ ได้พวกอินเดียโรง ๆ ไม่ดูตาม้าตาเรือคนเดียวเท่านั้นเอง ยังไงก็ช่วย
มาได้แล้วละ ช่างหัวมันเถอะ...คำพูดที่เหมือนคมมีดกรีดลงไปนอกใจ ในความ
รู้สึกของ เขาจนปวดแปลมและสับสนไปถึงไหน ๆ คนที่ตกไปในทะเลเป็นคนเดียว
เชื่อชาติเผ่าพันธุ์เดียวกับเขา มีความเป็นคนเท่า ๆ กับนายทหารอังกฤษ คนที่พูดจา
เหยียดหยาม...ศิษย์คนใดลงไป ยังจุดที่เขาเห็นร่างนั้นจมวบลงไปต่อหน้าต่อตา
ชั่วนาที่ยาวนาน ร่างของคนทั้งสองทะลึ่งขึ้นสู่ผิวน้ำพร้อม ๆ กัน

(พบกันใต้ดวงดาว : 78)

และศิษย์นำให้เหตุผลในการช่วยคนอื่นเสียตกน้ำ แสดงความรู้สึกลึกซึ้งว่า

ผมช่วยเขา เพราะเขาเป็นคนชาติเดียวกับผม เป็นเพื่อนร่วมชาติ กรรมาสองข้าง
ของศิษย์แสนกันเขมิง จนเป็นสันนุณเด่นชัด ถ้าเป็นทหารอังกฤษหรือคนอังกฤษหรือ
แม้กระทั่งคนผิวขาวตกทะเลละก็ รับรองเลยว่าใครต่อใครต้องหาทางช่วยกันชูมุน
ไปเลย

(พบกันใต้ดวงดาว : 93)

เสนอปัญหาการลิดรอนเสรีภาพในการนับถือศาสนาก่อให้เกิดอารมณ์เศร้าใจ

หลวงพ่อกห้ามไม่ให้ทำพิธีทางศาสนา ห้ามสอนเรื่องศาสนากับเด็ก ๆ ในโรงเรียน
ตามบ้าน หรือแม้แต่ที่วัดที่ไหนก็ตามอย่างจะรับฟังทุกข้อน ปัญหาของใครก็ไม่ได้ทั้งนั้น
พวกคอมมิวนิสต์พยายามให้คนเลิกนับถือพระเจ้า แยกคนจากศาสนาและความเชื่อ

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 52)

แสดงอารมณ์เกลียดอันฝังใจกับอดีตที่เคยถูกปกครอง ยำของอันลัสเกลียดคนผิวขาว
ที่เคยปกครองพม่า ในเรื่องน้ำคำ บรรยายว่า

คำพูดของย่าแต่ละคำบอกความโกรธแค้นที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะประโยคที่ว่า
"ไอพวกอังกฤษมันขโมยทับทิมไปจากพม่า...พอมันได้อัฟริกา มันก็เอาเพชรจากที่นั่น
แล้วพอได้อินเดีย มันก็เอาข้าวโพ่จากอินเดียเอาไปใส่ไว้ที่มณฑลพระเจ้าแผ่นดินเมือง
อังกฤษของมันนั่นไง...มันได้เมืองจีนที่ไหน ก็โกงเอาของดี ๆ จากแผ่นดินไปบ้านเมือง
มันทั้งไว้แต่ของเลว ๆ ของชั้นสองทั้งนั้นแหละ

(น้ำคำ : 89)

อันลัสเกลียดคนผิวขาว เพราะได้รับการปลูกฝังความคิดจากย่า เมื่อแม่แยกทางกับพ่อ
มาเป็นพยาบาลที่น้ำคำทำงานกับหมอฝรั่ง อันลัสแสดงอารมณ์โกรธแค้นเกลียดชังว่า

พ่ออย่ายอมให้แม่ไปอยู่กับหมอฝรั่ง คนนั้นนะละ ผมเกลียดไอ้พวกฝรั่ง...
เกลียดมันทุกคนเลยละ เกลียดหลานชายมันด้วย...ไอ้หมอนั้นมันทำเหยงริสจะตาย
...อย่าว่าพวกนี้มันเ็นกว่าพวกเราเป็นคนป่าเถื่อน ริงกว่ามัน...บ้านเมือง อาวุธก็สู้
มันไม่ได้ อย่าว่ามันดูถูกคนที่มันได้มีผิวขาว ๆ อย่างพวกมันด้วย

(น้ำคำ : 148)

เสนออารมณ์รัก ความปรารถนา ระหว่างเลโอนาร์ตกับจูเลีย ในเรื่องน้ำคำ

จมูกปากของเขาถูกใช้ระเรื่อจากลาคอช่วงไหล่ เสื้อคลุมลงปกองอยู่บนพรม ทั้งเนื้อ
ทั้งตัวหล่อมีเพียงชุดนอนบางเบาแนบเนื้อ ที่เกือบจะไม่ปิดบังอะไรมากนัก จูเลีย
ไหวกายเบา ๆ เมื่อแผ่นหลังกระทบผ้าซาตินลื่น ๆ ที่ปูทับบนเตียง เลโอนาร์ตตามตัว
เขาลงมาหาหล่อน หล่อนจูบตอบเขาไปอย่างเร่าร้อนพอกัน...หล่อนไม่ได้คิดหวังจน
นึกเดียว กับบทพิศวาสของเขากับความไวจล่อนของตนยอมให้เขาระบายความปรารถนา
จนถึงจุดหมายปลายทางอย่างที่เขาต้องการ

(น้ำคำ : 7)

2. คุณค่าด้านสติปัญญา ได้แก่คุณค่าความรู้ความคิดที่ได้จากเรื่อง ทั้งงานด้านความรู้
ทั่วไปเช่น สภาพความเป็นอยู่ ลักษณะภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตของชนานถิ่นต่าง ๆ
นวนิยายต่างแดนของโรสภาค สุวรรณ ให้ความรู้หลายด้าน เช่น ความรู้ด้าน
ภูมิประเทศวิธีเสนอความรู้นั้น โรสภาค สุวรรณ มักจะแทรกไว้ ระหว่างบทสนทนาของตัวละคร
หรือนำเสนอโดยการบรรยายผ่านการบอกเล่าของตัวละคร เป็นลักษณะคล้ายแสดงทัศนะ และ
จากลักษณะการนำเสนอดังกล่าว ทำให้นวนิยายเป็นเสมือนแหล่งความรู้ที่ผู้เขียน มุ่งสอดแทรกไว้
ในเรื่องให้ผู้อ่านได้รับสาระประโยชน์อย่างเต็มที่ เนื่องจากผู้เขียนมีความรู้ และประสบการณ์
มากพอที่จะถ่ายทอด จึงทำให้สาระเหล่านั้นน่าจะได้มาจากเรื่องจริง หรือประสบการณ์โดยตรง
ของผู้เขียน เพราะโรสภาค สุวรรณแสดงทัศนะที่มีต่องานเขียน บอกเล่าความในใจไว้ตั้งแต่เรื่อง
ส่วนคำนำ หรือบทส่งท้ายไว้เกือบทุกเล่มที่เขียน ดังเช่น เรื่อง รักปี กล่าวไว้ในคำนำว่า

งานเขียนนวนิยายต่างแดน เป็นงานที่ต้องใช้เวลาศึกษานด้านภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ การเมืองการปกครองและวัฒนธรรมประเพณี เป็นเวลานานพอสมควรที่จะจรรดปากกา เขียนกันได้ เอกสาร บุคคลผู้เกี่ยวข้อง คือ วัตถุดิบที่จะต้องค้นหา สร้างความคุ้นเคย เพื่อชักถามนำมาเขียน นวนิยายแนวนี้ดำเนินมาในรูปแบบนี้เกือบทุกเรื่อง

(รักปี : คานา)

การแสดงทัศนะ หรือบอกเล่าเหตุผลที่มาของงานเขียน นับเป็นกลวิธีที่โรสภาค สุวรรณ ใช้นวนิยายต่างแดนของเธอเกือบทุกเรื่อง จึงน่าจะเชื่อได้ว่า เรื่องราวเหตุการณ์อันเนื้อหา นวนิยายของเธอเกิดจากการผสมผสานประสบการณ์กับความรู้ ที่ได้จากเอกสาร ตำราและการบอกเล่า ของผู้รู้ นำมาถ่ายทอดเป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์ด้วยเนื้อหาและก่อให้เกิดคุณค่าความรู้แก่ผู้อ่าน

คุณค่าด้านความรู้ ที่พบจากการศึกษานวนิยายต่างแดนของโรสภาค สุวรรณ มีดังนี้

2.1 ความรู้ด้านภูมิศาสตร์ การนำเสนอฉาก เหตุการณ์ เรื่องราวของนวนิยาย ต่างแดน บังคับสำคัญคือ การบอกเล่าถึงสถานที่ ภูมิประเทศของเรื่องนั้น ๆ อันจะทำให้ผู้อ่านเกิด จินตนาการ เกิดความเข้าใจถึงวิถีชีวิตของตัวละครและสภาพภูมิศาสตร์ มักจะส่งผลไปสู่พฤติกรรม ความคิด การแสดงออก บทบาทของตัวละคร เป็นภาพรวมของเรื่องนั้น ๆ ถือได้ว่า การนำเสนอ ความรู้ด้านภูมิศาสตร์เป็นหัวใจสำคัญของการเขียนนวนิยายต่างแดน เพราะการบอกเล่าของผู้เขียน ผู้อ่านสามารถตรวจสอบได้จากเอกสาร ตำรา ฉะนั้นถ้าถ่ายทอดไม่ตรงกับความเป็นจริง ความเชื่อถือ และความศรัทธาย่อมไม่เกิดกับผู้อ่าน นักเขียนจึงต้องให้ความสำคัญกับจุดนี้

จากนวนิยายต่างแดนทั้ง 12 เรื่อง แยกสภาพความรู้ด้านภูมิศาสตร์ ออกได้เป็น

2.1.1 ความรู้ด้านภูมิศาสตร์ของกลุ่มประเทศอาหรับ ที่เสนอสภาพภูมิประเทศ เกี่ยวกับทะเลทราย ได้แก่ เรื่อง พรสวรรค์ เจ้าทะเลทราย พ้าจรดทราย ความลับบนแหลมไซไน รักปี กล่าวถึงสภาพภูมิศาสตร์ ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ที่ตั้ง พื้นที่ของอาหรับส่วนใหญ่เป็นทะเลทราย โดยมีน้ำอันเป็น ทรัพยากรที่เป็นหัวใจสำคัญของเศรษฐกิจรายได้ พื้นที่บางส่วนอยู่ติดกับทะเลบัง และในทะเลทราย กล่าวถึงแหล่งโอเอซิสที่ใช้เพาะปลูกบริเวณเกลี้ยงสัตว์

สภาพของภูมิศาสตร์ทำให้ความรู้กล่าวไว้ดังนี้ กล่าวถึงสภาพพื้นที่
ทะเลทรายโรปีที่มีแต่ทรายกรวดหิน

ทะเลทรายโรปีด้านทิศตะวันตกกินเนื้อที่กว้างขวางเหนือทุ่งกาเรียน และเตอร์กิสถาน
ด้านทิศตะวันออก ทะเลทรายที่มีสภาพภูมิศาสตร์ไม่เหมือนที่อื่น ที่ซึ่งแผ่นดินนั้นเต็มไปด้วย
ด้วยหินก้อนเล็กก้อนน้อย แล้วทับถมด้วยทราย ตลอดจนถึงกรวดนับหมื่น ๆ ปี

(โรปี : 144)

กล่าวถึงพายุทรายว่าเป็นพายุที่นำความร้อน และฝุ่นทราย น้ำอันตราย
ความเสียหายมาสู่ผู้คนในพื้นที่

ลมร้อนจากทะเลทรายเมดิเออร์ คนในรถบรรทุกกล่าว คนที่นี่เรียกว่า คาสาจาก
ทะเลทรายซีรอกโก กับจีน เซอร์กัสตราล เรียกกันหลายชื่อ แต่มันร้อนเหมือนไฟนรก
ถ้ามันพัดผ่านทางไหน แม้แต่สุนัขป่าก็ต้องหาที่ซ่อน

(พรสรวง : 574)

การบรรยายสภาพโอเอซิสในทะเลทราย อันเป็นแอ่งน้ำที่ผู้คนใน
ทะเลทรายใช้ทั้งการปลูกผัก ผลไม้ สลับกับพื้นที่อันเป็นกรวดทราย

กองคาราวานเล็ก ๆ ที่มีเกวียนสองเล่ม กับคนอีกห้าคน พร้อมด้วยสัมภาระเท่าที่
จำเป็นเริ่มออกเดินทางแต่เช้าตรู่ จากทิศใต้ของเมือง ซึ่งอุดมสมบูรณ์ด้วยแหล่งน้ำ
กลางทะเลทราย จนสามารถปลูกผัก ผลไม้ ได้อย่างสะพรั่ง ดูเหมือนเกาะกลาง
มหาสมุทรอันกว้างขวางที่มีแต่กรวดทรายสุดขอบฟ้ากว้าง ทันทีที่พ้นขอบของโอเอซิส
ความกว้างขวางของทะเลทรายก็โอบล้อมเข้ามาอย่างรวดเร็ว

(โรปี : 464)

กล่าวถึงสภาพอากาศของอาหรับ ในตอนกลางวันร้อนจัด กลางคืนเย็นสบาย

อากาศแบบนี้ ร้อนเป็นป่าเป็นหลัง แบบนี้ใครหาญวิ่งละก็คงแย่ไปตาม ๆ กันบ้างสะพยับแดดและลมพัดผ่านไม้ขาดสาย ทำให้เขาไปถึงคำคินยามพระอาทิตย์ลับเหลี่ยมเขาและพื้นทรายอย่างใจจดใจจ่อ ตอนนั้นแหละที่อากาศจะคลายความร้อนรุ่มมาให้รู้สึกเย็นสบายขึ้นบ้าง

(เจ้าทะเลทราย : 6)

พาหนะ ในดินแดนทะเลทรายซาอุด์ พะ ม้า แกะ และ เกรียนตามสภาพการดำเนินงาน ในเมืองซาอุด์และถ้าเป็นเคมีมีฐานะนิยมรถยนต์คันดี เช่น โรสรอยด์ คาดีแรก ในกลุ่มราชวงศ์ชั้นสูงนิยมพาหนะสีดำ ยี่ห้อระดับดี ๆ ส่วนพาหนะอื่น ๆ เหมือนประเทศทั่วไป

บรรยายพาหนะ คือ เกรียนที่ใช้ในการเดินทางผ่านควมรู้สึกของเจียจิ้ง ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพของเกรียนที่เทียมล้อ ตลอดจนความแข็งแรงของเกรียนที่ใช้เป็นพาหนะเดินทาง ดังนี้

เกรียนสองเล่มนี้ มีหลังคาทำด้วยเสื้อแข็งแรงครอบอยู่บนโครงเหล็ก น่นหนาแลดูมั่นคง สำหรับกันลมพายุและความร้อนหนาวที่จะผ่านมา ล้อสี่ตัวที่ใช้ลากเกรียนดูสมบูรณ์

(โกลี : 443)

กล่าวถึงการคมนาคม สัตว์ที่ใช้เป็นพาหนะในเรื่องว่าในดินแดนทะเลทรายซาอุด์เป็นพาหนะ ใช้ล้อและม้า เป็นสัตว์พาหนะในการเทียมเกรียนหรือขี่ม้าในการเดินทางที่พจญภัยกับอากาศร้อนจัด ไรสภาค สุวรรณ บรรยายการใช้พาหนะในดินแดนทะเลทรายได้อย่างละเอียด อย่างผู้รู้และเข้าใจในประสบการณ์ที่นำเสนอออกมาได้เป็นอย่างดี ดังเช่น

จะต้องรับผิดชอบลื้อเกวียนทั้งสี่คอยดูแลซ่อมพร่อง และคอยรดน้ำทุกวันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อลื้อเกวียนที่ทาด้วยไม้จะได้ไม่แตกปริ เพราะสภาพของหนทางในทะเลทรายโกลี เก้า - แต่ จะคอยดูแลพยายามรักษาลื้อทั้งสี่ตัว ให้นำให้น้ำให้มันมีผล โดยเฉพาะหลังลื้อ ซึ่งมีอานไม้มันจะต้องรองด้วยผ้าขนแกะอันอ่อนนุ่มอย่างดี ให้นำหลังของมันรับน้ำหนักของอานเท่า ๆ กัน และไม่กดทับเนื้อหนังกลายเป็นแผลเรื้อรัง

(โกลี : 444)

กล่าวถึงอูฐ ที่เป็นพาหนะใช้ในการเดินทางในดินแดนทะเลทราย ให้ความรู้เป็นอย่างดี

อูฐพันธุ์ปักเตเรียนของอาเซียกลางซึ่งมีสองหนอก ต่างจากพันธุ์โรดริเมดาร์ในทะเลทรายอาหรับ อูฐซึ่งเป็นสากาทะเลทราย ซึ่งไม่อาจทดแทนด้วยพาหนะใด ๆ ทั้งสิ้น นอกทั้งสองข้างของมันกลายเป็นที่นั่งอย่างดีของผู้ขี่ และคนเฝ้าได้หัดให้มันเดินช้า ๆ อย่างมั่นคง

(โกลี : 233)

พืช ในอาหรับที่กล่าวถึงมีอินทผลัม กล้วย ฝรั่ง กระถิน ในเขตมิเตอร์เรเนียน มีแดง สตรอเบอรี่ แอปเปิ้ล ดอง ตัวอย่าง

ในทะเลทรายบางแห่งที่บริเวณ จะมีต้นไม้พวกกระถินขึ้นเป็นหมู่ ๆ บางต้นก็สูงใหญ่เป็นดงอย่างที่เธอเห็นนั่นแหละ พวกอูฐใช้ความสูงช่วยตัวเองได้โดยอาศัยยอดกระถินเหลืองเป็นอาหาร ต้นไม้พวกนี้จะแตกขึ้นเร็วมาก เพราะอาศัยน้ำค้างและความชื้นที่มีในดินเล็กน้อย ๆ ธรรมชาติช่วยทั้งคนและสัตว์ในยามยากเสมอ

(ฟ้าจรดทราย : 253)

เจ้าหญิงคาลรียา บรรยายให้เอมิลาฟังเรื่องของต้น ปาปรัส ที่ทำให้
ประโยชน์ได้สารพัด เป็นต้นไม้ที่มีมานานคู่ชาวอาหรับโบราณ กล่าวว่

เห็นต้นไม้ขายนั่นนั้นหม ปาปรัสพวกนี้ทำประโยชน์ได้หลายอย่างให้ชาวอียิปต์โบราณ
นอกจากทำกระดาษแล้ว ลำต้นของมันยังทอเป็นเสื่อได้ เยื่อเหนียว ๆ ทำรองเท้าและ
เอาลำต้นมามัดรวมกันทำเป็นเรือกรรเชียงเล็ก ๆ สำหรับล่าสัตว์ตามหนองบึงได้อีกด้วย

(ความลับบนแหลมไซไน : 137)

ระตือเขาเตี้ยวางตรงหน้าเขาแล้ว ผลไม้ชนิดต่าง ๆ ไม่ว่า แอปเปิ้ล องุ่น แตงและ
ลูกท้อ ก็ถูกจัดวางมาเป็นระลอก

(โรปี : 161)

สัตว์ มีอุฐ เป็นสัญลักษณ์ของทะเลทราย นอกจากนี้กล่าวถึง กวาง
กระต่าย เนื้อทราย สมัน

สัตว์ในทะเลทราย ได้แก่ หม่าจิ้งจอก แกะป่า งู เนื้อสมันกล่าวถึง
สัตว์ต่าง ๆ ดังนี้

แกะป่าเขาเรียกกันว่า อารีกาสิอีลาน เป็นสัตว์ที่สวยงามที่สุดของโรปี มีเขา
สวยงาม... งูตัวมันสีเหลืองไหม้เหมือนสีทรายในโรปี งูพวกนี้อยู่ในร่องทราย
อุฐหรือม้า ถ้าถูกกัดก็ถึงตาย นักพิราบป่าในโรปีก็มีนะ มันชอบอยู่ตามช่องหินที่
ลมพัดกร่อนเป็นโพรง

กล่าวถึงกระต่าย ที่คนทะเลทรายล่ามาเป็นอาหาร

เขานึกถึงการล่าสัตว์ในทะเลทราย นึกถึงเจ้ากระต่ายตัวโตที่เป็นเหยื่อในการล่า
เขาจำได้ว่าใช้รถจี๊ปสามคัน ออกวิ่งคนละมุม เปิดไฟส่องกระต่ายที่วิ่งหนีหัวซุกหัวขุน
กลางแสงไฟนั้น

(ฟ้าจรดทราย : 299)

เศรษฐกิจ จากการขายน้ำมัน และการท่องเที่ยว โดยเฉพาะทะเลทรายที่มีชื่อต่าง ๆ คนนิยมทดลองซื้อดู ชุมบ้านเมืองและชมโบราณวัตถุ โบราณสถาน เช่นที่ประเทศอียิปต์ ชีวิตผู้คนในเมืองที่มีฐานะจะสะดวกสบาย ชีวิตของชาวเบดูอินอยู่อย่างง่าย ๆ ในทะเลทราย ไม่คำนึงถึงเศรษฐกิจ

กล่าวถึงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ระบบเศรษฐกิจที่ทำให้สวัสดิการบริการแก่คนในประเทศอาหรับในยุคต้น เปรียบเทียบกับยุคปัจจุบัน เจ้าชายแห่งคูเวตบรรยายให้เอมิลาฐสภาพบ้านเมือง ในเรื่องความล้นบนแหลมไซไน ว่า

แผ่นดินที่เคยแห้งแล้งมีแต่พายุทรายพัดผ่าน ปราศจากน้ำ และต้นไม้ ผู้คนมีชีวิตอยู่ด้วยนมอูฐ ข้าว ปลา และอินทผลัม ยากจน กระทั่ง ไม่มีเงินตราของตนเอง ต้องใช้เงินรูปของอินเดีย ไม่มีถนน ไฟฟ้า หรือแม้แต่การกลกิกรรม เวลาที่พระเจ้าเป็นเจ้าประทานทุกอย่างให้เราจากน้ำมันเพียงอย่างเดียว เราไม่มีคนจนถึงขนาด เช่น ประเทศอื่น เรามีอาหารฟรี เมสแดจกเด็ก มีเงินเลี้ยงดูคนชรา เราส่งคนไข้ที่ต้องดูแลเป็นพิเศษไปต่างประเทศ โดยเงินของรัฐ รายได้ของประชากรสูงที่สุดในโลก การศึกษาระดับอนุบาลถึงมหาวิทยาลัยรัฐเป็นผู้จ่าย

(ความล้นบนแหลมไซไน : 499 - 500)

และบรรยายสภาพภายในห้องพักในบ้านว่า ชาวอาหรับที่มีฐานะจะใช้เงินซื้อความสุขทุกอย่าง และมีชีวิตอยู่อย่างสบายตามฐานะ

เครื่องเรือนโอ้อาสมคาวอดฮ้าง เป็นผ้าด้วยเครื่องปรับอากาศถึงสองเครื่อง ตลอดพื้นห้องปูพรมเนื้อดีของอาหรับ สีแดงอมม่วงลวดลายแปลกตา ผืนห้องผืนใดกระต่ายสีก็เข้ากับเครื่องใช้ทุกชิ้น ห้องนอนมีห้องน้ำ ห้องนอนหันสมัย และยังมีห้องแต่งตัวต่างหากหรูหราที่สุดในชีวิตได้แก่ภาพวาด จากคอนแวนต์อย่างหล่อน

(ฟ้าจรดทราย : 61)

2.1.2 ความรู้ด้านภูมิศาสตร์ประเทศต่าง ๆ นวนิยายต่างแดนของ

โรสภาค สุวรรณ นอกเหนือจากการนำเสนอฉากอาหารแล้ว โรสภาค สุวรรณ ใช้ฉากประเทศต่าง ๆ เสนอเรื่องราวเหตุการณ์ จากการศึกษาวิเคราะห์พบว่า ความรู้ในด้านภูมิศาสตร์ พบในเรื่องต่าง ๆ ไม่เด่นเท่านวนิยายที่ใช้ฉากอาหาร รายละเอียดด้านภูมิศาสตร์ที่พบในนวนิยายที่ใช้ฉากประเทศต่าง ๆ เสนอคุณค่าความรู้ ดังต่อไปนี้

ในเรื่อง หิมะสีแดง บรรยายจากบ้านเมือง บรรยายสภาพภูมิประเทศ ดอกไม้ อันเป็นความรู้สอดแทรกในลักษณะให้ผู้อ่านเกิดภาพพจน์ไปกับฉากอันเป็นเรื่องที่น่ารู้ สวยงาม ของประเทศออสเตรเลีย ซึ่งมีรายได้ส่วนใหญ่จากการท่องเที่ยว เพราะบ้านเมืองมีธรรมชาติที่สวยงาม มีการโต้เขา และบรรยายแนะนำเมืองต่าง ๆ ให้ผู้อ่านรู้จักอย่างคุ้นเคยหรือผู้รอบรู้ แนะนำเมือง อินสกรุก ซึ่งเป็นฉากเมืองที่ปีเตอร์พาเวร่าให้ไปเที่ยวรู้จักบ้านเมือง บรรยายสภาพภูมิประเทศให้ผู้อ่านรู้จักไว้ดังนี้

"หน้าร้อนมีนักท่องเที่ยวมากเหมือนกัน อินสกรุกเป็นเมืองหลวงของแคว้นทิโรล สูงเหนือระดับน้ำทะเล 1894 ฟิต ถนนสายใหญ่ในเมืองชื่อมาเรีย เทเรซิน มีบ้านแบบโบราณสองฟากถนน มีอนุสาวรีย์ที่ระลึก"

(หิมะสีแดง : 257)

และบรรยายจากเมืองกรีซ ไว้ว่า

"กรีซอยู่ห่างจากเบิร์นเนอร์นิตเตียวเท่านั้น สูงจากระดับน้ำทะเล 2835 ฟิต ที่ไม่มีทะเลสาบมาก เมืองอยู่บนภูเขาและลึกลงไปตามหุบเขา จากเมืองกรีซอัมเบิร์นเนอร์ ก็จะถึงเมืองที่นำเสนออีกเมืองหนึ่ง ชื่อนาวัส เป็นเมืองที่มีบ้านชาวนาแบบดั้งเดิมของทิโรลที่ป่าดูมาก"

(หิมะสีแดง : 251)

บรรยายฉากสภาพภูมิอากาศในเมืองหนาว ไว้ว่า

"รถยังคงวิ่งด้วยความเร็วสม่ำเสมอ การเดินทางไกลในฤดูหนาวจำเป็นต้องมีพาหนะอย่างดี นั้นหมายถึงสภาพรถที่ใช้อากาศเปลี่ยนแปลงง่ายจากวันที่มีอากาศแจ่มใสเป็นพายุหิมะ หากรถไม่ดีพอต้องจอดกลางถนนปราศจากผู้ช่วยเหลือก็เป็นเรื่องอันตรายที่น่ากลัวไม่น้อย" -

(หิมะสีแดง : 541)

ฉากบรรยายสภาพบ้านเรือนชาวออสเตรเลีย ที่นิยมปลูกดอกไม้ถึง
ตึງตึกนักท่องเที่ยวให้บ้านเรือนสวยงาม ดังกล่าวไว้ในหิมะสีแดงว่า

"งานที่โรล...ในออสเตรเลีย มีประเพณีปลูกดอกไม้ได้หน้าต่าง เธอเห็นแล้ว มีชหรือเราทำรางเหล็กแข็งแรง ปลูกดอกไม้สีสดสวยที่นั่นแทบทุกหน้าต่างห้องทุกบ้าน ทุกถนนทางเหมือนกันหมด นี่แหละที่ตึງตึกนักท่องเที่ยว"

(หิมะสีแดง : 254)

สภาพภูมิศาสตร์ จากของเรื่องหิมะสีแดงเป็นฉากเมืองหนาว จึงมี
หิมะตก การคมนาคมในเวลาหิมะตกใช้เลื่อนน้ำแข็ง เกวียน และรถจะใช้ในสภาพปกติที่หิมะไม่มาก
หิมะจะตกทุกปี จึงได้บรรยายจากหิมะไว้ว่า

"พรุ่งนี้เช้ามีดอกจากเมืองน้ำแข็งเลื่อนน้ำแข็งดีกว่า เกวียนคงไปไม่ได้ไกลนัก เพราะ
อากาศหนาวจัด"

(หิมะสีแดง : 14)

การสร้างฉากที่แสดงสภาพภูมิประเทศ แสดงที่ตั้งอาณาเขตของประเทศ
ลิทัวเนีย ให้เห็นสภาพภูมิศาสตร์ โดยอาศัยการบรรยายของผู้แต่งว่า

อย่างทางเหนือเนติดกับลัดเวีย ทางตะวันออกเป็นไบโรลุสเซีย ทางใต้ติดโรแลนด์
และทางทิศตะวันตกเรียกว่า กาลินีกราดสกายา ซึ่งเมื่อสงครามก็คือ บรัสเซีย
ตะวันออกนั่นเอง ลิทัวเนียมาใช่ประเทศเกิดใหม่ ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง หรือ
วัฒนธรรม

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 18)

ฉากในปีเรียวที่เป็นค่ายรวมคนที่ถูกเนรเทศมาทำงานาฬรัสเซีย
ทานา ทาไร ลากซุง สร้างเขื่อน ขุดถ่านหิน เป็นกรรมกรที่สร้างงาน รอดมุ่งประโยชน์ทาง
เศรษฐกิจ

ในปีเรียวมันกว้างใหญ่เหลือเกินแล้ว ทรัพยากรมากมายทั้งป่าไม้ เหมืองแร่ ถ่านหิน
แร่เหล็ก มากมายล้นเหลืออย่างแฉะ ๆ ตะวันออกแล้วก็ตะวันตกไกล ๆ เมืองบัคกา
ไมก็โคลปาเชว้นั้นแหละ เหมืองทอง แร่เงิน เพชร สารพัดจะมีทั้งนั้น

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 190 - 191)

บรรยายเมืองอีร์คุสต์ของรัสเซียให้เห็นภาพ

จัตุรัสกลางที่หันหน้าไปทางแม่น้ำอังการา มีโรงแรมแล้วก็วิทยาลัยภาษาต่างประเทศ
อยู่ที่นั่น...เวลานี้โรงงานไฟฟ้าใช้พลังน้ำก็อยู่ที่นั่น โรงงานเครื่องจักรกล แล้วก็
ใบขายยังอยู่ที่เดิม รอบ ๆ อีร์คุสต์มีปอน้ำมันสำคัญ ๆ หลายแห่ง...เวลาไหนคร ๆ
ก็เรียกเมืองใหม่นี้ว่า ปารีสของไซบีเรีย

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 574)

ดังกล่าวคือ สภาพภูมิศาสตร์ ประเทศแถบยุโรปที่โสมภาค สุวรรณ

บรรยายให้ความรู้เสนอไว้

ในส่วนประเทศแถบเอเชีย เช่น น้ำคำ ลีเรีย พบกันได้ดวงดาว
บรรยายสภาพภูมิประเทศ ให้ความรู้เหมือนกับจากในประเทศอื่น ๆ ที่ได้กล่าวมาข้างต้น ในที่นี้จะ
กล่าวพอสังเขปถึงการบรรยายภูมิประเทศในเรื่อง น้ำคำ จากประเทศพม่า

สภาพภูมิศาสตร์ที่ตั้งของน้ำคำ สถานที่สำคัญของเรื่อง ใช้ชื่อตามชื่อ
ภูมิศาสตร์และ เป็นชื่อเรื่องที่ผู้เขียนเน้นให้เห็นความสำคัญ น้ำคำมีพื้นที่ตั้งอยู่ ณ หุบเขาของแม่น้ำ
ชาวเวลี เป็นของรัฐบาลภายใต้การปกครองของรัฐบาลรัฐเมืองแสนหวี มีหลายเชื้อชาติอาศัยอยู่
รสภาพ สุวรรณ กล่าวถึงน้ำคำให้ผู้อ่านรู้จักว่า

น้ำคำ แปลว่า ลำน้ำสีทองโง่งง เห็นมัยแต่ชื่อก็แสนจะโรแมนติกแล้ว ตัวหมู่บ้านเอง
ก็สวยงามไม่แพ้ชื่อเหมือนกัน

(น้ำคำ : 34)

สภาพที่ตั้งกล่าวไว้

น้ำคำอยู่ใต้การปกครองของรัฐบาลรัฐ เมืองแสนหวี แล้วก็รัฐบาลโดยตรง แต่หมู่บ้าน
ก็ถูกล้อมไว้ด้วยกะฉิ่น ถึงสามด้านนั่นแหละ

(น้ำคำ : 36)

อีกตอนกล่าวถึง สภาพที่อยู่อาศัยในบริเวณน้ำคำ

หมู่บ้านหุบเขาพวกฉานหรือไทยใหญ่นี่ บ้านช่องพวกเขาเป็นไม้ไผ่นำอยู่
เหลือเกิน หมู่บ้านพวกไทยใหญ่นั้น เขาเรียกว่า บ้านโคลิน หรือที่ราบถั่วลิสง
แต่ก็มีพวกกะฉิ่น ปะลุง ไรสุ แล้วก็พวกเงี้ยวปนอยู่ด้วยเหมือนกัน... ที่เรามีพวก
เงี้ยวเข้ามาอยู่ที่นี่ก็เพราะน้ำคำอยู่ตรงเขตแดน ติดต่อกับรัฐต่าง ๆ ถึงห้าแห่ง
ด้วยกัน

(น้ำคำ : 35)

จากที่กล่าวมาตั้งแต่ต้น แสดงให้เห็นว่านวนิยายต่างแดนของโสภาค สุวรรณ ให้คุณค่าความรู้ทางด้านภูมิศาสตร์อย่างเด่นชัด และมีความน่าเชื่อถือ และเป็นการนำเสนอที่ค่อนข้างละเอียดครบถ้วนทุกเรื่องที่พบในงานเขียน อันเป็นลักษณะเฉพาะของโสภาค สุวรรณที่นำเสนอให้เห็นฉากภูมิประเทศของบ้านเมืองที่เข้าเป็นฉากของเรื่อง

2.2 ความรู้ด้านประวัติศาสตร์

การนำเสนอความรู้ด้านประวัติศาสตร์ พบในงานเขียนนวนิยายต่างแดน มีลักษณะเป็นเกร็ดประวัติศาสตร์แทรกไว้ในเหตุการณ์ของเรื่อง โดยนำเสนอผ่านการสนทนาของตัวละคร หรือผ่านการบรรยายของผู้แต่ง ในลักษณะเล่าเหตุการณ์ประกอบเรื่อง หรือสถานที่ที่ตัวละครเกี่ยวข้อง

อีกลักษณะหนึ่งนั้น โสภาค สุวรรณใช้ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ สร้างเป็นโครงเรื่อง เพื่อแสดงเหตุการณ์ เรื่องราวของเนื้อเรื่อง ดังนั้น นวนิยายลักษณะนี้ จะให้ความรู้ทางประวัติศาสตร์ค่อนข้างมาก เพื่อให้เห็นความสำคัญของฉากอย่างเด่นชัด และคาบเกี่ยวถึงควมถูกต้องในเรื่องของการบอกกล่าวเรื่องสถานที่ ระยะเวลา ชื่อบุคคล เหตุการณ์สำคัญที่มีส่วนให้เรื่องดำเนินไป นวนิยายต่างแดนที่มีลักษณะดังนี้ เช่น สีศิริยา คลื่นใต้ฟ้า ความลับบนแหลมไซไซ

การนำเสนอความรู้ด้านประวัติศาสตร์ ในลักษณะเกร็ดประวัติศาสตร์ พบว่าทุกเรื่องแทรกไว้ในการดำเนินเรื่อง หรือนำมาเป็นฉาก ดังต่อไปนี้

คุณค่าความรู้ในเรื่ององค์ดาโลลามาะ ผู้คนสาสนากับการสร้างพระรเซว้างให้
ความรู้ทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชืเบต บรรยายให้ความรู้ ดังนี้

พระราชวังโบตาลา สิ่งก่อสร้างซึ่งครั้งหนึ่งถูกทำลายโดยพวกมองโกล เมื่อองค์ดาโลลามาะองค์ที่ห้า ผู้ทรงขยายราชวงศ์ให้ใหญ่โตไพศาล ก็ล้มล้างขั้นได้ตรัสบอกอัครมหาเสนาบดี ให้ปิดเรื่องสิ้นพระชนม์ เป็นความลับ ทรงเกรงว่าจะสร้างไม่เสร็จ จึงได้มีการให้ลามาะหน้าตาเหมือนปลอมตัวดำรงตำแหน่งอยู่ถึงสิบสามปี จึงสร้างแล้วเสร็จและบนดาดฟ้ามีสถูปเก็บอัฐิ สถูปใหญ่ที่สุดเป็นของดาโลลามาะองค์ที่สิบสาม หุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ สูงสิบห้าเมตรเห็นจะได้ แล้วก็สร้างทะลุสามชั้นของพระราชวัง

(พบกันใต้ดวงดาว : 698)

ความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์ราชวงศ์ของอินเดีย ว่าก่อนการเปลี่ยนแปลง
การปกครอง ราชวงศ์โมกุลเคยปกครองเป็นนาญิอานามาก่อนและเป็นผู้สร้างทัชมาฮาล

ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์โมกุล บาบู แปลว่าเสือนะลูก กษัตริย์พระองค์ต่อมาคือ
ฮูมาเยินลูก แปลว่าผู้มีโชค ต่อไปก็คือ อัครบาร์ แล้วก็ถึงจาฮังกีร์ แปลว่า
ผู้ครองโลก ชาห์จาฮัน ผู้ทรงสร้างทัชมาฮาล มีพระนามที่แปลว่า กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
ของโลกและโรมันเซ็ป หรือที่นักประวัติศาสตร์ขนานนามภายหลัง ปี ค.ศ. 1658
ว่าพระเจ้าจักรพรรดิ อาสิมกีร์ แปลได้ว่า ผู้ครองจักรวาล ทรงขยายอาณาจักรออกไป
ได้ไกลที่สุด แต่การเมืองภายในกลับเสื่อมอย่างน่าเสียดาย

(พากันได้ดวงดาว : 32)

กล่าวถึงต้นกำเนิดชนชาติของชาวเกาะสวาย ไว้ว่า

ตอนที่พวกโรสนี่เขียนใช้แคนูเดินทางมาถึงหมู่เกาะสวาย ตั้งสองพันกว่าไมล์ในทะเล
นั้นะ พวกโรกิ้งส์ เพิ่งจะสำรวจมหาสมุทรแอตแลนติก เจ้าของเกาะก่อนเพื่อน
พวกนี้มาจากตาฮิติ ลงเรือขนอะไรต่อมิอะไร ข้ามทะเลมาจนถึงนี้ เขาไม่มีทองแดง
ไม่มีเหล็กหรือโลหะ อะไรเลยนะกะ ม้า วัว ควาย แพะ แกะ ก็ไม่มี ชีวิตเขาอยู่
ง่าย ๆ กับทะเล สหรัย แล้วก็พืชผลที่ได้จากแผ่นดิน ถึงภาษาเขียนเขาจะไม่มี
มีแต่ภาษาพูด แต่ประวัติเรื่องราวความเป็นมา เล่าต่อ ๆ กันมาเรื่อย ๆ บางทีก็
ถอดเป็นเมเล เพลงหลาย ๆ แบบ

(ความเอา : 186 - 187)

และแทรกความรู้ด้านสถานที่ทางประวัติศาสตร์ เกาะคอร์ฟู ซึ่งเป็นสถานที่
ตั้งประเทศครีตมีกัน ที่มีชนเผ่าและผิวขาวอาศัยอยู่

เกาะคอร์ฟูโรมันติคกว่า คาริบเปียน รอดิซ ซิอุส มาจากทรอยด์ เพื่อสานควมรัก
กับนอซีก้า จักรพรรดิเนโร แห่งโรมันกลับจากกีฬาโอลิมปิก ก็ทรงแหวะที่คอร์ฟูที่หมู่บ้าน
กาซซิโอปี เพื่อบรรเลงดนตรี ดูปุค แห่งเอดินเบอระ ก็ประสูติที่นี่เมื่อปี 1921
จักรพรรดินี เอลิซา เบิร์ท แห่งออสเตรีย ทรงเลือกเนินเขาสูง ที่ชะงัดลงทะเลเป็น
ที่สร้างตําหนักนามว่า อาซิลเลียน แล้วภายหลังที่พระนางสิ้นพระชนม์ เพราะคนร้าย
ลอบสังหาร พระสวามีจักรพรรดิ วิลเฮล์มที่สอง ทรงซื้อคืนมา แล้วสร้างอนุสาวรีย์
เป็นที่ระลึก ตอนนั้นใครเป็นเจ้าของถูก ฐาโนม บารอน ฮาร์ทมาน ฟอน ริชโทเฟิน

(คลื่นน้ำ : 335 - 336)

รายละเอียดเกี่ยวกับความรู้ทางประวัติศาสตร์ ใสมาก สุวรรณ จนนันกริด
เรื่องราวที่เป็นสาระ แทรกไว้ในเรื่องให้ผู้อ่าน ได้รับความรู้พร้อม ๆ กับความสนุกสนานของเนื้อหา
ในส่วนของการนำความรู้ และเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ มาใช้เป็นฉากและ
โครงเรื่องนั้น จะกล่าวอ้างความรู้ด้านประวัติศาสตร์ค่อนข้างละเอียด เพื่อเป็นการปูพื้นฐานให้ผู้
เข้าใจ เรื่องราว เหตุการณ์ที่เรื่องดำเนินไป ตัวอย่างการนำเสนอเรื่องราวทางประวัติศาสตร์
ดังกล่าวเช่น

ตอนที่กล่าวแนะนำประเทศอียิปต์ โดยเจ้าหญิงคาริยาให้เอมิลา ฟังว่า

แผ่นดินของเราแบ่งเป็นส่วนไซไน คาบสมุทรหรือแหลมไนล์เคยเป็นส่วนหนึ่งของ
เรา เวลาที่ ยิวครอบครองเกือบสามในสี่ มีกองทัพสหประชาชาติกั้นกลาง...
นอกจากนี้ ก็มีทะเลทรายด้านตะวันตก ตะวันออก กับดินแดนแถบลุ่มแม่น้ำไนล์

(ความลับบนแหลมไซไน : 79)

ความลับบนแหลมไซไน กล่าวถึงประวัติการเมือง การปกครองประเทศอียิปต์
ใสมาก สุวรรณ ฐาโนมีหลังทางประวัติศาสตร์ มาบรรยายเป็นฉาก โดยให้เจ้าหญิงคาริยา ชาว
อียิปต์ ผู้มีความรู้ด้านประวัติศาสตร์ เล่าให้เอมิลาฟังเป็นการสร้างความสมจริง และนำให้ความรู้
ด้านประวัติศาสตร์ การอ้างชื่อตัวละคร เช่น อเล็กซานเดอร์มหาราช พระนางคลีโอพัตรา ทำให้
การสร้างฉากสมจริง และการบอกเล่าผ่านตัวละครนี้ ทำให้เรื่องดำเนินไปอย่างสมเหตุสมผล
การบรรยายฉากทางประวัติศาสตร์ เช่น

อียิปต์ในยุคฟาโรห์เริ่มตั้งแต่สามพันหนึ่งร้อยปีจนถึงสามร้อยสามสิบสองปีก่อนคริสตกาล พระเจ้าเมเนสทรงรวบรวมแผ่นดินทางเหนือ และแผ่นดินทางใต้ แม้จะรวมกันแต่สภาพภูมิอากาศ และภูมิประเทศทำให้วัฒนธรรมต่างกันออกไป จากวันละเอมิลลา อียิปต์ยุคฟาโรห์ ไม่มีกษัตริย์แห่งอียิปต์ แต่มีกษัตริย์แห่งอียิปต์ต่ำและสูง มีคณะรัฐมนตรีสองชุดมีที่เก็บข้าวสาลี พระคลังหลวง ตึกประชุมสองแห่งทุกอย่าง ยุคฟาโรห์เป็นที่เริ่มระบบการปกครอง ศาสนา สถาปัตยกรรม วิทยาศาสตร์ และศิลปะ...หลังจากนั้นเป็นยุคอเล็กซานเดอร์มหาราช ผู้มาตีอียิปต์ได้

(ความลับบนแหลมไซไน : 88)

ต่อจากยุคของอเล็กซานเดอร์มหาราช ก็มาสู่ยุคกลีโอสตรา ยุคมาเมลุก ยุคนโปเลียนมาสู่ราชวงศ์ยุคสุดท้าย มุฮัมหมัดทำให้อียิปต์ ไปสู่ความเจริญแผ่ไพศาลก่อนสิ้นอำนาจ ได้กล่าวถึงชนชาติในอียิปต์ ไว้ว่า

พวกเฟลลอสเป็นชาวอียิปต์โบราณสืบเชื้อสายมาจากยุคฟาโรห์ พวกคอปต์ หรือ คริสตศาสนิกชนก็เหมือนกัน แม้พวกนี้เป็นชนที่มีเชื้อสายนิกรอยด์ก็นับเนื่องจากสืบทอดจากยุคตึกคอปร์ครั้งฟาโรห์ เพราะตามฝาผนังมีภาพเขียนที่มีรูปบุปผิวนะแบบกับชาวอียิปต์ไม่น้อย ...

(ความลับบนแหลมไซไน : 93)

โรสภาค สุวรรณ กล่าวถึง วิถีชีวิตผู้คน เชื้อชาติความเป็นอยู่ของชนชาวอียิปต์โบราณที่กล่าวถึงเรียกพวกเฟลลอสัน ประกอบอาชีพทำนา เป็นชาวนาที่เก่าแก่ที่สุดในโลก กล่าวว่า

คนอียิปต์โบราณพวกที่สืบทอดมาจากชนชาวไอยคุปต์ ยุคฟาโรห์... อาศัยลุ่มแม่น้ำไนล์ เมื่อสืบหรือทำสิบศตวรรษมาแล้ว ยังมีอยู่เรียกพวกนี้ว่า เฟลลอสัน มีอยู่เกือบแปดสิบล้านเปอร์เซ็นต์ของประเทศกับพวกคอปต์ เป็นชาวอียิปต์ที่นับถือศาสนาคริสต์...พวกชาวนาไม่เคยเปลี่ยนแปลงแบบของการดำรงชีวิตเลย ไม่ว่าลุ่มแม่น้ำไนล์ จะถูกครอบครองจากชาติต่าง ๆ เพียงใด เขาเป็นชาวนาที่เก่าแก่ที่สุดในโลก

(ความลับบนแหลมไซไน : 79)

จากตัวอย่างดังกล่าว คือ การเสนอคุณค่าความรู้ด้านประวัติศาสตร์ ที่ปรากฏ
ในนวนิยายต่างแดน ของโสภาค สุวรรณ

2.3 ความรู้ด้านสภาพความเป็นอยู่วิถีชีวิตของคนในถิ่นต่าง ๆ

นวนิยายต่างแดนของโสภาค สุวรรณ ได้เสนอภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนใน
ถิ่นต่าง ๆ อย่างชัดเจน ผู้เขียนนำความรู้และประสบการณ์ที่พบเห็นมาถ่ายทอดอย่างละเอียดแทรกไว้
ในการดำเนินเรื่อง ทำให้เห็นแบบแผนประเพณีวัฒนธรรม ตลอดจนพฤติกรรมของตัวละครที่เป็น
เอกลักษณ์ของชาติหรือท้องถิ่นนั้น ๆ

จากการวิเคราะห์นวนิยายต่างแดน 12 เรื่อง พบว่าการเสนอภาพชีวิตความ
เป็นอยู่ของชาวอาหรับ โสภาค สุวรรณ ถ่ายทอดเรื่องราวได้ชัดเจนมากที่สุด การดำเนินชีวิตความ
เป็นอยู่ของคนในแถบเอเชีย และยุโรป ให้รายละเอียดตรงลงมาตามลำดับ

2.3.1 คุณค่าความรู้ ด้านสภาพความเป็นอยู่ของชาวอาหรับ

โสภาค สุวรรณ นำเสนอว่า วิถีชีวิตของคนอาหรับ มีแบบแผนการดำเนินชีวิต ที่มีวัฒนธรรมประเพณี
เป็นของตนเองอย่างมีเอกลักษณ์ เช่น วัฒนธรรมในการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การแสดง
ความเคารพ การชงชา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การรับประทานอาหาร อาหรับจะนิยมรับประทานอาหารเนื้อสัตว์ และ
อาหารนั้นจะนิยมใส่เครื่องเทศกลิ่นฉุน ชาวอาหรับพื้นเมืองจะรับประทานอาหารด้วยมือ และจะต้อนรับแขก
ที่มาร่วมรับประทานอาหารนั้น โดยเจ้าของบ้านจะส่งให้ด้วยมือ ผู้เป็นแขกต้องรับมตรึ โดยร่วม
รับประทานอาหารด้วยมือจะเป็นการสร้างมิตรภาพ แต่ถ้าเจ้าของบ้านส่งอาหารให้แล้วไม่รับถือว่าเป็นการ
บดืเสรมิตรภาพ ดังที่ผู้แต่งบรรยายไว้ เมื่อมิเชลส์ไปงานเลี้ยงฉลองของซิก อัสมัน ซารีฟาหิมิเชลส์รู้
ประเพณีการรับประทานอาหารแบบอาหรับ ดังตัวอย่าง

เนื้อกระต่ายเนื้อร่อยที่สุด และไม่เหม็นเลย เธอก็ไม่ยอมกินเธอกลัวว่าเหม็นสาบ คราวนี้เนื้อแกะต้องกินอยู่ดีแหละ เธออดอาหารไปรื้อตีมานานแล้ว ร่างกายผ่ายผอม วันเลี้ยงฉลองของ ซิค อัสมัน จะมีการกินกันอย่างทั้งตัว มันเหม็นสาบยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด แต่ถ้าไม่หัดกินเสียแต่บัดนี้ ในวันงานจะถูกหาว่ารังเกียจ และมิตรไมตรี จะเสื่อมลง... เขาแนะนำแล้วลงมือฉีกเนื้อแกะอย่างส่งให้ หล่อนรับมาเสียไม่ได้ ถามว่า เขาให้เรา กินกับมือหรือคะ... ก็ใช่

(ฟ้าจรดทราย : 282)

การรับประทานอาหาร หญิงและชายจะไม่รับประทานอาหารด้วยกัน แยกหน้า ผู้หญิงจะรับประทานอาหารได้กับญาติพี่น้องเท่านั้น

เป็นประเพณีของเราครั้งที่ชายหญิงจะไม่นั่งคุย หรือรับประทานอาหารร่วมกัน นอกจากจะเป็นญาติพี่น้อง

(เจ้าทะเลทราย : 387)

การอยู่ร่วมกัน ชาวอาหรับชายและหญิงจะไม่พักรวมกัน จะแยกสัดส่วน ผู้ชายจะพักอยู่ด้านหน้า ผู้หญิงจะอยู่ด้านหลัง เป็นธรรมเนียมปฏิบัติในการดำเนินชีวิตของชาวอาหรับ ดังตัวอย่างว่า

จำวันะว่าที่พักของชายและหญิงในประเทศนี้แยกจากกันต่างหาก เดินทำหน้าที่ขอเข้าไปน่วยเป็นของผู้ชาย เขาจะแบ่งออกเป็นสองตอน ด้านหน้าเป็นของชาย ใช้กินอาหาร และพักผ่อน พวกลูกสาวและเมียอยู่ด้านในที่จึงค้าขายผ้าไหม ห้ามชายอื่นเข้าออก ฝ่ายที่เป็นของผู้หญิง ถ้าเป็นบ้านเขาจึงเรียกว่าฮาเร็ม ฝ่ายที่ผู้ชายอยู่เขาเรียกว่ามูกาด

(ฟ้าจรดทราย : 199)

การนับถือศาสนา

ในด้านการดำเนินชีวิตของผู้คนชาวอาหรับนั้น นับถือศาสนาอิสลาม มีการสวดมนต์ ไหว้พระ และหยุดทำกิจธุระ เมื่อถึงเวลาประกอบพิธีสวดมนต์ ชีวิตมีความเชื่อใน พระผู้เป็นเจ้า แสดงไว้ในเรื่องดังนี้

เราสวดมนต์ไว้พระวันและห้าครั้งนะครับคุณหมอ...ผมหมายถึงทุกคน...ร้านรวง คนขายของก็ต้องหยุดสวดมนต์...เวลานี้แล้วแต่พระอาทิตย์ขึ้นและตก...ส่วนใหญ่ ร้านจะปิดวันศุกร์ ตอนช่วงสวดมนต์กลางวัน และบ่ายก็ประมาณเที่ยงสิณนาที่ถึง บ่ายสามโมงครึ่ง

(เจ้าทะ เลทราย : 17)

การหักทลายปกติใช้การจุมพิต ชายหญิงมีวัฒนธรรมการทักความเคารพ โดยจุมพิตทั้งสิ้น

การหักทลายระหว่างบุรุษต่อบุรุษที่แปลกตา หากจะเริ่มต้นคุ้นเคยนั้นคือ การจุมพิตที่ปาก แก้มอย่างสุภาพอันเป็นประเพณีท้องถิ่น

(เจ้าทะ เลทราย : 333)

การพนัน ชาวอาหรับนิยมการแข่งขันกีฬาโรคริพน เช่น แข่งม้า การสู้บนหลังม้า การแข่งอูฐ แต่ไม่มีการพนัน จัดกับประเพณี

ที่น่าแปลกก็คือตลอดเวลาที่การแข่งขันเป็นไปอย่างตื่นเต้นนั้น บรรยากาศรอบตัวเรา กลับเงียบสงัด ไม่มีแม้แต่เสียงเชียร์...กระทั่งเสียงอูทาน เพราะผิดหวังโรคริพนซึ่ง ดีใจก็หาไม่มี

"ไม่มีใครพนันกันต่อกันเลยหรือซาลา" เขาถามในที่สุตอย่างแปลกใจ

"ไม่มีครับ จัดกับประเพณีของเรา"

(เจ้าทะ เลทราย : 323)

การแต่งกาย

เนื่องจากสภาพแวดล้อมและอากาศร้อน สภาพทั่วไปเป็นทะเลทรายเป็นต้น วัฒนธรรมการแต่งกายของชาวอาหรับจึงต้องสอดคล้องกับสภาพอากาศและสภาพแวดล้อม คือ ใส่ชุดคลุมยาวปิดหน้า แขนขา กันอันตรายจากความร้อน และเมื่อดูทรวดทรงจากที่ไกลๆ สุวรรณบรรยายไว้หลายตอน เช่น

สวมกับมาซ เสียก่อนเสื้อตัวที่มีแขนยาวตลอด กระดุมผ่าหน้า ผาวแต่เข้านั้นแหละ
เสร็จแล้วจึงสวม อาบายา เป็นเสื้อคลุมยาวทับ กับมาซอีกที ทาจากขนอูฐ ป้องกัน
ตัวเธอจากทราย ลม และฝนได้ดีที่สุด

(ฟ้าจรดทราย : 179)

นอกจากเสื้อคลุมยาวแล้ว เบนสีระยังมีผ้าคลุมเช่นกัน ดังกล่าวไว้ว่า

เขาจับสีระหล่อนำให้หมุนมาข้างหน้า ยกผ้าขาวสีเหลืองนั้นโปกงอย่างคล่องแคล่ว
แล้วรอมมาปิดรอบคอเป็นเปลาะ ๆ ส่วนที่เหลือกองอยู่รอบคอเป็นพวง แล้วจึงนำ
เชือกสีดำที่ทำจากผ้าฝ้ายดักเป็นเกลียวพันรอบหน้าผากอีกรอบ ครึ่งนี้ผ้าขาวที่โปกง
อยู่รอบหัวไม่เลื่อนหลุดลงมาอีกเลย ผ้าผืนนี้จะป้องกันแสงอาทิตย์ที่ร้อนแรงในเวลากลางวัน และพายุทรายที่นำกลัว เราเรียกกันพีเย

(ฟ้าจรดทราย : 181)

วัฒนธรรมการแต่งกายของอาหรับในชุดพื้นเมืองเดิมยศ ชายสวมกางเกงขายาวเรียวยาวถึงข้อเท้า เรียก เซอร์วัล เสื้อนั้นใส่เสื้อเชิ้ตธรรมดา สวมรองเท้าแตะปลายงอน ดังบรรยายว่า

พ่อจะแต่งตัวชุดพื้นเมืองเต็มยศ นั่นคือสวมเชอร์วาล หรือกางเกงหลวม ๆ ที่บริเวณ
เอวและขาเรียวแคบลงมาถึงข้อเท้า ตัวเสื้อที่ปิดห่อซ่อนผ้าสวมทับเชอร์วาลนั้นเป็น
เสื้อเชิ้ตธรรมดาดีเอง แล้วสวมรองเท้าแตะหัวแหลมปลายงอนน้อย ๆ สีครีมแทน
รองเท้าที่สวมใส่ทำงานปกติ

(พรสรวง : 8)

การแต่งกายของสตรีอาหรับ จะใส่เสื้อตัวยาว เรียกว่า กัฟตัน แล้ว
สวมทับด้วยมันจูเรียเป็นเสื้อคลุมยาว วนหน้าคลุมผ้า เปิดเฉพาะลูกตา บรรยายว่า

เมื่อหล่อนมีอายุครบสิบห้าเต็ม สามิด้า ต้องแต่งตัวตามที่บิดากำหนดอย่างเด็ดขาดนั่นคือ
หล่อนจะต้องสวมกัฟตัน เสื้อตัวยาวที่ปกคลุมดงามปราศแล้วทับด้วยมันจูเรีย
หรือรอเกีย ซึ่งทำจากผ้าไหมเนื้อเบาบางอีกชั้นหนึ่ง เท่านั้นยังไม่พอ สามิด้าจะต้อง
ปิดบังใบหน้าด้วยผ้าผืนน้อยที่เหน็บต่ำจากแนวโยนตาของหล่อน ปิดบังจมูกโด่งงามและ
ผิวแก้มสีกุหลาบ ตลอดจนริมฝีปากอ้มเต็มระเรื่อลงมาถึงถึงกลางทรวงอกนั้นทีเดียว

(พรสรวง : 7)

ประเพณีการชงชา

ด้วยสภาพภูมิศาสตร์เป็นเขตที่มีอากาศร้อนจัด การดื่มชาจะช่วยลด
ระบายความร้อน อาหรับจึงมีประเพณีชงชา และดื่มชา ดังตัวอย่าง

โถใส่ใบชาด้วยกระบืออย่างดีจากอังกฤษ กาเงินแล้วคล้ายโบราณ ชามเงินสำนึก
เขียวสด และโถน้ำตาลก้อนใบเทศ สามิด้าตักใบชาใส่ลงในกาแล้วขยำใบมันท์เขียวสด
ลงไปอีกกำมือหนึ่ง สาวาใช้ค่อย ๆ รินน้ำเดือดลงในกาใบนั้น เติมน้ำตาลก้อนเป็น
จำนวนมาก ขณะกวนส่วนผสมในกาให้เข้ากัน แดงมยอดอ่อนของใบมะนาวลงไปเป็นอันดับ
สุดท้าย

(พรสรวง : 31)

เมื่อได้รับแจกชาแล้ว จะต้องค่อย ๆ จิบ และดื่มให้ครบสามถ้วย เพื่อแสดงมารยาทที่ดี

ถ้าเธอได้รับเชิญให้ไปดื่มชาละก็ ต้องค่อย ๆ จิบอย่างสุขุม นุ่มนวลที่สุดแล้ว ต้องไม่ปฏิเสธที่จะดื่มให้ครบสามถ้วย เพราะเขาถือว่าเป็นมารยาทอันดีงาม

(พรสรวง : 60)

โศภาค สุวรรณ ได้กล่าวถึงแหล่งที่มาของวัฒนธรรมและประเพณีต่าง ๆ ของชาวทะเลทราย ไว้ดังนี้

ฟ้าจรดทราย เป็นนวนิยายที่ใช้เวลานาน และด้วยความอดทนพยายามมาตั้งแต่เริ่มวางโครงเรื่องด้วยแรงบันดาลใจ และจากประสบการณ์ที่ได้มีโอกาสคลุกคลีอยู่ในบรรยากาศท้องฟ้า และผืนทรายเกือบ 5 ปี ได้ทำให้นวนิยายเรื่องนี้สำเร็จดังใจหมาย ไม่ง่ายนักที่จะล่วงรู้ประเพณี ตลอดจนวัฒนธรรมสูงส่งแห่งท้องทะเลทราย ระบบลงโทษ พันต่อพัน และความเอื้ออาทร หรือโกรธแค้นของชาวเบดูอิน ซึ่งเป็นหลักของชาวอาหรับ ในตะวันออกกลางนั้น ชาวต่างชาติไม่ค่อยคนนักจะได้ประสบด้วย ตนเอง เพราะเขาเป็นมิตรกับชาวต่างชาติได้ยากยิ่ง

(ฟ้าจรดทราย : ๓๗๖)

2.3.2 คุณค่าวิถีชีวิตของชาติต่าง ๆ

จากการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายต่างแดนของโศภาค สุวรรณ พบว่าการเสนอวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ของชาติต่าง ๆ ที่เป็นฉากให้รายละเอียด ในด้านวัฒนธรรม การดำเนินชีวิตไม่ละเอียดยกเว้นวิถีชีวิตของชาวอาหรับ อย่างไรก็ตามคุณค่าปรากฏในการดำเนินชีวิตของชาติต่าง ๆ ให้ความรู้ ประมวลได้ดังนี้

วิถีชีวิตของความเป็นชาวเอเชีย

วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเอเชียที่ปรากฏในเรื่อง น้ำคำ พบกันใต้ดวงดาว กล่าวว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ มีวัฒนธรรมประเพณี การดำเนินชีวิตในด้านต่าง ๆ เป็นด้านการแต่งกาย การไว้ทรงผม การทาสี การแต่งงาน

วัฒนธรรมการแต่งกาย

วัฒนธรรมการแต่งกายของพม่าในเรื่อง น้ำคำ เสนอการแต่งกาย ที่เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ หญิงนุ่งลองยีเป็นผ้าถุง ผูกเกล้าเป็นมวยเสียบดอกไม้ และนับถือ ศาสนาพุทธ และคริสเตียน

การแต่งกายของเด็กก็เหมือนผู้ใหญ่ ดังบรรยายการแต่งกายของ เอละวินสมัยเด็กไว้ว่า

วันนี้ห่อนุ่งลองยี หรือผ้าชิ้นแบบพม่าผืนน้ำเอ็นดู ออกสีเขียว มีดอกไม้สีเหลือง ดอกนิต ๆ กระจายเต็มผืน ตัวเสื้อแขนสั้นสีขาวตัดจากผ้าปานสีขาวสะอาด มี กระดุมแก้ว สีน้ำเตงกว่า ติดเป็นระยะน้ำเอ็นดู ผมดำยาวจนดูเหมือนหัวเหวี่ยงร้อย คนเลี้ยงยังทำดอกไม้ขดเป็นรูปโค้ง สำหรับติดผมให้อีกด้วย

(น้ำคำ : 74)

การไว้ทรงผม

การไว้ทรงผม หญิงพม่านิยมไว้ผมยาวแล้วทำเป็นผมมวยหัดดอกไม้ แสดงให้เห็นว่าการดำเนินชีวิตนั้น กระทำอย่างสอดคล้องกับสภาพธรรมชาติของประเทศพม่า ที่ค่อนข้างมีอากาศร้อน การนุ่งลองยี ไว้ผมมวยเหมาะกับการดำเนินชีวิต ผมของชาวพม่าเป็นดังนี้

ยายหนูคนนั้นแกสวยเอามาก ๆ เลี้ยว เนื้อละเอียดยังกับแพร ไม่หยบอย่าง พวกเราเลย แล้วผมก็ดำดำ ยาวเหยียดนะ ตั้งครึ่งหลัง ตอนแกมุ่นเก็บไว้กลางศีรษะ ป้ายังแปลกใจเลยว่าทำไมถึงได้รวดเร็วนัก...ถ้าอยู่บ้านเมืองแกละก็ ตรงมวยผม นั้น จะมีกุหลาบสวย ๆ หัก บางคนก็เอาดอกมะลิมาประดับเป็นระยะ ๆ

(น้ำคำ : 303)

การนับถือศาสนา

ในเรื่องของการนับถือศาสนา ชาวพม่านับถือพุทธและคริสเตียน
กล่าวไว้ในเรื่องว่า

พวกไทยใหญ่นี้เป็นพุทธเสียส่วนใหญ่ ไม่เหมือนพวกกะเหรี่ยง พวกนี้ถืออย่างที่เราคุ้นเคย
เป็นคริสเตียน แล้วก็เคร่งศาสนาเป็นที่สุด นิสัยก็อ่อนโยน ผู้หญิงกะเหรี่ยงเป็นพยายาล
มากกว่าฝ่าไหน ๆ ทั้งหมด

(คำนำ : 37)

ความรู้ทางด้านศาสนาวัฒนธรรมของธิเบต ประชาชนนับถือ
พุทธศาสนา

ชาวเมืองต่างพากันเข้าไปนมัสการพระพุทธรูป น้อมกราบไหว้ที่ศีรษะและต้ององค์พระ
และถวายสิ่งของเป็นพุทธบูชา ภิกษุผู้มีหน้าที่ประจำวัน รินน้ำมนต์ที่หยาดด้วยหญ้า
ฝ่นลงกลางฝ่ามือพุทธศาสนิกชนแต่ละคนที่เรียงกันเข้ามาเป็นแถว

(พบกันใต้ดวงดาว : 645)

การทําศพ

ความรู้ในด้านประเพณีการทําศพ ชีวิตชาวธิเบตจะเผาศพ เมื่อ
เสียชีวิตานใหญ่คนนั้นปกครอง พระและสามเณร แต่ถ้าเป็นโจรผู้ร้าย หรือตายเพราะโรคติดต่อ
จะใช้วิธีฝังดินกล่าวว่

พิธีศพของคนที่นี่ไม่เหมือนที่นั่นพวกพระ สามเณร หรือพวกชนชั้น ปกครอง
มีฐานะมีตำแหน่งสูงทางการงาน ตายไปจะเผา ถ้ากระดูกที่เหลือญาติพี่น้องบริวาร
ลงน้ำ ส่วนคนที่ตายด้วยโรคติดต่อ อย่างฝีดาษ โรคเรื้อน หรือโจร ผู้ร้าย เมื่อตายลง
เขาจะฝังในดิน เชื่อกันว่าวิญญาณร้ายจะได้ไม่ไปผุดไปเกิด

(พบกันใต้ดวงดาว : 544)

การลงโทษ

ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวทิเบต ถ้ากระทำผิดจะใช้วิธีลงโทษที่รุนแรง เช่น ตัดมือ หรือนำผู้กระทำผิดไปลงโทษทางตัวจามรี เย็บถุงนั้นให้แน่นทรมานให้ตายเอง แล้วโยนศพนั้นทิ้งตามหน้าผา

การบรรยายภาพรวมที่ถูกลงโทษด้วยวิธีการ แบบชาวทิเบต
บรรยายว่า

ตรงลานกว้างนั้น ชายกลางคนเนื้อตัวสกปรกรุ่งรัง ถูกมัดจึงอยู่กับหลักไม้มีมือสองข้าง
เฟื้องจะถูกพันทิ้งไปหมด ๆ ด้วยหญิงสาวยังเห็นรอยเลือดสด ๆ และข้อมือที่ด้วนหลุด
ทั้งสองข้าง มีคนปลดร่างนั้นลงนอนบนหลังจามรี หน้าจากนั้น ผู้ชายอีกสองคนก็ตรึง
เข้ามาเย็บหนังจามรี หุ้มห่อร่างที่นอนแน่นิ่ง มิได้หลงเหลือช่องว่างใด ๆ ไว้ให้คนข้าง
บนมีโอกาสหายใจ หรือขยับเขยื้อนได้เลย "ขมยครับซาฮิบ" จิกเมบอภาหู้
ไอ้หมอนั้นขมยตะ เกียงน้ำมันเนยที่ทำด้วยทองคำจากวัดในเมื่องก็เลยถูกตัดมือทั้งสอง
ข้าง พอหนังจามรีแห้งดีแล้ว เขาก็จะเอามันไปโยนทิ้งที่หน้าผา

(พบกันใต้ดวงดาว : 463)

การแต่งงาน

ในทิเบต ผู้ชายสามารถมีภรรยาได้หลายคน และผู้หญิงก็สามเษณี
สามีได้หลาย ๆ คน ในเวลาเดียวกัน นอกจากนี้พี่ยังแต่งงานกับน้อง หรือเพื่อนยกภรรยาให้เพื่อนได้
โรสภาค สุวรรณ บรรยายไว้ในเรื่องพบกันใต้ดวงดาวตอนที่ จังก์ ยิมปา แนะนำตัวให้รู้จักกับ
ครอบครัวของเอียร์ริส โชนริชที่อังกฤษในครั้งแรก จังก์ ยิมปา ได้เล่าเรื่องราวของครอบครัวว่า

"คุณพ่อผมจะมีเมียถึงสามคน ไม่ใช่เรื่องแปลกในทิเบตเลยนะครับ ผู้ชายมีเมียได้
หลายคน แล้วผู้หญิงก็มีสามีได้พร้อม ๆ กันหลายคนเหมือนกัน ผู้หญิงบ้านใกล้ ๆ กับ
ที่บ้านผมมีสามีสามคน พร้อมกันเลยทีเดียว แล้วสามคนนั้นก็เป็นผู้เฒ่าแก่ด้วย"
"ถ้ายังงั้นผู้ชายสามคนนั้น เขาตกลงกันยังไง" โชนริสสงสัย "ไม่ยากอะไรนะครับ
ก็คืนไหนใครจะเข้าไปนอนในห้องกับเจ้าบ้าน ก็เอาข้าวของส่วนตัวที่รู้ ๆ กันอยู่ไป

แขวนไว้หน้าประตูห้อง คนอื่นก็เป็นอันว่ารู้กัน" "ลูกเืองคุณพ่อผมคนหนึ่งก็แบ่งเมียกับเจ้าหน้าทีชั้นผู้น้อย ที่มีตำแหน่งต่ำกว่าตัว คนบ้านเมืองผมแต่งงานกันตั้งแต่อายุน้อย ยิ่งน้อย แล้วเราก็ไม่แต่งงานข้ามชั้นวรรณะเป็นอันขาด"

(พบกันใต้ดวงดาว : 165)

วิถีชีวิตของชาวยุโรป การดำเนินชีวิตของชาวตะวันตกกล่าวถึงเทศกาลคริสต์มาส ซึ่งเป็นวัฒนธรรมประเพณีที่ทุกคนให้ความสำคัญ แม้จะฐานะอย่างไร ทุกคนก็จะทำวันนี้ให้เป็นวันพิเศษสำหรับครอบครัว เป็นประเพณีที่เหมือนการขึ้นปีใหม่ของไทย ในหิมะสีแดง เวย์ราห์เตรียมฉลองคริสต์มาส โดยการไปตัดต้นสนมาตกแต่งด้วยดวงไฟ ของขวัญและอาหารพิเศษเพิ่มทำให้เห็นวัฒนธรรมประเพณีอีกด้วย ดังได้บรรยายไว้ตอนหนึ่งว่า

"เวย์ราห์สวมชุดที่ดีที่สุดในปีนั้น ห่อของขวัญกับมารดาเลี้ยงตามลำพัง พรานซ์บอกว่า จะกลับมาให้ห่ออาหารค่ำมื้อสำคัญของครอบครัว นางมารีธออบห่านตัวโตจนเหลือกรอม มีกะหล่ำปลีดอกกับลูกเกดเป็นของแกล้ม รวมทั้งมันฝรั่งบดราดเนยเหลว หอมฉุย ขนมน้ำแข็งและหวานมีไม้เหลื่อเพื่อนักก็จริง... เวย์ราห์จุดเทียนไขเล่มใหญ่กลางโต๊ะ แอปเปิ้ลสีเขียวส่นาकिनในตะกร้าวางคู่กับลูกแพร์และเนยแข็ง ทุกอย่างพร้อมแล้ว"

(หิมะสีแดง : 105)

อาหารและเครื่องดื่ม

ในออสเตรียนั้น วัฒนธรรมทางด้านอาหารที่ โสภาค สุวรรณ บรรยายไว้ในหิมะสีแดงนั้นพูดถึง การดื่มชากาแฟ เปียร์ ซึ่งมีชื่อเสียงในด้านนี้ไปทั่วโลกด้วย ถือเป็นการดื่มที่เป็นประเพณีที่มักจะมีไว้ตามทาง เพื่อนักท่องเที่ยวและดื่ม ซึ่งกล่าวไว้ตอนที่ปีเตอร์พาเวย์ราห์เที่ยวเมืองกรีสานออสเตรีย ตอนหนึ่งว่า

"แวะดื่มชากันก่อนนะ ถ้าชาวพื้นเมืองเราเรียกว่า เจาเซ่ เป็นกาแฟตอนบ่ายกับขนมเค้กอร่อย ๆ หรือจะชอบอย่างรายการหลัง ต่อไปนี้เธอจะต้องเป็นออสเตรียนไม่ว่าจะหรือ... ปีเตอร์เรียก บริการว่า เอเบอร์ ในออสเตรียเราเรียกบริการพวกนี้ว่า

โอบอร์ วนเซ็คฯ เขาดีมอะไรกัน ก็เหมือนกันหรือคะ เรามีฟิลสเตอร์เปียร์ที่มีชื่อ
ทั่วโลก ที่นี่ กาแฟของเรามีหลายอย่าง จะแกลงให้ฟังก็มีกาแฟธรรมดา เรียกว่า
ชวาร์เซ คัฟฟ บราวน์ เป็นกาแฟด้วยเล็ก ๆ ผสมครีม เบิ้ลก็ กาแฟแบบเดียวกัน
แต่ถ้วยาใหญ่หน่อย และกาแฟสดครีมที่เรียกว่า "ไอส์แบนเนอ... ขนมห "ของเราใช้
เมล็ดป๊อบบี้ผสม" ที่นี่ก็มีเราเรียก รินชตรู เดิล ขนมหขึ้นบางหวานใส่เมล็ดป๊อบบี้
บอผสมน้ำตาล และน้ำผึ้ง

(นิมะสีแดง : 261 - 262)

การนับถือศาสนา

ศาสนา คือธรรม โสภาค สุวรรณ ได้บรรยายไว้ในนิมะแดง
ดังนี้

ในเรื่องศาสนานั้น นับถือพระเจ้ามีการโบสถ์เพื่อถวาย
มีการฟังศพ เชื่อถือในพระเจ้า เช่น ตอนทีฟรานซ์บอกรักเวร่าห์ เขาอ้างพระเจ้าว่า

"พระเจ้าสอนให้มนุษย์รักกัน ความรักคือ สิ่งนำความสุขมาให้คนผู้นั้น ไม่ว่าจะเป็
ความรักแบบใดก็ตาม

(นิมะสีแดง : 86)

นอกจากศาสนา วัฒนธรรม ประเพณีดังกล่าวแล้ว อาหารธรรมดา
ที่ไม่ใช่เทศกาล ยังมีกล่าวไว้ว่า นิยมรับประทานมันดัมกับเนยแข็ง นม ข้าวโพด ดังกล่าวไว้
ตอนหนึ่งว่า

"เรามีอะไรกินบ้างหรือ ฟรานซ์ มันดัมกับเนยแข็ง นม แล้วก็ข้าวโพดเปือก ฝรั่ง
ข้าวโพดเปือก คงจะดีสำหรับเวร่าห์

(นิมะสีแดง : 31)

วิถีชีวิตของชาวเกาะ

ในเรื่องคามาเอน่า ซึ่งเป็นเรื่องของชีวิตผู้คนชาวเกาะที่สืบเชื้อสายฮาไวเอี้ยน คล้ายพวกฮาวาย การแต่งกายใส่ชุดมูมลายดอก นิยมคล้องพวงมาลัยรักคนตรี สายลม ธรรมชาติ ทะเล ใสมาก สุวรรณ สะท้อนวัฒนธรรมไว้น่าสนใจให้ควรรู้ดังนี้

การแต่งงานของ อาลิเก้ และโรซาลีน่าในแบบวัฒนธรรมฮาไวเอี้ยน ที่มีดนตรี และการร้องเพลง และแสดงวัฒนธรรมการแต่งกายในชุดมูม การร้อยดอกไม้รอบคอที่เรียกว่าเลอี บรรยายให้เห็นภาพให้อารมณ์ และเข้ากับบรรยากาศของเรื่องดังนี้

ร่างโปร่งบางในชุดสีขาวนวลยาวกรอมเท้า ชุดเจ้าสาวนั้นตัดอย่างไวฝีมือ เนื้อผ้าไหมเทียมเนื้อดีมีค่า งามเสียเหลือเกิน เมื่ออยู่กับเรือนร่างงามของโรซาลีน่า มาลัยดอก พิกาคะที่ร้อยแบบฮาไวเอี้ยนอยู่รอบคอ ทั้งยังมงกุฎดอกไม้ชนิดเดียวกัน บนเรือนผม สังกลิ้นหอมละมุน... รมมีในชุดมูมสีสวย มีเลอีรอบคอ ก้าวเข้ามา เจ้าบ่าวไปอยู่ที่หน้าแท่นบูชาแล้วจะจีระ ถ้าพร้อมออกไปได้เลย พิกาคะของจิบบาวาเอ แต่งกายแบบฮาไวเอี้ยนแท้ ท่อนบนเปล่าเปลือย ท่อนล่างมีผ้าผืนกว้างลวดลายดอกดวง สีจัดจ้านสวยงาม พันรอบรอบตัว ทั้งชายยาวครึ่งหน้าแข้ง เขาเป่าหอยสังข์ดังกังวาล ป่าเพ็กก็ และรมมี ขับขานเพลงวิวาร์ ออร์แกน อูคูเลเล และกีร์ต้าบรรเลง ประสานกันพร้อมกัน ฮาไวเอี้ยน เว็ตติงของ หรือเคคาคี เนออีอาดู เพลงวิวาร์ บรรดาของคนที่นั่นขึ้น ไทเอนแท่นบูชา หล่อนเห็นอาลิเก้ในชุดสีครีมสะอาดยืนรออยู่ แหละแล้ว หล่อนก็เข้าไปยืนข้าง ๆ เขาในที่สุด

(คามาเอน่า : 680 - 681)

3. คุณค่าด้านสังคมและการเมืองการปกครอง

สภาพสังคมของแต่ละประเทศมีความแตกต่างกัน ฉะนั้นการเมือง การปกครอง จึงมีความแตกต่างกัน ซึ่งอาจเกิดจากปัจจัยหลาย ๆ ด้าน การดำเนินชีวิตของตัวละครเมื่อสร้างให้มีบทบาทชีวิตความเป็นอยู่แล้ว จำเป็นต้องมีกรอบให้ยึดปฏิบัติ เพื่อให้เป็นแนวทางเดียวกัน ทำให้สังคมเกิดความเรียบร้อยสุขสงบ นวนิยายต่างแดน เมื่อศึกษาแล้วพบว่า โสภาค สุวรรณ ได้นำเสนอเรื่องของการเมือง การปกครองไว้ด้วย เพื่อให้การดำเนินเรื่อง และการแสดงบทบาท ของตัวละครมีความสมจริง การเมืองการปกครองที่นำเสนอชัดเจน คือ นวนิยายเกี่ยวกับอาหรับ แสดงให้เห็นว่ากฎหมายของอาหรับ มีผลมาจากบทบัญญัติทางศาสนา เช่น ห้ามดื่มสุรา ห้ามเล่น การพนันบทบัญญัติได้กลายมาเป็นกฎหมายที่มีความละเอียด

การนำเสนอภาพของการเมืองการปกครอง โสภาค สุวรรณ แสดงไว้เพื่อให้ผู้อ่าน มองเห็นสภาพการเมืองของแต่ละประเทศ ในวิถีทางของการควบคุมดูแลประชาชน การเมือง การปกครอง ที่แสดงให้เห็นชัดถึงความละเอียด และการลงโทษเมื่อพบว่าผิดจริง ในนวนิยาย ต่างแดนที่นำจากประเทศอาหรับจะแสดงชัดเจนมาก และให้เห็นคุณค่าของกฎหมาย ได้เห็นสภาพ การเมืองการปกครอง ตลอดจนตัวอย่างบทลงโทษที่นำเสนอในเรื่องการร้องทุกข์ โดยยื่นฎีกาการ พิจารณาคดี นำเสนอไว้ดังนี้

ในด้านการเมืองการปกครอง

อาหรับปกครองในระบอบสมบูรณ์ญาสิทธิราช ไม่มีรัฐธรรมนูญ และพรรคการเมือง มีกฎหมายแผ่นดินเรียกขานเรีย ขบวนการยุติธรรมมีคณะกรรมการทางศาสนาเรียก อุเลมา ร่วม ตัดสิน ท้าให้คนอาหรับไม่ค่อยทำผิดกฎหมาย บ้านเมืองสงบ เพราะกฎหมายมีบทลงโทษรุนแรง ดังตัวอย่าง

กฎหมายแผ่นดินเรียก ขาเรียกะ ขบวนการทางยุติธรรมมีคณะกรรมการทางศาสนา เป็นผู้ร่วมตัดสินเรียกว่า อุเลมา ขาเรียเป็นกฎหมายเก่าแก่กว่าพันปีมาแล้ว คดี ฆาตกรรม และข่มขืน มีโทษถึงตัดศีรษะ ส่วนการคบขู้หรือผิดประเวณี ผู้หญิงจะเป็น ฝ่ายถูกฆ่าหรือถูกข่มขืนด้วยหินจนตาย การพิสูจน์ต้องมีพยานหลักฐานสี่คนเห็นเหตุการณ์

(เจ้าทะเลทราย : 52)

ปัญหาการเมืองการปกครอง มักเกิดจากคนต่างชาติที่มาขายแรงงาน

คนพื้นเมืองไม่ค่อยถูกต้องโทษเรื่องขโมย หรือข่มขืนหรือลักขโมย ส่วนใหญ่จะเป็นพวก
ที่มาขายแรงงานจากนอกประเทศ ถนนหนทางปลอดภัย-โจรกรรมก็น้อยมาก การ
ปกครอง ยังเป็นแบบระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช-ไม่มีรัฐธรรมนูญ พรรคการเมือง
หรือการเลือกตั้งนะค่ะ แต่มีกฎหมายพิเศษบ้างหนึ่ง

(เจ้าพระเลทราย : 53)

การเมืองการปกครองทำให้ประชาชนมีสิทธิในการร้องเรียน ทุกคนมีสิทธิเสมอภาค
กัน ประชาชนที่ดำเนินชีวิตนั้นมี 2 พวก คือ พวกสังคมเมืองใช้ชีวิตสมัยใหม่ และพวกเบตงอิน
รอนเร อันเป็นชีวิตชาวเมืองแบบดั้งเดิม ใช้ภาษาอารบิกเป็นภาษาประจำชาติ

นอกจากการเมืองการปกครอง กษัตริย์ของอาหรับนั้นได้มาจากระบบรอยัล
แคปิตัลเป็นผู้คัดเลือกการสืบราชบัลลังก์ ซึ่งคล้ายสภาสูงประกอบด้วยเจ้านายพระอารมวงศานุวงศ์
ชั้นสูงคัดเลือก

ความรู้ในเรื่องการถวายฎีการ้องทุกข์เรียก มาจิลิส อาหรับปกครองแบบ
สมบูรณาญาสิทธิราช ดังนั้น ประชาชนสามารถเข้าถึงพระองค์ได้ในกรณีจะมีมาจิลิส กล่าวว่

มาจิลิส ก็คือประเพณีที่ประชาชนจะยื่นฎีกาขอเข้าเฝ้าพระเจ้าอยู่หัว... นี่เป็นประเพณี
ตั้งแต่ปฐมกษัตริย์พระองค์แรกที่จะใกล้ชิดประชาชนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ใครก็ได้
ทูลมาหาขึ้น แต่งตัวอย่างไรก็ได้ เวลาที่มีมาจิลิส จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มีคน
จดคำร้องทุกข์-แล้วจะทรงแก้ไขทันที หรือให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจัดการ

(เจ้าพระเลทราย : 324)

ในเรื่องการหย่าร้าง ระหว่างชายหญิงอาหรับกฎหมายระบุว่าถ้าผู้ชายพูดว่า
ฉันหย่าเธอ 3 ครั้ง ก็สามารถทำให้หญิงเป็นอิสระได้ทันที

ผู้ชายมีสิทธิ์หย่าเมียด้วยการพูดว่าฉันหย่าเธอแล้วสามารถเรียกตัวคืนได้สามครั้งงานสามเดือน ฉันให้เจ้าฟ้าท่านรับสั่ง ฉันหย่าเธอสามครั้งก็เหมือนกันได้หย่าไปแล้วสามหน... จะมาอวดหงวสิทธิ์เรียกตัวกลับไปอีกไม่ได้

(เจ้าทะเลทราย : 924)

การลงโทษในเรื่องฟ้าจรดทรายกฎหมายได้กำหนดบทลงโทษผู้หญิงไว้รุนแรง มัดติดกับเสา ทรมานให้ตายที่ละน้อย เสนอไว้ว่า

ดูนั่นซีเห็นไหม หน้าตลาดสดตรงนั้นอีผู้หญิงที่ถูกมัดติดกับเสา ทั้งตากน้ำค้างกลางคืน และอาบแสงแดดร้อนแรงเวลากลางวัน เพื่อให้มันตายที่ละน้อย นั่นเป็นตัวอย่างความโหดของมนุษย์ นางคนนี้มีความผิดตรงที่เป็นชู้กับชายอื่น เขาจับมันมัดติดกับหลักให้ชาวบ้านช่วยกันเอาผลไม้เน่า และหินปาตลอดวัน ใครผ่านไปมาก็จะหยิบขึ้นปาตาม

(ฟ้าจรดทราย : 88)

นั่นก็เหมือนกัน พยานความชั่วช้าสารเลว มือที่ถูกตัดแขวนเลื้อยแห้งกรังบนเสา หน้าร้านทันสมัยนั้น มันคงจะถูกแขวนมาหลายวันแล้วละซี ดูใกล้ ๆ คงเขียวช้ำ อาจจะเปื้อนเมือขาว ถ้ามันขมยด้วยมือเน่า

(ฟ้าจรดทราย : 89)

อาหรับไม่นิยมการปกครองแบบลัทธิคอมมิวนิสต์ ยังคงยึดมั่นในการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชกล่าวไว้ในเรื่องว่า

คอมมิวนิสต์-รัสเซียนี้เป็นศัตรูของเราโดยตรง-เราให้เงินเอียิปต์ตั้งแต่ ค.ศ. 1973 เรื่อยมา ถึงสิบเอ็ดพันล้านเหรียญอเมริกัน เพื่อจะให้เอียิปต์ไล่ทหารรัสเซียออกไปทั้งหมด นโยบายต่างประเทศที่แจ่มชัด คือ การต่อต้านระบอบคอมมิวนิสต์ อย่างจริงจังงานตะวันออกกลาง โดยเฉพาะการวางตัวเป็นกลาง เกี่ยวกับปัญหาระหว่างประเทศในโลกอาหรับด้วยกัน

(ฟ้าจรดทราย : 342 - 343)

กล่าวได้ว่าคุณค่าความรู้ด้านการเมืองการปกครองในประเทศสำหรับ
 ใสมาศ สุวรรณ ำให้ความรู้ที่มีคุณค่า และเสนอออกมาได้อย่างชัดเจน ในส่วนของประเทศต่าง ๆ
 ที่นำมาเป็นฉาก แสดงคุณค่าความรู้ทางการเมืองการปกครอง โดยส่วนใหญ่จะเป็นการเสนอภาพ
 วนเรื่องของการเมืองที่เปลี่ยนแปลง เช่น จากระบอบประชาธิปไตยไปสู่ระบอบคอมมิวนิสต์ หรือ
 บางเรื่องแสดงการใช้อำนาจการปกครองที่กดขี่ เช่น เรื่องคลื่นน้ำบ้า บางเรื่องเสนอปัญหา
 การเมืองการปกครอง ที่เกิดจากชนกลุ่มน้อย เช่น ประเทศพม่า จากเรื่องน้ำคำ บางเรื่องแสดง
 ความเป็นใหญ่ แย่งชิงอำนาจในระหว่างพี่น้อง พ่อกับลูก เช่น สิทธิรักษา ซึ่งำให้ความรู้ที่มีคุณค่า

การเมืองการปกครองที่นำเสนอประมวลได้ดังนี้

การเมืองการปกครองจากระบอบประชาธิปไตยไปสู่การปกครองในลัทธิคอมมิวนิสต์
 ใสมาศ สุวรรณ ำให้ความรู้ทางด้านนี้ไว้ในเรื่อง หิมะสีแดง เพื่อเป็นอุทาหรณ์ กล่าวไว้ในคำนำว่า

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองเริ่มขึ้น กองทัพของฮิตเลอร์บุกเช็กโกสโลวาเกีย
 (1929 - 1934) พวกนาซี ได้กระทำการทารุณกับชาวเช็กโกสโลวาเกีย ท้าทาย
 หมู่บ้าน โลกิซ และฆ่าชาวเมือง ชาวเช็กโกสโลวาเกีย ได้ตั้งองค์การลับ ๆ ต่อต้าน
 นาซี และมีความโกรธแค้นมาก จนถึงกับฆ่าผู้ปกครองชาวเยอรมัน ที่กรุงปรากเสีย
 และจับไล่ชาวเยอรมันออกจากแคว้นโบฮีเมียในเช็กโกสโลวาเกีย เรื่องนี้มีำให้เรื่องแปล
 แต่เป็นเรื่องซึ่งเขียนขึ้น เพราะผู้เขียนได้มองเห็นปัญหา ความวุ่นวาย อันสืบเนื่องจาก
 สงคราม และลัทธิ...อนาคตของบ้านเมืองจะเป็นไปในรูปใด จึงใคร่เชิญอ่านเรื่อง
 แสดงถึงบทบาทของเยาวชนที่มีต่อประชาธิปไตยที่เขาต้องการ ปัญหาที่เกิดขึ้นในเรื่องนี้
 เป็นปัญหาจากอดีตโยงมาให้น่าคิดเปรียบเทียบกับบ้านเมืองในปัจจุบัน

(หิมะสีแดง : คำนำ)

สภาพการเมืองการปกครอง ใสมาศ สุวรรณ พยายามชี้ให้เห็นความแตกต่าง
 ของการปกครองในระบอบคอมมิวนิสต์กับระบอบประชาธิปไตย ว่า ผู้อยู่ใต้การปกครอง
 (ประชาชน) นั้นมีทัศนคติความนึกคิดความเห็น ความรู้สึกด้านลบต่อระบอบคอมมิวนิสต์ และยังได้

บรรยายผ่านตัวละครออกมาอย่างเช่น ความรู้สึกของชาวเชคโกสโลวาเกีย ที่ต้องยก
ผลประโยชน์ให้รัฐ ระบบารวม และการลิดรอนเสรีภาพ ดังตอนที่อุฟท์ บิดาของฟรานซ์
พูดถึงบ้านเมืองให้มารู้ฟังตอนหนึ่งว่า

"ชาวเชคโกสโลวาเกียทุกคนไม่ลืมว่า ประเทศของเราถูกคุกคาม และยึดครองโดย
ไอ้พวกรัสเซียนี่นา... ป่วยการพูดอย่าวิจารณ์อีกเลย ดันไม้ใบหญ้าจะมีชีวิตไป
เสียหมด ไม่ว่าเราจะพูดอะไรออกไปเป็นไต่ยืนไปถึงไอ้พวกกองทัพแดงทุกครั้ง

(หิมะสีแดง : 31)

"ดินแดนที่กำลังเหยียบย่ำอยู่นี้ เป็นส่วนที่เรียกว่าเป็นเขตดินฐานของพวกเชคโกสโลวาเกีย
อันประกอบด้วยแคว้นโบฮีเมีย โมราเวีย และซิลีเซีย บัดนี้อยู่ในความยึดครองของนาซี
มีผู้ปกครองฝ่ายซ้ายคือเป็นเจ้าเมือง

(หิมะสีแดง : 7)

แสดงความโหดร้ายของพวกคอมมิวนิสต์ คือ

ภาพที่พวกคอมมิวนิสต์ตั้งปืนกลไว้ตามถนนในหมู่บ้าน ภาพโรงนาที่ถูกเผาแล้ว
ตำรวจลับของรัสเซียก็สาครกระสุนเข้าใส่คนเห็นอันหลับสนิท เกือบสามสิบคนนั้น...
หากใครแสดงความอหังการ สงสาร พวกตำรวจลับที่ซ่อนตัวอยู่จะออกมาจับตัว
แล้วเนรเทศทั้งครอบครัวไปไซบีเรีย โดยไม่ปราณีแม้แต่คนชรา หรือลูกเด็ก
เล็กแดงใด ๆ ทั้งสิ้น

(ทะเลสาบพระจันทร์ : 23)

งานนวนิยายเรื่องโกปี เสนอการปกครองว่าในดินแดนอันกว้างใหญ่ของจีน ปกครอง
ในระบอบพระมหากษัตริย์เป็นประมุข คนทั่วไปเรียกว่า ช่าน

จีนรับรองฐานะของพระมหากษัตริย์ด้วยการขนานนามว่าหวัง-เหย่ หากประชาชน
ถวายนามว่าซ่าน พระราชวังหลวงอยู่ที่กุมูลหรือฮามี ราชอาณาจักรของซ่าน
กินอาณาเขตไปจรดแดนมองโกเลีย ทุงกาเรีย (มณฑลซินเกียงในปัจจุบัน) และทิศ
ตะวันตกเฉียงเหนือของจีน โอเอซิส แห่งกุมูล หรือฮามี ตามประวัติศาสตร์ของจีน
มีอายุยืนยาวตั้งแต่คริสต์ศักราชที่ 1 ซึ่งในยุคนั้น กุมูล ถูกขนานนามว่า อี-กู 600
ปีต่อมา กุมูลหรือฮามีตกอยู่ภายใต้การคุ้มครองของเผ่า อิกูร์ ซึ่งได้ทั้งวัฒนธรรม
ประเพณีความเจริญด้านอารยธรรม ตลอดจนหลักวิชาการเกี่ยวกับการชลประทาน
ไว้บนทะเลทรายโกปามากมาย มาร์โคโพล เดินทางในปี ศตวรรษที่ 14 ได้บันทึก
ไว้ว่า โอเอซิสแห่งนี้อยู่ในระหว่างทะเลทรายกว้างขวางสองแห่ง ผู้คนเจรจาด้วย
ภาษาแปลกๆ และมีชีวิตด้วยผักผลไม้ ที่ได้จากการเพาะปลูก คนเหล่านี้มีความสุข
สบายไปวันหนึ่ง ๆ เขาร้องเพลงเต้นระบำ และไม่เดือดร้อนอะไรมากนัก

(โกปี : 23)

ในเรื่องหิมะสีแดง ราชสำนักประเทศเชคโกสโลวาเกีย ใฝ่หา สวรรค์ เสนอว่า
การดำเนินชีวิตของประชาชนอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลคอมมิวนิสต์ ประชาชนไร้สิทธิเสรีภาพ
บ้านเมืองไม่สงบประชาชนเฝ้าหาประชาธิปไตย

ประชาชนต้องตกอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลคอมมิวนิสต์ ซึ่งมีอำนาจทั้งด้านการ
ทหาร และตำรวจ ถูกจำกัดสิทธิ และเสรีภาพ ในด้านการพูดและการเขียน แม้
การออกข่าวทางโทรทัศน์ก็ถูกห้าม ไม่ให้ผู้ใดวิจารณ์เกี่ยวกับการเมืองหรือรัฐบาล
ซึ่งเป็นความแตกต่าง จากระบอบการปกครองของประเทศอื่น ๆ รอบข้าง ผู้ปกครอง
ในระบอบนั้น เต็มไปด้วยความทารุณ ผู้ใหญ่เรียกคนเหล่านั้นว่า สตาลินิส

(หิมะสีแดง : 50)

การปกครองในพม่า ที่เกิดปัญหาชนกลุ่มน้อยทำที่บ้านเมืองไม่สงบในเรื่องน้ำคำ
พม่ามีประชาชนหลายเชื้อชาติ แยกตัวเป็นรัฐต่าง ๆ

พวกกะเหรี่ยงทั้งที่อยู่บนแรงภูเมะละแห่ง หรือแม้แต่ที่ล้อยก้อ ในรัฐกะเหรี่ยง ซึ่งอยู่ติดชายแดนประเทศไทย ต่างก็รู้ดีว่าครอบครัวแม็คเฟอร์สัน และครอบครัวของ หมอกอร์ดอน มีสำนึกที่ไม่แตกต่างจากชาวพม่าที่ดีทั้งหลายนั่นคือ ทำอย่างไรจึงจะให้คนในเผ่าต่าง ๆ ในประเทศนี้ เลิกมองเห็นความแตกต่างซึ่งกันและกัน เลิกคิดที่จะแยกตัวเองเป็นรัฐอิสระ แต่รวมเป็นพลเมืองของประเทศพม่า โดยไม่ต้องแบ่งแยกจากความไม่สงบสุขด้วยการทำสงครามมาแต่เดิม หรือเป็นกบฏไม่รู้จักจบจักสิ้น

(หน้า 86 - 87)

กล่าวได้ว่านวนิยายต่างแดนของ โสภาค สุวรรณ ให้ความรู้ที่มีคุณค่าด้านการเมืองการปกครอง ทำให้เข้าใจสภาพสังคม และลักษณะการปกครองของชาติต่าง ๆ

4. คุณค่าด้านจริยธรรม นวนิยายช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต ทั้งด้านดีและด้านไม่ดี การแสดงพฤติกรรม ตลอดจนจิตวิญญาณที่อยู่ของตัวละครในเรื่องต่าง ๆ นำมาใช้เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตของผู้อ่านได้

นวนิยายต่างแดนของ โสภาค สุวรรณ เสนอเรื่องราวชีวิตอันหลากหลายของ ตัวละคร ถึงจะเป็นชีวิตตัวละครต่างชาติ ภาพสะท้อนของคนในสังคมประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ พบว่า หลายเรื่องมีคุณค่าพอที่จะนำมาเป็นแบบอย่างในด้านคติธรรม จริยธรรมในการดำเนินชีวิต หรือให้ข้อคิดที่มีประโยชน์ เช่น บทบาทสิทธิสตรี การใช้ชีวิตคู่ของคนต่างเชื้อชาติศาสนา การปฏิบัติตนของสตรีในเรื่องเพศ เช่น การแสดงออกในเรื่องความรัก การรักนวลสงวนตัว การดำเนินชีวิตที่ไม่ตกเป็นทาสของอบายมุข คุณค่าจริยธรรมดังกล่าว โสภาค สุวรรณ แสดงในนวนิยายต่างแดนอย่างเด่นชัด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

4.1 ด้านสิทธิสตรี

จากการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายต่างแดนของ โสภาค สุวรรณ จำนวน 12 เรื่อง พบว่า สตรีไม่ได้รับการยอมรับในสังคม ที่เด่นชัดมาก คือ สตรีอาหรับผู้หญิงชาวอาหรับ มีหน้าที่เป็นเพียงทาสรับใช้ในบ้าน ดูแลลูก สามี ไม่ได้รับโอกาสในการศึกษาห้ามจับรด ห้ามไปไหนตามลำพัง ห้ามพูดคุยกับผู้ชายแปลกหน้า เมื่อออกนอกบ้านต้องปกคลุมร่างกายใบหน้าให้มิดชิด

สตรีอาหรับที่แต่งงานแล้วไม่มีบุตรสามี หย่าร้างได้ เพราะในสังคมอาหรับฐานะของสตรีที่แต่งงานแล้วจะมีความมั่นคงในชีวิต เนื่องจากมีคนดูแล แม่เข้าสู่วัยชราจะมีบุตรคอยดูแล

การกดขี่ทางเพศเป็นผู้หญิงเป็นเพียงทาสรับใช้ ไม่มีสิทธิแม้แต่จะแสดงให้รู้ว่าตัวเองมีความทุกข์อย่างไรดังตัวอย่างต่อไปนี้

คาริยายังเป็นบ้านเมืองเป็นอาณาจักรของผู้ชาย ผู้ชายเท่านั้นที่จะเที่ยวโสเภณีได้ มีเมียนับร้อยได้... ผู้หญิงต่างหากที่เป็นผู้แบกเกียรตินยศ หน้าตาของตระกูลไว้ สองบ่าเฟียบ ผู้หญิงไม่มีสิทธิมีเสียงตะโกน บอกให้ใครรู้ ว่าตัวเองถูกกดขี่ ถูกบังคับทารุณกรรมทางใจอย่างไรบ้าง

(เจ้าทะเลทราย : 896)

คุณค่าของสตรีในสายตาคนอาหรับ กล่าวว่า ให้รับใช้บรรณินิบัติ และเคารพสามี ทำตัวให้สวยงาม ทำให้สามีมีความสุข และมีลูกหลาย ๆ คน เพื่อหวังศุภผล แข็งแกร่ง และมีอำนาจ

(พรสวรรค์ : 137)

กล่าวถึงสิทธิสตรีว่าสตรีมีสิทธิดูแลบ้านเต็มที่ อาหรับที่มีลูกจะไม่ถูกหย่าร้าง และมีความสุขในครอบครัวดังตัวอย่าง เช่น

ผู้หญิงของเรามีสิทธิเต็มที่บ้านนะครับ การมีลูกมาก ๆ คือ ความสุข ผู้หญิงคนหนึ่ง อาจจะมีลูกตั้งสิบสี่สิบห้าคน แต่อัตราการตายของทารกก็สูง การมีลูกชายให้สามีเท่ากับเป็นการป้องกันการหย่าร้างอย่างเด็ดขาด ผู้หญิงทุกคนต้องมีลูกหลาย ๆ คน เพื่อจะได้ลูกชายไว้เป็นประกันความมั่นคง และฐานะของตนเองในครอบครัว

(เจ้าทะเลทราย : 392)

แสดงถึงสถานภาพบทบาทของหญิงอาหรับที่ไม่มีลูกว่าจะไร้ที่พึ่งในยามแก่

ผู้หญิงทุกคนที่แต่งงานไม่ว่าจะเป็นเมียอันดับที่เท่าไรก็ตาม ส่วนปรารถนาจะเป็นแม่
ของลูกชายหญิง หากไม่มีบุตรแล้วฯลฯ ฐานะของสตรีเหล่านี้ วนเวียนแก่เผ่าจะไม่
เหลือที่ยึดเหนี่ยวพึ่งพาอนาคตอีกต่อไป

(พรสรวง : 55)

นอกจากการเสนอภาพสตรีอาหรับแล้ว สตรีจากชาติอื่น ๆ โรสภาค สุวรรณ
นาเสนอภาพการไร้สิทธิ และการยอมรับเช่นกัน

เสนอปัญหาการไม่ยอมรับความสามารถของผู้หญิงว่า

ฉันเป็นผู้หญิง เขาถึงได้ปฏิเสธที่จะร่วมมือ เสียงพึมพำแผ่วเป็นครั้งแรก คุณลุง
วศกรต่อใครไม่ยอมรับสนับสนุนความคิดที่ฉันจะขอทำงานให้พ่อ เขาเห็นว่าฉันเป็นผู้หญิง
แค่นี้เอง

(รักปี : 425)

ตอนที่ลิลลี่ขอทำงานสำรวจรักปี แต่ผู้ชายในคณะสำรวจไม่ยอมมาให้ความร่วมมือ
และไม่ยอมที่จะสำรวจต่อเพราะเห็นว่าลิลลี่เป็นผู้หญิง

"หนูจะรับช่วงแทนพ่อค่ะคุณลุง พ่อต้องการหางานชิ้นนี้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาหนูจะทำงานนี้
ให้เสร็จอย่างที่พ่อต้องการ"

ลิลลี่แลปราดไปทั่วโต๊ะ ทักวนหน้าของผู้ชายทุกคน

"หนูเพียงแต่จะขอความร่วมมือจากคุณลุงจากทุกคน"

ไม่มีผู้ใดมีปฏิกิริยาที่จะเห็นด้วย หรือแม้แต่จะเข้าใจหล่อนสักคนเดียว... เราทุกคน
ที่นี้ก็ยังไม่เห็นด้วย หนูต้องเข้าใจความหวังดี การเดินทาง อันตรายต่าง ๆ เป็นเรื่อง
ที่ต้องคำนึงถึง หนูคิดหรือว่าทางสมาคมจะให้ผู้หญิงเป็นหัวหน้าคณะสำรวจรักปี มันเป็นเรื่อง
เรื่องยาก เรื่องที่เป็นไปไม่ได้

(รักปี : 412)

กล่าวถึงสภาพสิทธิสตรี ชาวเกาะในสมัยอดีตน่ายกย่องผู้หญิง ทาให้เห็นว่า สตรีถูกกดขี่มาตั้งแต่ยุคบรรพบุรุษ แทบจะเหมือนกันทั่วโลก ทุกชาติ ทุกภาษาเป็นเรื่องน่าคิด ในเรื่องคามานา กล่าวถึงสิทธิสตรี ดังนี้

"ฉันต้องการให้ลูก ๆ ภูมิใจในสายเลือด และความเป็นอยู่แบบดั้งเดิม อย่างที่ บรรพบุรุษเคยเป็น เคยมีมาก่อน ถึงใครจะ ว่าถูกข้อบังคับสมัยก่อนไม่ยุติธรรม ไม่น่ายกย่องผู้หญิง ผู้หญิงกับผู้ชายกินอยู่พร้อมกันไม่ได้ก็เถอะ แต่ฉันก็ยังอยากจะทำให้ ลูกชายซึ่งกับความเป็นมาของปู่ ย่า ตา ทวด อะเดวิด"

(คามานา : 30)

ตอนที่แสดงงานเรื่องสิทธิสตรีชาวเอี้ยน ห้ามทำอาหารรมมีบอนุตรสาวว่า

"เลीलานี้หัวเราะนะคะ ทุกที่ที่ฉันเล่าให้แกฟังว่า ผู้หญิงชาวเอี้ยนสมัยแรก ๆ นะถูกห้ามไม่ให้ทำกับข้าว"
เสียงรมมีหัวเราะเบา ๆ เมื่อกล่าวประโยคนั้น
"ห้ามทำกับข้าว แล้วยังห้ามไม่ให้กินหมู กินกล้วย มะพร้าว ยังปลาบางชนิด"

(คามานา : 33)

แนวทางที่โรสภาค สุวรรณ แสดงการขึ้นาสังคมในเรื่องของสิทธิสตรี

ผู้หญิงควรจะได้รับการพัฒนาให้มีโอกาสเข้าถึงปัญญา ความสามารถให้เกิดประโยชน์ กับตน และส่วนรวมไม่จำกัดอยู่เพียงในแวดวงของบ้าน และคำนิยมที่ผู้ชาย และ สังคมกำหนดไว้ให้ หลายร้อยปีมาแล้วผู้หญิงควรมีอิสรภาพที่จะใช้สิทธิพิจารณา ตัดสินใจ และเลือกปฏิบัติในสิ่งที่ตัวเองต้องการ

(โรปี : 415)

โรภาศ สุวรรณ แสดงทัศนะในเรื่องสิทธิสตรีว่า ควรให้โอกาสผู้หญิงที่จะแสดงความรู้ความสามารถ ผ่านตัวละคร คือ ลิลลี่ ให้การชี้แนะและเสนอแนวทางแก้ไขให้ผู้หญิง ควรได้รับโอกาส มีสิทธิใกล้เคียงกับชายจากบทสนทนาของโรบล่า ข่าน กับลิลลี่ ในเรื่องผู้หญิงว่า

"เธอจะให้ผู้ชายทุกคนในโลกมีความรู้สึก และเชื่อมั่นในตัวเธออย่างศาสตราจารย์

โทมัสไม่ได้หรอกนะ ผู้หญิงในสายตาผู้ชายก็คือผู้หญิง"

"ผู้ชายที่มีความคิดแคบ ๆ เห็นแก่ตัว ใจไม่กว้างและมีสัญชาตญาณป่าเถื่อนเหลือติดอยู่ในสำนักต่างหากเล่าเพคะ ที่ไม่ยอมให้โอกาสผู้หญิง ผู้หญิงถูกจำกัดให้คิด ให้ทำ ให้ปฏิบัติ และที่ร้ายก็คือ ให้รู้สึกตามที่สังคมกำหนด ผู้หญิงไม่ได้อยู่ในฐานะเป็นคนเท่า ๆ กันที่ผู้ชายเป็น"

(โรบล่า : 419)

การเสนอแนะเรื่องสิทธิสตรี ก็คือ

ต่างฝ่ายต่างมีฐานะอิสรภาพทัดเทียมกันในด้านความคิด การตัดสินใจ และการงาน จะทำให้หญิงและชายเกิดความรู้สึกว่าต่างฝ่ายต่างช่วยเหลือกันและกันมากขึ้น ผู้หญิงจะยิ่งทำหน้าที่เมียและแม่อย่างสมเหตุสมผล

(โรบล่า : 420)

เสนอแนะแนวทางในเรื่องสิทธิสตรี อยากให้ผู้หญิงพัฒนา เก่งกล้า เก่งไหว ชาญฉลาดและกล้าแสดงความคิดเห็น มีบทบาทในสังคม ทำทุกอย่างตามความคิดมีอิสรภาพโดยไม่ละเมิดสิทธิของใคร

สตรีมีสิทธิทุกประการ แต่ผู้ชายใจแคบของเราบางพวก บางเหล่าต่างหากก็เหมือน
ผู้ชายศาสนาอื่นทั่วโลกนั่นแหละที่พยายามกดผู้หญิงให้เป็นพลเมืองชั้นสอง หมดสมัย
แล้วคะแม่ หนูไม่ได้ทำผิดลัทธิ ความเชื่อยังเป็นมุสลิมที่ดี ทาละหมาดครบ แจกทาน
หลักห้าประการไม่ขาด พอแล้วแม่จะให้เรากลับไปอยู่ตั่งกับผู้ชายที่เอะอะก็อ้าง
ศาสนานะ ไม่ได้ขาด

(ความลับบนแหลมไซไน : 298)

4.2 ด้านครอบครัว

นวนิยายต่างแดนของ โรสภาค สุวรรณ เสนอทัศนะความคิดเรื่อง
ของครอบครัวในสังคมพื้นฐานชีวิต และคุณภาพของคน ไว้ว่าพื้นฐานสำคัญมาจากการมีพื้นฐาน
ทางครอบครัวที่ดีในเรื่องนี้พบว่า โรสภาค สุวรรณ ให้ความสำคัญกับเรื่องของการแต่งงาน
ที่ถูกต้อง ย่อมเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป และเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ชีวิตมีความสุข ยอมรับซึ่งกัน
และกัน อีกด้านหนึ่งคือ คุณภาพของผู้ชาย ความรับผิดชอบ - รู้ดี - ซื่อ เป็นสิ่งเสริมระบบ
ครอบครัวให้อบอุ่น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

แม่พูดไม่ผิด พิธีแต่งงาน ทะเบียนสมรสนี้มีความหมายกับจิตใจคน การอยู่ด้วยกัน
เฉย ๆ จะไม่มีวันให้ความรู้สึกที่สมบูรณ์ รับผิดชอบ และสิทธิในกันและกันอย่างนี้
เป็นอันขาด

(คามาเอนา : 689)

แสดงทัศนะเรื่องครอบครัวว่า

สีน่าอยากมีครอบครัวนะคะป้า มีพ่อแม่ลูก ต่างคนต่างช่วยกันทำงาน แล้วก็รักกันมาก ๆ
มาขอให้โรมาสรรเสริญยกย่อง แล้วพอพวกนั้นกลับไปแล้วก็เหลือแต่ตัวเราจริง ๆ
ทำไมเคยรู้จักเลยว่า ความสุขความรักที่แท้จริง หรือชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นมีความสุขนะ
เป็นอย่างไร

(คามาเอนา : 543)

แนวทางในการดำเนินชีวิต ที่ให้คุณค่าในเรื่องนี้ คือ การแสวงหาความสุข การรู้จักชีวิต รู้จักผู้ดีคน เพื่อให้อยู่รอด เอาชนะธรรมชาติ และไม่เบียดเบียนใครคือ ความสุข การทำมาหากินที่สุจริต มีความรักความเข้าใจ ช่วยสร้างเสริมกำลังใจให้กันและกัน ตลอดจนรู้จักบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ ย่อมทำให้ชีวิตมีความสุข เหตุผลดังกล่าว ใสภาค สุวรรณ เสนอ ความคิดในการดำเนินชีวิตว่า

ผู้ชายนี่ะ อะไรจะสำคัญเท่ารู้ดี - ชั่ว มีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ตัวทำลงไป เห็นจะ
ไม่มี ไม่ว่าชาวไร่ ชาวนา นักการเมือง เจ้าชายก็เหมือนกัน ทั้งนั้นแหละ ถ้ามี
สองสามสิ่งที่ว่าเป็นหลักประจำใจละก็ เขาเป็นคนดี

(คามาเอนา : 545)

ด้านที่แสดงจริยธรรมในการดำเนินชีวิต ชายชาวอาหรับตามกฎหมายมี
ภรรยาได้สี่คน แต่บังคับให้ชายนั้น ต้องรักภรรยาให้เท่าเทียมกัน ทำให้สังครอบครัวอบอุ่น ถ้าผู้นำ
ครอบครัวมีความยุติธรรม เป็นการสร้างหลักฐานความเป็นปกติของครอบครัว กล่าวไว้ว่า

พ่อของฉันจะมีเมียได้สี่คน ตามกฎหมายของศาสนาอนุญาตไว้ได้เท่านั้น แม่ของฉันเป็น
เมียหลวง ดูแลกิจการของบ้านทั้งหมด ฉันอยู่บ้านหลังกลางกับพ่อ และแม่ พวกเมียน้อย
อีกสามคนมีบ้านต่างหากคนละหลัง แต่เพราะต้องรักภรรยาเท่ากันหมดทุกคน
จึงจะไม่ขัดต่อหลักศาสนา ดีกว่าหลังของเมียน้อยจึงปลูกแบบเดียวกันหมด

(ฟ้าจรดทราย : 54 - 55)

บทที่ 4

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายต่างแดนของโสภาค สุวรรณ ได้วิเคราะห์จากนวนิยาย
ที่ใช้ฉากเหตุการณ์ เป็นเรื่องราวในต่างแดนทั้งหมด จำนวน 12 เรื่อง ได้แก่

1. โกปี
2. คลื่นใต้ฟ้า
3. ความลับบนแหลมไซโน
4. ความเอนา
5. เจ้าทะเลทราย
6. ทะเลสาบพระจันทร์
7. น้ำคำ
8. พบกันใต้ดวงดาว
9. พรสรวง
10. ฟ้าจรดทราย
11. ลีลิริยา
12. หิมะสีแดง

โดยมีจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์นวนิยายต่างแดน
ของโสภาค สุวรรณ และเพื่อวิเคราะห์คุณค่าของนวนิยายต่างแดนของโสภาค สุวรรณ

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า ได้ดังนี้

จากการวิเคราะห์นวนิยายของโสภาค สุวรรณ จำนวน 12 เรื่อง ตามจุดมุ่งหมาย
และวิธีดำเนินการดังกล่าวข้างต้นนี้ สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

กลวิธีการประพันธ์นวนิยายต่างแดนของโสภาค สุวรรณ ซึ่งประกอบด้วยการสร้างโครง
เรื่อง, การสร้างตัวละคร, การสร้างฉาก และการใช้ภาษา

การสร้างโครงเรื่องมี 3 ลักษณะ คือ

1. โครงเรื่องเกี่ยวกับความรัก ใช้ความขัดแย้งในเรื่องของฐานะ วัฒนธรรม เชื้อชาติ ศาสนา มาเป็นปัญหาอุปสรรค ได้แก่เรื่อง ฟ้างรดทราย พรสรวง เจ้าทะเลทราย
2. โครงเรื่องเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง ใช้ปัญหาความขัดแย้งอันเกิดจากระบบการปกครองจากระบบประชาธิปไตย เปลี่ยนเป็นระบอบคอมมิวนิสต์ ใช้ความขัดแย้งจากการเมืองที่ผู้นำใช้อำนาจการปกครองไม่ยุติธรรม ทำให้เกิดผลกระทบต่อดังกล่าวในการดำเนินชีวิตได้แก่เรื่อง น้ำคำ ทะเลสาบพระจันทร์ คลีนัดน้ำ หิมะสีแดง และสิทรียา
3. โครงเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต ค่านิยมในวัฒนธรรมประเพณี ใช้ปัญหาความขัดแย้งของความแตกต่าง การไม่ยอมรับในกฎระเบียบแบบแผนและประเพณีที่กำหนดไว้ การไม่ยอมรับวัฒนธรรมค่านิยม ชีวิตความเป็นอยู่อันสังคมแบบใหม่ ปัญหาสิทธิสตรี ได้แก่เรื่อง รกปี ฟ้างรดทราย ความเอนา ความลับบนแหลมไซโน พบกันใต้ดวงดาว พรสรวง เจ้าทะเลทราย

การสร้างตัวละคร พบว่านวนิยายต่างแดนทั้ง 12 เรื่องนั้น แบ่งลักษณะการสร้างตัวละครออกเป็น 3 แบบคือ

1. ลักษณะตัวละครที่เป็นชาวเอเชีย ได้แก่เรื่อง รกปี พบกันใต้ดวงดาว สิทรียา น้ำคำ
2. ลักษณะตัวละครที่เป็นชาวอาหรับ ได้แก่เรื่อง ความลับบนแหลมไซโน เจ้าทะเลทราย พรสรวง และฟ้างรดทราย
3. ลักษณะตัวละครที่เป็นชาวตะวันตก ได้แก่เรื่อง คลีนัดน้ำ ทะเลสาบพระจันทร์ หิมะสีแดง และความเอนา

การสร้างตัวละคร ทั้งเพศชายเพศหญิงที่เป็นตัวละครสำคัญพบว่ามีลักษณะทางร่างกาย รูปร่าง หน้าตา ผิวพรรณ ขาดิกำเนิด ลักษณะนิสัย ทักษะการแสดงออกในการดำเนินชีวิต มีความสอดคล้อง และสมจริง ตามลักษณะของประเทศที่นำมาเป็นฉากของเรื่อง

นอกจากนี้พบว่าการสร้างตัวละครในนวนิยายต่างแดนของโสภาค สุวรรณ ตัวละครสำคัญชายหญิงปรากฏลักษณะเด่นคือ มีการศึกษาสูง มีอาชีพหน้าที่การงานดี ลักษณะนิสัยของตัวละครเป็นแบบผสมผสานในการแสดงออกทางพฤติกรรม และการตั้งชื่อตัวละครจะใช้ตามภาษาท้องถิ่น การสร้างตัวละครเหมาะสมมีความสอดคล้องและสมจริง

การสร้างจากนวนิยายต่างแดนของโรสภาค สุวรรณ นั้น สร้างจากประสบการณ์จริง จึงทำให้มีลักษณะสมจริงในด้านภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมประเพณี ศาสนา ชีวิตความเป็นอยู่ การเมืองการปกครอง และอีกส่วนหนึ่งสร้างจากจินตนาการของผู้เขียนเองโดยอาศัยคำบอกเล่าของผู้รู้ และใช้เอกสาร ตำรา ประกอบในการศึกษาค้นคว้า

การใช้ภาษา นวนิยายต่างแดนของโรสภาค สุวรรณ จะใช้ภาษา มีลักษณะเด่นเฉพาะตัวในเรื่องของการใช้คำ คำที่นำมาใช้ในการเขียนจะมีภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนในภาษาไทย ในลักษณะคำทับศัพท์ และคำภาษาประจำชาติ ของประเทศนั้น ๆ นอกจากนี้ในการใช้สำนวนโวหารพบว่า นวนิยายต่างแดนของโรสภาค สุวรรณ ใช้บรรยายโวหาร กับพรรณนาโวหาร มากที่สุด

นอกจากนี้การตั้งชื่อตัวละครพบว่า โรสภาค สุวรรณ จะตั้งตามภาษาของประเทศที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น การตั้งชื่อเรื่องนวนิยาย จะตั้งจากสถานที่และภาพรวมของเรื่อง

ในด้านคุณค่าของนวนิยายต่างแดนของโรสภาค สุวรรณ พบในด้านคุณค่าความบันเทิง คุณค่าด้านสติปัญญาความรู้ คุณค่าทางสังคมการเมืองการปกครอง และคุณค่าด้านจริยธรรม

อภิปรายผล

จากการศึกษานวนิยายต่างแดนของโรสภาค สุวรรณ พบว่าเป็นนวนิยายที่ทำให้สาระบันเทิง ครบถ้วนอย่างมีคุณค่า และสะท้อนให้เห็นชีวิตอันหลากหลาย ลักษณะของผู้คนต่างชาติต่างภาษา ให้เห็นขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมประเพณี ค่านิยม ความคิด ความเชื่อตลอดจนการเมืองการปกครอง ในแง่มุมที่น่าสนใจ แปลกใหม่อันเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน

ในด้านกลวิธีการประพันธ์ โรสภาค สุวรรณ มีความสามารถในการสร้างโครงเรื่อง ให้มีเนื้อหาหลากหลาย โดยใช้ความขัดแย้งในเรื่องการเมืองการปกครอง ความขัดแย้งในเรื่องความรักของคนต่างชาติต่างศาสนา ความขัดแย้งในเรื่องวัฒนธรรมประเพณี ของผู้คนและเหตุการณ์ต่างแดนมาสร้างเป็นเรื่องราวได้อย่างสนุกสนาน เพลิดเพลิน ขวนตืดตาม ปรบปัญหา และเหตุการณ์หลายอย่างที่น่าสนใจ เป็นสิ่งที่ผู้อ่านไม่เคยพบเคยอ่านในนวนิยายไทยทั่วไป สิ่งที่น่าสนใจจึงให้ความแปลกใหม่ เสมือนผู้อ่านได้ท่องเที่ยวไปกับนวนิยาย

ในการสร้างตัวละครโสภาค สุวรรณ จะเน้นมาก กำหนดลักษณะต่าง ๆ ให้ตัวละครอย่างละเอียด เช่น ขาดิกำเนิด ระดับการศึกษา อาชีพ ลักษณะนิสัยและรูปร่าง ทำให้ตัวละครมีลักษณะสมจริง และพบว่าโสภาค สุวรรณ ให้ความสำคัญกับบทบาทสตรี ในด้านสิทธิสตรี ในนวนิยายต่างแดนทุกเรื่อง เป็นการแสดงทัศนะของผู้เขียนที่จะยกระดับสิทธิสตรี และปลูกจิตสำนึกให้แก่ผู้อ่าน

นอกจากนี้พบว่าในเรื่องของตัวละคร การกำหนดอาชีพและหน้าที่การงาน โดยส่วนใหญ่เสนออาชีพให้ตัวละครสำคัญทั้งชายหญิงเป็น แพทย์ นักดนตรี นักการทูต ทั้งนี้น่าจะเพราะโสภาค สุวรรณ มีประสบการณ์และวัตถุดิบ ข้อมูลจากชีวิตจริงที่ทำงานและมีสามีเป็นแพทย์ อยู่ในครอบครัวที่มีบิดาเป็นนักการทูต ตลอดจนสำเร็จการศึกษาทางด้านดนตรี จึงทำให้นำเสนอเรื่องราวแง่มุมชีวิตรายละเอียดของตัวละครได้อย่างสมจริง และน่าสนใจมาก นอกจากนี้แม้ว่าเรื่องที่นำเสนอเป็นเรื่องราวของชาวต่างชาติ แต่การกำหนดบทบาท พฤติกรรม การคิด คำพูด ทัศนะ อารมณ์ความรู้สึก ของตัวละคร โสภาค สุวรรณ ใช้ลักษณะคำนิยม ความคิด การแสดงออกของตัวละครที่มีความเป็นไทยอยู่ด้วย สร้างตัวละครให้มีลักษณะผสมผสานระหว่างต่างชาติดกับคนไทยได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้ แสดงให้เห็นความพิถีพิถัน การมีทัศนคติที่ดีต่อสังคม วัฒนธรรมไทย คำนึงถึงผู้อ่านที่เป็นคนไทย

ในการสร้างฉาก ให้รายละเอียดและภาพพจน์ต่อผู้อ่านอย่างชัดเจน โดยเฉพาะนวนิยายที่ใช้นักอาหรับนำเสนอสาระ แง่มุม ความรู้ ในเรื่องฉาก และเหตุการณ์ที่สุดละเอียด ประณีตต่อการนำเสนอ ให้คุณค่า ความรู้ และความบันเทิง ทำให้ผู้อ่าน ได้รับรยาสาท อย่างเต็มชด

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษานวนิยายของโสภาค สุวรรณ ในแนวอื่น ๆ เช่น ประวัติศาสตร์ พุทธปรัชญา หัตถนิยาย การเมืองการปกครอง และจิตวิทยา
2. ศึกษานวนิยายต่างแดนของนักเขียนนามปากกาอื่น ๆ โดยเปรียบเทียบกับผลงานของโสภาค สุวรรณ ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาไว้แล้ว

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระแสร้ มัลยาภรณ์. วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : มหามกุฏราชวิทยาลัย,
2512.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. วรรณกรรมไทย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
2531.
- จิตรลดา สุวัตติกุล. วรรณกรรมปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2535.
- เจือ สตะเวทิน. ศิลปะการประพันธ์. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2526.
- จันทกานต์. โลกหนังสือมรดกของผู้ช่วยศาสตราจารย์อรรดา อรุณเวช. สกลไทย. 2090.
43 - 44 พฤศจิกายน 2537.
- จันทนา อินทรรัตน์. การวิเคราะห์นวนิยายของมาลา คำจันทร์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.
- ชลธิรา กลัดอยู่ และคนอื่นๆ. การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย, 2511.
- ตรีศิลป์ บุญขจร. นวนิยายกับสังคมไทย (2475 - 2500). กรุงเทพฯ : บางกอกการพิมพ์,
2523.
- ธวัช บุญรอดทก. แนวทางการศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2527.
- นพ ปาละกวงศ์ ณ อยุธยา. ปาถกถาเรื่องนวนิยาย. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยาอินเตอร์
เนชั่นแนล, 2519.
- บาทยัน อัมสราญ. นวนิยายระหว่าง พ.ศ. 2501 - 2506 การวิเคราะห์แนวคิด.
วิทยานิพนธ์ อ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. แนวทางการศึกษาวรรณคดี. กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์,
2518.
- เบญจวรรณ มนัสไพญญ์. "สัมภาษณ์พิเศษโรสภาค สุวรรณ," สกลไทย. 1948. 24 - 26
กุมภาพันธ์ 2535.

ปริณญา ฤทธิ์เจริญ. การศึกษาเชิงวิเคราะห์งานเขียนของนิมิตร ภูมิถาวร.

วิทยานิพนธ์ อ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.

ประทีป เหมือนนิล. วรรณไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2519.

โรมรี ชื่นสำราญ. นิเทศภาษาและหลักการเขียน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

ราวีไพพรรณ ศรีโสภาค. กลิ่นไอน้ำ. โดย โสภาค สุวรรณ (นามแฝง). กรุงเทพฯ :

คลังวิทยา, 2524.

_____. ความเอนา. โดย โสภาค สุวรรณ (นามแฝง). กรุงเทพฯ : คลังวิทยา,

2529.

_____. ทะเลสาบพระจันทร์. โดย โสภาค สุวรรณ (นามแฝง). กรุงเทพฯ :

คลังวิทยา, 2529.

_____. น้ำคำ. โดย โสภาค สุวรรณ (นามแฝง). กรุงเทพฯ : บารุงสาส์น,

2529.

_____. พรสวรรค์. โดย โสภาค สุวรรณ (นามแฝง). กรุงเทพฯ : คลังวิทยา,

2529.

_____. หิมะสีแดง. โดย โสภาค สุวรรณ (นามแฝง). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :

บารุงสาส์น, 2532.

_____. พบกันใต้ดวงดาว. โดย โสภาค สุวรรณ (นามแฝง). กรุงเทพฯ : คลังวิทยา,

2534.

_____. ฟ้าจรดทราย. โดย โสภาค สุวรรณ (นามแฝง). พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ :

รวมสาส์น, 2535.

_____. สิศิรียา. โดย โสภาค สุวรรณ (นามแฝง). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :

บารุงสาส์น, 2536.

_____. โกปี. โดย โสภาค สุวรรณ (นามแฝง). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :

คลังวิทยา, 2536.

ราไพพรรณ ศรีโสภาค. ความลับบนแหลมไซโน. โดย โสภาค สุวรรณ (นามแฝง).

พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : คลังวิทยา, 2536.

รณจวน อีทรกานะ. วรรณกรรมวิจารณ์ตอนที่ 1. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ดวงกมล, 2521.

รณทัตย์ สัจจาพันธ์. วรรณกรรมปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2522.

_____. อิทธิพลวรรณกรรมต่างประเทศในวรรณกรรมไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.

วรรณิ์ ชาลี. วรรณกรรมปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522.

วิทย์ ศิวะศรียานนท์. วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยาอินเตอร์เนชันแนล, 2518.

วิพุธ โสภวงศ์. การอ่านและการพิจารณาวรรณกรรม. กรุงเทพฯ : องค์การค้ำของคหบดีสภา, 2525.

วิภา กงกะนันท์. วรรณคดีศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2522.

วิมลศิริ ร่วมสุข. "แนวการอ่านและวิจารณ์วรรณกรรมประเภทบันเทิงคดี,"
วารสารมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน. 4 : 9 - 12
มิถุนายน - กันยายน 2522.

ศรีวิภา จรุงธอจันทร์ ณ อุบลราชธานี. ชีวประวัติและผลงานวรรณกรรมของสันต์ ท. โภกมนตรี.
วิทยานิพนธ์ อ.ท. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518. อัดสำเนา.

สกุลรัตน์ แซ่ด่าน. วิเคราะห์ตัวละครเอกกิตติคุณในนวนิยายแนวจิตวิทยาของโสภาค สุวรรณ.
ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.

สมพร มั่นตะสุต. วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : 2522.

สายทิพย์ นุกุลกิจ. วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : 2522.

ลีททา พิณใจกุล และนิตยา กาญจนวรรณ. ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย. กรุงเทพฯ :
ดวงกมล, 2520.

สุชาติ สวัสดิ์ศรี. บรรณไฟสายวรรณกรรม. ฉันทนา. 6 - 10 - 35 ธันวาคม 2536.

สุทธิวงศ์ พงษ์ไพบูลย์. วรรณคดีวิเคราะห์. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2525.

สุพรรณี วราทร. ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทย. กรุงเทพฯ : เจริญวิทยการพิมพ์,
2519.

สุวรรณา เกรียงไกรเพชร. ระหว่างนักเขียนกับนักวิจารณ์วรรณกรรมการประสาณไมตรีที่ยัง
ไม่สำเร็จ. อักษรศาสตร์พิจารณา, 2516.

เสถียร จันทิมาธร. คนเขียนหนังสือ. กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2517.

อาภรณ์ ชาตชัยสกุลวัตร. การวิเคราะห์นวนิยายไทยที่ได้รางวัลซีไรต์. ปริณิฎาณิพท์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาณมิตร, 2536. อัดสาเนา.

อุดม หนูทอง. พื้นฐานการศึกษาวรรณคดีไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. สงขลา. ภาควิชาภาษาไทย
และภาษาตะวันออก คณะมนุษยสาตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา,
2522.

ကုမ္ပဏီ

1. เรื่อง รักปี

เนื้อเรื่องย่อ

โทมัส ไรเนอร์ เป็นมิชชันนารีอเมริกัน อาศัยทำงานอยู่ในประเทศจีน ได้แต่งงานกับสาวชาวจีนชื่อ ลิลลี่ จากตระกูลหย่ง นับถือพุทธศาสนา และโหว่เจ้า ทำให้เกิดปัญหาขัดแย้งทางเชื้อชาติกับตระกูลภรรยา โดยฝ่ายภรรยาไม่ยอมรับความสัมพันธ์ของทั้งคู่รวมทั้งบุตรสาวที่เกิดมา ซึ่งมีนามว่าลิลลี่

การแยกครอบครัวของโทมัส ไรเนอร์ ออกมาจากทางฝ่ายภรรยา เขาสามารถดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข จนกระทั่งลิลลี่ภรรยาของเขาเสียชีวิตลง โทมัสจึงคิดย้ายครอบครัวและบุตรสาวกลับไปอยู่อเมริกา โดยโทมัสไปเป็นอาจารย์สอนหนังสือในมหาวิทยาลัย

ในระหว่างที่อยู่มืองจีน ครอบครัวของโทมัสมีพ่อครัวเป็นชาวจีนที่จงรักภักดี ชื่อเจียจิ้ง และมีหม่าจูเอินเป็นพี่เลี้ยงดูแลลิลลี่ บุตรสาว เมื่อโทมัสเดินทางกลับอเมริกาจึงได้พาเจียจิ้งไว้ตั้งตัวประกอบอาชีพ เขาเลือกการขายอาหารและประสบความสำเร็จ ส่วนหม่าจูเอินได้ติดตามไปอเมริกาเป็นพี่เลี้ยงลิลลี่ เจอนส์ เป็นน้องสาวโทมัส เป็นหญิงโสด รักชีวิตการท่องเที่ยว เป็นมิชชันนารี และเป็นพยาบาล ซึ่งสนิทสนมรักใคร่ลิลลี่มาก เจอนส์ กลายเป็นคนที่ปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมชาวจีน และดำเนินชีวิตคล้ายชาวจีนมีความสามารถทางด้านการพยาบาลด้วย

เมื่อลิลลี่ มาอยู่อเมริกานั้นเธอศึกษาสำเร็จปริญญาตรี มีความผูกพันสนิทสนมกับพ่อมาก เมื่อลิลลี่เรียนสำเร็จ โทมัสได้ทำสัญญากับสมาคมภูมิศาสตร์ ทำงานที่ตัวเองชอบและถนัด ด้วยการออกสำรวจทะเลทราย รักปี เขารวบรวมคณะทำงานทุกอย่างได้เรียบร้อย โทมัสต้องการให้ลิลลี่บุตรสาวของเขาไปเป็นเลขา บันทึกผลการสำรวจ แต่คณะผู้ร่วมงานไม่เห็นด้วย เพราะเห็นว่าเป็นผู้หญิงไม่เหมาะสม แต่อย่างไรก็ตามลิลลี่ก็ได้ร่วมเดินทางกับคณะสำรวจ และไม่ทำตัวเป็นปัญหาแก่คณะสำรวจเลย ในการออกสำรวจทะเลทรายรักปีนั้นทางคณะสำรวจได้โยบลา ชาน โอรสแห่งกษัตริย์คูมุล เจ้าอาณาจักรแห่งดินแดนทะเลทราย เป็นผู้นำทาง และ

อำนวยความสะดวกเกี่ยวกับอาหาร และพาหนะตลอดการเดินทาง ทำให้ริบลาซ่าน นิกรนิยมความเข้มแข็งของลิลลี่ ซึ่งแต่แรกเดินทางนั้น เขาแสดงอาการไม่พอใจที่มีผู้หญิงมาเป็นภาระ

การเดินทางสำรวจทะเลทรายโรปี ดำเนินการไปได้เกือบสำเร็จ โทมัสหัวหน้าคณะสำรวจ เกิดอาการป่วยและเสียชีวิตลง สร้างความเสียใจแก่ลิลลี่อย่างที่สุด ทางคณะสำรวจจึงตกลงใจที่จะเลิกสัมภาระสำรวจเดินทางกลับ ลิลลี่ขอร้องทุกคนให้สำรวจต่อไปโดยเธอจะเป็นผู้ทำงานอันเป็นความฝืนของบิดาให้สำเร็จ แต่คณะไม่ยอมรับเธอและไม่ร่วมมือ ลิลลี่เสียใจมาก เมื่อเดินทางกลับมาอเมริกา ลิลลี่วางแผนสำรวจทะเลทรายโรปี ด้วยตัวเองอีกครั้ง เพื่อบิดาที่เสียชีวิต และอยากพิสูจน์ให้เห็นว่าแม่เป็นหญิง เธอก็ทำงานได้เป็นอย่างดี ลิลลี่จึงจำนองบ้านและรวบรวมเงินทั้งหมดมาซื้อเป็นทุนเดินทางสำรวจ ท่ามกลางความวิตกกังวล คัดค้านของเหล่าญาติ ลิลลี่ได้คุณอาจอนส์ หม่าจุงเอิน และเจียจิ้ง พร้อมว่าจ้างเกวียนเป็นพาหนะออกเดินทางสำรวจทะเลทรายโรปี วินสตันญาติของลิลลี่เป็นห่วงเธอมาก จึงเขียนจดหมายขอร้องริบลาซ่าน ให้ช่วยดูแล และเป็นผู้นำทางโดยที่ลิลลี่ไม่รู้ล่วงหน้า จากงานสำรวจและการเดินทางอันยาวนาน ทำให้ลิลลี่เกิดความรักกับริบลาซ่าน จนในที่สุดคณะสำรวจก็เดินทางจนถึงเมืองกูมุลอันเป็นเมืองที่เป็นเจ้าทะเลทรายได้เห็นความเจริญและวัฒนธรรม การดำเนินชีวิตของผู้คนทะเลทรายก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองจะเกิดขึ้น

ทะเลทรายโรปี เป็นดินแดนกว้างที่จีน และต่างชาติหมายรวบไว้ในอำนาจ การเปลี่ยนแปลงการปกครองของจีนเกิดขึ้น ทำให้ระบอบหน้าของโรปีเปลี่ยนแปลงไป นครกูมุลของริบลาซ่านถูกแย่งชิงอำนาจ อาณาจักรล่มสลาย ทำให้คณะสำรวจของลิลลี่พลอยติดค้างอยู่ในโรปี เดินทางกลับออกมาไม่ได้ เธอต้องผจญความหิวโหย ยากลำบากและถูกกักกันเป็นเชลยของฝ่ายยึดครองโรปี จนที่สุดริบลาซ่านก็พาเธอหนีออกมาจากทะเลทรายโรปีได้ ก่อนจากทั้งคู่ได้ฝากความสัมพันธ์ต่อกันไว้ ขณะที่ลิลลี่เดินทางกลับอเมริกาพร้อมกับความสำเร็จในงานสำรวจทะเลทราย ญาติพี่น้องไม่ยอมรับลูกไม่มีพ่อของลิลลี่ ในที่สุด ลิลลี่จึงหนีส่งคนมาห้ไปอยู่บ้านเล็ก ๆ ในเมืองที่ไม่พลุกพล่าน พร้อมลูกน้อยและยึดอาชีพเขียนหนังสือดำรงชีวิตอย่างสุขสงบ เพื่อให้เห็นความสามารถของลูกผู้หญิงที่สามารถเลี้ยงตัวเองได้ในสังคมที่กดขี่สิทธิสตรี เธอต้องการพิสูจน์ให้เห็นคนยอมรับานสิทธิสตรี และไม่ควรถูกดูถูกความสามารถของผู้หญิง

2. เรื่อง คลื่นใต้ฟ้า

เนื้อเรื่องย่อ

ณ บ้านมหาเศรษฐีเวลลิงตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา เจ้าของบ้านนามว่า โจ เวลลิงตัน เป็นบุตรชายของเศรษฐีในวัย โจมีเพื่อนมาเที่ยวบ้านมากมาย แสวงหาความสุขจากกีฬาและเสียงดนตรี มีบันนี่เป็นคู่รัก านจากเพื่อนฝูงของโจ มีอวิกา วีรภักดิ์ หรือวิกกี เป็นสาวอ่อนวัยที่สุดร่วมอยู่ด้วย เนื่องจากบ้านอยู่ติดกันทำให้ไปหากันได้ง่าย เพื่อเรียนดนตรีที่บ้านของโจ จนถูกเพื่อน ๆ สอนให้สูบกัญชา

ครอบครัวของอวิกา แม่เป็นหมอชื่อ อรดี เป็นหม้ายหย่าร้างแล้วตามสามีหนุ่มชาวอเมริกาชื่อ เฟรด ไรแมนด์ ซึ่งไม่ยอมทำงานให้เมียหาเลี้ยงอยู่อเมริกา อวิกา และอภิชัยพี่ชายไม่ค่อยถูกกับพ่อเลี้ยงเพราะเขามีนิสัยไม่ดี มีพฤติกรรมสาธอนทางเพศได้เสีย แม้แต่กับน้องสาวตนเอง ครอบครัวอวิกาไม่มีความสุข ทะเลาะกันเป็นประจำ เฟรดไรแมนด์คิดจะลวนลามอวิกา อรดีกลัวใจกับปัญหาครอบครัว เธอมีเพื่อนที่เป็นหมอยุ่ที่เดียวกันซึ่งเป็นรุ่นน้อง ชื่อ แมททิวครั้งหนึ่งเคยช่วยรักษาอวิกาที่เมากัญชาไว้ เมื่อใดที่อวิกาหนีปัญหาที่บ้านในช่วงปิดเทอม มักจะมาบ้านของโจ เล่นเปียโนและกีตาร์ทำให้เฟรด ไรแมนด์ตำว่าจนเกิดทะเลาะกันบ่อยครั้ง อรดีกลัวใจกับปัญหาต่าง ๆ จนหัวใจล้มเหลวเสียชีวิตอย่างกะทันหันอวิกาเห็นว่าอยู่กับพ่อเลี้ยงไม่ได้ จึงหนีออกจากบ้าน ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่เรย์มอร์ซของโจจะเดินทางไปเที่ยวทะเล อวิกาจึงแอบอาศัยไปเมื่อเรือออกจากท่าแล้ว โจจึงต้องยอมให้อวิกาไปด้วย โจ บันนี่ และอวิกาสนุกสนานมากกับการเดินทาง อวิกาสามารถเป็นลูกมือบังคับเรือแทนโจ และตอบแทนเขาด้วยการบริการในเรือเพื่อมาให้โจจับตัวส่งตำรวจ ความใกล้ชิดกันในเรือ ทำให้โจเห็นความแตกต่างทางนิสัยระหว่างอวิกาและบันนี่อีกทั้งอวิกาสวยงามกว่ามาก บันนี่รู้ว่าโจเปลี่ยนใจ จึงจะมีลูกกับโจ เพื่อจับเขาไว้โดยยอมทิ้งยาคุมลงทะเล ส่วนอวิกาวางแผนชีวิตไว้ว่าจะเป็นไกด์พเนจรตามเมืองท่าต่าง ๆ เพราะเธอมีความรู้ทางภาษาสเปน และฝรั่งเศส

เรือแวะพักตามเกาะต่าง ๆ จนเรารู้ว่ามันนี้ท้องกับเขาเพราะเธอแพ้ท้องมาก อวิกาเห็นทั้งคู่ทะเลาะกัน โจเริ่มดื่มเหล้า สูบกัญชาจนไม่สนใจเรือเพราะความมึน เมื่อเกิดพายุเฮอริเคนขึ้น โจและบันนี่เสียชีวิต คลื่นซัดลงทะเล อวิกาติดอยู่กับเสากระดงเรือ เรือแตกไปติดเกาะคนผิวดำ อวิการอดตายเมื่อชาวบ้านและหมอเฟอร์นันโดช่วยชีวิตไว้

เกาะโตมินิกัน เป็นเกาะคนผิวดำ ที่กำลังปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครอง คนผิวดำถูกฆ่า โดยคนผิวขาวและบ้านเมืองไม่ค่อยสงบ ตระกูลของหมอเฟอร์นันโดนั้น เป็นลูกเมียน้องของผิวขาว มีพี่ชายและน้องสาวคนละแม่ชื่อ อ็อตตาวีโรและหลุยซา ซึ่งอ็อตตาวีโรรักรวมมาก และมีอำนาจส่วนหลุยซาพิการเป็นโปลิโอเดินไม่ได้ต้องใช้อุปกรณ์ อวิกาไปพักอาศัยและเป็นที่เลี้ยงหลุยซา พี่น้องไม่ถูกกัน

อวิกา เข้ากับทุกคนได้ดี เมื่ออยู่เกาะนานเข้า เธอได้เป็นภรรยาของนายแพทย์เฟอร์นันโดพี่ชายของหลุยซา แต่เขาไม่ค่อยอยู่บ้านเพราะทำงานทางด้านการเมืองเรียกร้องประชาธิปไตย ทำงานองค์การลักลอบกู้บ้านเมืองคนและค้ากับพี่ชายเขา ซึ่งไม่ถูกกันอย่างแรง อวิกาจึงต้องย้ายไปอยู่บ้านเฟอร์นันโดเพราะอ็อตตาวีโรโกรธเธอที่เป็นฝ่ายตรงข้าม ความเลวของอ็อตตาวีโรเริ่มปรากฏชัดเพราะเขาไม่ชอบคนดำ จึงยิงทิ้งบ่อย ๆ และเมื่อเขาได้เสียกับอรรณาคนเข้าบ้านซึ่งเป็นลูกของขุนาและพิริลเม จนเกิดท้องแล้วพยายามไปฆ่าทิ้งทะเล ท้าให้พิริลเม พ่อของอรรณาโกรธมาก จึงฆ่าเสียควาประจำตัวของเขาตาย และฆ่าอ็อตตาวีโรตายด้วยโรคที่ตัวเองก็ถูกยิงตายเช่นกัน

หลุยซา รู้ความจริงว่าอ็อตตาวีโรพี่ชายเป็นคนเลว แต่เธอไม่มีใครทรัพย์สินสมบัติอันมากมาย เธอจึงให้ทนายจัดการมรดกและยกให้เฟอร์นันโดกับอวิกา ทำให้ครอบครัวของทั้งสองมีความสุขขึ้นกว่าเดิม ขณะที่อวิกามีชีวิตที่ดีขึ้น นายแพทย์เฟอร์นันโดกลับห่มเพศวิธากับการเมืองละทิ้งครอบครัวไปครั้งละนาน ๆ ทำให้อวิกาเป็นทุกข์และเป็นห่วง จนเธอไม่ชอบการเมืองและกลัวจะเกิดปัญหาครอบครัวเหมือนอย่างแม่ที่ต้องหย่าร้าง แต่ความทุกข์ของอวิกาก็ลดลงเมื่อนายแพทย์แมททิวมาเยี่ยม และมาสอนชั่วคราวที่โตมินิกันทำให้อวิกามีที่ปรึกษา เมื่ออวิกามีลูกชายคนแรก แพทย์แมททิวเป็นผู้ช่วยเหลือในการคลอด หลุยซาหวังอวิกาคอยกีดกันแมททิวไม่ให้สนิทสนมกัน เฟอร์นันโดหึงอวิกามาก เขาจึงทำให้เธอท้องบ่อย ๆ จนอวิกามีลูกชาย 3 คน หญิง 1 คน เธอต้องอพยพครอบครัวไปอยู่อเมริกาพร้อมหลุยซา และโรบิคนาซี เพื่อหนีมันสงคราม เฟอร์นันโดยังไม่เลิกเล่นการเมือง เขาห่มเพศให้ทั้งครอบครัวและการเมือง จนในที่สุดอวิกา

ตั้งห้องลูกาหม่เธอแพ้มาก หมอให้ผ่าตัดและทาหมัน ด้วยความสงสารและเหิงอวิกาเขาจึงเลิกเล่น การเมืองมาเป็นแพทย์ตามเดิม แต่ก็ยังเขียนบทความการเมืองเสมอ ครอบครัวเขาย้ายกลับมา อยู่ที่โรมินิกัน เมื่อทุกอย่างทางการเมืองคลี่คลาย อวิกาพบอภิชัยพี่ชาย ซึ่งเป็นทหารเรือที่มากับ สถานการณ์เกาะโรมินิกัน ทุกคนพบกับความสุขท่ามกลางคลื่นน้ำที่ยังคงมีอยู่ในบ้านเมือง

3. เรื่อง ความลับบนแหลมอาซาน

เนื้อเรื่องย่อ

เอมิลาเป็นชาวฟิลิปปินส์มุสลิม (โรมร) มีบิดาชื่อเฮนรี่ เป็นชาวอังกฤษ มีมารดาชื่อ อีเมลต้า เป็นชาวฟิลิปปินส์ เพราะแม่รักและแต่งงานกับชาวต่างชาติ ลุงรอฮิมจึงโกรธแค้น พยายามเอาลูกชายคนโตชื่อ ซาครีไปเลี้ยงดูเอง ส่วนเอมิลาอยู่กับพ่อแม่ รอฮิมไม่หายเกลียดชัง ได้วางแผนฆ่าพ่อของเอมิลาตาย เอมิลากับแม่จึงคิดเปลี่ยนที่อยู่เพราะทนการกลั่นแกล้งของลุง ไม่ไหว

เอมิลาเดินทางมาแสวงบุญที่มักกะห์ เพื่อทำพิธีฮัจญ์ แม่ของเอมิลาวางแผนไว้ว่าเมื่อ แสวงบุญแล้วจะให้เอมิลาไปเรียนกับซาครีพี่ชาย ซึ่งอยู่โครประเทศอียิปต์ และให้เจ้าหญิง นอกบัลลังก์ชื่อคาลรียาเป็นผู้ดูแล เพราะแม่กับเจ้าหญิงเคยเป็นเพื่อนรักกันมานานสมัยเรียน

แม่ของเอมิลาเสียชีวิตในระหว่างโดยสารเรือที่จะมาแสวงบุญ เอมิลาโศกเศร้า แพทย์ประจำเรือทำให้เอมิลาทางานดูแลคนป่วยในเรือเพื่อที่ลืมความเศร้าโศก เอมิลาจึงได้รู้จัก เหลียงหวัง กุ๊กจีนเร่ร่อนนอนป่วยอยู่ในเรือ เหลียงหวังซาบซึ้งในความมีน้ำใจของเอมิลา จึงมอบหมายให้เป็นพี่เลี้ยงก่อนจากกัน เอมิลาไม่พบพี่ชายมารอรับ เมื่อเรือจอดถึงท่าเรือ พบแต่ เจ้าหญิงมารอรับ เอมิลาจึงไปอยู่กับเจ้าหญิงคาลรียาและเรียนวิชาแพทย์

ขณะที่เอมิลาเรียนอยู่ในอียิปต์ได้รู้จักเจ้าชายอัสซาร์หลานเจ้าหญิงคาลรียา อัสซาร์ เป็นตำรวจ เอมิลาได้รู้จัก อามิน และอิซิส สองพี่น้องเป็นลูกชายลูกสาวเพื่อนของพ่อ และ รู้ว่าอิซิสเป็นคู่รักของอัสซาร์

เอมิลาได้ทราบข่าวคราวของชาครีทางจดหมายผ่านคนรับใช้ที่ชื่อสตีฟของพ่อชื่อโกมา และรู้ว่าชาครีปรากฏตัวมาให้พบเห็นไม่ได้ เพราะกำลังถูกตามล่าจากศัตรู เอมิลาวิตกกังวลกับเรื่องพี่ชายมาก แต่ไม่กล้าบอกกับใคร

อัคราห์รู้การเคลื่อนไหวของเอมิลาตลอด และได้คอยช่วยเหลือเอมิลาเวลามีปัญหา ถูกทาร้าย เอมิลาจึงเล่าเรื่องราวของชาครีให้อัคราห์ทราบและวางแผนช่วยเหลือชาครี

ชาร์ก็เป็นผู้รักอิสรภาพของรอมิมาได้มาสืบเรื่องการหลบซ่อนตัวของชาครี ชาร์ก็ทำตัวเป็นคู่รักอิสรชนตามคนเฟื่องงานตามแผนของเขา เอมิลาไปพบเจ้าชายกุเวตเพื่อนของชาครีเพื่อสอบถามเรื่องราวทั้งหมด เจ้าชายโปรดเอมิลามากจะให้เป็นนางสนม เอมิลาได้พบหญิงหวังซึ่งเป็นภักทงานในวังเจ้าชายเตือนสติมิให้ตกลงใจกับเจ้าชายกุเวต

เอมิลาถูกรอมิลักพาตัวไป และทาร้าย อัคราห์และเจ้าชายกุเวตมาให้ความช่วยเหลือจนปลอดภัย โดยทั้งสองต่างเกิดความรักในตัวเอมิลาทั้งคู่

เอมิลาไม่สนใจเรื่องความรัก ด้วยเธอต้องการช่วยเหลือพี่ชาย ซึ่งกำลังถูกตามล่า จึงให้อัคราห์วางแผนค้นหาพี่ในระหว่างทางความลำบาก ความดี ความเสียสละทำให้เอมิลากับอัคราห์เกิดความรักต่อกัน

เอมิลากับอัคราห์ได้พบตัวชาครีที่แหลมไซไน และรู้เรื่องราวที่ชาครีถูกตามล่า เพราะคุมความลับการขายชาติของรอมิกับชาร์ก็ ชาครีมีรายชื่อบุคคลสำคัญที่ร่วมขายชาติด้วย อัคราห์ได้ขอกำลังตำรวจอารักขาชาครี จึงเกิดการต่อสู้กับคณะของรอมิและชาร์ก็ รอมิเสียชีวิต ชาร์ก็หลบหนีไปได้

เมื่อความลับเปิดเผยเหตุการณ์สงบเรียบร้อย ชาครีได้เป็นผู้นำประเทศฟิลิปปินส์ เอมิลาแต่งงานกับอัคราห์ อิสรชนหวังจากอัคราห์ และชาร์ก็จึงเดินทางไปอยู่ต่างประเทศ อามินเพื่อนของเอมิลาแต่งงานกับนางระบบหน้าห้อง ชีวิตของเอมิลากับอัคราห์ครองรักอย่างสุขสงบ และเอมิลากลับไปเรียนวิชาแพทย์จนจบ

4. เรื่อง คามาเอนา

เนื้อเรื่องย่อ

บริเวณพื้นที่เกาะโรมโลก เป็นที่อยู่ของชาวฮาวาย ซึ่งอาศัยกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ คนบนเกาะนี้เรียกตนเองว่า "คามาเอนา" ซึ่งแปลว่า คนของแผ่นดิน ดำเนินชีวิตโดยการเพาะปลูก และหาปลา ครอบครัวของนางโรมมี เป็นหญิงหม้าย มีบุตร 2 คน คนโตเป็นชายชื่อ อาลิก้า คนน้องเป็นหญิงชื่อ เลอิล่า ชีวิตของสามคนแม่ลูกเป็นนักอนุรักษ์นิยม แม้ว่าการโรมมีจะร่ำเรียน มีความรู้ แต่นางก็ยังหวงแหนพื้นที่และใช้ชีวิตเรียบง่ายเช่นบรรพบุรุษ พวกเขามีหมอเดวิดเป็นเพื่อน และญาติที่คอยช่วยเหลือดูแล

เหตุการณ์และสภาพพื้นที่บนเกาะเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง เมื่อมีนักธุรกิจหวังจะเอาพื้นที่บนเกาะเป็นสถานที่พักตากอากาศ บ้างก็จะใช้ทำโรงงาน การคัดค้านเริ่มเกิดขึ้น นางโรมมีพร้อมอาลิก้าบุตรชายเป็นหัวหน้าผู้คัดค้าน ต่อต้านไม่ให้นักธุรกิจเข้ามาทำลายพื้นที่ มีนักธุรกิจหลายรายล่าถอยไปเพราะสู้กับชนพื้นเมืองไม่ได้

นายโรแบร์ติโน นักธุรกิจผู้มีความสามารถคนหนึ่ง ได้เดินทางมาที่เกาะโรมโลก เพื่อจัดหาสถานที่พักตากอากาศ ซึ่งเขาเคยทำสำเร็จมาแล้วหลายพื้นที่ด้วยมีเงินและพรรคพวก นายโรแบร์ติโน ไม่ยอมแพ้ชาวพื้นเมืองกลุ่มของนางโรมมีและอาลิก้าที่ขัดขวางทุกวิถีทาง ท้าให้ทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ในขณะที่จับเข่าคุยกันนั้น นายโรแบร์ติโนได้มาปลูกบ้านของตนเองเพื่อเอาไว้พักผ่อนและดำเนินธุรกิจ ในช่วงปิดภาคเรียน เขาให้คนรับใช้ไปรับบุตรสาวนามโรซาลิน่า ซึ่งเกิดจากภรรยาที่มีเชื้อสายทางเอเชีย กำลังเรียนหนังสืออยู่โรงเรียนประจำ พักอยู่กับนางออกัสต้า พี่สาวของนายโรแบร์ติโนคอยดูแลเลี้ยงดู ให้มาพักผ่อนยังเกาะโรมโลกนี้ ความสัมพันธ์ของพ่อลูกไม่ค่อยสนิทกันนักเนื่องจากเขาใช้เงินเลี้ยงลูก ไม่ค่อยมีเวลาให้ความรัก ความอบอุ่นแก่ลูกนัก ท้าให้โรซาลิน่าน้อยใจพ่ออยู่ตลอดเวลา แต่เธอได้ไปออกัสต้าและทำวาทพิสาสามารถคอยเป็นญาติที่ปรึกษา

เมื่อพักอาศัยที่เกาะ ราชอาณาจักรไปรษณีย์ กลุ่มคนชาวเกาะได้มางูเซอ ท้าให้เธอ ตกลงหนีจนหล่ม อาลีก็ช่วยเหลือดูแลบาดแผลให้ โดยทั้งสองไม่ได้เปิดเผยความจริงที่ บิดาและมารดาของแต่ละฝ่ายขัดแย้งกัน อาลีก็เกิดความรักในตัวราชินี ท้าให้เขาตัดสินใจ ไปเรียนเกษตรต่อด้วยเกรงว่าจะไม่ทั้ดเทียมราชินี ทั้งสองได้เขียนจดหมายติดต่อกัน ตลอดเวลา และในวันหยุดราชินีได้ชวนป้ามาหาให้ไปเที่ยวงานประจำปีของเกาะที่ บ้านของอาลีก็โดยไม่ให้บิดารู้ ความสัมพันธ์ของคนทั้งสองเป็นความรักต่อกันงอกงามขึ้น

ชาวอาลีก็และราชินีล้ล่ล่ล่ล่ล่ล่ ท้าให้โรแบร์ติโนโกรธมาก คิดว่าอาลีก็จะ ให้อีกสาวตนเป็นเครื่องมือ เขาขัดขวางและท้าร้ายอาลีก็ ราชินีน่าย้งเห็นใจอาลีก็ย้งขึ้น โรแบร์ติโนคิดจะส่งลูกสาวไปเรียนต่อที่ยุโรป ราชินีนำหล่กฟี่เลี้ยงว่าจะไปห้องสมุด แล้ว เธอก็หลบหนีตามอาลีก็ไปอยู่เกาะที่บ้านพักหน้าผา ซึ่งยากแก่การติดตามและเป็นเขตพื้นที่ ของนางรมมี นายโรแบร์ติโนและนางรมมีเตือนร้อนต่อเรื่องนี้มาก ในที่สุดทั้งสี่คนก็ได้มาพบกัน ราชินีนำเลือกที่จะอยู่กับอาลีก็ ท้าให้นายโรแบร์ติโนตัดขาดการเป็นพ่อลูก อาลีก็เรียน สำเร็จ เขาร่วมหุ้นกับเพื่อนท้าไรแบบแผนใหม่ ประสบผลสำเร็จฐานะทางการเงินและความ เป็นอยู่ดีขึ้น เขาได้พัฒนาชาวบ้านบนเกาะให้รู้จักต่อสู้ ดัดแปลงธรรมชาติให้เกิดประโยชน์ จนในที่สุดเขาสามารถเลี้ยงตนเองมีครอบครัวอยู่อย่างสงบมีลูก 3 คน นายโรแบร์ติโนแค้น ใจมาก เขาได้ส่งลูกน้องให้พาไรอาลีก็แต่ตัวเองประสบอุบัติเหตุล้มลงเป็นอัมพาตไปก่อน ที่จะได้พาไรแต่เขายังไม่เลิกโกรธ ราชินีนำส่งดอกไม้จากไรและบุตรชายมาเยี่ยมอาการ ป่วยของโรแบร์ติโน ในที่สุดนายโรแบร์ติโนก็หายโกรธ เขาไปเยี่ยมราชินีนำและอาลีก็ ที่ ไร ทุกคนปรับความเข้าใจหันหน้าเข้าหากัน อยู่กันอย่างมีความสุขบนเกาะริมโลกของ ฮาวายสืบต่อไป

5. เรื่อง เจ้าทะเลทราย

เนื้อเรื่องย่อ

กีริน หรือนายแพทย์วิชมอนด์ ซึ่งมีบิดาเป็นชาวอเมริกัน ทำงานในองค์การสหประชาชาติ มารดาเป็นคนไทยเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย เขาเดินทางมายังตะวันตกกลาง เพื่อปฏิบัติหน้าที่แพทย์ประจำโรงพยาบาล และแพทย์ส่วนพระองค์รักษาเชื้อพระวงศ์เจ้านายชั้นสูง เมื่อเดินทางมาถึงนั้น เขาได้พบประเพณีการฆ่าตัดหัวผู้กระทำความผิด ณ สถานที่ประหารใจกลางเมือง ภาพเหตุการณ์นั้น กีรินได้รับถ่ายทอดรายละเอียดจากหมอชาลา หมอโรสกีเล่าประเพณีและแนะนำตัวผู้ถูกประหารนั้น ทำให้กีรินสงสัยและเห็นใจประชาชนในประเทศนี้ที่ยังต้องยึดถือขนบธรรมเนียมบางอย่างที่ยังไม่พัฒนา โดยเฉพาะบทบาทและสิทธิสตรี ซึ่งถูกข่มขู่จนน่าสงสารมาก

ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่รักษาไข้ให้เชื้อพระวงศ์นั้น ทำให้กีรินได้ทราบแง่มุมชีวิตของเจ้านายหลายพระองค์ เขาได้รับความไว้วางใจ และได้รับทราบความเป็นมาแห่งราชวงศ์สุบรีตลอดจนเมืองคาริยาที่เขาทำงานอยู่

กีรินได้รับความไว้วางใจ และเป็นที่โปรดปรานของพวกราชวงศ์ เจ้าชายอิสเมต พระโอรสของเจ้าหญิงอิฟต์แนะนำให้กีรินได้รู้จักเจ้าหญิงนาบิลลา พระราชธิดาเจ้าหญิงมิซฮัลผู้ถูกประหารชีวิตเพราะมีชู้ เจ้าหญิงนาบิลลาเป็นคนน่าสงสาร กะพริบแฉะและเสด็จพ่อไม่โปรดปรานเจ้าหญิงนาบิลลามีเจ้าฟ้ากาสิลเป็นคู่หมั้นตามประเพณี โดยมีได้รักชอบกัน เจ้าหญิงนาบิลลา มีเจ้าหญิงอิฟต์เป็นผู้ดูแลให้ความรักความเมตตา

กีรินได้ร่วมเสด็จประพาสท่องเที่ยวทะเลทรายกับเจ้าชายอิสเมต คณะของเจ้าชายอิสเมตถูกโจรทะเลทรายจับตัวไปเป็นประกันเรียกค่าไถ่ทางการเมือง กีรินยอมตายแทนช่วยให้เจ้าชายปลอดภัย เขาได้รับความไว้วางใจ และเป็นที่โปรดปรานในหมู่เจ้านายอย่างยิ่ง

กีรินได้มีโอกาสรักเจ้าหญิงนาบิลลา ซึ่งประหลาดเพราะการคิดมาก ทำให้ทั้งสองเห็นใจและเกิดความรักต่อกันขึ้น ในขณะที่เจ้าหญิงก็ต้องเข้าพิธีแต่งงานกับเจ้าฟ้ากาสิล กีรินต้องทนหักใจเพื่อเกียรติยศของเจ้าหญิง ชีวิตสมรสของเจ้าหญิงนาบิลลาเกิดปัญหาเนื่องจากเจ้าฟ้ากาสิลไม่ทรงโปรดเพราะไม่มีใจรักต่อกัน และเจ้าหญิงไม่มีโอรสธิดาถวาย เจ้าฟ้ากาสิลทรงโปรดหม่อ

อันนาเบล ผู้ช่วยของหมอ گیرิน ความแตกร้างในครอบครัวทำให้เจ้าหญิงนาบิลลาประชวร คณะเจ้านายหลายพระองค์ส่งสารจึงจัดการแก้ปัญหาให้เจ้าหญิงนาบิลลาหย่าร้างกับเจ้าฟ้ากาลิล และส่งเสด็จให้เจ้าหญิงไปใช้ชีวิตในต่างประเทศ

گیرินได้รับการช่วยเหลือจากเจ้าชายอิสเมตทำให้ได้แต่งงานกับเจ้าหญิงนาบิลลา ทั้งสองได้ครองรักอย่างมีความสุขมีบุตรแฝดชายหญิง ใช้ชีวิตอย่างสำนึคนานออเมริกา ทางราชวงศ์อาหรับพอใจอย่างยิ่งที่เจ้าหญิงมีความสุข จึงเชิญให้ครอบครัว گیرิน และเจ้าหญิงนาบิลลากลับอาหรับ

6. เรื่อง ทะเลสาบพระจันทร์

เนื้อเรื่องย่อ

ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ใกล้วิลนุส นครหลวงของประเทศลิทัวเนีย ซึ่งตั้งอยู่บนฝั่งทะเลบอลติก บ้านเมืองอยู่ในภาวะสงคราม การปกครองในลัทธิคอมมิวนิสต์ของรัสเซียกำลังแพร่ระบาด และมีอิทธิพลต่อภูมิภาคแถบนี้

ครอบครัวของอันนา อาดาโมวิช ลาบานูสกา เป็นอีกครอบครัวหนึ่งที่ถูกภัยคุกคามถูกยึดที่ทางทำกิน อันนามีสามีเป็นชาวอเมริกันชื่อ อันเดร มีบุตร 3 คน คนโตเป็นหญิงชื่อกราซีนา คนรองเป็นชายชื่อ ไชมัส คนเล็กเป็นชายชื่อ วิรตัส อันเดรพากราซีนาไปอเมริกาพร้อมอพยพชาวอเมริกันทั้งหมดก่อนที่สงครามจะรุนแรง ส่วนอันนาเป็นชาวลิทัวเนียออกนอกประเทศไม่ได้จึงต้องอยู่กับลูกชาย 2 คน รอการวิ่งเต้นช่วยเหลือจากอันเดร

อันนาและวิรตัส ได้ช่วยเหลือทหารรัสเซียคนหนึ่งชื่อ ยาคอฟ มินิอาคอฟ ให้นำอาหารเยอรมันจับได้ เขาจากไปพร้อมกับความสากนในบุญคุณของตระกูลอาดาโมวิช ชาวลิทัวเนียถูกรัสเซียกวาดต้อนไปทำงานในไซบีเรียถ้าหากพบใครแสดงท่าทีหรือพูดจาต่อต้านระบบคอมมิวนิสต์ ไชมัสเข้ากลุ่มกับขบวนการกู้ชาติใต้ดิน ในที่สุดเขาถูกจับได้และส่งไปไซบีเรีย อันนา วิรตัส และหลวงพ่อกล่าวหาว่าเป็นภัยต่อระบบคอมมิวนิสต์ ช่วยเยอรมันทั้งหมดก็ถูกส่งไปทำงานในไซบีเรีย

ดินแดนไซบีเรียเป็นเมืองกันดารและหนาวแห้งแล้ง คนที่ถูกจับส่งมาที่นี่ต้องทำงานหนักเป็นกรรมกร การกินอยู่อดอยาก ในช่วงที่อันนา และวิรตัสเดินทางไปไซบีเรียนั้น สภาพอากาศ

และความอี้อัดานขบวนรถไฟ ตลอดจนความกดดันทางจิตใจ ทำให้อันนา อาคาธมวิช เป็นลมล้มพาดหมดสติ ทหารรัสเซียพาขึ้นรถไฟไปโรงพยาบาล ตั้งแต่วันนั้นวิโรตก็พลัดกับแม่และไม่ได้พบแม่อีกเลย เขาต้องอยู่กับหลวงพ่อวินเซนต์สจันเตบโร

วิโรตัส เรียนเก่งและมีความสามารถทางดนตรี จึงได้รับคัดเลือกให้เรียนต่อ ไม่ต้องเป็นกรรมกรอย่างเด็กอื่น ๆ หลวงพ่อเขียนจดหมายติดต่อกับอันเดรและขอความช่วยเหลือโดยให้อันเดรส่งของแปลก ๆ จากอเมริกามาใช้แลกเงินของรัสเซีย เพื่อซื้ออาหารประทังชีวิต การอาศัยอยู่ในไซบีเรียวิโรตัสได้รับความช่วยเหลือดูแลจาก ยาคอฟ มินิอาคอฟ ต่อมาหลวงพ่อกถูกจับในข้อหาทำพิธีทางศาสนา เป็นนักโทษการเมือง วิโรตัส จึงลำบากขาดแคลนแล ในช่วงนี้เขาถูกขมขื่นเงิน การกินอยู่ยิ่งขาดแคลนมากขึ้น แต่ด้วยความหวังทำให้เขามั่นในการเรียนและได้รับการชี้แนะจากหลวงพ่อในช่วงเวลาที่เขาไปเยี่ยมที่คุก วิโรตัสได้รับการคัดเลือกให้เรียนต่อด้านดนตรีชั้นสูงจนทำให้เขากลายเป็นวาทยากรที่มีชื่อเสียงเขาแจ้งกับทางโรงเรียนว่าเขาเป็นเด็กกำพร้า จึงได้รับคัดเลือกเรียนต่อโดยไม่มีค่าธรรมเนียม หลวงพ่อพันธุได้ติดต่อกับอันเดรให้เข้าหาผู้นำรัสเซียคนใหม่ที่มาแทนสตาลิน ให้ปลดปล่อยประชาชนชาวลีทัวเนีย ที่ไม่มีความคิดกลับบ้านเมือง งานของหลวงพ่อและอันเดรสำเร็จโดยให้สื่อมวลชนเข้าช่วย ในที่สุดวิโรตัสก็ได้เดินทางไปอเมริกาพบพ่อและพี่สาว เขามีคิวการแสดงด้านดนตรียาวเหยียดกลายเป็นวาทยากรที่มีชื่อเสียง เขาได้รู้จักกับครอบครัวของฟรานซิน เมื่อเขามาพักผ่อนที่ชายทะเลสาบพระจันทร์ ซึ่งเป็นบ้านของอาจารย์ครอบครัวอุปถัมภ์ของเขา ฟรานซินกำพร้าทั้งพ่อและแม่ที่เสียชีวิต พี่ชายถูกจับอยู่ในไซบีเรีย วิโรตัสได้ช่วยฟรานซินไว้จากการพยายามฆ่าตัวตายในทะเลสาบพระจันทร์ ฟรานซินมีอาชีพเป็นนักดนตรี วิโรตัสสนใจและคอยให้ความช่วยเหลือเธอตลอดเพราะเขามีชื่อเสียงแล้ว

วิโรตัสเดินทางไปไซบีเรียใหม่ ตามหาอันนา อาคาธมวิช และพบกับแม่สมใจ แต่อยู่ในสภาพคนใกล้ตาย ครอบครัวของเขาได้ดูแลอันนา ซึ่งจ่าอะไรไม่ได้จนเธอตายจากไปอย่างสงบ วิโรตัสหมดภาระเรื่องการตามหามารดา เขาก็มอบเรื่องราวในชีวิตทั้งหมดให้สำนักพิมพ์เปิดเผยให้โลกรู้ และเขาก็ได้เดินทางไปหาฟรานซินที่ทะเลสาบพระจันทร์ ทั้งสองตกลงที่จะใช้ชีวิตร่วมกัน

7. เรื่อง น้ำคำ

เนื้อเรื่องย่อ

เลโอนาร์โด เป็นหนุ่มานตระกูลมิลันนารี แม็คเพอร์สัน บิดามารดาเสียชีวิตตั้งแต่ เขายังเด็ก เลโอนาร์โดมีลุงหมออาศัยเป็นผู้ดูแล และพาเขาไปพักอาศัยอยู่ที่น้ำคำ โรงพยาบาล ที่หมออาศัยสร้างขึ้นบนหมู่บ้านชายแดนพม่า

บันสีพยาบาลรุ่นแรกของน้ำคำชาวพม่า พาลูก 2 คน ชื่อ อันลัส และเอละวิน หลบหนี สามิชื่อ อุโรปจี มาทำงานกับหมออาศัยมาใหม่ที่น้ำคำ เพราะสามิเป็นนักพนันไม่รับผิดชอบครอบครัว บันสีได้รับความช่วยเหลืออย่างดีจากหมออาศัย

บันสีถูกอุโรปจีตามมาอาละวาดทิ้งหวงเพราะคิดว่าบันสีจะไปรักชอบกับหมออาศัย อุโรปจีเกลียดชาวต่างชาติ เพราะฝังใจกับอดีตที่พ่อแม่ถูกพวกอังกฤษปกครอง บันสีขอความช่วยเหลือจากอาศัย อุโรปจีแค้นใจด้วยความโกรธจึงขับร้อออกจากโรงพยาบาล และรอดว่าอุโรปจีตาย อันลัสบุตรชายฝังใจเจ็บแค้นแม่กับหมออาศัยมาก เขาจึงหาทางกลั่นแกล้งเลโอนาร์โดจนแตกใจ ตกจากหลังม้าบาดเจ็บ อาศัยจึงส่งเลโอนาร์โดไปศึกษาต่อที่อเมริกา บันสีส่งอันลัสไปอยู่กับปู่ ย่า ตามคำเรียกร้องของบุตรชายที่เกลียดแม่และน้ำคำโรงพยาบาลของคนต่างชาติ

เลโอนาร์โดไปเรียนแพทย์ที่อเมริกาไม่คิดกลับมาทำงานที่น้ำคำ หมออาศัยพัฒนากิจการของโรงพยาบาลให้เจริญขึ้น ได้เปิดสอนนักเรียนพยาบาลขึ้นมาช่วยทำงาน เอละวินบุตรสาวของบันสีเป็นนักเรียนพยาบาลด้วย หมออาศัยส่งเอละวิน ยุ่นตัน ฮั่วต้อ นักเรียนพยาบาลไปศึกษาที่อเมริกา เลโอนาร์โดเป็นผู้ดูแลได้พูดคุยกับเอละวินถึงกิจการของหมออาศัย ซึ่งเลโอนาร์โดยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะกลับน้ำคำหรือไม่

ต่อมาเมื่อเลโอนาร์โดได้อ่านบันทึกของหมออาศัยกับความตั้งใจจะสานต่องานของลุง และความผิดหวังจากจูเลีย สาวอเมริกันคู่รัก เลโอนาร์โดเดินทางจากอเมริกามาทำงานที่น้ำคำ ทำให้บันสี เอละวิน และพยาบาลทุกคนดีใจมาก

อันลัสบุตรชายของบันสีเป็นทหารพม่าได้หาทางแก้แค้นเลโอนาร์โด และขัดขวางการทำงานตลอดเวลา ครั้งหนึ่งได้ปล้นยาและเวชภัณฑ์ ทำให้เลโอนาร์โดกับเอละวินต้องผจญภัยในป่า รอคณ

มาช่วยเหลือ ความใกล้ชิด และผูกพันมาแต่เด็ก เอละวินจึงตกเป็นของเลโอนาร์ด เมื่อกลับออกมาจากป่า เลโอนาร์ดถูกอันลั้ววางแผนกล่าวโทษ ทำให้เลโอนาร์ดกลายเป็นผู้ต้องหา เป็นนักโทษการเมือง

บันสีและเอละวินเสียใจในการกระทำของอันลั้วมากแต่ช่วยเหลือเลโอนาร์ดไม่ได้ จูเลียผู้รักเก่าเล็กกับสามีเดินทางมาหาเลโอนาร์ด ด้วยเธอเป็นลูกสาวทูตจึงวิ่งเต้นช่วยเหลือคดีของเลโอนาร์ด

เอละวินตั้งท้องบันสีส่งเอละวินไปอยู่โรงพยาบาลในชนบทห่างไกลเพื่อปิดข่าว เลโอนาร์ดขณะคดีทางรัฐบาลให้เขากลับอเมริกาได้ เลโอนาร์ดจึงมอบหมายงานโรงพยาบาลนี้มาให้หมอสัญญาแล เลโอนาร์ดไปลาทุกคนที่เคยร่วมงาน ไม่พบเอละวิน บันสีจึงบอกความจริงเรื่องลูก

เลโอนาร์ดตัดสินใจอยู่ทำงานต่อที่นั่นทุกคนดีใจมาก บันสีมีความสุขที่เห็นงานโรงพยาบาลเจริญก้าวหน้าสมความตั้งใจของหมออาคัมที่หวังไว้ เลโอนาร์ดกับเอละวินครองรักอย่างสุขสงบกับลูกน้อย 2 คน

8. เรื่อง พบกินน้ำคางคาว

เนื้อเรื่องย่อ

ฉากเกิดขึ้นในประเทศอินเดียและทิเบต เอียร์ิสบุตรสาวของหมอชาโนเตอร์ และเกรซ ซึ่งเปิดคลินิกรักษารอคทั่วป อยู่กับพี่สาวและพี่ชายชาวอินเดียชื่อหมออุมาร์ชาฮิดและแอนนาภรรยาชาวอังกฤษ เอียร์ิสเห็นงานกระท่อมของคนไข้ที่เธอเข้าไปเล่น งูจะทำร้ายได้คิซฮัยมาช่วยไว้ทันจึงรอดพ้นอันตราย เอียร์ิสชอบวาดภาพ เธอจึงวาดภาพตอบแทนให้

คิซฮัย ชาลิ้ม อัคบาร์ เป็นบุตรชายของเบกม ปากีชา มีเชื้อสายราชวงศ์ชั้นสูงของอินเดียพวกมกุฏ แต่สิ้นอำนาจลงเพราะการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง คิซฮัยมีพี่สาวชื่อชานาซทำงานห้องสมุด ครอบครัวของเขาตรงชีวิตอย่างเรียบง่าย ๆ แต่ยังมีคนให้เกียรติยกย่องงานชาติภูมิเดิมของเขา

คิซันสนิทสนมกับครอบครัวของหมอฮูมาร์และหมอซานเดอร์ มารดาของเขาจึงฝากฝังให้ไปเรียนต่อที่ประเทศอังกฤษ อยู่กับบุตรชายหมอซานเดอร์ที่ชื่อ ไซนริช และ เวย์นิงหะเว เดียวกับที่หมอซานเดอร์ และเกรซจะย้ายครอบครัวกลับต่างประเทศเพื่อให้เอียร์ริส เข้าเรียนหนังสือ และเพื่อไปพบเพื่อนฝูง การออกสำรวจและปีนเขาที่มัลลันอันเป็นโครงการที่หมอซานเดอร์คิดวางแผนไว้นานแล้ว ขณะเดินทางในเรือ คิซันได้ช่วยชีวิตคนไข้ชาวอินเดียชื่อ นิกิล จากการตกน้ำ พวกอังกฤษถูกทหาว่าเขารังแก และคิดที่จะให้เขาตายในทะเลโดยไม่มียอมช่วยเหลือ คิซันตัดสินใจไปช่วยและได้ต่อสู้กับปลาลามจนรอดปลอดภัย คิซันไม่ขอพาให้ชาวอังกฤษพุดถูกคนอื่นดู เขาถือมากในเชื้อชาติ ดังนั้นในขณะที่เดินทางพวกกลุ่มคนอื่นดูที่วางแผนจะก่อการกบฏกับอังกฤษ ได้ลอมมาพบและพยายามติดต่อนำเขาไปเป็นพวกภูษาติ หมอซานเดอร์ได้เตือนสติและช่วยพาหลบหนีจากการติดตาม โดยมีชาวอินเดียที่คิซันช่วยชีวิตตอนตกน้ำต่อสู้ป้องกันเขาจนตัวตาย

เมื่อคิซันเข้าโรงเรียนแอร์รัวร์ในอังกฤษ เอียร์ริสและไซนริช ครอบครัวของหมอซานเดอร์ให้การดูแลเขาเป็นอย่างดี และมีอะนีล อะลีข่าน ซึ่งเป็นคนรักของพี่สาวเขาซึ่งเป็นพี่เลี้ยงดูแล ปัญหาการศึกษาของคิซันไม่มี เขาสามารถปรับตัวได้ดี เขามีเพื่อนนอกจากอะนีล ไซนริชแล้ว ยังมีหนุ่มจากธิเบตชื่อ จังค์ยิมปาเป็นเพื่อน เมื่อว่างเว้นจากการเรียน พวกเขาจะไปพักผ่อนที่บ้านของฮันส์ ซานเดอร์ และเขาเหล่านั้นต่างให้ความสนใจสาวน้อยเอียร์ริส โดยเฉพาะ จังค์ ยิมปานั้นแสดงออกอย่างเปิดเผย

ต่อมาหมอฮันส์ ซานเดอร์, มิลเลอร์, ซูมิโรมเพน พร้อมคณะสำรวจได้ออกสำรวจเขาที่มัลลันตามโครงการที่วางไว้ คณะสำรวจหาไปได้สี่กระยะทั้งหมดก็ถูกจับในฐานะที่เยอรมันประกาศสงครามโลก ถูกจับเป็นเชลยศึกเมื่อตอนที่มาอยู่ในเขตอินเดียเพื่อไปเขาที่มัลลันในช่วงที่สงครามโลกครั้งที่สองเกิดขึ้น เมื่อถูกกักกัน คิซันได้ช่วยหมอหลบหนีออกจากค่ายกักกันนักโทษสำเร็จ หลังจากนั้นก็ไม่มีใครได้ข่าวของคณะสำรวจอีกเลย เอียร์ริส และไซนริช พร้อมคิซันและลูกหาบอีก 2 - 3 คน ได้พาคณะออกค้นหาเพื่อช่วยเหลือตามเส้นทางที่หมอฮันส์ ซานเดอร์ เคยคุยไว้ก่อนออกเดินทาง คณะของคิซันนั้นพบเจออุปสรรคปัญหามากมายตลอดการเดินทาง ความยากลำบาก และทุกข์ยากในการเดินทางทำให้คิซันแอบรักเอียร์ริส ิยิบ ๗ ไม่แสดงออก พวกเขาได้ไปนมัสการองค์ดาไลลามะแห่งลาซาลาธิเบต ชมความเจริญของงาน

ของบ้านเมือง และได้รับการต้อนรับช่วยเหลืออย่างดีจากจิ้งค์ ยิมปา คณะของคิซันได้ข่าวว่า หมอฮันส์ ชานเดอร์ยังไม่ได้ตาย ทหารของจิ้งค์ ยิมปาช่วยติดต่อเพื่อให้ได้พบกัน ณ ที่สุดคณะของทั้งสองฝ่ายก็ได้พบกัน จิ้งค์ ยิมปาขอเอียร์ิสแต่งงาน แต่เธอปฏิเสธเนื่องจากบ้านเมืองยังไม่สงบ และไม่ได้รักเขา คณะเดินทางกลับอินเดียและเยอรมัน

เมื่อสงครามสิ้นสุดลง อาณาจักรของจิ้งค์ ยิมปาถูกจีนยึด เขาป้องกันไม่ได้ จึงตั้งกองทหารคอยหาทางเอาอิสรภาพคืน เอียร์ิสและคิซันตกลงแต่งงานกัน อะนีลและชานาซก็สมหวังทุกคนพบกับความสุข และต่างรอที่บ้านเมืองสงบมีอิสระเกิดขึ้น ภายใต้วงดาว

9. เรื่อง พรสรวง

เนื้อเรื่องย่อ

มูเลห์ ฮามิด อับดุลลา เป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงในดินแดนแห่งทะเลทราย ซึ่งยังยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีอย่างเคร่งครัด คือ ชายสามารถมีภรรยาได้ 4 คน เขาได้ไปศึกษาต่างประเทศได้พบรัก แต่งงานกับหญิงอเมริกันนามว่า อลิซาเบท แล้วพากลับมาใช้ชีวิตแบบอาหรับโบราณด้วยการให้ภรรยาคลุมหน้าตา ประพฤติตนแบบคนอาหรับ อลิซาเบทยอมทุกอย่างเพื่อสามีจนมีลูกด้วยกัน 3 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 1 คน ราชวงศ์เรียกอลิซาเบทว่า บีจา และทุกคนเกิดเสมอว่า เธอมีความสุขกับครอบครัว และการใช้ชีวิตแบบอาหรับทั้ง ๆ ที่ความจริงเธอเสียใจมากที่สามีเข้มงวด และวางกฎระเบียบเกินไป ตลอดจนเธอคิดหวังมากที่มูเลห์มีภรรยาถึง 4 คน ความรุ่มรวย และการทะเลาะเบาะแว้งการอิจฉามีเสมอในครอบครัว

ฮามิดำบุตรสาวคนเดียวของ มูเลห์ และอลิซาเบท เป็นที่รักของทุกคน ฮามิดำต้องหมั้นกับเจ้าชายนาวัวตามประเพณี อลิซาเบทเกิดความสงสารฮามิดำบุตรสาวมากที่ต้องรับสังคัม และวัฒนธรรมแบบอาหรับที่ล้าหลังด้อยกว่าบุรุษานทุก ๆ เรื่อง

เบอร์นาร์ด เป็นทูตจากประเทศฝรั่งเศส ที่เข้ามารับราชการทูตในอาหรับ ความเป็นคนดี มีความรู้ความสามารถ จึงเป็นที่โปรดปรานสนิทสนมกับพวกเชื้อพระวงศ์ และมูเลห์

อลิซาเบท อบรมลูกให้รู้ขนบธรรมเนียมมาของต่างชาติ จนสามีค้ารู้ และเข้าใจ วางตัวได้เหมาะสมกับสภาพวัฒนธรรมทั้งสองที่แตกต่างกัน ความใกล้ชิดระหว่างสามีค้ากับเบอร์นาร์ตเกิดขึ้น เมื่อพี่สาวนามนิโคลของเบอร์นาร์ตมาเป็นครูสอนภาษาต่างประเทศให้สามีค้า และเมื่อเวลาปิดภาคเรียน อลิซาเบทจะพาลูกไปพักผ่อนที่วิลล่าของเพื่อนใช้ชีวิตอย่างสามัญ

สามีค้าชอบขี่ม้า เธอพลัดตกหลังม้า และได้เบอร์นาร์ตช่วย ความรักทำให้ทั้งสองไปเที่ยวด้วยกันนอกเมือง และพบพายุทรายทั้งสองได้เสียกันนานที่พัก ในที่สุดสามีค้าเกิดตั้งท้อง เจ้าชายนาวีฟผู้หมั่นโรธมากเมื่อรู้ความลับจากภรรยาของมูเลห์ เขาวางแผนกำจัดเบอร์นาร์ตทุกวิถีทาง

เบอร์นาร์ตรับผิดชอบและยอมรับผิด แต่มูเลห์ไม่ยกย่นาสามีค้าไปจึงไปปราสาทร้างทิ้ง ามิท้อง เบอร์นาร์ตหนีไปช่วยถูกเจ้าชายนาวีฟส่งเสือดาวมาทำร้าย ขณะที่เบอร์นาร์ตใกล้หมดแรง เจ้าฟ้าอับลูลาได้เดินทางมาช่วยชีวิตไว้ทัน อลิซาเบทแยกทางกับมูเลห์พาสามีค้าไปอยู่กับเบอร์นาร์ต สามีค้าลาออกจากฐานันดรศักดิ์ และมีลูกกับเบอร์นาร์ตเป็นลูกแฝดชายหญิง ส่วนมูเลห์ที่เคยโกรธแค้นการกระทำเสื่อมเกียรติของลูกสาว มาอภัยให้ทีหลังเมื่อเขาได้ปรับความเข้าใจกับอลิซาเบท และสามีค้า ครอบครัวเบอร์นาร์ต และสามีค้าอยู่อย่างมีความสุขโดยไม่คิดกลับไปอยู่ในอาหรับที่เต็มไปด้วยแบบแผนประเพณีที่กดขี่ความเป็นหญิง พอใจกับโลกเสรีที่แม้ว่าจะแยกกันอยู่กับครอบครัวของพ่อแม่

10. เรื่อง พิจารตทราย

เนื้อเรื่องย่อ

มิเชลล์ ลูกสาวพร้าแห่งสกุลเดอลาโรนีส อาศัยอยู่ในคอนแวนต์ประเทศฝรั่งเศส เป็นเด็กสาวที่ฉลาดเฉลียว เรียนดีมีความสามารถทางด้านดนตรี และมีความสวยเป็นเลิศ เมื่อเรียนจบทางคอนแวนต์ได้ส่งไปเรียนต่อ มิเชลล์สนิทสนมกับแคซฟิยา ลูกมหาเศรษฐีแห่งตะวันออกกลาง หลังจบการศึกษามิเชลล์ของอนุญาตคณะชี ไปทำงานกับแคซฟิยา เปิดสถานสอนหนังสือแก่ผู้หญิง ซึ่งยังไม่เป็นที่นิยมนักในตะวันออกกลาง

มิเชลส์ถูกแคชพิยาขอร้องให้ช่วยเป็นสื่อเรื่องความรัก ทำให้คู่รักของแคชพิยาเปลี่ยนใจ มาชอบมิเชลส์แทน แคชพิยาโกรธแค้นมากหาทางกำจัดมิเชลส์ โดยวางแผนส่งตัวมิเชลส์ไปถวาย องค์อาห์เม็ดแทนตัวเองหวังให้มิเชลส์ถูกประหารชีวิต แต่ปรากฏว่าราชองครักษ์ซาริฟช่วยเหลือ มิเชลส์ให้รอดชีวิต องค์อาห์เม็ดต้องการมิเชลส์เป็นนางสนม

ในระหว่างที่มิเชลส์รอเวลาถวายตัวเป็นสนมนั้น ราชบัลลังก์ถูกเจ้าชายโรมานพระอนุชา ก่อการกบฏยึดอำนาจ ซาริฟพา มิเชลส์หนี ทั้งสองปลอมตัวเป็นเบดูอินซ่อนเร้นอยู่ในทะเลทราย ซาริฟมีเพื่อนเป็นซีกานทะเลทราย มิเชลส์ได้มีโอกาสนัดชิดซาริฟ เพราะต้องทำตัวเป็นผู้ชาย เพื่อความปลอดภัย ซาริฟช่วยรักษาอาการป่วยของซีกานได้สำเร็จทำให้หมอโบราณประจักษ์ตัวซีกาน เสียหน้าจนอาฆาตแค้น

ซาริฟและมิเชลส์ถูกเจ้าชายโรมานตามล่า ทั้งสองจึงเดินทางหลบหนีเพื่อเดินทางไป ต่างประเทศ ในระหว่างเดินทางในทะเลทราย หมอโบราณแจ้งข่าวการหลบหนีของซาริฟให้ ทหารเจ้าชายโรมานรู้ ซาริฟและมิเชลส์อยู่ในสภาพที่ทหารจามไม่ได้จึงรอดพ้น แต่ทั้งสองต้องพบกับโรคทะเลทรายปล้นเสบียงอาหาร มิเชลส์กับซาริฟผจญความร้อนและความหิวโหย ทั้งสอง เห็นใจกันและกันจึงมอบกายใจให้แก่กันก่อนความตายจะมาถึง

ในขณะที่ซาริฟและมิเชลส์อ่อนแรงใกล้ตายในทะเลทรายนั้น มีกองคาราวานผ่านมาพบ ได้ให้การช่วยเหลือ คาราวานเบดูอินได้พาคนทั้งสองไปพบคณะขององค์อาห์เม็ดที่อยู่นทะเลทราย ทำให้ซาริฟและมิเชลส์ปลอดภัย และช่วยเหลือองค์อาห์เม็ดกู้ราชบัลลังก์คืน

ซาริฟเสี่ยงตายไปพบเจ้าชายโรมาน ต่อสู้กันแบบตัวต่อตัว ซาริฟได้ชัยชนะทำให้ราชบัลลังก์ ขององค์อาห์เม็ดกลับมาปกครองมีอำนาจเหมือนเดิม องค์อาห์เม็ดจัดงานแต่งงานอย่างหรูหราใหญ่โต ให้ซาริฟกับมิเชลส์เป็นนางวัล ทั้งสองครองรักอย่างมีความสุข

12. เรื่อง สิริริยา

เนื้อเรื่องย่อ

ประเทศศรีลังกา หรือนามเดิมว่าอาณาจักรสิงหลา ในแผ่นดินพระมหากษัตริย์นาม พระเจ้าดรุเสนามหาราชะ มีพระชายา 2 องค์ มเหสีองค์แรกได้ก่อนขึ้นครองราชย์มีนามว่า เจ้าหญิงประะ นัับถือศาสนาพราหมณ์ มีโอรสทรงพระนามว่า เจ้าชายกัสสะปะ มีพระราชมิตา ชื่อเจ้าหญิงสัมมา ส่วนมเหสีอีกองค์นั้นแต่งตั้งหลังขึ้นครองอาณาจักรสิงหลาแล้ว มีพระนามว่า เจ้าหญิงสัมมา มีโอรสชื่อ เจ้าชายโอมคานะ และได้เป็นเอกอัครมเหสี ดังนั้นเหตุการณ์แย่งชิงตำแหน่งและความวุ่นวายในบ้านเมืองจึงเกิดขึ้น เมื่อมเหสีทั้งสองต่างก็มีพระราชโอรสด้วยกัน ต่างจึงหวังที่จะให้ลูกของตนได้ตำแหน่งยุวราช อันเป็นตำแหน่งรัชทายาทสืบต่อราชบัลลังก์

ก่อนหน้าที่พระเจ้าดรุเสนามหาราชะจะครองอาณาจักรสิงหลานั้น พระองค์เสด็จมาจากพุทธประเทศ ซึ่งพระองค์ไม่ใช่ว่าสิงหลาโดยตรง ทำให้คณะสงฆ์ผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดินจึงไม่ยอมรับพระองค์นัก เพราะถือว่านับถือศาสนาพราหมณ์มาก่อน ดังนั้นพระองค์จึงต้องปรับตัวหันมานับถือศาสนาพุทธ ตามประชาชนชาวสิงหลา เพื่อให้ทุกฝ่ายยอมรับในการเป็นกษัตริย์ของพระองค์อย่างสมบูรณ์แบบ

พราหมณ์มาจะ เป็นชาวพุทธประเทศ เดินทางมาอาณาจักรสิงหลา เพื่อมารับใช้พระเจ้าดรุเสนามหาราชะและเจ้าหญิงประะ ซึ่งคุ้นเคยกันมาก่อน เขามีบุตร 1 คนชื่อ มาจะ และมีบุตรบุญธรรมที่พ่อแม่เสียชีวิตตั้งแต่เกิดชื่อ ทิศยา เป็นหญิง ทั้งหมดอาศัยเกวียนเดินทางมาอาณาจักรสิงหลาเพื่อเป็นพรหมณ์ประจำราชสำนัก เขาได้พบกับญาติชื่อนางนารินีเป็นหญิงหม้ายที่สามีมีอาชีพพ่อค้า ฐานะร่ำรวย เสียชีวิตลง ทำให้นางไม่มีบุตรอาศัยอยู่กับคนรับใช้ตามลำพัง เมื่อพราหมณ์มาจะมาพักด้วยนั้น เขาได้ยกนางทิศยาให้เป็นบุตรบุญธรรม เพื่อหวังให้นางอบรมสั่งสอน ส่วนพราหมณ์มาจะกับบุตรได้เดินทางไปถวายตัวรับราชการกับพระเจ้าดรุเสนามหาราชะ

บ้านเมืองในยุคนี้แบ่งเป็น 2 ฝ่ายอย่างชัดเจน ฝ่ายหนึ่งสนับสนุนเจ้าชายโรมคลานะ ราชสีบราชบัลลังก์ มิเสนาบตี บุรพิต เป็นเสียงสนับสนุน นอกจากนี้ยังมีแม่ทัพเรือแห่งอาณาจักรสิงหลากับนางศศิเรขาภรรยา และบุตรชายชื่อ ราเชนธราซึ่งมีความเป็นเลิศทางทหาร ให้การสนับสนุนเจ้าชายโรมคลานะด้วย

อีกฝ่ายหนึ่งสนับสนุนเจ้าชายกัสสปะ โดยมีพราหมณ์มาณะและนายพลมิการะ ซึ่งเป็นพี่ชายของกษัตริย์ประะ พร้อมด้วย มิการะผู้บุตรสนับสนุน

นางนารินี ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกับนางศศิเรขาได้เข้ามาทางทิศยาบศึกษาเล่าเรียนตั้งแต่เยาว์วัย จนแตกฉานมีความสามารถด้านอักษรศาสตร์ พราหมณ์มาณะ ได้เป็นใหญ่เป็นโตในราชสำนักด้วยอุบายและความฉลาดหลักแหลม เป็นที่โปรดปราน เขาได้แนะนำทิศยาบให้เข้าถวายตัวเป็นนางกำนัลตั้งแต่วัยเด็ก

เหตุการณ์ไม่สงบเกิดขึ้นเมื่อเจ้าหญิงสุมชาภรรยาของนายพลมิการะเข้ารีต นับถือ คริสตศาสนา และพยายามบังคับเจ้าหญิงสุมชาลูกสะใภ้ให้เข้ารีตด้วย พระเจ้าตฤเสนามหาราชะ จึงสั่งเผาทั้งเป็น ท้าให้นายพลมิการะไม่พอใจ จึงยุยงให้เจ้าชายกัสสปะยึดอำนาจ ในที่สุด เจ้าชายกัสสปะกระทำการยึดอำนาจสำเร็จ โดยจับพระเจ้าตฤเสนามหาราชะ บิดา ของตน ทั้งเป็น เจ้าชายโรมคลานะและเจ้าหญิงสุมชาลี้ภัยการเมืองไปอยู่สุวรรณประเทศ ภายหลังการดูแลของนายพลสิงหลา และราเชน บ้านเมืองไม่สงบ คณะสงฆ์เป็นใหญ่ไม่ยอมรับตำแหน่ง กษัตริย์ใหม่ของเจ้าชายกัสสปะ พราหมณ์มาณะจึงยุยงให้สร้างตึกแก้วสูง เพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ และเป็นที่ยินยจากศัตรู ซึ่งตั้งอยู่บนยอดเขาอันวิจิตรตระการตา ชื่อว่าตึกแก้วสิริริยา ใช้ระยะเวลาสร้าง 7 ปี งบประมาณ 70 ล้านเหรียญ เงินได้มาโดยเปิดเมืองท่าปลอดภาษีในอาณาจักรสิงหลา

ในขณะที่เปลี่ยนแผ่นดินนี้ เจ้าชายโรมคลานะและราเชนธราผู้ติดตาม ได้รับความลำบาก ถูกโจรป่าจับตัวเรียกค่าไถ่ด้วยเงินจำนวนมาก ทำให้ราเชนธราลักลอบเข้าเมือง ได้เงินจากกรมพระคลังไปจ่ายตัวได้สำเร็จ นายพลสิงหลาและนางศศิเรขาบิดามารดาของเขา้วยตาย บ้านและข้าทาสถูกริบ

ทศยาเป็นนางสนองพระโอรส พระมเหสีแห่งเจ้าชายกัศสปะพระนามพระนางศรีเทวี ทศยามีเพื่อนสนิทชื่อ กุณิ เป็นนางสนองพระโอรสด้วยกัน ในหมู่นางกำนัลนั้นทศยาเป็นที่โปรดปรานมากกว่าใคร และด้วยความสวย ความสามารถ อีกทั้งเป็นคนรักของราเชนธรา ทำให้นางมาสินทะและพราหมณ์มาจะผู้ถูกกลั่นแกล้ง จัดขวางความรัก

เมื่อตำนกสิทธีริยาสำเร็จสมบูรณ์ เหตุการณ์ผ่านไป มาจะบุตรบิดาบุญธรรมนางทศยา เปลี่ยนศาสนาไปเข้าคริสต์ ร่วมมือกับนายพลมีการะผู้บุตรเช่นกัน ซึ่งมีศักดิ์เป็นพี่พระศรีเทวี วางแผนให้พระศรีเทวีลอบปลงพระชนม์เจ้าชายกัศสปะ ซึ่งแก่ชราลง แล้วให้นางซึ่งอายุอ่อนกว่ามากนั้น แต่งงานครองบัลลังก์ต่อกับเจ้าชายโอมคลานะ แผนการทุกอย่างสำเร็จ เหตุร้ายก็เกิดขึ้นเมื่อมาจะและนายพลมีการะทูลยุยงให้เจ้าชายโอมคลานะทำพิธีชยายันห์แก่คนที่ถูกโจรป่าจับตัว พระองค์สั่งเผาวงกตราชสกุลทุกคนที่คิดว่าจะมาแย่งชิงอำนาจ ด้วยสติวิลาส ในที่สุดราเชนธราที่ถูกเผาทั้งเป็น นางทศยาเป็นลมและไม่ฟื้น มาจะสั่งรื้อนต้นโพธิ์สักการะ ชาวเมืองไม่ยอม ทหารสิงหลาเลยจับมาจะเผาไฟ พระสงฆ์ได้มาเทศน์โปรด พระเจ้าโอมคลานะและพระมารดาได้มาระงับเหตุร้าย โดยใช้พุทธศาสนาดับเรื่องราวทั้งปวง

หมายเหตุ เรื่องสิทธีริยา ชื่อตัวละครซ้ำกันเป็นส่วนใหญ่ ตามชื่อพ่อแม่

12. เรื่อง หิมะสีแดง

เนื้อเรื่องย่อ

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองเริ่มขึ้น กองทัพของฮิตเลอร์บุกเช็กโกสโลวาเกีย พวกนาซีได้กระทำทารุณกับชาวเช็กฯ ทำลายหมู่บ้านเลดิซและฆ่าชาวเมือง บ้านเมืองทั่วไปอยู่ในภาวะสงคราม ชาวเช็กฯ โกรธแค้นเยอรมันมาก

เยอรมันได้ส่งกร๊าฟ อานูฟและครอบครัวมาทำงานในเช็กโกสโลวาเกีย จังค์ เป็นชาวเช็กฯ ที่สมัครมาเป็นคนเสิร์ฟอาหาร ภรรยาเขาชื่อมาร์ธา เป็นคนรับใช้และดูแลลูกของกร๊าฟ อานูฟ ในคืนหนึ่งจังค์ วางยาฆ่ายาใน ฆ่าครอบครัวของกร๊าฟ อานูฟตายหมด นางมาร์ธาไม่ยอมให้จังค์ฆ่าเด็ก ซึ่งเป็นลูกของกร๊าฟ อานูฟ กับคุณหญิงเอมิล เป็นหญิงชื่อ เอมีเลีย ที่เพิ่งคลอดได้ไม่นาน นางจึงพาหลบหนีรอดตายไปได้ ซึ่งเป็นเชื้อสายของตระกูลคนเดียวที่รอดตายท่ามกลางการตรวจค้นของทหารเยอรมัน ผ่านอันตรายต่าง ๆ และความเยือกเย็นของหิมะ นางพาเอมีเลียไปหลบซ่อนอาศัยอยู่กับญาติต่างเมือง และเปลี่ยนชื่อเด็กน้อยนั้นว่า เวร่าห์ มาคอฟสกา เป็นลูกของนางมาร์ธาที่เธอรักยิ่ง ส่วนจังค์ ถูกตำรวจยิงตาย

ความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองรัสเซีย สามารถยึดครองเช็กโกฯ จากเยอรมันได้ และนำระบบคอมมิวนิสต์มาใช้ ไร่นาถูกยึด ชาวเช็กฯ ถูกเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและจิตใจ ความเป็นอยู่ผิดเคืองในระบบคอมมิวนิสต์ นางมาร์ธามาอาศัยญาติผู้ชายชื่อ ลุฟท์ มีอาชีพทำนา มีลูกชายชื่อ ฟรานซ์ ภรรยาตายในระหว่างสงคราม ครอบครัวของลุฟท์ยินดีต้อนรับนางมาร์ธาและลูก เวร่าห์เติบโต และมีความสุขในหมู่บ้านแถบสลัวลัค ใกล้พรมแดนประเทศโปแลนด์ตอนเหนือ มีฟรานซ์เป็นเพื่อนและพี่ชาย

ฟรานซ์เรียนทางด้านกฎหมาย ส่วนเวร่าห์เรียนทางด้านดนตรี บัลเล่ต์และการแสดง ในช่วงที่กำลังศึกษาอยู่นั้นลุฟท์ได้เสียชีวิตลง นางมาร์ธาจึงเป็นผู้ดูแลบ้านและเด็กทั้งสองที่กำลังเติบโตอยู่ในวัยหนุ่มสาว ฟรานซ์เรียนต่อในระดับปริญญาโท เขารวมกลุ่มกับเพื่อน ๆ ทำการเรียกร้องประชาธิปไตยกันอย่างลับ ๆ ส่วนเวร่าห์ มีชื่อเสียงทางด้านดนตรีและการแสดง ทั้งคู่เริ่มเปลี่ยนแปลงความรักจากเด็กมาเป็นความรักแบบหนุ่มสาว ฟรานซ์ไปร่วมเดินขบวนเรียกร้องประชาธิปไตย เขาถูกยิงตาย เวร่าห์และนางมาร์ธา หวาดกลัวระบอบการปกครองจึงคิดหนี

ออกนอกประเทศ ท่ามกลางหิมะ แต่ทั้งคู่ถูกทหารแดงจับได้ เวร่าที่ถูกนายทหารแดงข่มขืนเพื่อ
 แรกกับชีวิตของแม่และอิสรภาพของเธอในการหนีออกนอกประเทศ เวร่าที่ตกใจและเสียใจ
 มากจนล้มป่วย ได้หญิงชราใจดีชื่อ อันนา ช่วยยาให้ที่พักชั่วคราว และดูแลจนหายเป็นปกติ เวร่าที่
 ดีใจที่เธอไม่ท้อง จึงคิดตั้งต้นต่อสู่ชีวิตใหม่

นางมารีธาพาเวร่าไปอยู่กับญาติชื่อ ลูควิด ทาอาซีพรังแรม มีลูกชายชื่อปีเตอร์จบ
 ทางด้านดนตรีและศิลปะ ทั้งปีเตอร์และเวร่าที่สนิทสนมกันอย่างรวดเร็วเพราะเก่งทางด้าน
 ดนตรีเหมือนกัน และเนื่องจากกิจการของลูควิด มีทางด้านโรงแรมและเปิดร้านซ่อมเครื่องดนตรี
 ทำให้ครอบครัวของเวร่าที่อยู่ได้อย่างไม่ลำบาก เวร่าที่เล่นดนตรีให้แขกที่มาพักในโรงแรมทั้ง
 ปีเตอร์รักเธอเหมือนน้องสาว เขาพาเธอเที่ยวจนทั่วเมือง และมักอยู่ไม่ติดบ้าน ทั้งนี้เพราะ
 ปีเตอร์ทำงานขนอาวุธช่วยของค์การกู้ชาติอย่างลับ ๆ เวร่าที่ได้เข้าช่วยงานปีเตอร์ในที่สุดท้ายก็ถูก
 ตรวจจับชื่อ นิโคลัส ตอตนิคซ์ ติดตามสืบผ่านทางเวร่า ทั้งปีเตอร์และเวร่าที่ถูกจับได้นิโคลัส
 เป็นเจ้าของคดี ความกลัวว่าเวร่าจะติดคุก นางมารีธายอมเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับประวัติ
 ชาติกำเนิดของเวร่าให้ทุกคนรู้ ว่าเวร่าเป็นหลานสาวผู้ดีเก่าแก่ที่รวย เป็นทายาทคนเดียว
 โดยสมบูรณ์ มีหลักฐานชัดเจน ดังนั้นปีเตอร์และเวร่าจึงหันข้อหาเนื่องจากทนายเพื่อเรียกร้อง
 ประชาธิปไตย นิโคลัส และเวร่าที่รักรกรกันเพราะเข้าใจผิดบิดเบ่งความจริงที่เป็นตำรวจสืบความ
 จริงจากเวร่า แต่ด้วยแรงสนับสนุน ที่รู้จักกันของญาติทุกฝ่ายจึงช่วยเหลือนำความรักของนิโคลัส
 และเวร่าที่สมหวัง ปีเตอร์และมาเรียช่างตัดเสื้อก็สมหวังในความรักเช่นกัน ต่างใช้ชีวิตสงบสุข
 ในคฤหาสน์ของเวร่า โดยมีนางมารีธาเป็นแม่บ้านคอยดูแล จากหิมะสีแดงที่ทุกคนพบเห็นเขา
 ต่างหวังต่อไปหิมะคงจะมีแต่สีขาว ด้วยกลิ่นไอของความรัก และอิสรภาพแห่งสิทธิมนุษยชน

นอกจากทักษะความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบและกลวิธีการประพันธ์แล้ว ในส่วนของ กลวิธีการประพันธ์และการเสนอคุณค่านวนิยายต่างแดนของโรสภาค สุวรรณ นั้น ผู้วิจัยได้ศึกษา จากบทสัมภาษณ์ ซึ่งแสดงแรงจูงใจในการเขียน แสดงถึงความรู้ ความคิดที่จะถ่ายทอดสิ่งที่ตนรู้ ำให้แก่ผู้อ่านและบอกเล่าประสบการณ์อันหลากหลาย ซึ่งมีโอกาสได้พบเห็นมาและศึกษาค้นคว้ามา ตลอดจนการเลือกอานวยสภาพชีวิตแห่งการเป็นลูกของนักการทูต สิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นมูลเหตุ ของวัตถุดิบที่ทำให้โรสภาค สุวรรณ สร้างสรรค์นวนิยายต่างแดนที่ถ่ายทอดเรื่องราวให้ผู้อ่านสนใจ มากกว่านักเขียนคนอื่น ผู้วิจัยขอยกบทสัมภาษณ์มาประกอบการศึกษางานของโรสภาค สุวรรณดังนี้

ราวีไพพรรณ ศรีโรสภาค เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ เบญจวรรณ มนัสไพญญ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ จากนิตยสารสกุลไทย ในโอกาสที่โรสภาค สุวรรณ เดินทางมาเยี่ยมบิดา มารดา ที่พักแกลอยู่ใน ประเทศไทย

โรสภาค สุวรรณ เกิดในครอบครัวนักการทูต นามจริงว่า ราวีไพพรรณ สุวรรณสาร จบปริญญาตรีด้านดนตรีจากเวียนนา ประเทศออสเตรีย เคยทำงานในโรงพยาบาลศรีธัญญา สมรสกับนายแพทย์มงคล ศรีโรสภาค แล้วเดินทางไปประกอบอาชีพที่ประเทศสหรัฐอเมริกา มี บุตรหญิงล้วนจำนวน 3 คน ศึกษาและทำงานในต่างประเทศทั้งหมด โรสภาค สุวรรณ สนใจ การประพันธ์มาตั้งแต่เยาว์วัย ผลงานเรื่องแรกได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือสารเสรีเมื่ออายุได้เพียง 12 ปี จากนั้นได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับการท่องเที่ยวลงในนิตยสาร อ.ส.ท. และเขียนเรื่องสั้นลงใน นิตยสาร

โรสภาค สุวรรณ เริ่มเขียนนวนิยายเรื่องแรกคือ ตะวันลับฟ้า ลงในนิตยสารสกุลไทย เมื่อปี พ.ศ. 2516 จากนั้นจนบัดนี้ได้เขียนนวนิยายเรื่องอื่นๆ อีกประมาณ 85 เรื่อง โรสภาค สุวรรณ ยังมีนามปากกาอีกชื่อหนึ่งที่ใช้นิยามการเขียนและเป็นที่รู้จักไม่แพ้กันคือ ศิริราวี

ผลงานด้านการเขียนนวนิยายตั้งแต่เรื่องแรกจนถึงปัจจุบันที่ได้รับการรวมเล่มแล้วมีดังนี้

เกนรี – มายรี	ความลับบนแหลมไซโน	คลื่นใต้ฟ้า
เงาพระจันทร์	เงาราหู	จินตปาตี
ญาติกา	ด้วยรักและคิดถึง	ตะวันลับฟ้า
บัวแก้ว	บุกลอง	บมพิศवास
รักเร่	ฟ้าจรดทราย	พรานทะเล
พระรถเมรี	ยังมีรักที่อัยการ	รักในสายหมอก

ลมหวล	ศิขริน - เทวินตา	ใต้แสงเทียน
พบกันใต้ดวงดาว	คู่ขวัญ	ใต้แสงเทียน
ลานนกจาก	เจ้าทะเลทราย	ทับตะวัน
บุษย์น้ำทอง	ทะเลดอกไม้	รกปี
ความเอน่า	ถนนลูกครึ่ง	บุคลา
พรสรวง	นาดอกหญ้า	สเปโต
จดหมายถึงคุณยาย	อัสตามายาน่า	ชิงช้าชาลี
ไม้เมือง	มนต์นางฟ้า	ดาวหลงฟ้า
ฟ้าสางที่ดักก	ดวงยิหว่า	ทางช้างเผือก
หอมกลิ่นปาริชาติ	รักของกาหลา	สายโลหิต
เสียงกระซิบจากริมหาด	เกมกามเทพ	น้ำคำ
บ้านแก้วเรือนขวัญ	สิทธิยา	เสียนดอกจิว
หนังหน้าไฟ	พนามดอกรัก	นิเวสีแดง
สาวน้อยเมืองฝรั่ง	จิวราย	ทะเลสามพระจันทร์

โรภาศ สุวรรณ กล่าวว่า ในความเป็นครอบครัวนักการทูต ได้เดินทางติดตามบิดาไปหลายประเทศ อาทิเช่น พม่า ซาอุดีอาระเบีย อียิปต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งดินแดนแห่งทะเลทรายอันร้อนระอุ ที่ได้ไปอยู่ถึง 9 ปี ได้หล่อหลอมประสบการณ์ และแรงบันดาลใจก่อให้เกิตนวนิยายที่ประทับใจอย่าง ฟ้าจรดทราย รกปี และอีกหลายๆ เรื่อง ที่มีฉากและวัฒนธรรมตัวละครอันเกี่ยวกับชีวิตผู้คนในถิ่นนั้น นอกจากได้พบเห็นด้วยตัวเองแล้ว บิดามารดา ยังเป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ให้รู้มากขึ้นไปอีก ได้แนะนำใช้ในการเขียนนวนิยายอันทำให้ผู้อ่านพลอยได้รับความรู้ต่างๆ ไปด้วย

โสภาค สุวรรณ มีครอบครัวที่อบอุ่น ความสนิทสนมใกล้ชิดระหว่างบิดามารดา ได้ถ่ายทอดแรงคิด หลักการสอนทางศาสนา ให้อิทธิพลพระพุทธรองค์ ๖ ให้รักทุกคน ดังนั้น เวลาไปที่ไหนจึงมีความสุข ได้ท่องเที่ยว ได้พบคนต่างชาติต่างภาษา ต่างวัฒนธรรม แล้วพูดคุยกับเขา ก็จะมองเห็นเป็นความงามไปหมด แม้ว่าบางประเทศที่ไป เช่น อียิปต์ บ้านเมืองไม่ได้สะอาดนัก มีอุฐ มีแกะ แพะ ไม่มีตึกสูงๆ หรือถนนสวยอย่างนิวยอร์ก ก็ก่อให้เกิดความประทับใจได้

โสภาค สุวรรณ เป็นเพื่อนได้หมดเมื่อได้คุยกับเขา ความช่างคุยทำให้มีวัตถุดิบนำกลับมาเขียน ความรัก ความอบอุ่นในครอบครัวเป็นพื้นฐานนำไปสู่ความรักอื่นๆ เช่น ความรักระหว่างหนุ่มสาว รักเพื่อนมนุษย์ รักสัตว์ รักธรรมชาติ ดังนั้นนวนิยายที่เขียนออกมาหลายเรื่อง มักให้มุมมองชีวิตที่มีความหวัง มีกำลังใจในการต่อสู้ชีวิต ให้ตัวละครเผชิญปัญหาหาความเข้าใจกับตนเองและปัญหาว่าทำไมเหตุนี้ เหตุนี้จึงเกิดขึ้น โสภาค สุวรรณ แสดงถึงการมองชีวิตอย่างเป็นอนิจจัง เสริมทัศนคติให้คนทำใจอย่างเป็นกลาง และทำใจไว้ล่วงหน้า ซึ่งความคิดต่างๆ ดังกล่าวนี้

โสภาค สุวรรณ ได้รับอิทธิพลคำสอนมาจากบิดามารดา ที่ให้อิทธิพลพุทธธรรม

ประสบการณ์ที่นำมาเขียนนอกจากการบอกเล่าของบิดามารดาแล้ว อาชีพจิตแพทย์ของสามี ตลอดจนประสบการณ์ของคน มีส่วนอย่างมากที่จะก่อให้เกิดนวนิยายเรื่องใหม่ๆ ชีวิตคนไข้ที่น่าสนใจ แปลกๆ ถิ่นมาเป็นวัตถุดิบ แต่มีข้อดีคือชีวิตเรื่องราวมาเขียนทั้งหมด ได้ตั้งแต่เพียงปัญหาของเขามาแล้วให้มุมมองของนักเขียนผสมผสาน ทำให้เป็นรูปชีวิตแบบนวนิยายได้หลายเรื่อง

โสภาค สุวรรณ กล่าวว่า อย่างมองงานเขียนเป็นงานสอนหรือมุ่งให้สาระอะไรมากนัก จะเขียนเรื่องต่างๆ ขึ้นมาจากการประสบการณ์ จากการบอกเล่าของบิดามารดา สามี เพื่อนๆ แล้วสมมุติเปรียบเทียบกับตัวเองในการวางแผนทางการแก้ปัญหา มุมมองในการแก้ปัญหา ซึ่งกว้างน้อยบ้างเป็นเรื่องเฉพาะตน มิได้มุ่งหวังตั้งใจสอน ไม่บังอาจและไม่ได้คาดหวังคิดจะให้อะไรแก่คนอ่าน นอกจากประสบการณ์ผสมจินตนาการ เพราะเป็นผู้ที่สนใจเรื่องของชีวิตจิตใจ ความรู้สึกนึกคิดของคนในแวดล้อม จึงเขียนออกไปตามความคิดความรู้สึกของตัวเองตลอดจนประสบการณ์

โสภาค สุวรรณ เขียนนวนิยายทั้งหมดประมาณ 85 เรื่อง บางเรื่องได้รับรางวัลจากงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ หลายเรื่องเป็นเท็กซาวาน อาทิ พ้าจรดทราย โกลิ สายโลหิต นิเมสีแดง รักเร่ เจ้าทะเลทราย นาคา เกนรี-มายรี บมพิสวาส ยังมีรักที่อัยการ

พวกมันได้ดวงดาว กระหม่อมไม้ไผ่ บุกกลาง รักของกาหลง ลานนกจาก จักราย ฟ้าสาบที่
 ตักกา เป็นต้น ผลงานเหล่านี้มีการใช้ฉากทั้งในประเทศและต่างประเทศ ผู้เขียนได้เคยไป
 หรือเคยอยู่ในประเทศนั้นๆ หรือไม่ นั้น โรสภาค สุวรรณ กล่าวว่า ส่วนใหญ่ไปมาก เพราะงานชีวิต
 เดินทางมาก คุณพ่อเป็นนักการทูต ที่เมื่อไปรับหน้าที่ประเทศใดจะลุยถึงที่ ไม่ว่าทะเลทราย
 ภูเขา ยากลำบากอย่างไรก็ไป หากให้ได้พบเห็นเรียนรู้เกี่ยวกับผู้คน สังคม อย่างถึงแก่นเสมอ
 ในความเป็นลูกจึงสืบทอดความรู้สึกนี้มา ในส่วนของประเทศที่ไม่เคยไปนั้น โรสภาค สุวรรณ
 จินตนาการ และการศึกษาจากเอกสาร ตำรา เช่นเรื่อง พวกมันได้ดวงดาว เป็นฉากทิเบต ได้ใช้
 วิธีการดังกล่าว กอปรกับประทับใจงานองค์ดาไลลามะ เคยพบตัวจริง และสนใจชีวิตความเป็นอยู่
 ของผู้คนในทิเบต จึงจินตนาการผสมผสานกับความรู้จากเอกสารเขียนออกมา ได้เห็นหรือไม่
 มากน้อยเพียงใด นักเขียนสามารถจินตนาการสมจริงเพริศแพร้วน่าอัศจรรย์ยิ่ง

เกี่ยวกับคำวิจารณ์ตีพิมพ์ทั้งหลาย ที่นักเขียนทุกคนมีโอกาสได้รับจากผู้อ่านในลักษณะต่างๆ
 กันนั้น โรสภาค สุวรรณ กล่าวว่า คำวิจารณ์ไม่ว่าจะเป็นด้านบวกหรือลบ ถือว่ามีคุณค่าอย่างยิ่ง
 ช่วยให้นักเขียนมองเห็นผลงานของตัวเองเด่นชัดขึ้น ในยุคสมัยที่หาความจริงได้ยากจนสังคม
 รอมตัว ระหว่างนักอ่านกับนักเขียนปัจจุบันยังรู้สึกได้ว่า จริงใจให้กันอยู่ร้อยละ การจะเป็น
 เรื่องที่เขียนดีหรือไม่ดีอย่างไรนั้น เป็นเรื่องที่ เป็นความรู้สึกจริงๆ ของเขา โรสภาค สุวรรณ
 ไม่หวั่นไหวต่อคำวิจารณ์ทั้งหลาย ไม่ว่าดีหรือไม่ดี เพราะถือคติหน้าที่ของนักเขียนคือเขียนหนังสือ
 ไปไหนมาไหนมีผู้อ่านทุกท่ายสนใจก็ทำให้ปลื้มแล้ว ขอขอบคุณใจไมตรีของแฟนๆ ที่ติดตามอ่าน
 ผลงานตลอดมา

โรสภาค สุวรรณ เป็นคนที่สนใจเรื่องชีวิตจิตใจ คมมีเพื่อนฝูงแวดล้อมมาก อะไร
 ประทับใจ สะกิดใจ ก็พยายามนำมาเขียน ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ที่จะสอนใครหรือแนะใคร เขียน
 ทุกอย่างตามความรู้สึก ประสพการณ์ คิดว่าเป็นตัวเองตกอยู่ในปัญหานั้นจะทำอย่างไร จึงขอฝาก
 ผลงานแต่ทุกท่าน และขอขอบคุณที่ผู้อ่านให้ความเมตตาติดตามผลงานตลอดมา

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าว โรสภาค สุวรรณ เป็นนักเขียนที่มีความรอบรู้ และเคยศึกษา
 ใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศ ผลงานหลายเรื่องจึงมุ่งสื่อให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ประสพการณ์ จากอง
 สภาพชีวิตผู้คน บ้านเมืองที่ได้พบเห็น ให้ผู้อ่านได้รับประโยชน์มากขึ้น และได้รับความสนุกสนาน
 เพลิดเพลินในนวนิยายที่ชักจูงต่างแดน ซึ่งแตกต่างจากนวนิยายโดยทั่วไป คุณค่าของนวนิยาย
 และรูปแบบกลวิธีการเขียนนวนิยายต่างแดน จึงเป็นเรื่องน่าสนใจศึกษาอย่างยิ่ง

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวสุรางค์ ชื่อสกุล ปิ่นทอง

เกิดวันที่ 3 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2500

สถานที่เกิด บ้านเลขที่ 54 หมู่ที่ 9 ตำบลกบเจา อำเภอบางบาล
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13250

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 6

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนท่าช้างวิทยาคม อำเภอนครหลวง
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13260

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2518 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (แผนกศิลป์-ภาษา)

จากโรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์

อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

พ.ศ. 2523 ค.บ. (วิชาเอกภาษาไทย) จากวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา

พ.ศ. 2539 กศ.ม. (ภาษาไทย) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร